

KARANLIK ZİHİNLER SERİSİ
ARA KİTAPLARI

BAZEN KARANLIK İÇİNİZDE YAŞAR
VE ÇOĞU ZAMAN O KAZANIR

KARANLIĞIN İÇİNDEN

Roman

Sisters Planet

THE NEW YORK TIMES BESTSELLER

ALEXANDRA BRACKEN

BİR YOL UZANIYOR ÖMÜMÜZDE.
ACIYLA VE ÖFKEYLE SARIP SARMALANMIŞ,
ETRAFI DİKENLİ TELLERLE ÖRÜLMÜŞ BİR YOL BU.
KAYIPLARLA VE GÖZYAŞLARIYLA DOLU_
AMA ÇOK İLERİDE, YOLUM SONUNDA,
BELLİ BELİRSİZ PARILDAYAN TİTREK BİR IŞIK VAR.
SÖNMEYE YÜZ TUTMUŞ OLSA DA
HAYATIM BİZİM İÇİN HAZIRLADIĞI SONU
YENİDEN YAZMAMIZ İÇİN DİRENİYOR.
BİLİYORUM. KARANLIĞI DELİYOR BU YOL.
BİLİYORUM.
KARANLIK ZİHİNLER AYDINLIĞA KAVUŞUYOR.

KARANLIK ZİHİNLER SERİSİ

www.parediyayinlari.com

₺24

"Tüm dikkatleri üzerine toplayacak bir distopya. Okurken yerinizde durmanız mümkün olmayacak."

-New York Times Bestseller Yazarı
Melissa Marr

"Bracken'ın bu sürükleyici ve tüyler ürpertici distopyası hafızalarınıza kazınacak."

-Kirkus Reviews

"Distopya türünde yeni bir soluk. Kesinlikle kaçınılmaması gereken bir seri."

-Romantic Times

"Baş döndürücü bir aksiyon ve heyecan dolu bir macera."

-Publishers Weekly

"Bu seri, distopya okuyucuları için bir baş ucu kitabı olacak."

-School Library Journal

"Gerilim yüklü, duygusal ve acımasız... Hiç şüphe yok ki

Karanlık Zihinler Serisi'nin tutkunları, üzerine epey kafa yorulduğu belli olan bu sona bayılacak."

-Booklist Online

Karanlığın İçinden

Karanlık Zihinler Serisi Ara Kitapları

Alexandra Bracken

Orijinal Adı: Through the Dark

Yayın Yönetmeni: Köksal Şaka

Yayın Koordinatörü: Sibel Erdal

Editör: Deniz Malaymar

Çeviren: Özlem Özarpacı

Kapak Uygulama: Anıl Zorba

ISBN: 978-605-5034-30-6

Yayınevi Sertifika No: 32378

1. Baskı: Nisan 2016

Baskı: İmak Matbaası

Yenibosna/İstanbul

Tel: 0 212 656 49 97

Matbaa Sertifika No: 12531

© 2015 by Alexandra Bracken

Türkçe yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PARODİ YAYINLARI

Şahkulu Mah. Küçük Hendek Cad. No: 16/4

Beyoğlu / İSTANBUL

Tel: 0212 244 05 77

www.parodiyayinlari.com / info@parodiyayinlari.com

Parodi Yayınları, Mono Kültür Sanat tescilli markasıdır.

*Başından beri bu yolculuğun bir parçası olan hayalperestlere,
inananlara, savaşçılara ve okuyucularıma en içten sevgilerimle...*

İÇİNDEKİLER

Ön Söz	9
Günden Güne	13
Kıvılcımlar Yükselirken	121
Gecenin Karanlığında	259

ÖN SÖZ

KARANLIK ZİHİNLER SERİSİ’NİN İKİNCİ KİTABI OLAN *Buz Kapanı*’nın ilk taslağını henüz bitirmiştim ki editörüm Emily, seri için bir öykü yazmakla ilgilenip ilgilenmeyeceğimi sordu. Doğruyu söylemek gerekirse Ruby’nin bakış açısından uzaklaşma fikri biraz ürkütücüydü; sonuçta onun yaşadığı dünyayı algılayışım, onunla ve bu dünyaya bakış açısıyla fazlasıyla bağlantılıydı. Ama sonra bunun, bu dünyada gerçekte neler olduğunu keşfetmem için inanılmaz bir fırsat olacağını fark ettim; böylece onun korkularının ve sınırlı bilgisinin dışına çıkmış olacaktım. Daha da önemlisi, sonunda okuyuculara, ana hikâyenin dışında Amerika Birleşik Devletleri’nde neler olduğunu gösterebilecek; sadece çocukların değil, diğer insanların karşılaştığı zorluklara ilişkin bilgiler de verebilecektim. Böylece, takipçi olmaya çalışan genç bir adamın anlatıldığı *Günden Güne*’nin hikâyesi doğmuş oldu. Bunu, bir yıl sonra, yani Ruby kaçtıktan sonra Thurmond’daki yaşamın nasıl olduğuna dair bir fikir veren *Kıvılcımlar Yükselirken* ta-

kip etti ve şimdi de bu bağlayıcı seriye özel *Gecenin Karanlığında*'da, orijinal üçleme bittikten sonraki haftalarda yaşanan kaos ve karmaşanın hikâyesi anlatılıyor.

Daha çok keyif alabilmeniz için şu sırayla okumanızı tavsiye ediyorum: *Karanlık Zihinler*, *Günden Güne*, *Buz Kapanı*, *Kıvılcımlar Yükselirken*, *Ateş Çemberi*, *Gecenin Karanlığında*. Ya da romanları bitirdikten sonra bütün öyküleri birlikte okuyabilirsiniz; romanlarda ne olduğunu anlamak için bu hikâyeleri okumak gibi bir zorunluluğunuz yok; ancak öyküler, beklenmedik ve umuyorum ki heyecan verici biçimde ana hikâyenin örgüsüyle iç içe geçiyor.

Okuyucuların bu öyküleri bir araya toplamam için yıllardır süren ısrarlarının ardından *Karanlığın İçinden*'i sunmaktan mutluluk duyuyorum. Kitabın adının hem bu üç öykünün hem de bütün serinin mesajını mükemmel biçimde kapsadığını düşünüyorum: Dünya ne kadar dehşet verici ve tehlikeli görünürse görünsün, içinde hâlâ ufacık da olsa bir umut barındırıyor ve bu umuda erişmenin yolu birbirimizi sevip kollamaktan geçiyor.

ÖN DEYİŞ

BAZEN YOLLAR SESSİZKEN VE DİĞERLERİ UYUYORKEN, YANLIŞ bir seçim yapıp yapmadığı konusunda endişe ediyor.

Grubu sevmediğinden değil ama, seviyor çünkü. Gerçekten. Hep bir arada kalıyorlar; o alabildiğine sınırsız bir korkunun kol gezdiği otobanlar yerine, mümkün olduğunca ara sokaklardan giderek akıllılık ediyorlar. Uzun bir süre aç ya da uykusuz –ya da ikisi birden– kalmadıkça veya korkmadıkça hiç huysuzluk etmiyorlar. Geceleri kamp yaptıklarında kocaman bir çemberin içinde uyuyorlar; kızlar, East River, Virginia’da tanıştıkları çocuklar hakkında hikâyeler anlatmaktan hoşlanıyor. Hep birlikte gülüyorlar ama o, isimlerle yüzleri eşleştirmekte zorluk çekiyor. Gölün, yaktıkları ateşin ne tarafında olduğunu hatırlayamıyor ve bir defasında, onlar hep birlikte bir tiyatro oyunu sahnelediklerinde o orada değildi. Çünkü zihninin içinde, arkadaşlarıyla birlikteydi. Daha güzel, daha huzur dolu bir arabanın içindeydi. Çünkü kızlar, aynı hikâyeleri tekrar tekrar anlatmayı bıraktığında sadece sessiz-

lık hüküm sürüyor. O da arkadaşlarının seslerinin sıcaklığını öz-lüyor; sadece fısıldıyor ve her şeyin yoluna gireceğine dair yalanlar söylüyor olsalar bile...

Belki de böyle düşünmesi hiç hoş değil -bunu bilmiyor- ama kimsenin ondan hikâye anlatmasını beklememesine iç-ten içe seviniyor. Böylece hikâyelerini kendine saklayabiliyor, kalbinin içinde tutabiliyor. Korktuğunda, etrafında gülüp eğ-lenenlerin ötekiler değil de arkadaşları olduğunu düşünmek istediğinde elini kalbine bastırıyor. Ve de güvende hissetmek istediğinde...

Elini oradan hiç kaldırmıyor. Şimdilik...

Etraflarındaki dağlar yanlarından uçarak geçiyor ve kızlar daha hızlı, daha hızlı, daha hızlı gitmeleri gerektiğini söy-leyerek bağırıyorlar. Arazi aracının arka camından arabayı görüyor. Adam, yolcu penceresinden dışarı sarkıp silahı ona doğrultuyor. Sürücünün yüz ifadesinden, onları yakalamak için arabasını bir yangının içine bile sürebileceği anlaşılıyor; bu yüzden adamdan nefret ediyor.

Diğerlerinin çığlıklarına ve feryatlarına katılabilmek için sesini çıkarmak istiyor. Kelimeler boğazında düğümleniyor. Direksiyondaki çocuğun frenlere asılıp aracı durdurması; on-ları takip eden canavarların, kazandıklarını düşünerek araç-larından inmelerini beklemeleri gerekiyor. *Onlar iki, biz beş kişiyiz*, diye düşünüyor. *Ve onları gafil avlayabilirsek...*

Ama kendi arazi araçları aniden bir rampadan çıkıyormuş gibi yükseliyor. Emniyet kemeri göğsüne öyle sert çarpıyor ki nefesi kesiliyor ve bir saniye içinde kendilerini havada buluyorlar; ardından dönüyorlar, camlar parçalanıyor, araç yamu-

KARANLIĞIN İÇİNDEN

luyor ve o bile çığlıklarını zapt edemiyor.

BİR

BAK, KİM NE DERSE DESİN ASLINDA BU İŞİ KİMSE İSTEMİYOR.

Bir kere çalışma saatleri belirsiz, ayrıca ücreti de boktan. Ya da hayır, sözümü geri alıyorum. Ücreti o kadar da kötü değil. Yani eğer orta karar bir balık yakalarsan iyi para kazanabilirsin. Ama elbette ki asıl sorun, herkesin o lanet nehirlerdeki bütün balıkları avlamış olması. Oltanı istediğin kadar salla, en gösterişli yemleri satın al, yine de etrafta, tamtakır olmuş cüzdanını şişirecek kadar balık kalmadığını göreceksin.

Bu öğlen barda buluştuğumuzda Paul Hutch'ın bana ilk söylediği şeyler bunlar oldu. Buraya iş yapmaya geldik ama Hutch bunun, bana nasihat vermek için en uygun zaman olduğuna karar veriyor. İnsanlar neden kendilerini, sürekli bana hayat hakkında öğüt vermek zorundalarmış gibi hissediyor? Aslında yirmi beş yaşındayım ama gerçek çocuklar ortadan kaybolduğu anda otuz yaşın altındaki herkes bir anda "ufaklık" ya da "evlat" oluveriyor. Çünkü bu insanların, yani "gerçek yetişkinler" in kendilerinden daha küçük olan

birilerine ihtiyaçları var. Kimsenin hayal dünyasında oyunlar oynamakla ya da kendilerine saygı duysunlar diye onları pohpohlamakla ilgilenmiyorum. Kendi midemi sindirmeye çalışıyormuşum gibi iğreniyorum bu durumdan. Kimsenin oğlu falan değilim, evladı olmakla da ilgilenmiyorum. Senin lanet olasıca l veledin olmadığımı anla artık!

Biri, arkamızdaki karanlık kabinlerden birinde sigara içiyor. Buraya gelmekten de buranın müdavimlerinden de nefret ediyorum. Evergreen'deki her şey boktan, zümrüt yeşili vinil ve koyu renk ahşaptan yapılma. Sanırım buranın bir kayak kulübesi gibi görünmesini istemişler ama sonuç, daha ziyade fakir bir adamın düzenlediği çakma bir Oktoberfest'i andırıyor; üstelik ortalarda dolanan bunaklar, daha özgün ve daha sarhoş; ellerinde köpüklü bira bardakları olan, koca memeli hatunların sayısı da daha az.

Her yerde bembeyaz dağ resimleri ve en az benim yaşımda olan posterler var. Dağımıza on beş yıldır doğru düzgün kar düşmediği için bunların bu kadar eski olduklarını bilebiliyorum; hatta son beş yıldır kayak merkezinin açılması için yeterli talep bile olmadı. Eskiden okuldan sonra, bütün pistlerdeki kayak teleferiklerini alıştırırdım; hatta yazları bile, sıcaklık kırk beş derecenin altında olduğunda vadiden insanlar gelip dağda yürüyüş yapmak isterlerdi. *En azından artık o burnu büyük turistlerle uğraşmak zorunda kalmıyorsun,* diyorum kendi kendime. *Hani şu, hayatlarında hiç gerçek bir ağaç görmemiş gibi davrananları, Humphreys'in yılankavi yollarında yokuş aşağı kap-tırıp gidenleri... İşte o tipleri hiç özlemiyorum.*

zlediğim tek şey, maaşım...

Hutch, bir atın kıçından sürünerek çıkmış gibi görünüyor

ve öyle de kokuyor. Kısa bir süreliğine, hani turistleri eşekler üzerinde Büyük Kanyon'a götüren şu tur şirketlerinden birinde çalışmıştı. Ama ulusal parklar kapatılınca şirket sahibi bütün hayvanları Flagstaff'a geri götürmek, en sonunda da onları satmak zorunda kaldı. Hutch'ın artık orada yapacak bir işi kalmadı ama kadının, ahırlarda yatması için ona hâlâ izin verdiğine eminim.

Saatlerdir barda olan Hutch, çoktan pelte gibi olmuşa benziyor ve loş bara girdiğimde bana, kafasını yumurtanın içinden çıkararak, yeni doğmuş bir civciv gibi şaşkın ve kıpkırmızı gözlerle bakıyor. Hem hafiften seyrelen hem de fazla uzun olan saçları bir deri parçasıyla, alelade bir biçimde arkada toplanmış.

İşleri hızlandırmak için bir tomar parayı ona doğru itiyorum. Para yığını, aslında olduğundan çok daha etkileyici görünüyor. O kadar uzun süredir onluklar ve yirmiliklerle yaşıyorum ki artık daha büyük banknotları basmadıklarına ikna olmuş durumdayım.

"Yapamayacağını düşündüğümünden değil, evlat," diyor Hutch büyük bira bardağının dibini incelerken. "Sadece göründüğünden daha zor bir iş olduğunu bil."

Onu daha dikkatlice dinlemem gerekir. Bu işten gerçekten anlayan biri varsa o da Hutch'tır. İhtiyar Hutch, altı ay boyunca takipçi olmak için uğraştı ve bu talihsiz olayın ödülü de, yanmış, kötü şekilde sakatlanmış, dört parmaklı bir el oldu. Herkese bir çocuğun onu hakladığını söylemekten hoşlansa da elinde sigarayla uyuyakalıp iki tane karavanı yaktığı için ben bundan şüpheliyim. Yine de bu hikâyeden mümkün olduğunca çok fayda sağlamaya bakıyor. Kasabanın dışından

gelip Evergreen'de mola verenler, sakat elini görünce ona acıyıp içki ısmarlıyorlar. Route 66 ve Leroux Caddesi'nin köşesinde, Navajo Ulusu'ndan bir gaziymiş gibi rol keserek elinde bir kupayla dilenirken de fazladan birkaç kuruş kazanmıyor değil. Bu kombinasyonun, onu bir şekilde bizim gibi otlakçılardan daha yükseğe taşıdığına inanıyor.

"Anahtarları alabilir miyim?" diye soruyorum. "Nereye park ettin?"

Beni duymazdan gelip bu barın, içinde Arizona lafının sadece bir defa geçmesi dışında hiçbir makul sebep olmaksızın tekrar tekrar çaldığı, Eagles'ın *Take It Easy* şarkısını mırıldanıyor.

Aslında bu kamyonu satın almamam gerekir. Bana bir arıza çıkaracağını biliyorum çünkü araç, benden bile yaşlı. Ama param bir tek buna yetiyor ve buradan çekip gitmem gerek. Bu kasabadan çekip gitmeliyim.

"Bir tane daha," diyor inatla, Hutch'ın o sefil varlığını görmezden gelebilmek için elinden gelen her şeyi yapan barmen Amy'ye işaret ederek. Kızla daha önce bundan bahsetmiştik; Hutch'a bakmak bile çok zor. Dişleri yıllar içinde çürümüş, yanakları da öyle çökük ki âdeta sakal gibi boynuna sarkıyor. Sadece kırk beş yaşında olmasına rağmen, bir kristal meth bağımlısının, hayatını mahvettikten sonraki hâline ya da ha bire tekrarlarını verdikleri o polisiye dizilerdeki katillere benziyor. Sırf nefesinin kokusu bile insanın suratına bir yumruk gibi iniyor.

Eskiden Hutch'ı çok severdim. Babamla, restorana taze sebze bırakırken tanışmışlardı. Şimdiyse... Bunu, kulağa ma-

kul gelecek şekilde nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Şu an Hutch, uyarı niteliğinde eğitici bir öykünün kahramanı gibi; hani freni tutmayan bir arabada hızla gittiğiniz zaman karşılaşacağınız türden biri gibi. Geleceğe bir anlık bakış ya da öyle bir şey işte. Ona bakınca bu yerden çekip gitmezsem, sürekli olarak altına işeyen, aslında yaşlı bile olmayan bu yaşlı adama benzeyeceğimi biliyorum. Sanki panayır yerindeki eski bir atlıkarıncadaymışçasına bar taburesinde dönüp duran bu adama benzeyeceğimi...

Hutch anahtarı cebinden çıkarıyor ama almak için uzandığımda avucunu kapatıyor. Diğer eliyle benimkini yakaladıktan sonra da o nemli ve alev alev yanan gözleriyle bana bakıyor. "Babanı çok severdim, Gabe ve o, senin bunu yapmanı istemezdi."

"Eh, onun miadı dolduğuna göre ona pek laf düşmüyor," dedim elimi çekerken. "Paranı ödedim. Sen de şunu nereye park ettiğini söyle artık."

Bir anlığına bana alışveriş merkezinin oraya park ettiğini söyleyeceğini, benim de kıcımlı kaldırıp oraya gitmek için otobanda bir saat boyunca yürümek zorunda kalacağımı düşünüyorum. Ama o omuz silkip, "Wheeler Parkı'nın kuzey ucunda. Birch'te," diyor sonunda.

Az önce on beş papel ödediğim büyük biramı bitirip taburemden aşağı kayıyorum. Hutch beni hâlâ o tarif edemeyeceğim gözlerle izliyor. Bir süre duraksadıktan sonra, "Ama sana şimdiden söyleyeyim; eğer bu işi seven birini görürsen, pılını pırtını toplayıp oradan uzaklaşsan iyi edersin; çünkü gerçek bir canavarla karşılaştın demektir. Hem de ne canavar!" diyor.

Acele etmeksizin kasaba merkezine doğru yürüyorum; affedersiniz, düzeltiyorum: Flagstaff'ta, gökdelenlerle dolu bir kasaba merkezi daha olduğundan böyle bir ayırım gerekliymiş gibi "Tarihî Merkez" diyorlar buraya. Acele etmememin sebebi de güneşin doğmuş ve sabah göğünün göz alıcı bir maviliğe bürünmüş olması; normalde böyle günlerde gökyüzüyle kıyaslanınca onun altındaki her şey daha boktan görünür ama bugün öyle değil.

Göz ucuyla eski tren istasyonunu görüyorum; eskiden babamla birlikte, ezildiklerini görmek için rayların üstüne bozuk para koyardık. Yıllardan beri ilk defa, caddeyi geçip banklardan birine oturmayı düşünüyorum; çünkü buradan gidince bunu bir daha asla yapamayacağımı biliyorum. Oturmak dışında zamanımı nasıl geçirirdim bilmiyorum; gerçi hâlâ işleyen birkaç tren de artık bu rotayı kullanmıyor. Son zamanlarda bunu çok sık yapıyorum. Öylece, hiçbir şey yapmadan oturup iş konusunu düşünüyor ama bir çıkış yolu bulamıyorum. Sanırım sorun da sürekli oturmaktan kaynaklanıyor; bu, insanı bütün o boktan şeyleri, mezarlığa dönüştürülmesi gereken parkları, onca yıldan sonra bile babamın hâlâ boş olan restoranını, duvarlardaki kanı çıkaramadığımız için yeni bir karavana taşınmak zorunda kalışımızı düşünmeye itiyor.

Lanet olsun, Hutch, diye düşünüyorum. Babanın istediği tek şey kurtulmaktı.

Kapılarına tahta çakılarak kapatılmış dükkânları geçiyorum. Ben çocukken... Bu lafı çok sık kullanıyorum. değil mi?

Ben çocukken... Ne zamandı ki bu? On yaşındayken de çocuk sayılıyor musunuz? Galiba bunun bir önemi yok ama kasabanın bu kısmı işte o zamanlar turistler için güzelleştirilmişti. Binalar, Arizona standartlarına göre resmen antika sınıfına giriyor. Babam bana, beyaz kuleli, kırmızı tuğladan bina da dâhil olmak üzere bunların çoğunun eskiden otel olduklarını söylemişti. Şimdiyse ya incik boncuğun, ya Sedona'dan gelmiş mistik kristal saçmalıkların ya da sahte, fosilleşmiş ahşapların satıldığı dükkânlara dönüşmüşler. Ekonominin dibe vurduğundan sağ kurtulan dükkânlar işte bunlar.

Bu sabah etrafta kimsecikler yok, trafik de çok az. "Protesto"nun sebep olduğu teraneleri üç sokak öteden duymamın sebebi de ortalığın böyle sakin olması zaten. Yolu uzatarak bir üst sokaktan gitmeyi düşünüyorum ama kasabalılar oraya, her geçişimde tüylerimi diken diken eden şu korkunç duvar resmini yaptırdılar. Resimde, çiçek bahçesinin etrafında koşturun beş çocuk var. Adını da *Artık Cennette Oynuyorlar* koydular; ta Flagstaff'a kadar çıkıp insanlıktan daha fazla nefret etme havasındaysanız görmenizi tavsiye ederim.

Anne kafilesi, belediye binasının önünde tam kadro toplanmış. Eh, her gün yaptıkları tek iş bu ne de olsa. Birkaç yıl önce, evde yaptıkları o azıcık hamur işlerini satarak EVE DÖNÜŞ fonu için para toplayabileceklerini düşünürdüm. Amaçlarının hiçbir zaman bu olmadığı artık çok açık.

Şapkamı iyice indirip başımı öne eğerek, daracık bir kot ve parlak sarı renkte, üzerinde 'ANNELER KAMPLARA KARŞI' yazılı tişörtlerden giymiş tıknaz kadının bana doğru koşturup elindeki dosyayla yolumu kesmesini görmezden gelmeye çalışıyorum.

“Eve Dönüş için imza verdin mi?”

Pek sayılmaz, hanımefendi.

“Dilekçeyi imzalamak ister misin?”

Bir kâse kırık cam yutmak istediğim kadar.

“Neden imzalamıyorsun?”

Çünkü sağı solu patlatan birkaç bin ucubenin ülkede dolanması fikrinden pek hazzetmiyorum.

Elindeki dosyayı alıp beni rahat bırakması için yeterli olmasını umarak boş kutucuklardan birini karalıyorum. Beni en çok hayrete düşüren şeyse sayılarını artırmayı başarmış olmalarına rağmen daha az şey yapıyor gibi görünmeleri. Babalar Kamplara Karşı grubu da onlara katıldığı hâlde hükûmetten hiçbir bilgi koparamadıklarını gayet iyi biliyorum.

Çok zavallı göründüklerini biliyorlardır, değil mi? Siyah bir kazağa yapışmış kedi tüyleri gibi inatla burada toplanıyorlar ama belediye binasında son günlerde hiç politikacı bulunmuyor ki; kasabanın kaosa sürüklenmediğinden emin olmak, sürüklendiyse de daha kötüye gitmesine mâni olmak için ara sıra Phoenix’ten buraya birilerini taşıyorlar. Anne babalar bir türlü bu döngüyü kıramıyorlar. Her gün aynı sahne: Öylece etrafta dikilip birbirleriyle konuşuyorlar, sarılıp ağlaşıyorlar ve ucube veletlerinin kenarları yıpranmış fotoğraflarını ellerinde tutuyorlar. Bu insanlar –annem onlara “gerçek yetişkinler” diyor– suçluluk duygularından kurtulmak için bir yol arayarak ortalıkta dolanıyorlar. Ama gerçekten bir şey başarmak isteselerdi o zaman Phoenix’te olurlardı. Veya Başkan Gray’in girdiği deliği bulup yaptıklarını ödetmek umuyla Washington’a ya da New York’a giderlerdi.

Özgürlüklerinin hatta hepimizin özgürlüğünün son damlasına kadar sökülüp alındığının farkında bile değiller; varsa yoksa çocuklar, çocuklar, çocuklar!

Bayan Roberts'a böyle kahrolası bir ikiyüzlü olmayı bırakmasını; Bayan Monroe, Bayan Gonzalez ve Bayan Hart'a bunu kendi kendilerine yaptıklarını söylemek istiyorum. O gün "bebeklerini" okula gönderdiler ve siyah üniformalılar ucubeleri otobüslere bindirirken onlar da bizimle birlikte okul bahçesinin çitleri ardında dikilip öylece izlediler. Bundan pişmanlık duyuyorlar; hepimizin uzun zamandır şüphelendiği şeyi artık görüyorlar. O otobüsler dönüşü olmayan bir yola, onlardan uzağa doğru gidiyordu.

Anlamadığım şey şu: Hükûmet size televizyon, gazete ve radyo aracılığıyla tekrar tekrar, bu ucubelerin ancak bu kamplarda uygulanan rehabilitasyon sayesinde hayatta kalacaklarını söylüyor. Başkan, bunun "işe yaradığını" kanıtlamak için kendi çocuğunu bile, bariz biçimde insanların, ucube veletlerini kamplara gönderme konusundaki tutumlarını yumuşatmak amacıyla düzenlenmiş bir nevi kutlama turuyla ülkenin her yerinde gezdirip halka gösteriyor. Peki, tamam, güzel.

Ama bir, iki yıl sonra daha da çok ucube hastalanıyor. Ve daha çok çocuk, bu çaresiz ebeveynler tarafından rehabilitasyon kamplarına gönderiliyor. Ama bu sırada hiçbir ucubenin, bu kamplardan "iyileşerek" çıktığını görmüyoruz. Üçüncü, dördüncü ya da beşinci yılda da... Ebeveynler, haklarını savunup kampları sorgulamaya hevesli olmak yerine son umut kırıntıları için çırpınıp kafası kesilmiş tavuklar gibi ortalarda dolanmasalardı bunun nasıl bir yalan olduğunu anılda anarlardı. Ucube veletlerini, hükûmetin kendi istekleriyle gönde-

rilmeyen ucubeleri daha sonra toplamaları için takipçilere ve PÖK askerlerine yardımcı olacak bir ağa dönüşen, online veri tabanına kaydettirmezlerdi.

Altı yıl oldu. Geri gelmeyecekler; hem gelseler bile şu “gerçek yetişkinlerin” ülkeyi ne hâle getirdiklerine bir bakın. Bir çocuğu böyle bir yere; okudukları gazetelerin yalanlarla dolu olduğu, attıkları her adımın, söyledikleri her sözün izlendiği bir yere neden geri getirmek istesinler ki? Burası, bütün hayatları boyunca çalışsalar da hiçbir anlam ifade etmeyeceklerini ve işlerin onlar için asla daha iyi olmayacağını anlayarak yavaş yavaş boğulacakları bir dünya artık.

Bunu kendi kendilerine yaptıklarını, Gray’in hem çocukları almasına hem de geleceğe dair umutlarını çalmasına izin verdiklerini itiraf etmelerini istiyorum. Onlar haricindekiler de acı çekerken bu insanlar için üzülmekten bıktım usandım.

Birkaç ucubeden daha fazla kaybımız olduğunu itiraf etmelerini istiyorum sadece.

Artık yalan söylemeyi bırakmamızı istiyorum.

Bu eski, mavi kamyonda benzin yok. Tabii ki. Kasabaya kadar yürüyüp çeyrek litre benzin için orada burada insanlara yalvarmak zorunda kalıyorum; bu insanlar, kendilerini ateşe vermelerini istemişim gibi bakıyorlar bana. Gerçi benzin isteyebileceğim doğru insanları tanıyorum. Milis Kuvvetleri’nin eski Sinclair benzin istasyonunda karneyle azar azar dağıttığı benzinleri biriktirmeyi akıl eden, zeki insanlar bunlar. Hava

sıfırın altında on beş derecenin altında olduğundan, tabelanın –büyük yeşil bir dinozor– altında titreye titreye beklediğimi hatırlıyorum; bütün kasaba, sıranın kendilerine gelmesini bekleyerek otoban boyunca sıralanmıştı. Yaklaşık iki yıl önce Milis Kuvvetleri gelmeyi bıraktı; onlarla birlikte benzin de yok oldu.

Ve tabii daha pek çok şey...

Eski panayır yerlerini karavan kamplarına dönüştürdüler. On yıl önce bana, binlerce ev, bankalar tarafından kilitlenip bomboş dururken binlerce insanın birkaç kilometrelik bir alana tıkışacağını söyleseniz ne derdim bilmiyorum. Herhâlde kötü bir filmden bahsettiğinizi düşünürdüm.

Hutch, her çocuğun on bin dolar edebileceğini söylüyor. On bin dolar! Bir ya da iki çocuk, kendime gerçek bir ev almam için yeterli olmaz ama iki yıllık bir üniversiteye girmeme yetebilir. Bir diplomam olursa başka bir kasabada düzenli bir iş bulabilirim; böylece uzak bir gelecekte de olsa kendime bir ev alma fırsatım olur belki. Ama burada kalırsam hiç şansım olmaz.

Eve doğru giden çamurlu çimenlerde güç bela yürümeye başlamadan evvel, kamyonun kilitli olup olmadığını üç defa kontrol ediyorum. Beni takip eden, kamyonumu süzerek kafalarından kötü kötü düşünceler geçiren insanların meraklı bakışlarını üzerimde hissedebiliyorum. Ben de o yollardan geçtim. Hepimiz geçtik. Hırsızlık yapmak, çalışmaktan her zaman daha kolaydır ama her yanı kir pas içinde, otuz yıllık bir benzin canavarını çalmak isteyen çıkacağını pek zannetmiyorum.

Hem zaten onu çalabilecekleri kadar uzun süre kalmayacağım. Hemen girip çıkacağım. Bütün yol boyunca kendi kendime bunu tekrar edip durdum. *Bir girip çıkacağım.*

Karavanımızın kapısı, açılırken gıcırıyor ve arkamdan kapanırken tangırıyor. Karavan bize, Amerika Birleşik Devletleri'nin hediyesi olmasına rağmen hemen hemen bütün parçaların üzerinde ÇİN MALI yazıyor. Alüminyum yan kasa öyle ince ki rüzgârın esiş yönüne bağlı olarak içeri göçüp duruyor.

Arka tarafta, ranza ve ufak bir mutfak için ayrılmış alanın dışında fazlaca bir yer olmasa da annem yemek yememiz gereken açılır kapanır masanın üzerine yumruk büyüklüğünde bir televizyon yerleştirmeyi becerdi. İnsanların yeni bir şeyler yaratmak için ne zamanı ne de parası olduğundan televizyonda ya haberler ya da belli başlı programların tekrarları oynayıp duruyor. Mesela şu anda *Çarkıfelek*'in 1990'lardaki bir bölümü yayınlanıyor. Bazen elektriğimizin olmadığı zamanları daha çok sevdiğimi düşünüyorum; çünkü yemek yemeyi ve saçını yıkamayı hatırlamasına yetecek kadar da olsa, girdiği transtan annemi ancak bu çıkarıyor.

İçeri girdiğimde kafasını kaldırmıyor bile ama ben hemen fark ediyorum. Resmî askerlik kâğıdımı alıp küçük buzdolabının üstüne yapıştırmış. Ben çıkarıyorum, o yapıştırıyor; ben açıklıyorum, o duymazdan geliyor.

"PÖK'e bağlı askerler yine şu askerlik meselesi için uğradı," diyor bakışlarını televizyondan ayırmadan. "Onlara sorunundan bahsettim, onlar da gidip bir daha kontrol ettirmeni söylediler. Yani, ne olur ne olmaz diye."

Gözlerimi kapatıp yirmiye kadar sayıyorum, sonra babamın da eskiden böyle yaptığını hatırlayınca duruyorum. Annemin tel tel olmuş saçları haftalardır taranmamış gibi görünüyor; üzerinde *Mickey Mouse*'lu bir tişört ve kot pantolon; onun üstünde de soluk pembe bir sabahlık var. Yani dün ve ondan önceki gece uyuduğu kıyafetler de diyebiliriz. Haklı olduğumu görmek için buzdolabını açıyorum ve işte karşımda sonsuz bir hiçlik duruyor. Son çorba konservesini akşam yemeğinde bitirdik; yani bu sabahki yiyecek kutusunu almaya gitmediyse...

"Neden üstün sigara kokuyor?" diye soruyor aniden. "Babanın eskiden gittiği bara mı gittin yoksa?"

Arka taraftaki ranzaya doğru gidip yataktan küçük sırt çantamı alarak sırtıma takıyorum. "Ben çıkıyorum."

"PÖK askerleriyle ilgili söylediğimi duydun mu sen, ufaklık?" diye soruyor bakışları tekrar televizyona kayarken. Sesi gerçekten ama gerçekten azalıyor.

"Bu konuyu on bininci kez açtığında sen benim söylediklerimi duydun mu peki?" diyorum öfkeme bir kez daha yenilmiş olmaktan nefret ederek. "Almayacaklar beni. Milis Kuvvetleri'nin de alacağı yok."

Herhâlde sonunda beni kabul edecek kadar çaresiz kalmalarını umut ediyor. Ama bu işlerle ilgilenen görevli, beş seferde de futbol oynarken sakatladığım ve doktorların düzeltmek için vidalar taktıkları dizimin beni göreve katılmaktan alıkoyduğunu söyledi. Sahte evrak hazırladım, başka bir eyaletten başvurmaya çalıştım, yani her şeyi denedim. Bir işe yaramadı. İnsanların asker olmayı ne kadar çok istediklerini biliyorlar;

ne de olsa bütün ülkede, maaşı garanti olan tek iş bu. Dört yıl cehennemde hizmet ediyorsun, karşılığında da her ay çekini alıyorsun.

“Ama o kadar arkadaşın var,” diyor. “Onlar yardımcı olamıyorlar mı?”

Askere alındıklarından beri, yani dört yıldır onlardan haber almadım. Herhâlde üzerine üniformayı geçirdin mi kara deliğimsi bir şeyin içine çekiliveriyorsun. Onların hâlâ hayatta olduklarını da hükûmetin maaş çeklerini kesip ailelerine göndermeye ve günlük yiyecek kutularına ekstra birkaç konserve eklemeye devam etmesinden biliyoruz.

“Ben buradan gidiyorum,” diyorum sırt çantamın askısını sıkarken. Hareket ettiğimde cebimdeki anahtarlar şıkırdıyor ve bunu duyan annem yine kafasını kaldırıyor.

“Ne yaptın sen?” diye soruyor emredercesine; buna hakkı varmış gibi. “Üniversite parasını mı aldın? O kamyonu aldım deme sakın!”

Gülüyorum. Gerçekten, içten gelen bir kahkaha bu. Sekiz yüz dolar, üniversiteye başvurmayı bırakın, hayalini kurmak için bile yetmez. Üniversiteler eskiden de pahalıydı ama şu anda resmen ateş pahası. Sadece birkaç üniversitenin kaldığını söylememe gerek yoktur herhâlde. Kuzey Arizona ve Arizona Üniversitesi kapandı; New Mexico ve Utah’daki okulların çoğu da öyle. Sanırım Kaliforniya’da bazı devlet okullarıyla Teksas Üniversitesi’nin bir kampüsü hâlâ açık. Teksas’ta başımın çaresine bakabilirim. Doğudaki, Harvard gibi bazı lüks ve özel okullara paramın yetebileceğini düşünecek kadar kafayı yemedim.

İhtiyacım olan tek şey, iki ucube velet. Bu işte iyi olduğum anlaşılırsa ne âlâ. Üç, dört veya beş ucubeden gelecek paraları biriktiririm. Asıl sorun, büyük düşünmeyi beceremeyen annem ve bu kasabadaki diğer insanlar. Hayatın dağıttığı küçük elden fazlasıyla memnun oldukları için dışarıda bir yerlerde daha çoğunu bulabileceklerini düşünemeyen tipler bunlar.

Geleceğime yatırım yaptığımı göremiyorlar. Çünkü onlar, şimdiye dek bu kasabaya çok fazla yatırım yapmışlar.

“Kahrolası aptalın tekisin,” diye fısıldıyor annem, ben kapyı tekmeleyip açarken. “Geri geleceksin. Kendine bakmayı becermezsin ki sen. Bu işi eline yüzüne bulaştırdığında sakın kuyruğunu kısıp buraya geleyim deme!” Bunlar da işe yaramayınca çirkinleşmeye başlıyor. “Lanet olasıca aptalın tekisin ve senin sonun da baban gibi olacak.”

Kamyonuma kadar peşimden koşup aklına gelen her türlü pis lafı hızla saydırıyor. O da gerçeğin, yani bunca zamandır ona benim baktığımın ve ben yokken uzun süre dayanamayacağıının en az benim kadar farkında.

Ve bu, benim umurumda bile değil. Gerçekten. Babam kendi beynini dağıttığından beri bir ebeveynim yok zaten benim.

Annemin içindekileri kusması, etrafımızdaki kirli, kurşuni karavanlar denizinden merak dolu bakışları üzerimize çekiyor. Güzel. Burayı terk ettiğimi görmelerini istiyorum. Başka kimsenin yapamadığı şeyi yaptığımı bilmelerini istiyorum. Bu hikâyeyi komşularına anlatabilir, hayret dolu fısıltılarla kasabaya yayabilirler. Ben kamyonumla uzaklaşırken, kafamın arkası bana dair gördükleri son şey olacak. Bundan yıllar sonra hakkımda konuştuklarında söyleyecekleri tek bir şey

önemli olacak.

Buradan kurtuldum.

İKİ

I-17 OTOBANINDA İKİ HAFTA BOYUNCA GİDİP GELDİKTEN, SİFTAH yapmak için kıcımı yırttıktan sonra, Hutch'ın en azından bir konuda haklı olduğunu itiraf etmem gerekir: Diğer takipçiler bu ucubeleri öyle çok avlamışlar ki neredeyse soylarını tüketmişler.

Beni yanlış anlamayın; rastladığım bir ağacı sallayıp yere birkaç ucube velet düşmesini falan beklemiyordum elbette. Yıllar önce, rehabilitasyon kamplarına götürülmekten kurtulabilenlerin çok olmadığını anlamıştım. Basit bir istatistik bunu anlamaya yeter. Nüfusun yüzde 98'ini kaybedince ve kalan yüzde 2'nin yüzde 75'i kamplarda, yüzde 25'i de kaçak olunca küçük sayılarla çalıştığınızı bilirsiniz.

Hem de gerçekten çok küçük sayılarla...

Mekânı işleten yaşlı kadının attığı pis bakışları görmezden gelip kapıyı arkamdan çarparak kapatıyorum. Kadın dışarıda, bize tahsis edilen miktarı aşmadığımızdan emin olmak için su saatlerini kontrol ediyor; bu yerde kalmak için haftalık

sadece elli papel ödediğimiz düşünülünce suyun da pek fazla olmadığını tahmin edebilirsiniz. Kadının orta yaşlı iki oğlu, her daim buraya dalan ayak takımıyla baş etmesine yardımcı oluyor; kiralari topluyor, birilerinin bir numara çevirmediğinden ya da bu düzgün işletmede satılmaması gereken şeyleri satmadığından emin oluyorlar. Dışarıdaki tabela, buranın bir motel olduğunu söylese de ekonomi çöktüğünden beri buradaki odaları kısa süreli daireler gibi işletiyorlar.

1960'larda inşa edilmiş olan motel belli ki o zamandan beri yenilenmemiş. Burası, mekânı canlandırmak için sağa sola serpiştirilmiş, ölmek üzere olan birkaç saksı çiçeğin bulunduğu, en temel ihtiyaçları karşılayabilen, kirli kahverenginde iki katlı bir bina. Ama bu yaz öyle sıcak ve kurak geçiyor ki bu menekşelerin Cottonwood'da bile yaşama şansı yok.

"İki haftalık ücretini ödemek için geri gelecek misin?" diyor yaşlı kadın ben kamyonun kapısını açarken. İsmi aslında Beverly ama istisnasız her gün giydiği, ölmüş kocasının bowling gömleğinin cebindeki işlemeye bakılacak olursa Phil. Böylece doğal olarak beynim, onun Phyllis olduğunu düşünüyor.

"Bu gece döneceğim," diyorum. Dönmek zorunda kalacağım. Cottonwood, kırsal kesimde bulunan güvenli bir yer; ama Phyllis ücreti konusunda öylesine amansız ki gün batımına kadar parasını avucuna saymazsam beni odadan atıp yerime başka birini alabilir. Ara sıra beni süzdüğünü görüyorum ve cüzdanımın sıfırı tüketmeye başladığını anlamasını sağlayan acayip bir yeteneği olduğundan endişe ediyorum.

Oradan uzaklaşırken dostane bir şekilde el sallıyorum. İşine devam etmek için arkasını döndüğünde de orta parmağım

haricindekileri indiriyorum.

Al bakalım, yaşlı hanıma girsin bu.

Aptal biri değilim. Siftah yapana dek, yani bir iki ay yetecek kadar para biriktirmiştım. Derinlemesine düşünmediğim şeyse aramaya nereden başlayacağımdı. Hutch bana, KAÇAK PSİ KURTARMA AJANLARI adında, yıpranmış bir kullanma kılavuzu verdi ama kılavuzla birlikte gelen bütün teknik gereçleri, Flagstaff'a döndükten sonra bira almak için satmış. Bu işe başlamaya çalışmanın en boktan yanı şu: Takipçi sistemine resmî olarak kaydolmadan önce bir çocuk yakalayıp teslim etmeniz gerek. Ondan sonra size profil ağlarına bağlı bir tablet veriyorlar. Ardından, puan kazanmaya ve kademe atlamaya başlıyorsunuz. Kitapta, takipçi ağına, çocukları gördüğünüz yerleri ve güzel ipuçlarını ekleyerek daha çok puan kazandığınızı ve bu sayede hükûmetin size internete daha çok erişim hakkı verdiğini okudum.

İnternet, bu işi iki bin kat daha kolaylaştırırdı, diye düşünüyorum otobana dönerken. Benzin ışığım günlerdir yanıp sönüyor. Ama bir sistem geliştirdim. Sanırım depodaki benzinin iki tur daha yetmesini sağlayabilirim.

İpuçlarını akla gelebilecek en karmaşık biçimde avlamaya çalıştığımdan, buna sistem diyerek kendimi rahatlatmayı deniyorum. Civardaki, Wickenburg, Sedona ya da Payson gibi küçük kasabalardan birine gidiyor; kamyonu, insanların çalmak istemeyeceği ya da depodaki benzini boşaltmayacakları bir yere park edip iniyorum. Mahalleler arasında dolaşarak civar okullara uğruyorum. İnsanlar kayıp ilanlarını her zaman buradaki takırdayan tel örgülere tutturuyorlar. Belki de çocukların, eskiden takıldıkları yerlere uğradıklarını ve

bu ilanları görünce, *Tanrım, gerçekten eve dönsem iyi olacak, annem beni çok özlemiş olmalı,* diye düşündüklerini sanıyorlardır. Bu ilanları teker teker kopararak topluyorum, böylece onları daha sonra takipçi sisteminde kontrol edebileceğim. Ağa giriş yapabildiğim zaman... Gerçekten bir çocuk yakalayıp teslim ettiğim zaman...

Haftayı tamamlamaya bir gün kaldı, diye düşünüyorum. *On-dan sonra da şansına küsüp ne kadar param kaldıysa onunla benzin alacak ve Phoenix'e gideceğim. Orada daha çok mahalle, daha çok terk edilmiş bina, milyonlarca aile var; şansım orada daha yaver gitmeli.* Ama işte, insanın canı biraz sıkılıyor. Şimdiden planımdan taviz vermek zorunda kalma fikrinden hoşlanmıyorum.

Son günlerde en kolay elde ettiğim şey, şu boktan talihim gibi görünüyor.

Bugün, bir haftadır uğramamış olduğum için I-17'den güneye, Camp Verde'ye doğru gitmeye karar veriyorum. Oradaki benzin istasyonlarından biri hâlâ çalışsa da mekânın asıl olayı, beraberlerinde dedikodular taşıyarak gidip gelen kamyon şoförleriyle dolu olması.

Benzin harcamamak için klimayı kapayıp içeri biraz temiz hava ve güneş ışığı girsin diye pencereyi indiriyorum. Babam eskiden güzel, olumlu şeyleri düşünmenin çaba gerektirdiğini ama zihnin korkunç akıbetlerle çalkalanmasının, henüz olmamış olaylar için bile endişelenmenin kolay olduğunu söylerdi. Şimdi bunu çok daha iyi anlıyorum; çünkü babamı andığım gibi zihnimde kötü düşünceler belirmeye başlıyor. Bunu neden yaptığını anlamaya başlıyorum. Restoranı kaybettiği için aşağılanmış hissettiğini biliyorum ama bundan fazlası vardı; restoranın, onun bütün hayatı olduğunu biliyor-

du. Dünya onu da elinden alınca babam bir anda seçeneksiz kaldı. Bir de biz vardık; üçümüzü geçtim, tek başına bile başka bir yere taşınacak kadar parası yoktu. Bizim yüzümüzden burada kapana kısıldı ve tek kurtuluş yolu olduğuna inandığı şeyi yapmayı seçti.

Ben de kendimi böyle hissettiğimde dışarı çıkıp şöyle bir yürümeyi alışkanlık hâline getirdim. Ya da pencereyi indirip çimen ve toprak kokusunun içeri girmesine, sonsuza dek burnuma dağlanmış olan ılık kan kokusunu söküp atmasına izin vermem gerekiyor.

Dikiz aynamda bir anda beliren kırmızı arazi aracı, bakışlarımı o kara, çirkin yoldan uzaklaştırıyor. Direksiyonun başındaki piç kurusu, âdeta arkasındaki gölgeli dağlardan kaçmaya çalışırcasına, gerçekten ama gerçekten gazı köklediği için neler olup bittiğini kavrayamıyorum. Araç, bir saniye sonra yanımdan hızla geçip direksiyonu önüme kırıyor. İlk aracı takip eden bej rengi bir sedan yanımdan geçerken kamyon sallanıyor; araba öyle bir hızla gidiyor ki her iki araç da çoktan geçip gitmiş olmasına rağmen içgüdüsel olarak kamyonu bankete çekiyorum. Kalbim göğüs kafesimin içinde hızla çarpıyor; ayrıca o aşağılık sürücülere o kadar kızgınlık ki babamın eski karavanda yüzüstü yattığı zamanki son görüntüsünü aklımdan atmam biraz zaman alıyor.

Aptal. Elimle alnımı sıvazlıyorum. *Aptal, aptal, aptal.* O puştlar, yarışmak için kimseye çarpma risklerinin olmadığı bir yan yol seçebilirlerdi. Cottonwood'dan çıktığımdan bu yana otobanda sadece üçümüzün olduğunu kabul ediyorum ama yine de bu yaptıkları çok riskli. Hızla giden araçlar yüzünden bir kazada zayi olmak kesinlikle planımda yok.

“Kaldır kıçını,” diye homurdanıyorum. “Amma da hanım evladısın...”

Şeride tekrar girmek için sinyal verdikten sonra bunun ne kadar aptalca bir önlem olduğunu fark ediyorum. İstesem otobanın ortasından bile gidebilirim; öyle de yapıyorum. Sırf nasıl hissedeceğimi görmek için. Ne oluyor, biliyor musunuz? Gerçekten de müthiş hissediyorum; sanki önümde uzanan vadinin tamamına sahibim, sanki...

Kamyonum, ben frenlere asıldıktan bir buçuk metre sonra duruyor.

Kırmızı arazi aracı devrilmiş, kuzey ve güney yönündeki şeritleri birbirinden ayıran çimenlik refüjde kelimenin tam manasıyla tepetaklak olmuş. Dumanlar çıkaran aracın iki tekerleği havada dönmeye devam ediyor. Bej sedan da şeridin karşısına çapraz olarak park etmiş. İki adam arabadan dışarı atlıyor; pejmürde görünümlü, avcılarının giydiği tarzda kamuflaj desenli ceketlerden giymiş olan adamlar tüfeklerini doğrultuyorlar. Biri, ötekinin uzun versiyonu. Her ikisinin de uzun, tel tel olmuş siyah saçları, şapkalarının altında kabarıklık bir şekilde toplanmış. Her ikisinin yüzü de sakalla kaplı ve göbekleri kocaman; bu manzara karşısında bir an içimden gülmek geliyor. Ama işte kız, tam da o anda ortaya çıkıyor.

Kafası, koyu renk, kıvrıkcık saçlarla kaplı; üzerinde de askılı bir tişört ve kot pantolon var. Sağ tarafındaki kısa boylu sarışın büyük beden, siyah bir svetşört giymiş. Korkuyla ikisinin arkasına sinmiş olan kız, uzun, uçuşan siyah saçlara sahip ve onlardan da genç bir Asyalı. O sürekli arazi aracına dönmek istese de sarışın, her seferinde onu yakalayıp yanına çekiyor.

Bir anda silahlar belirip adamların göğüs hizasına çekiliyor; sakallılardan biri, arazi aracının arka penceresine ateş açarak camı tuzla buz ediyor. Kızın çığlık attığını duyabiliyorum; bir anda arabadan inince beşi birden gözlerini bana diyor.

“Defol git buradan!” diye bağıyor adamlardan biri silahını bana çevirerek. Ellerimi havaya kaldırıyorum; başka ne yapabilirim ki zaten? Bütün bunlar hiç gerçek gibi gelmiyor. Altı yıldan beri ilk defa bir çocuk ve bir genç gördüğüm için beynim, olanları algılamayı beceremiyor.

Kızlar fırlayıp kaçıyorlar. Göz ucuyla onların otobanın karşısına geçtiklerini görebiliyorum. Büyük olan, orada terk edilmiş araçlardan birinin kaportasına dokununca aracın farları yanıyor, motoru kükrüyor. Arabanın üzerindeki tozu silkermiş gibi bir hareket yapıyor ve hiçbir uyarı olmaksızın araba refüjün üstünden adamlara, takipçilere doğru fırlıyor.

Lanet olsun.

Ucubelerin yapabildiği şeyleri duyarsınız ama bazılarının abartıldığını düşünürsünüz. Birinin gözünü kırparak yangın çıkarmasının imkânı yoktur, değil mi? Ama bu kız... sadece... sadece...

Takipçiler, araba çarpmasın diye yoldan çekilmek zorunda kalıyorlar; fakat arabayı ne çeşit bir çılgın güç diriltiltirse bir anda ortadan kayboluyor ve araç, karşı bankete yavaş bir şekilde konuyor. Adamlara çarpması için fırlatıldığını da sanmıyorum, sadece dikkatlerini dağıtmaya yetecek etkiyi yaratmak için olmalı. Bunun işe yaradığını görünce hem dehşete düşüyorum hem de şaşıp kalıyorum.

“Kaçıyorlar,” diye bağıryorum adamlara, kızların gittiği yönü işaret ederek. Kızlar, Tonto Ulusal Parkı’na sığınmaya çalışıyorlar.

Onların peşinden koşan adam, bu durum benim suçumuş gibi dik dik bakıyor bana. Kim bilir, belki de öyledir. Belki de birini kendim için araklamak umuduyla benim de ucubelerin peşinden gitmem gerekiyordur. Kılavuzda, bunu yapamayacağınıza ya da ücretinizin kesileceğine dair herhangi bir şey yazmıyor. Ama kendinizi, çaldığınız insanlar tarafından avlanırken bulmanız biraz tehlikeli olabilir.

Yine de adamlarda ihtiyacım olan başka şeyler bulunabilir.

Bundan gurur duyduğum falan yok, tamam mı? Ama yine de gidip değerli bir şey bırakmışlar mı diye sürücü koltuğu tarafındaki pencereden içeri bakıyorum. İçecek koyulan bölmelerden birinde küçük bir tomar para var ama teknik gereçlerden hiçbirini göremiyorum. Eh, normal.

Kapı kilitli olmadığı için benim yerime karar verilmiş gibi oluyor. Parayı arka cebime sokup adamlara doğru bir selam çakıyorum. *Buna ihtiyaçları olmayacak*, diyorum kendi kendime. *O kızları enselerlerse otuz bin dolarları olacak zaten. O şeyleri...*

Kılavuz size, onları gerçek insanlar gibi düşünmemenizi söylüyor. Psişik ninjanın, o arabayı bir anda çalıştırıp fırlatmasını izleyince bunu yapmak kolaylaşıyor aslında; ama yine de bu tavsiyeye uyabileceğimden emin değilim. Alıntı yaptıkları bir takipçi, onların birer köpek, daha doğrusu yavru köpekler olduklarını düşünmekten hoşlandığını söylüyor. Bazı ihtiyaçları olan ama bizim gibi olmayan canlılar... Böyle

düşünmeye başlayacağım. Yavru köpekler; hayır, yavru köpekler fazla şirin. Ucube olduklarını düşünmeye devam etsem iyi olacak.

Tam böyle düşünürken son derece tuhaf bir şey oluyor. Arazi aracının yanından geçerken bir köpek iniltisi duyduğuma yemin edebilirim. *Sakallılar geri dönüp paranın ortadan kaybolduğunu fark etmeden önce buradan defolup gitsem iyi olur*, diyorum kendi kendime ama yine de bakışlarım arazi aracının sürücü koltuğundaki karanlık figüre kayıyor. Ön cam patladığı için bir çocuğun boynunun tuhaf bir açıda olduğunu görebiliyorum. Uzun, rastalı saçları, başının aracın tavanına sıkıştığı yere dökülmüş ama boğazına saplanmış sivri cam parçalarını gizleyemiyor. Çenesinden aşağıya hâlâ kan damlıyor; koyu teninin üzerinden kayarak açık, kırışmayan gözlerine akıyor.

Henüz soğumamış bile.

Ceset. Çocuk... O şey...

On yaşındayken, okuldan sonra iki arkadaşım ile birlikte babamın restoranının arkasında serserilik ettiğimizi hatırlıyorum. Bir öğleden sonra, bütün çöp bidonlarını yana devirmeye karar verdik; çünkü MTV'deki o aptal programlardan birinde gördüğümüz herifler gibi, bisikletlerimizle bunların üzerinden atlamak gibi dâhice bir fikir gelmişti aklımıza. Ama ilk bidonu devirdiğimizde içinden ölü bir kedi çıktı. O lanet kediyi hayatım boyunca unutmayacağım. O keçe gibi olmuş, kanla kaplı kürkünü, araba çarptığını tahmin ettiğim, arka kısmı kırılmış bedenini... Üçümüz birden, öylece durup ona bakmıştık, sırayla gidip kusmayacak kadar yaklaştırmaya çalışmıştık. Saatlerce...

Ve o kedi, o gece babamın cesedini bulduktan sonra aklıma gelen ilk şeydi.

Böyle korkunç ve dehşet dolu şeyler neden bizi ele geçirir ki? O ana kadar hiç ölü bir şey görmemiştim ama yıllar sonra birbiri ardına bir sürü cenaze oldu ve herkes birbirleri hakkında her şeyi öğrenmek istedi. Yirmi dört saatlik haber akışı olan kanallar artık anlatılacak başka hikâyeler varmış gibi davranmayı bıraktı. Ve hepimiz birden tıpkı uyuşturucu bağımlıları gibi, yüzlerce, binlerce, milyonlarca insanın ölümünü izleyip, bunların içinde boğularak işlerin daha ne kadar kötüleşebileceğini görmeyi bekledik. Hele ki Washington bombalamaları olduğu zamanı unutamıyorum. İş yerinden iki haftalık bir izin alıp aşırı dozda CNN'e maruz kalmıştım.

Bir anlık sessizlikten sonra bir yumruk sesi duyuluyor; minik, solgun bir el arkadaki yolcu penceresine vuruyor. Bacaklarımın hareket ettiğini, koşarak beni arazi aracının diğer yanına, kapıların açık olduğu tarafa götürdüğünü hissediyorum.

En fazla on bir yaşında olan bir kız, tam sürücünün arkasında oturuyor; enkazın içinden, kanlı yüzüyle bana bakıyor. Baş aşağı sallanırken emniyet kemeriyle boğuşuyor. Sürücü koltuğu neredeyse ikiye yarılmış gibi görünüyor ve arkaya doğru eğildiğinden küçük çocuğu yerine çivilemiş. Bir anlığına yanıldığımı düşünüp bir oğlan çocuğuna baktığımı sanıyorum. Siyah saçları kısacık ve dağınık bir biçimde kesilmiş olan kızın –o şeyin– üzerinde parlak pembe bir elbise olduğunu fark etmem normalden biraz daha uzun bir zaman alıyor.

Sanırım emniyet kemeri sıkışmış. Elimin kıza –o lanet olasıca şeye– uzandığının belli belirsiz de olsa farkındayım ve bir anda kayışı kavrayıp tokayı güç kullanarak açmaya çalışıyo-

rum. Daha iyi bir açıdan çekiştirmek için içeri tırmandığımda kızın yüzündeki rahatlama yerini, *'Seni salak, sence bu işe yarayacak olsaydı ben hâlâ burada oturuyor olur muydum?'* dercesine sinirli bir ifadeye bırakıyor.

Suratı, yanaklarına hücum eden kanla pembeleşmiş hâlde ama sağ ayağını kurtarmayı başarıyor. Bacağını uzatarak ayağıyla ön koltuktaki ölü çocuğu, çocuğun kemerindeki bıçağı işaret ediyor. *Lanet olsun,* diye düşünüyorum. *Benim neden bir bıçağım yok ki?* Ardından bariz bir şekilde geri zekâlı olduğumu düşünen kız, emniyet kemerini kesiyormuş gibi bir hareket yapıyor.

"Tamam, tamam, anladık," diye homurdanıyorum. Kafamın içindeki, şüpheli biçimde babaminkine benzeyen sesi duymazdan gelmeye çalışıyorum. *Ne yapıyorsun?* diye soruyor babam ve dikkatimi şu düşünceye çekiyor: *Para çalmak hadi neyse de o tür heriflerin, bunu senin yanına bırakacağını düşünüyorsan yanılıyorsun...*

Onlara üç tane yetmez mi ki? Dört ucube isterlerse ağgöz-lülük etmiş olurlar. Bana sadece bir tane lazım. Şu işi kotarabilmem için bir tanecik gerek. Ayrıca diğerlerinin peşinden koşmadan önce bu ucubenin yaşayıp yaşamadığını kontrol etmedikleri için aptallık etmiş olmuyorlar mı? Belki de bu kızı –bu şeyi– benim bulmam gerekiyordu, belki de bu, benim hakkımdı. İçimde bir yerlerde haklı olduğumu biliyorum. Bir daha hiç bu kadar kolay olmayacağını biliyorum. Bu, benim için gönderilmiş bir hediye ve ben de onu alacağım.

O herifler kızı benden almak için bir an bile tereddüt etmezlerdi. Tabii ki kesin olarak bilemem ama yine de kızı almak için beni sırtımdan vurup cesedimi çiğnemeyeceklerini

kim bilebilir? Değil mi ama?

Bu ucube bana lazım. Yemek yemem, benzin almam, kira konusunda bir başka zavallı enayiye musallat olabilmesi için Phyllis'in parasını ödeyip oradan çekip gitmem gerek.

Var gücümle asılsam da emniyet kemerini henüz kesebilmiş değilim. Kayış kıza zarar vermiş; öne doğru fırladığında boynuna denk gelen yerde oluşan kırmızı izi görebiliyorum.

"Kıpırdama!" diye tersleniyorum çünkü suya geri dönmek için insanın avucunda çırpınan bir balık gibi kımıldanıp duruyor. Sonunda kumaş aşınıyor ve tamamen kopuyor. Kız, yeterince zayıf olduğundan göğsündeki kayışın içinden kayıp arazi aracının parçalanmış çatısına düşüyor. Sürücü koltuğunun kırık kısmında sürünerek ilerlemesi gerekiyor. Bakışlarının cesedin olduğu tarafa kaydığını görüyorum ve nedendir bilinmez onu görmesini istemiyorum.

"Hadi, hadi!" İki elimi birden ona uzatınca âdeta kollarıma süzülüyor. Kızın ağırlığı yok gibi bir şey; kemikleri incecik, biraz terlemiş ve cildi kan lekeleriyle kaplı olsa da sağlıklı durumda. Onu arazi aracının içinden çekip çıkarırken kollarını doladığı boynumu ondan uzaklaştırmaya çalışıyorum.

"Tanrım, kes şunu, çocuk, seni kurtardığım falan yok!" diyorum. "Bu kadar aptal mısın sen? Kes şunu!"

Kızın yüzünü zihnimden uzaklaştırmaya, kalbimin bir köşesinde filizlenen acıma duygusunu öldürmeye uğraşıyorum. *Sokak köpekleri olduklarını düşünün, diyor kılavuz. Ya askerlere teslim edilmeli ya da çok fazla karşı koyarlarsa etkisiz hâle getirilmeliler.*

Kasıklarıma yediğim ilk tekme, yıldızları görmeme sebep

oluyor. O gerzek, pembe tenis ayakkabıları içindeki minik ayaklar, bir anda uçuşarak göğsümü ve bacaklarımı tekmelemeye başlıyor. Öne doğru sendeleyip ikimizin birden sıcak asfalta devrilmesine sebep oluyorum. Ben kasıklarımı tutmuş, ağlamamak için uğraşıp yerde yuvarlanırken, kız ayağa kalkıyor.

Kahretsin, ayağa kalkmalıyım, ayağa kalkmalıyım, ayağa...

Dizlerimin üzerinde doğrulup kıza doğru atılmaya çalışıyorum ama ucube velet o kadar ufak tefek ki kafasını eğince kollarım boşluğa sarılıyor. Yolda izini kaybettirip yeşil vadiye serpiştirilmiş gibi duran bodur, kuru çalı çırpıların arasında gözden kaybolacağını düşünerek yalpalaya yalpalaya peşinden gidiyorum.

Ama kız, takipçilerin bej sedanına çarpıp iki elini birden kaportaya vuruyor. Arabadan, ortaokuldaki kemanım akort edilmemişken yayı tellerde gezdirdiğimde çıkan sese benzer bir inilti yükseliyor. Kızı belinden yakalayarak arabadan uzaklaştırıyorum. Bu defa aynı hatayı yapacak değilim. Onu omzuma atıyorum, o da karşı koymanın bir anlamı olmadığını anlıyor.

“Hey!” Bir bağırıtı sessizliği bölüp bomboş yol boyunca yankılanıyor. Sesin kaynağını arayarak etrafımda dönüveriyorum. Sakallılardan biri bize doğru koşuyor. Gümüş rengi bir parıltı görüyorum; ışık bana göz kırpmıyor gibi. İşte beynim buna takılıyor. Bunun bir silah olmasına değil, çocuğu bırakmam gerektiğine ve arabama koşmam gerektiğine değil, buna takılıyor işte: *Ah, baksana, bir parıltı!*

“Bırak onu!” diye haykırıyor adam.

Kurşun, arazi aracının yamulmuş kaportasına çarpınca irkiliyorum. Daha önce televizyonda, filmlerde ve oyunlarda onları –yani silahları– gördüm tabii. Ama gerçek silahlar daha çok ses çıkarıyorlarmış. Ve de daha öfkeli.

Kımıldayamıyorum. Fiziksel olarak bir ayağımı diğerinin önüne atamıyorum. Beynimde, kıcımlı kaldırmazsam neler olabileceğine dair düşüncelerin fırl fırl döndüğünü hissedebiliyorum. Neden bir silahım yok ki? Evden ayrılmadan önce neden bir silah alacak kadar para biriktirmedim ki?

Üniversitenin en iyi takımının seçmelerine katılmış bir ilkokul öğrencisi kadar aptal hissediyorum kendimi.

Böğrüm keskin bir acı saplanıyor. Küçük kız, kemikli dirseğini yine böbreğime geçiriyor. Canım deli gibi yanıyor ama öne doğru sendeliyorum ve tekrar harekete geçince de hiçbir sebeple durmaksızın koşturuyorum. Artık duramam. Sakallı dibimde. Kamyonu varınca adamın durup hazırlandığını görüyorum ve o, daha kolunu kaldırıp nişan bile almadan önce bunun ne anlama geldiğinin farkındayım. Kızı kamyonun kabinine resmen fırlatıp içeri atıyorum. Bir, iki, üç el ateş ediliyor; Tanrım, bu herif beni öldürmeye çalışıyor.

Elimin ayağımın titremesine engel olmaya çalışıyorum. Yanımda kemerini takan ucubeyi düşünmemeye çalışıyorum. Hangi pedalın gaz, hangisinin fren olduğunu hatırlamaya çalışıyorum ve bir anda ileri değil geri doğru atılıyoruz. Kurşunlar bagaja çarpıyor. Dikiz aynasından sakallının, tekerleklerinin altında ezilmemek için kenara atlamak zorunda kaldığını görüyorum. Gerçeklik hissi, kafama bir darbe yemişim gibi geliverince, aniden aracı döndürüp vitesi değiştiriyorum. Kamyon, gazı âdeta köklediğim için ciyaklayıp inlese de işini

layıkıyla yerine getiriyor. Diğer sakallının yanmış ağaçların arasından koşturarak çıkıp kollarını havada sallayışını izliyorum. Birinci adam tüfeği omzundan indirip göz hizasına getiriyor ama artık çok uzaktayız. Sonunda gözlerimi aynadan ayırınca yine yolun ortasından gittiğimi fark ediyorum.

Kurtulduk.

Duyduğum rahatlamayla bir kahkaha patlatıyorum ancak bunun nedenini bilmiyorum; çünkü bunda zerre kadar komik bir şey yok. Zerre kadar! Benzin ışığı, bir iblis gibi kırmızı kırmızı parıldıyor ve o heriflerin benimkinden yaklaşık yirmi yıl genç bir arabası var ama dakikalar geçtikçe peşimizde olmadıklarını anlıyorum. Yoksa şimdiye kadar bizi yakalamış olurlardı.

Sonra hatırlıyorum.

Sağımda oturmuş, pencereden dışarıya bakan çocuğa –ucubeye– bakıyorum. Onda bir şeyler var... Hasarlı görüldüğünü söylemek istemiyorum çünkü öyle olduğunu biliyorum. Hepsi öyle zaten; yoksa böyle bir durumda olmazdık. Sanki yüzünde bomboş bir ifade var ve yanından geçtiğimiz ormanı aslında görmüyor. Cama vuran yansımasından, burnunun altının ve alnının kurumuş kanla kaplı olduğunu görünce kızıdan bir tekme daha yemişim gibi hissediyorum.

O şeyden yine tekme yemişim gibi... Bu kısmı bile doğru dürüst beceremiyorum. O şey, bir insan değil. Bazı ihtiyaçları olan ama bizim gibi olmayan bir canlı sadece.

“Arabalarına bir şey mi yaptın?” diye soruyorum sesimin bu kadar hırıltılı çıkmasına şaşırarak. Bir anlığına, duymadan ya da hissetmeden çılgık atmış olabileceğimden endişe edi-

yorum.

Kız başıyla onaylıyor.

“Peki bu durumda ne oluyorsun?” Yanıtın Yeşil olmayacağını bildiğimden âdeta duymak istemiyorum. Şansım hiç ama hiç o kadar yaver gitmedi. O aptal renk sistemini bile güç bela aklımda tutabiliyorum. Eski terörist uyarı derecelerine benzer şekilde bunu da sınıflandırmaya çalıştılar. Hani şu, “Tehdit seviyesi turuncu, bu sebeple birinin uçağınızı patlatabileceğine dair ortalamanın üstünde bir korku hissetmelisiniz,” diyen sistem. Sanırım Kırmızı çocuklar bir şeyleri patlatabiliyor ya da yangın çıkarabiliyor; Maviler, zıkkımları hareket ettirebiliyor Sarılar da...

Kahretsin. Sarılar elektrikli eşyaları bozuyor. Arabaları bozabiliyor mesela. Sıçtık.

“Sarı mısın sen?” diye soruyorum.

Ancak başıyla onayladığında onun sesini hiç duymadığımı fark ediyorum.

“Ne o? Benimle konuşmaya tenezzül etmiyor musun?”

Kız, koyu renkli kaşlarını sertçe çatarak, ‘*Düş yakamdan,*’ dercesine bakıyor bana.

“Konuşamıyor musun?” diye bastırıyorum. “Yoksa konuşmuyor musun?”

Kız cevap vermeyince kendimi durdurmam gerekiyor. Konuşmama işi bana da uyar. Acıktığı için sızlanmazsa –ya da sızlanamıyorsa– ya da ciğerleri patlayana kadar çığlık atmazsa onu kolaylıkla bir ucube olarak görebilirim. Hem ayrıca umurumda da değil. Hem de hiç değil. Sonuçta yanımda on bin dolar oturuyor.

“O heriflerin peşimizden gelme ihtimali var mı?” diye soruyorum çünkü sonuçta önemli olan tek şey bu.

Hayır. Bu yanıtı yüzünden okuyorum. Hatta biraz gurur ifadesi de var suratında.

Takipçilerin arabasına yaptığı şeyin aynısını rahatlıkla benimkine de yapabileceğini, ancak on kilometre yol gittikten sonra fark ediyorum. Doğru hatırlıyorsam kılavuzda, elektrik aksamını yalnızca dokunarak bozabildikleri yazıyordu; yani tek yapmam gereken, ellerini bir yerde sabit tutmak ve onu kaçamayacağına ikna etmek. Aracı bankete çekip el frenine asılıyorum. Yardım çantam; içi, ekonomik krizde işsiz kalan polislerden toparlayabildiğim ıvır zıvırla dolu, Kuzey Arizona Üniversitesi’nin spor çantasından başka bir şey değil. Kelepçeler, birkaç tane kablo bağı ve çalışmayan ama iyi bir tehdit unsuru olabileceğini düşündüğüm bir şok tabancası var içinde.

Ellerimin hâlâ titriyor olması hem utanç verici hem de berbat bir durum; ayrıca nasıl bağlanacaklarını bilmediğimden kablo bağlarını kız kendi kendine bağlamak zorunda kalınca durum daha da kötüleşiyor. Kablonun düz ucunu, çıkıntısı olan ucuna geçirirken sessiz bir şekilde beni yargıladığını hissediyorum. Elini bunun içinden geçirip düz ucunu inci gibi dişleriyle çekerek kabloyu sıkıyor. İşini bitirdiğinde ellerini zarif bir şekilde kucağına koyuyor ve beklenti dolu bakışlarla bana bakıyor. *Şimdi ne yapıyoruz?*

“Seni kurtarıyor falan değilim,” diye hatırlatıyorum ona. Ama kızın bunu isteyip istemediğine dair bir şüphe filizleniyor içimde.

ÜÇ

RESMEN ÇIKMAZDAYIM.

Prescott'taki PÖK merkezine –Arizona'nın kuzeyindeki tek merkez– gidebilmek için benzin almam gerek ama benzinci buranın güneyinde, yani Camp Verde'de. Ayrıca oraya gitmek için geri dönüp az evvel düdüklemediğim takipçilerle karşılaşma riskini göze almam gerekir. Bu çocuk arabalarını patlattıysa muhtemelen hâlâ oradadırlar. Ya da yardım bulmak için otobana doğru yürüyorlardır.

Böylece Phyllis'in Cottonwood'daki mekânına geri dönüyorum. Buraya nasıl geldiğimi, güneşin ne zaman batmaya başladığını ya da buraya park etmeyi nasıl başardığımı tam olarak hatırlamıyorum ama gösterge panelindeki saat altıyı gösteriyor. Ve nasıl olduysa burada, bu çocuğun yanında iki saat boyunca sessizce oturup her türlü olası planı düşünüp durmuşum.

Yarın. Yarına kadar Camp Verde'den gitmiş olurlar ve PÖK merkezi de açılmış olur. Kamyonun benzin deposunu

doldurduktan sonra Prescott'a dönüp kızı bırakır, yeni teknik gereçlerimi ve ödül parasını alırım. Bu gece burada kalabiliriz. Kız bir ucube olabilir ama ben ondan daha büyüğüm ve sanırım onu banyoya kilitleyebilirim. Bir geceliğine ona göz kulak olabileceğimden eminim.

Serin alaca karanlığın keyfini çıkararak kaldırımda aylak aylak dolanan adamlarla kadınların, sohbetlerini ve sigara-larını bitirmeleri için yirmi dakika daha beklemek zorunda kalıyoruz. Sonra kızı kolundan tutup çekiyor ve sürücü kapısından indiriyorum.

Park yeri boyunca koştururken sadece bir anlığına, kızın kolunu fazla hızlı çekiştirdiğimi düşünerek endişeleniyorum ama kıza hakkını teslim etmem gerekir. Küçük hanım, tıpkı bir kafes dövüşünden çıkmış ve bana ayak uydurmakta hiç zorluk çekmiyormuş gibi görünüyor.

El yordamıyla odanın anahtarını bulup ucuz, plastik kartı kapıdaki cihazdan geçirip dursam da her defasında kırmızı ışık yanıyor. Phyllis veya oğullarından birinin, anahtarımı yeniden aktive etmek için kiralarını isteyerek elini uzatmış bir şekilde bir anda beliriverecekleri beklentisiyle etrafa bakınıyorum. Bu açmaz durumu kafamdan uzaklaştırmaya fırsat bulamadan küçük kız uzanıp anahtar okuyucuyu tutuyor ve ışık tamamen sönüyor. Kilidin attığını duyuyorum ve kız, bir anda beni karanlık, küf kokulu odaya doğru çekiştiriyor.

Eski karavanıma kıyasla motel odam Buckingham Sarayı gibi. Ama kız etrafa bir göz gezdirince karnıma çok hafif bir sancı giriyor. O, kara gözleriyle odayı inceleyerek orada dikilmeye devam ettikçe ben daha çok utanıyorum. Odadan çıkmadan önce battal boy yatağı toplamamıştım. Leylak rengi,

taşra modasına uygun korkunç yorgan, dertop edilmiş hâlde yerde duruyor. Yatağın her iki yanındaki komodinlerin üstü yiyecek ambalajları, teneke kutular ve birkaç bira şişesiyle dolu.

Çocuk, kokuşmuş havayı derin derin içine çekiyor ve acıyla yüzünü ekşitince, kötü bir anısını falan hatırladığını düşünüyorum. Arkasındaki masaya, onları yıkamak için ihtiyaç duyduğum beş doları bekleyen kirli çamaşırlar yığılmış durumda. Sigara içmem, hiç de içmedim ama her iki komşum da içiyorlar ve o pis kokunun kâğıt kadar ince duvarlardan içeri sızdığına yemin edebilirim.

Kızı öne, banyoya doğru itiyorum.

Ona, "Git de üstünü başını temizle," dediğim sırada kapı çalınıyor.

Banyoya doğru yürüyüp kapıyı kapatan kızıdan çok daha fazla paniğe kapılıyorum. Bela çıkarmayı düşünmeyeceğinden emin olmak için orada dikiliyorum ama kapı artık yumruklanıyor.

Gözetleme deliğinden bakınca Phyllis'in oğullarından birinin, kaşlarını çatmış beklediğini görüyorum. Herif benden yirmi yaş daha büyük ve parlak sarı, polo yaka tişörtünün altında yaklaşık kırk beş kilo da fazlası var. Onu durdurmak-tansa dikkatli olmak adına kapıyı aralarken zinciri takılı bırakıyorum.

"Efendim?" Kafası günbegün kelleşen herifin adını hatırlamaya çabalıyorum. Diğerinin gri saçları da annesi kesirmiş gibi görünüyor. Herifin içeri girmeyi nasıl becerdiğini anlamaya çalıştığını biliyorum.

“Ödeme yapmayacaksan bu gece buradan gitmelisin,” diyor. “Bunu gayet açık bir şekilde ifade ettiğimizi sanmıştım.”

“Paranızı vereceğim...” diye söze başlıyorum ama sonra arka cebimdeki banknot yığınına hatırlıyorum. Çalmadan önce sayma şansım olmadığından adama göstere göstere başparmağımla saymaya başlıyorum. İşte o anda banyonun boksan musluğu açılıyor. Adını bilmediğim herif, kaşlarını çatıp kendini kapıyla kasa arasına daha da sıkıştırarak içeri göz atmaya çalışıyor.

“Gece biri daha kalırsa ekstraya girer, biliyorsun,” diye tersleniyor.

“Ha, yok, gece burada kalmayacak,” diyorum kaşlarımı yukarı kaldırarak. “Bu işlerin nasıl oluşunu bilirsin işte.” Ama herifin bu işlerin nasıl olduğunu bilmediği çok açık. Ayrıca ‘misafirim’in’ yaşı düşünülünce az evvel söylediklerim, bugüne dek ağzımdan çıkan en tüyler ürpertici sözler oluyor.

“İşte, yüz dolar,” dedikten sonra geri kalan iki yüz doları arka cebime sokuyorum. Güzel. “Yarın çekip gitmiş olacağım.”

Herif, elimdeki yirmiliklere hepsi birer Monopoly parasıymışçasına bakıyor.

Paraları elimden çekip beşlik banknotları bir de kendisi sayarken, “Nereden buldun bunları?” diye soruyor sertçe. “Abuk sabuk işler çevirmiyorsun ya? Bilmemiz gereken bir şey var mı?”

“Birkaç tamir işini yeni bitirdim,” diyorum üç parmağımla havaya kaldırarak. “İzci sözü.”

“Sen, onur monur bilmezsin,” diye homurdanırken ba-

kışları hâlâ odanın diğer ucundaki banyo kapısında, hareket eden ayakların kapının altından görünen gölgesinde. Yüzünde düşünüyormuş gibi bir ifade var. Az önce söylediğim şeyi yeni anlamış gibi görünüyor ve bir anda ilgisi kabarıyor.

“Seninle işi bitti mi?”

Eh, en azından buradaki en aşağılık herif ben değilim.

“Başka randevusu var.” Bunları söylerken ağızımın içinde kusmuk varmış gibi hissediyorum. Fahişeliğin de kesinlikle abuk sabuk işler kategorisinde yer alıyor olması herifin umurunda olmuyor bile. “Kusura bakma, dostum.”

Tombul elleriyle parayı sayıyor. “Yarın öğlene kadar çıkmış ol. Bir saniye bile geçmesin.”

“Tabii,” diyorum ‘misafirimin’ park yerine doğru gidişini gözlemek için beklemesinden endişe ederek. Ah, Tanrım. “Bu kadar mı? Tamam o zaman.”

Başka bir şey daha söylemesine fırsat bırakmadan kapıyı suratına çarpıyorum ve bozuk kilidi çeviriyorum. Herifin birkaç dakika daha orada dikilişini ve ardından şansına küsüp gidişini izliyorum.

Kapıya yaslanarak iki hafta önce aldığım yiyeceklerden kalanları inceliyorum. Bir paket cips, bir kutu erişte, bir somun ekmek ve bir de fıstık ezmesi var. Ne kadar az yemek zorunda olduğumu görene dek bu kadar aç olduğumu fark etmemişim. Buraya bir şeyler sipariş edebilirim ama Phyllis’in diğer sakinlerinin dikkatini çekmeye de niyetim yok. Ben bir şeyler almaya gidersem de onu burada yalnız başına bırakmam gerekir ki bu da kaçmasına olanak tanımak olur. Sandviç yese ölmez. Bütün çocuklar fıstık ezmeli sandviçi sever.

Tabii fıstığa alerjileri yoksa...

Peki. Erişte yesin o zaman. Eriştenin sıcak suyunu yüzüme atmasın diye ondan uzağa oturmayı unutmasam yeter.

Eğilip bidonda kalan son suyu eski püskü bir fincana dolduruyorum ve mikrodalga fırında ısıtıyorum. Sıcak suyu doğrudan strapor kaba boşaltınca yükselen kızarmış tavuk kokusu midemin guruldamasına sebep oluyor.

Ya vejetaryense?

Kahretsin, kes şunu. Vejetaryen falan olamaz.

İhtiyaçları olan ama insan olmayan bir canlı o.

İhtiyaçları olan ama insan olmayan bir canlı o.

İhtiyaçları olan bir ucube o.

Ayrıca son on beş dakikadır da banyoda suyu akıtıyor. Odayı iki uzun adımda arşınlarken bir lavabo suyun içinde insanın kendini boğup boğamayacağını düşünmeye kadar vardırıyorum işi. Buraya geldiğimden beri banyonun kilidi kırık ve o ucube, kapının arkasına da bir şey dayamamış.

Gördüğüm ilk şey, tezgâhın üzerinde duran kanlı tuvalet kâğıdı topakları oluyor. Suyu sonuna kadar açık bıraktığından, normal bir günde yarı kapasiteyle çalışan gider bu kadar yükü kaldıramamış. Su, sığ lavabodan taşarak ayaklarıma dökülüyor. Aynanın ışıkları her şeyi acıklı bir kızılığa bürüyor.

Çocuk, tuvaletle duş kabini arasındaki o ufaklık yere oturmuş, yüzünü inatla öteki tarafa çeviriyor. Omuzları hâlâ titriyor ama kızıdan sadece zavalıca bir burun çekme sesi yükseliyor. Yüzünü silerken bileğindeki kabloyu kesmediğimi fark ediyorum ve midemde bir panik dalgası yükseliyor.

Bana bakmak için dönüyor ama ağladığına dair tek belirti, hâlâ kıpkırmızı olan gözleri. Alnındaki kesik sonunda kabuk bağlamış ama çenesindeki yarayı yeniden kanatmayı başarmış.

“Burada bekle,” diyorum. “Kımıldama.” Eski bir lise hemşiresinden satın aldığım, küçücük bir ilk yardım çantam var. Kadının malzemeleri satmasının doğru olup olmadığından emin değilim ama okullar kapanmadan önce mezun olan son sınıf biz olduğumuza göre onun bunlara ihtiyacı olacağını düşünmeye gerek yok.

Elimdeki bandajlar gereksiz derecede büyükler ama yine de iş görürler. Bandajları kullanmaya degeceğini söylüyorum kendi kendime; yoksa PÖK askerleri “tıbbi masraflar” adı altında ödül paramın bir kısmını kesebilirler. Ama kızın suratına bakmak gerçekten de çok zor geliyor.

Aynanın üstündeki ışıklar vızıldayarak yanıp sönerken bandajlardan ilkinin paketinden çıkarıyorum. Koyu renk perçemlerimin ardından kıza bakıyorum. “Sakin beni çarpayım deme, yoksa canına okurum.”

Sonunda o korkunç, bomboş yüz ifadesi kayboluyor ve gözlerini devirerek homurdanıyor.

Pek de kibar olmayan bir şekilde hızlıca hallediyorum bu işi ama kız, bu durumu kabullenerek oturuyor. Hiç sesini çıkarmıyor. Bunun sebep olduğu rahatsızlıktan kurtulmaya çalışıyorum; ucube velet bağırıp çağırarak haylazlık etse bütün bu süreç benim için çok daha kolay olurdu. Sanki elime yüzüme bulaştırayım da kaçabilsin diye bekliyor ya da sadece bu işte ne kadar berbat olduğuma bakıp gülüyor.

"Yemek hazır," diyorum aslında sadece sessizliği bozmak istercesine. Ucube, ağzı gülümsemeye benzer bir ifadeyle büzüşmüş şekilde beni izlerken haklı olduğumu anlıyorum. Benim salak olduğumu düşünüyor.

Belki de bu işi tamamen yanlış yapıyorum, ona yemek vermemeliyim. Belki de uslu durup yemeği hak etmesi gerek. Benden korktuğunu sanmıyorum. Ama aslında korkmalı; korkması gerek. Başına ne geleceğini bilmesi lazım.

Kız, yemeğini rahat rahat yesin diye toparladığım masanın üzerindeki erişteyi dikkatle yerken ben de ölü çocuktan arakladığım bıçağı çıkarıp sağa sola çevirerek... bir nevi gözünü korkutmaya çalışıyorum. Ama bütün dikkatini elleri bağlı şekilde yemek yemeye verdiğinden yaptıklarım boşa gidiyor.

Kız yemeği bitirdiğinde tenimin altında beni yakan utanç ve öfkeyi hissedebiliyorum. Onu kolundan yakalayıp sandalyeden kaldırıyorum ve yatağa doğru götürürken bir plan düşünüyorum. Sonra sertçe yere itiyorum ve oturduğunda yüzünü buruşturunca ilgi göstermemeye çalışıyorum.

"Kımıldama," diye bağıriyorum ve spor çantamın içinden kelepçeleri çıkarmak için kısa bir anlığına onu yalnız bırakıyorum. Ayak bilekleri o kadar ince ki bir halkayı sonuna kadar sıkıştırıyorum, diğerini de yatağın fırfırlı örtüsünün altında kalan metal karyola direğine takıyorum.

Yine bütün bu süre boyunca gözlerini dikip bana bakıyor ve çok heyecanlandığında ağlamanın eşiğine gelen aptal bir velet gibi yüzümün kızardığını hissediyorum. Çenesindeki bandajın uç kısmı, kız kafasını yana eğince daha da büyük görünüyor.

"Kes şunu," diye uyarıyorum onu; öfkenin, kafamın içine üşüşmüş eşek arıları misali vızıldadığını hissediyorum. "Arkadaşlarına olan şey, senin de başına gelecek; o yüzden suratındaki o aptal ifadeyi silsen iyi edersin. Sana kes dedim!"

Tanrım, ota boka ağlayan mızızlara katlanamıyorum. O yüzünü buruşturduğunda bir anlığına arkamı dönüyorum. Yine banyoda ona yapacaklarım yüzünden mi, yoksa arkadaşlarının başına gelenlerden ötürü mü ağladığını merak edince kendi kendime kızıyorum. Onlara tam olarak ne olduğunu bilemeyiz.

Zaten ne diye hep birlikte geziyorlardı ki? Kılavuzu komodinin üzerinden alıp yumuşak kapağını ellerimin arasında kıvırıyorum. Diğer Asyalı kız... acaba onun kardeşi miydi? Kız kardeşi, kendi kıcını kurtarmak için gerçekten onu terk edip gitmiş olabilir mi? Amma da duygusuzmuş. Acaba bu yetenekleri mi onları bu hâle getiriyor? Bu yüzden mi sadece hayatta kalmayı düşünen hayvanlara dönüşüyorlar?

KES ŞUNU!

Zaten durum yeterince rahatsız edici değilmiş gibi bir de sağ tarafta, 2A'da kalan komşumun da bu gece kendi misafiri olduğu ortaya çıkıyor. Karyolanın benim duvarıma çarptığını hissedebiliyorum ve inlemeler başlamadan önce televizyon kumandasını kapmaya çalışıyorum. Parazit, parazit, parazit, haberler, bir yarışma programının tekrarı... *Doğru Fiyat* programında karar kılıp sesini açıyorum. Bu lanet ucubeyi orada bırakıp Phoenix yakınlarında başka bir tane bulmayı ummalıydım. Beni kandırmak için böyle masum ve tatlı bir kızmış gibi rol kesmesi asabımı öyle bir bozdu ki bu çirkin durumla baş etmemesi için elimden geleni yapar bir hâle geldim.

Kılavuzda, kızı Prescott'a gidip bırakmaktansa PÖK askerlerinin gelip onu alabileceklerine dair bir şeyler olmalı. Kıza bir yastık veya battaniye verip vermemeyi ya da karyoladan elektrik akımı yollayıp uyurken beni öldürüp öldürmeyeceğini düşünüp durmaktan hoşlanmıyorum.

Kitapta, hangi rengin neyi temsil ettiğine dair kısa bir açıklama var ama onların etkili bir şekilde ifade ettiği gibi 'mutasyon'a neyin sebep olduğuna dair herhangi bir şey yazmıyor. Yetenekler, her bir Psi'nin gücüne ve hassasiyetine göre değişkenlik gösteriyor. Aman ne güzel! E tabii ki hayat benim karşıma bir arabayı nakavt edecek kadar güçlü ve hassas bir ucube çıkarmasa olmazdı.

Bu iş, uzun zamandır devam ettiği hâlde buna neyin sebep olduğunu ya da bunun nasıl düzeltilebileceğini bulamamış olmaları da insanı hayrete düşürüyor. Gray sadece şu sözde virüsün araştırmasına para akıtmakla kalmayıp ekonomiyi de düzeltmeye çalışsa bizler, geriye kalan halk, buna müteşekkir olurduk. Elimizde kalan azıcık şeyle mevcut halk bile zar zor yaşıyorken 'yeni Amerikan neslini' kurtarmamızın ne anlamı var ki? Birkaç yıl sonra kaybetme ihtimalleri yüksek olduğu için artık kimse çocuk yapmak istemiyor. Doğum oranları dibe vurdu; virüsün yayılmasından korkulduğu için ülkeye giriş çıkışlar da yasak. Son zamanlarda sadece gelecekte bahsetmek istiyorlar, şu andan değil. İşleri şu anda nasıl düzeltereğimizden bahsetmiyorlar. "Amerika, bütün bir nesli kaybettikten sonra yoluna nasıl devam edecek?" diye soruluyor radyo yayınlarında. "Psiler iyileştirilebiliyorsa topluma tekrar nasıl katılacaklar?" diye merak ediyor *The New York Times*. "Dünyanın sonu mu geliyor?" diye bağırıyor bir tele-evanjelist.

Belki de hepimiz ölürüz ve dünya ucubelere kalır. Ama kimse bu olasılıktan bahsetmek istemiyor gibi görünüyor.

Elbette ki kılavuzda, PÖK askerlerinin gelip bir çocuğu alabileceklerine dair bir şey yazmıyor ama şu bilgi var: *Bir tehlikeyle karşı karşıya olduğunuzu hissediyorsanız ve elinizdeki Psi, Kırmızı, Turuncu ya da Sarı olarak sınıflandırılmışsa ağ aracılığıyla yakındaki takipçilerden destek talep edebilirsiniz. Psi Özel Kuvvetler birliği ve Birleşik Devletler hükûmeti, bu sebeple oluşabilecek herhangi bir ödül ihtilafından sorumlu değildir.*

Böylece... bu seçenek elenmiş oldu; sonuçta takipçi ağına hâlâ zerre kadar bile erişme ihtimalim yok.

Yataktan yuvarlanıp ucubenin etrafından dolanarak yiyecek zulamın ve mini buzdolabımın olduğu yere uzun yoldan gidiyorum. Bayat ekmeğin üzerine fıstık ezmesi sürerken kendi kendime şöyle söylüyorum: *Yarın biftek yiyor olacaksın. Ya da pizza... Ya da canın ne isterse...* Ama yarın bütün bunlarla tekrardan uğraşmak zorunda kalacağım düşüncesiyle birden bitkin düşünüyorum. Phyllis'in boktan yatağında zıplarken paraları havaya savurup üzerime yağdıklarını hayal etmek bile keyfimi yerine getirmiyor.

Bira da öksürük şurubu gibi olsaymış bari. Lise zamanındaki o ihtişamlı günler geride kaldı; o zamanlar cuma akşamları futbol maçı izlerken arka arkaya biraları yuvarlar, sonra dostum Ryan'm evinin çatısında, güneşin doğuşunu izlemek için sabahlardık. O günler yitip gitti.

Ryan'ı ya da diğerlerini düşünmek falan istemiyorum. Onlar, beni arkalarında bırakıp kara üniformalar ve sırlar dünyasında gözden kayboldular. Sorun değil. Yemin ederim ki

değil. Ama bazen içlerinden birinin, beni de yanlarına almak için daha çok uğraşmış olmasını diliyorum. Geride kalan ve hayatını hiçbir zaman idame ettirememiş kişi olmak zor şey.

Yarışma programı sona erdiğinde, göğsümün üzerinde açık duran kılavuzla uykuya dalmak üzereyim. Bir noktada sızmış olmalıyım çünkü tekrar kendime geldiğimde Judy Garland'ın mırıldandığı bariz olan şarkıyı duyuyor; gözlerimi kısarak ekrana baktığımda benimkilerle buluşan iri, kahverengi gözleriyle karşılaşıyorum. Hani şu, gökkuşağı, limon damlaları, kuşlar ve bütün o güzel şeylerle alakalı ünlü şarkıyı söylüyor. Bir yanında küçük köpeği, diğer yanında orta batının sepya tonundaki göğü var. Tekrar gözlerimi kırıştırarak açtığımda ev bir kasırgayla paramparça oluyor.

Dorothy, Oz'un *Technicolor* dünyasına giden evinin kapısını açarken kumandayı arayarak elimi yatağın üzerinde gezdiriyorum.

Bu... bir şekilde hatırladığımdan daha güzel geliyor. Ben küçükken, belki yedi veya sekiz yaşındayken babam bana bunu zorla izletmişti; bir gece önce sinemada izlediğim macera filmine kıyasla buradaki efektlerin ne kadar aptalca göründüğünü düşündüğümü hatırlıyorum sadece. Filmin her şeyinden nefret etmiştim; Dorothy'nin sesi bile, konuşurken titreşiyor gibiydi.

O koca pembe balon ve adı her neyse, o iyi cadı fırfırlı elbisesiyle ortaya çıktığında, kelepçeli ucube ekrana yaklaşmak için atılıyor ve yemin ederim ki yatak sallanıyor.

Karanlıkta ona bakmak için dirseklerime yaslanarak hafifçe doğruluyorum. Pozisyonunu değiştirerek dizlerinin

üzerinde tuhaf bir şekilde oturmuş. Kelepçenin derisine battığından eminim ama o, bundan rahatsız oluyormuş gibi görünmüyor. Yüzü, televizyon ekranına yansıyor ve Munchkinler daha şarkı söyleyip etrafta dolanmaya bile başlamadan önce kızın gözleri iri iri açılıyor, ağzı da soluğu kesilmiş gibi sessizce aralanıyor. Kız daha önce hiç böyle bir şey görmemiş gibi ekrana âdeta perçinleniyor. Ama bu imkânsız. Oz Büyücüsü'nü seyretmeyen var mıdır ki?

Film, onu oyalayarak sakın durmasını sağlıyor; ayrıca ben de nereye düştüğü meçhul olan kumandayı bulmak için fazlasıyla yorgun hissediyorum. O yüzden televizyonu açık bırakıp gece lambasını söndürüyorum. Uyumaya çalışıyorum ama olmuyor. Televizyonun sesi çok açık olduğundan ya da ekrandan çok ışık geldiğinden falan değil, aslında filmi izlemek istiyorum. Babamın bana filmi baştan sona izletmek için neden bu kadar ısrarcı olduğunu çözmek istiyorum. Sevdiği diğer şeylerde olduğu gibi bu filmde de ona dair bir şeyler arıyorum. Sevdiği bir replik, çıkardığı bir hayat dersi... Ve aslında tek görebildiğim şey, bu şeker renkli dünyanın, yataktan bile güç bela kalktığı o günlerde onu ne kadar mutlu etmiş olduğu...

Zaten yeterince berbat hissediyorken bir de bunu düşünmek, şu an babamı aklıma getirmek istemiyorum. Bu virüs müdür, hastalık mıdır, artık her ne boks çocukları küçük yaşlarda vurdu; ama babam, hastalığını altmış yıllık hayatı boyunca, iyi ve kötü günlerinde, restoranı kaybettikten sonraki o en berbat günlerinde hep beraberinde taşımıştı. Ta ki sonunda onun ağırlığı altında ezilene dek...

Bütün karakterler hikâyeden çıkarılacak dersi, yani aradık-

ama bu, aşılmaması gereken bir sınırmış gibi geliyor. Bu, onu umursadığım anlamına geliyor.

Ama umursamıyorum. Ne yaparsa yapsın, içinde bulunduğum durumu benim için ne kadar zorlaştırırsa zorlaştırsın asla umursamayacağım.

Üzerine ağırlığım çökünce yatak gıcırıyor. Bu sesin onu uyandırmasını ve beni karar vermekten kurtarmasını umut eder gibiyim. Saatler saatleri kovalarken orada elimden geldiğince hareketsiz bir şekilde uzanıyorum. Bütün gece onun ağlamasını dinliyorum ve hak ettiğim cezayı almışım gibi hissediyorum.

DÖRT

ODANIN KALIN PERDELERİ AÇILIRKEN METAL HALKALARI şangırdıyor ve sabahın kör edici aydınlığı içeri doluyor. Güneşin, karanlık ve küf kokulu odaya dalışı öylesine ani oluyor ki bedenim beynimden önce tepki veriyor. Yatağın kenarından aşağı düşüyorum ve ayağa kalkıp sendeleyerek bir elimi gözlerime siper ediyorum.

Kahretsin, kahretsin! Çok fazla uyudum, saat kaç, nerede bu...

Hızla birkaç şey görüş açıma giriyor. İlki, kapının tam solundaki spor çantamın üzerinde duran temiz çamaşır yığını. Temizlik kokusunu olduğum yerden bile alınca kafam karışmış hâlde onlara doğru bir adım atıyorum. Göz ucuyla, aralarındaki fıstık ezmemle birlikte iki tabak yiyeceğin –pudra şekerli çörekler, meyveli şekerler ve tuzlu krakerler– önüne oturmuş küçük bir şekil görüyorum. Şeffaf ambalajlar, odanın küçük çöp kutusunun kenarından sarkıyor. Bunların nereden geldiğini kesinlikle çok iyi biliyorum: Çamaşırhanedeki abur cubur otomatından.

Yavaşça masaya doğru yürüyorum. Sırtı bana dönük hâlde oturan kız, tabağındaki her bir tuzlu krakerin üzerine dikkatle ince bir kat fıstık ezmesi sürüyor. Kablo bağı da kelepçeler de gitmiş. Üzerini de değiştirerek o kirli, kanla kaplı kıyafetlerini çıkarıp bol ve pembe renkli bir Route 66 tişörtüyle bileklerini birkaç kez kıvrırmak zorunda kaldığı bir kot pantolon giymiş. Çamaşırhanede, çoğunlukla çocuk kıyafetleriyle dolu, kim-senin el sürmediği bir bağış kutusu olduğunu hatırlayınca dek kızın üzerindekiyle bakakalıyorum.

Az evvel üstünden düştüğüm yatak hariç oda kusursuzca toplanmış. Çöpü atmış, içeriye biraz temiz ve serin hava girsin diye camı bile hafifçe aralamış. Pencereye doğru bir hışımla gidip perdeleri kapıyorum. Odanın karanlığa gömülmesi umurunda olmuyor. Nedense bu, her şeyi daha kolay kılıyor.

“Aptal mısın sen?” diye bağıriyorum. “Bunun işe yarayacağı mı sanıyorsun? Bana iyi davranınca benim de sana iyi davranacağımı mı sanıyorsun? Sana yardım etmek istediğimi düşünecek kadar geri zekâlı mısın gerçekten?”

Sandalyesinde biraz büzülse de bakışlarını kaçırmıyor. Gözlerini bile kırpıyor ve ben, kendime engel olamıyorum; onun bir ucube olduğunu, onunla hiç konuşmamam, bu yaptıklarını bile önemsememem ya da beni sinirlendirmesine izin vermemem gerektiğini biliyorum ama yine de sinirden köpürerek öfkenin, kafamın içindeki diğer bütün düşünceleri karman çorman etmesine izin veriyorum.

Böyle bir oyun oynamak istemiyorsa bile, belli ki ne kendime ne de ona bakabilecek hâlde olduğumu düşünmüş. Ve bunu da yüzüme bu şekilde vuruyor, öyle değil mi? Yani benimle dalga geçerek. Yoksa neden fırsatı varken kaçmasın ki?

Belli ki ne kelepçeleri kilitlemeyi, ne kızı zapt etmeyi, ne de lanet olasıca odadan çıktığında uyanmayı becerebiliyorum.

Bu işi yapabileceğimi neden düşündüm ki? Ucube tek kelime etmese de ona bakınca kafasının içinden geçenleri duyabiliyorum. *Beceriksiz, tıpkı asfalta yapışmış bir leş kadar gerzek, gidip karavan falan temizlese ya.* Herkesin aklından geçenlerle aynı şeyler.

Ama öyle değil işte. Yemin ederim ki öyle değil.

Bundan daha iyisini yapabilirim. Yapabileceğimi biliyorum. Bu ucubeler insanın düşünceleriyle nasıl oynanacağını biliyorlar ama ben ona izin vermeyeceğim. Artık değil. Saat sabahın sekizini gösteriyor. Yakında açılacaklar. Onu hemen başımdan defedip şu işi bitirebileceğim ve göğsüme çöken bu on tonluk ağırlıktan da kurtulacağım.

“Burası Kansas değil, Dorothy,” diye tersleniyorum. “Buradaki insanlar iyi falan değil. Senin dostun da değiller. Ben de senin dostun değilim.”

Beni duymazdan gelerek ağzındaki lokmayı yutarken sandalyeden sarkan bacaklarını ileri geri sallıyor. Ve yine aynı bakışla karşılık veriyor bana. Hani şu, bir kaşını kaldırıp dudaklarını sıkıca birbirine bastırarak, *‘Beni rahat bırak, dostum,’* diyen bakışla...

Yiyecekleri orada bırakıp kolundan kavıyorum kızı; oturduğu yerden çektiğim sırada suratını acıyla buruşturmasına aldırmiyorum. Bu defa bileklerinin etrafına iki tane kablo bağı dolarken canı acıdığı için şaşkınlıkla çıkardığı hafif sesi hiç umursamıyorum. Gidiyoruz. Hem de hemen. Ona ne kadar ciddi olduğumu göstereceğim. Fırsatı varken kaçması ge-

rektiğini sonunda anlayacak.

Benim hakkımda yanıldığını anlayacak.

Benzin için Camp Verde'ye geri dönmeksizin doğrudan Prescott'a gitme riskini göze almaya karar veriyorum. Alaska'da sondaj yapmaya başladıklarından otobanda yeniden tankerler görünmeye başladı ama tabii Camp Verde'deki benzinci, güvenilir dağıtım yapan tek yer. O takipçilerin hâlâ otobanda beni bekliyor olma ihtimalinden korktuğum falan yok; sadece bir an evvel bu işin bitmesini ve böylece gerçek anlamda çocuk avlamaya başlayabilmeyi istiyorum.

Bunun, gerçek işin deneme sürümü olduğunu düşüneceğim. Alıştırma gibi.

Oynadığım kumarın karşılığını alarak bir benzin istasyonu buluyorum. Benzin depomun anca yarısı dolmuş olsa da neredeyse iki yüz dolarımın tamamını veriyorum. İstasyon görevlisine el sallarken geri dönüş yolunda depomu dolduracağımı söylüyorum kendime. Kamyona dönerken gözlerimi otobandan ve o, istasyonu topraksı avucunun içinde çevreleyen her daim yeşil ormandan ayırmıyorum. İnsanların benzin için saldırıya uğradığı hakkında hikâyeler duymuştum. Ne zaman yolda dursam bunu düşünerek geriliyorum.

Yerde, dizleri göğsüne çekili hâlde oturan çocuğun görülmesini engellemek için bedenimi siper ederek yolcu kapısını açıyorum. İtiraz etmesine izin vermiyorum; kımıldamasına izin vermiyorum. Arabayı kurcalamayacağını veya kaçırmaya-

cağını umarak ona güvenmek gibi bir hata yapıp onu arabada yalnız bırakıyordum ama artık böyle bir şey yapmayacağım.

Kılavuz, Sarı ucubelerin yeteneklerini kısıtlamak için lastik eldiven kullanılmasını öneriyor; elektriğe dokunamazlarsa kontrol de edemiyorlar. Benzin istasyonunda bulabildiğim tek doğru düzgün eldivenler, annemin eskiden bulaşık yıkarken kullandıklarından. Yeterince kalın olmadıklarının farkındayım ama çift kat kullanacağım için yeterli olacaklarını umuyorum.

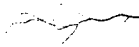
Bıçakla kablo bağı kesince yüzünde şükran dolu bir ifadeyle ve hafif bir tebessümle öne doğru eğilerek bileklerini ovuşturuyor. Hiçbir şey konuşmayan birine göre yüzünde inanılmaz derecede çok ifade belirliyor. Bu sebeple, arka cebimden eldivenleri çıkarıp ellerine geçirmeye çalıştığımda nasıl bir tiksinti duyduğunu anlayabiliyorum. Herhangi bir şey için bana ilk defa karşı koyuyor, hem de gerçek anlamda karşı koyuyor ve her iki kolumda birden morluklar oluşana dek bana vurup tekme atıyor. İlk defa çok sinirlenen gerçek bir çocuk gibi davranıyor ve bu, benim dikkatimi iyice dağıtıyor. Her bir parmağı doğru yere sokmaya bile zahmet etmiyorum; parmaksız eldiven gibi giymesi hiç de umurumda değil. Bileklerine birer tane daha kablo bağı takmak, eldivenleri sabitlemek için yeter de artar bile.

Çocuk, küstahça kaldırdığı omuzlarını indirmese de koyu renk gözleri resmen, uğradığı ihanetin tutuşturduğu ateşle yanıyor. Bakışlarının ardında şekillenen planı görebiliyorum ve daha başlamadan buna son veriyorum. "Bağırır, kaçar ya da dikkatleri üstüne çekersen seni bayıltırım. Mademki elektriği bu kadar çok seviyorsun şok tabancamı seve seve seninle

tanıştırabilirim.”

Sonra da kapıyı suratına çarpıyorum. Ama kamyonun etrafından dolanıp benzin pompasına gidene kadar attığım her adımda daha da küçüldüğümü hissediyorum. *Belki de Hutch'in, bu işten hoşlananların gerçek canavarlar olduğunu söylemesinin sebebi buydu,* diye düşünüyorum. *Çünkü zorba olmanız gerek. Onlara terbiyeli olmalarını öğretmeniz gerek, yoksa tepenize çıkıverirler.*

Kendi kendime, onlar böyle olmasaydı hiçbirimizin bu pozisyonda olmayacağını hatırlatıp duruyorum. Eğer ucubeye bağlamasalardı, diğerleri ölmemiş olsaydı işler her zamanki gibi devam ederdi. Annem evde, bahçesiyle ilgilenmeye devam ederdi, babam da hayatta ve canla başla çalışarak restoranını işletip müşterilerini memnun ediyor olurdu. Merak ediyorum; o dünyadaki Gabe, acaba nasıl biri olurdu?

Kılavuza göre, bütün PÖK alım merkezleri ve üsleri, neza-retinizdeki Psi kaçaklarını almak ve ödülünüzü vermek zorunda. Burası sadece bir alım merkezi ve idari ofis; eyaletin nüfusunun büyük kısmı gibi ana üs de Phoenix'de.

Belki buna biraz fazla anlam yüklüyor olabilirim ama yine de eski ilkokul binasına tezgâh kurmuş olmaları biraz zalimce geliyor.

Kimsenin gelip gittiği yok ama yine de park yeri, benimki gibi eski külüstürlerden ve askerî araçlardan minibüslere kadar bir sürü araçla dolu. Kızın bileğindeki kablo bağının üzer-

rine kelepçenin tekini geçirip diğer tekini, ön yolcu koltuğunun altındaki metal çubuğa bağlıyorum. Ne yalvarıyor ne de ağlıyor; gerçi böyle bir şey beklediğim de yok. Ama kaderine razı olmuş gibi de görünmüyor ki bu sabah yaptığı sihirbazlık numarasını düşününce, kapıyı arkasından kilitlerken kelepçeyi yine açmasından korkarak biraz geriliyorum.

Onu içeri götürmeden önce neler olup bittiğine bir kendim bakmak, işleri ağırdan almak istiyorum. Böyle yapmak akılcı geliyor. Beni ağa kaydedip ihtiyacım olan bütün teknik gereçleri sağlamaları gerek. Hutch, hakkınızı alamayacağınızı düşünüp pes etmenizi umarak, zaman zaman sizi başlarından savmaya çalıştıklarını söylüyordu. İşleri mümkün olduğunca sinir bozucu ve zor bir hâle sokabiliyorlarmış. En azından onun, siftah yaptıktan hemen sonra bu işten vazgeçmesinin sebebi buydu.

On bin dolar, diye hatırlatıyorum kendime. Yeni bir gelecek. En azından bir başlangıç...

Lincoln İlkokulu, ihtişamlı bir tuğla binada bulunuyor. Bina, yirminci yüzyılın ikinci yarısında yapılan yeni binaların aksine klasik bir tarza sahip. Tepeden tırnağa üniformalı bir PÖK askeri, omzuna dayadığı tüfeğiyle beni kapıda karşılıyor. Fotoğraflarını ve televizyonda görüntülerini görmüş olsam da onlardan biriyle bizzat karşı karşıya olmak bambaşka bir şekilde korkutucu geliyor. Darth Vader'ın kırmızı-siyah temasını aşırıp uygulamayı kim akıl ettiyse işini biliyormuş.

"Ne sebeple geldiniz?"

Kıçıma bir kurşun yemek için olmadığı kesin.

"Ben buraya..." Sesim gittikçe azalarak kesiliyor. Okulun

girişi gerçekten de bir polis merkezine benzeyecek şekilde değiştirilmiş. Görüş alanında, çalışma masalarının ardında oturan üniformalı PÖK askerleriyle, üzerlerinde kamuflaj desenli ceketleri ve başlıkları olan ve sıralarının gelmesini bekleyen bir sürü kadın ve erkek var.

Etrafta hiç çocuk görmüyorum ama belki de onları arka taraftan getirmemizi istiyorlardır.

“Şu lanet başvuru formlarınızı kontrol etmenizi daha kaç defa söylemek zorundayız?” diye bağılıyor koridorun uzak ucundaki bir adam. Onun yanında oturan adam, ayağa kalkıp elini masaya vurarak yanındaki PÖK askerini harekete geçirmeye çalışıyor. “Sistemden plakasına baktık zaten! Henüz kayıt olmamış!”

Onun yanındaki adamın söylediği özellikle iki kelime koridordan bana doğru ulaşıyor: “Çalındı” ve “Siftah”. Adamların gitmek üzere arkalarına dönmelerine gerek bile kalmadan sakallıların benden en fazla otuz metre uzakta olduklarını anlıyorum.

Hay sıçayım.

Kapıdan geri geri çıkarken askere ne gibi bir mazeret gevelediğimin bile farkında değilim. Var gücümle fırlayıp park yerine koşuyorum.

Çünkü böyle yaparak kesinlikle şüphe çekmiyorsun! Aferin, Gabe!

Kahretsin, kahretsin, kahretsin! Onların gitmelerini beklesem bile bu merkezdeki memur, plaka numaramı başvuru için onlara verdiğimde tanıyacaktı. Muhtemelen kapıdaki abuk subuk, şüpheli davranışlarımı çekmiş olan kamerayı

söylememe gerek bile yok.

Phoenix. Evet, Phoenix'e gidebilirim. Kıyafetlerimi değiştirir, bir şapka ve gözlük takarım; kendi plakamı, I-17'deki terk edilmiş araçlardan birininkiyle değiştiririm. Benzin durumunda bir sıkıntı olursa onun da bir çaresine bakarım.

Artık bir planım olduğu için kendimi daha iyi hissediyorum. Muhtemelen en baştan beri böyle yapmam gerekirdi ama olsun. Dersimi aldım.

Sürücü koltuğuna atladığımda çocuk hâlâ yerde oturuyor. Dizlerinin üzerinde düzelttiği kırışık bir kâğıt parçasını hemen kotunun cebine geri tikiştiriyor. Ondan yüksekte olduğum için kâğıtta yazanların en azından bir kısmını okuyabiliyorum: *Seni seviyoruz. Yardıma ihtiyacın olursa araman gereken kişi...*

Araması gereken kişi kim acaba?

"Eh, Dorothy," diyorum anahtarı çevirirken. Zavallının teki gibi görünmeme neden olmayacak bir bahane bulmaya çalışarak beynimi zorluyorum. "Bu merkezde ucubeleri almıyorlarmış. İki saat daha özgürsün gibi görünüyor."

Yemin ederim ki âdeta ciğerimi okuyarak yalan söylediğimi anlıyor ve en hafif şekilde ifade etmek gerekirse... hiç etkilanmemiş gibi görünüyor. Geri vitese takıyorum, o da yolcu koltuğuna zıplayıp kelepçeleri aramızdaki içecek tutacağına bırakıyor.

Pekâlâ. Ciddi olamazsın. Ne haltlar dönüyor burada?

Kız iç geçirse de bana hilesini gösterme lütfunda bulunuyor. Kelepçeleri eline alıp cebinden tel tokaya benzer bir şey çıkarıyor. Ben bir ona bir yola bakarken tokenın bir ucunu,

kelepçede daha önce hiç fark etmediğim küçük bir deliğe geçirerek çeviriyor. Metal kol pıt diye açılıyor.

"Ufaklık, kendini koruma konusunda senin kadar kötü birini daha önce hiç görmemiştim," diyorum ona. Çünkü artık kelepçeleri kullanmamam gerektiğini biliyorum. Kablo bağlarını kullanmaya devam edeceğim. Bana işimi nasıl yapmam gerektiğini öğretmeye çalışıyor ve bunu nasıl yapması gerektiğini bildiği için bir parça etkilensem de daha ziyade otobana uzanıp bir arabanın üzerimden geçmesini istiyorum. Sabahki öfkem beni, bütün bu olanlar yüzünden kendimi ancak aşağılanmış ve yorgun hissedebildiğim bir noktaya getirdi.

"Seni kurtarmadım ben," diye hatırlatıyorum ona ama o uzanıp -ellerinde eldivenler ve kablo bağı falan olsa da- radyoyu açıyor. Ya hip-hop ya da sessizliği dinleme seçeneğimiz olduğundan doğal olarak Fleetwood Mac çalan tek radyo istasyonunu bulup arkasına yaslanıyor.

"Hiç sanmıyorum," diyerek radyoyu kapıyorum.

O da uzanıp tekrar açıyor ve bu defa Led Zeppelin'in kile-re benzeyen bir şarkı başladığında sesini de açıyor. Düğmeye tekrar uzandığımda bana attığı bakış yüzünden muhtemelen çılgına dönmem gerekirdi.

"Peki, peki. Aman ya!" Bunu, idam edilmeden önce yiyeceği son yemek olarak düşüneceğim. Buna izin vereceğim. Ama sadece buna...

Elli kilometre sonra, Black Canyon City'nin hemen dışında

kamyonun sağ arka tekerleği patlıyor. Peki, onu kim değişti-
riyor dersiniz?

Tahmin edin.

Bir tahmin edin.

Ben aptal değilim, aptal olmadığımı biliyorum. Daha önce babamın lastik değiştirişini izledim ama kendi başıma hiç değiştirmedim. Aracı, kafayı yemedен g bela bankete ekiyo-
rum. Bu sırada Dorothy, elleri bağlı bir şekilde arabadan atla-
yıp stepneyi almak üzere arka tarafa gidiyor; ancak ihtiya ve
ulsuz Hutch'm stepnesi olmadığını bilmiyor. Onun yanına
gittiğimde karşılaştığım bakış tek bir cümleyle özetlenebilir:
Ciddi olamazsın!

Buğn I-17'deki trafik yok denecek kadar az olduğundan
fark edilmekten korkmadan yolun kenarındaki terk edilmiş
arabalar boyunca rahatça yürüyebiliriz.

Tanrım. Bu ucubeler –ocuklar– sürekli böyle mi hissediyorlar? Ha bire arkalarına bakıp her araba geçişinde irkiliyor-
lar demek; çünkü o iki saniye içinde size yönelecek ufacık bir
bakış bütün olayın sonu demek olur. Ben sadece beni başka
bir takipçinin görmesinden ve avımı aşırmasından korkuyorum; o ise takipçilerden tutun da telefonu olan ninelele kadar
herkesten korkmak zorunda.

Bir arazi aracının yanında durduğumuzda yere çömelip
lastiği inceliyor. Sanki zihninde bu lastiğin diğerleriyle aynı l-
lere sahip olup olmadığını hesaplamak istercesine kaşlarını
atıyor ve alnı kırışıyor.

Dorothy elini bana uzatınca kafam karışmış bir hâlde ona
bakıyorum. Kafasıyla işaret edip ellerini hafifçe oynatınca ne

istediğini anlıyorum.

“Kaçacak mısın?”

Gözlerini deviriyor.

“Aman ne kadar da kibarsın.”

Eldivenleri kendisinin çıkaracağını düşünerek sadece kablo bağıny kesiyorum. Ama o eldivenleri çıkarmak yerine parmaklarına düzgünce yerleştiriyor. Komik derecede büyük olan eldivenler dirseğini bile geçiyor; ancak bir süper kahraman onları bu şekilde takardı herhâlde.

Onun yanına çömelip, küçük alet takımını kullanarak jant kapağını, ardından da tekerleği yerinde tutup her bir civatayı çıkarmasını izliyorum. Hızlı ve sistemli bir şekilde çalışsa da yaptıklarını takip edebiliyorum.

“Bunu yapmayı sana kim öğretti?” Bunu neden sorduğum hakkında hiçbir fikrim yok. Belki de hava çok güzel olduğundan, güneş sıcak ama bunaltıcı olmadığından ve civar dağların yamaçlarından vadiye doğru hoş, serin bir yel estiğindendir. Bir süre önce yemyeşil ormanı terk ettik ve dört başı mamur bir çöle vardık ama yemin ederim ki havada hâlâ o taze, çiçeksi koku hissediliyor. İnsanların Arizona’yı düşündüklerinde akıllarına gelen manzara işte bu. Ama benim büyüdüğüm yer, buraya değil de Colorado’ya daha çok benziyor.

“Baban mı?” diye soruyorum. Kafasını iki yana sallıyor. “Erkek kardeşin mi? Tabii, erkek kardeşin öğretti, değil mi?”

Dorothy yaptığı işe ara verip iki parmağını kaldırıyor. Ne demeye çalıştığını gayet iyi anladığım için şaşırıyorum. “İki tane erkek kardeşin mi var yani? Peki, hangi cehennemdeler?”

Yanlış soru! Kızın yüzünden bir gölge geçiyor ve yanıt ola-

rak sertçe omuz silkiyor.

“Diğer Asyalı kız senin kardeşin miydi? Hani şu kaçan?” diye sorarak yanıt bekliyorum. “Değil miydi? Gerçekten mi? Peki kız kardeşin var mı?”

Pekâlâ; iki erkek, bir kız kardeşi var demek. İlginç. Onun yanında değillerse Psi virüsünden etkilenmeyecek kadar büyük olmalılar; belki de kamplardan birindedirler ya da ölmüşlerdir. Onlar hakkında ‘konuşurken’ yüzünün aydınlanmasından anladığım kadarıyla sonuncusu değil.

İyi de sahiden hangi cehennemdeler peki? Benim küçük bir kız kardeşim olsaydı onunla ilgileniyor olurdum. Onu güvende tutmak için canımı dişime takar, başka çocuklarla kaçıp gitmesine izin vermezdim. Hem zaten nereye gidiyorlardı ki? Ülke boyunca bir şehirden ötekine, öylece dolanıyorlar mıydı?

Onu duyamadığımı sanarak banyoda ağladığı zamanı düşününce kalbimin böyle burkulmasından nefret ediyorum. Ne kadar merak edersem edeyim ona böyle sorular sormamalıydım. Çünkü bu ucubeleri yakaladıktan sonra onların neler yapabileceğini düşünmeyi bırakıp, hayatları, nereden geldikleri, arkadaşlarıyla hangi oyunları oynamaktan hoşlandıklarını kafa yorduğunuzda kendinizi bir anda kaygan bir zeminde buluveriyorsunuz. Bütün bunların içinize işlemesine izin verince bir anda yine kemikli dizleri, çimen lekeli kıyafetleri ve her yere soktukları elleriyle normal çocuklar oluveriyorlar. Onlar aslında sadece... çocuklar işte.

Ve benim sahip olduğumdan bile daha az seçeneğe sahipler.

Dorothy beni kışkırtarak arazi aracının plakasını söküp kendiminkiyle değiştirmem gerektiğini işaret ediyor. Bunu yapmam gerektiğini, kendi deneyimleri haricinde nereden bildiğine dair hiçbir fikrim yok. Belki de bu çocuklar, tespit edilmekten bu şekilde kurtuluyorlardır: Fark edildiklerini anladıkları her seferde ya başka bir arabaya geçiyor ya da bunu yapamadıklarında plakaları değiştiriyorlardır.

Akıllıca. Daha başka ne gibi numaralar biliyor acaba?

Lastiğin kamyonu tam uyması bizi diğer üçünü de değiştirmeye teşvik ediyor. Çünkü onlar da hem yıpranmış hem de havaları inmiş gibi görünüyor. Hutch'ın dönüşümlü olarak onların yerlerini değiştirdiğinden ya da normalde olması gerektiği gibi birkaç yılda bir yeni tekerlekler taktırdığından şüpheliyim. Hayatta en temel gereksinimleri karşılamaya uğraşırken böyle şeyler gereklilikten ziyade lükse kaçıyor.

Az evvel bize sandviç aldığım lokantadan birkaç sokak ötede, pencereleri indirmiş, hoparlörlerden yükselen Rolling Stones'un haykırışları eşliğinde otururken kızın bileklerini bağlamadığımı hatırlıyorum. Ve yemek yemek için çıkardığı eldivenlerini de tekrar takmadığını...

Hatırlıyorum hatırlamasına ama hiç umursamıyorum.

"Adın ne, Dorothy?" diye soruyorum. "Yani gerçek adın?"

Sandviçinin kâğıdına damlamış olan ketçaba parmağını daldırıp yumuşak ve eşit çizgilerle ZU yazıyor.

"Zu mu?" diyorum teyit etmek istercesine. "Ne saçma bir isim o öyle?"

Uzanıp koluma bir yumruk atıyor; hem de sertçe. Yüzümü ekşitmemeyi becersem de uzanıp zonklayan kasımı ovuştur-

mamak için var gücümle savaşıyorum. Bu sırada benim de ona adımı söylemem gerektiğini anlatmak ister gibi bana bakıyor.

Ah, bilemiyorum, dostum. Bunun ne anlama geldiğini ya da artık ne yaptığımı bilmiyorum. Bütün bunlar yine çok zor gelmeye başlıyor. Koca bir on dakika boyunca burada neden oturduğumuzu unutmak çok iyi gelmişti. Beynimin içinde dolanmaya başlayan düşünceler tehlikeli görünüyor: *Nasıl o kadar kötü olabilirler ki? İnsan olmayan biri sandviçleri ve Mick Jagger'ı nasıl sevebilir ve lastik değiştirmeyi nasıl bilebilir ki? Bize yapacaklarından korktuğumuz şeyleri, belki de bizim onlara yönelttiğimiz nefret ve korkudan korunmaya çalışmak için yapıyorlardır,* diye düşünmeye başlıyorum.

"Üzgünüm," diyorum bunun onu kızdıracacağını bilerek. "Ama benim için hâlâ Dorothy'sin."

Bir yerlerden sürüklenerek benimki gibi görünen ama benimkinden biraz daha farklı bir dünyaya kafa üstü çakılmışım gibi hissediyorum. Bu dünya daha parlak, daha canlı ya da en azından yıllardır süren umursamazlıktan sonra yaşamlarımızın üzerinde biriken toz ve kasvetten nispeten korunmuş gibi görünüyor. Artık neyin doğru, neyin yanlış olduğunu bilmesem de burada kalmak istediğimden eminim.

BEŞ

BİR SONRAKİ DURAĞIMIZ, ANTHEM VE CAVE CREEK'İN HEMEN güneyinde, Deer Valley'deki bir benzin istasyonu oluyor. Zu'nun Arizona'yı, Scottsdale'e ne kadar yakın olduğumuzu ve Phoenix'in de oradan iki adımlık mesafede olduğunu bilecek kadar tanıdığını sanmıyorum. Ama derin bir nefes almak dışında başka bir uyarı olmaksızın direksiyonu ele geçirip, otoban çıkışına doğru çevirerek neredeyse kaza yapmamıza sebep oluyor.

"Tanrım! Ne halt ediyorsun?"

Bir eliyle benzin ışığını, diğeriyle de çıkış şeridi yakınındaki benzin istasyonunu işaret ediyor.

"Hangi parayla alacağız, Dorothy?" diye soruyorum. "Seni teslim etmediğim için anca bir bidon alacak kadar param vardır."

Güven bana. Gözlerimi kısıyorum ama o, doğrudan gözlerimin içine bakıyor. Güven bana.

Buradaki tek müşteri olmamız hiç de şaşırtıcı değil. Kam-

yonu, benzincideki küçük dükkânın ve pencereden bize bakan çalışanın en uzağındaki pompaya doğru yönlendiriyorum. Benzin deposu sürücü tarafında olduğundan Zu peşimden dışarı atladığında kamyon onun görünmesini engelliyor.

“Planın ne?”

Makineye bir tane kredi kartı yerleştirmemi işaret ediyor; ona benzincilerin artık kredi kartı kabul etmediğini daha önce söylemiş olmalıydım. Artık önden nakit ödeme yapmak gerekiyor.

Zu, hayal kırıklığına uğramış gibi görünmüyor. Onun yerine başparmağıyla dükkânı ve hâlâ beni izlemekte olan adamı işaret ediyor; sonra da dört parmağının uçlarını başparmağına bastırıp açarak saçma sapan bir hareket yapıyor.

Dikkatini dağıt!

Kafamı iki yana sallayıp ellerimi kotumun arka ceplerine sokuyorum ama aslında benden bunu istemiş olması hoşuma gidiyor. Bu planın, korkunç derecede yanlış gitme ihtimali yokmuş gibi davranıyorum nedense.

Burası Arizona’nın kuzeyinden on beş derece daha sıcak. Buraya çok nadir geldiğimden kırk derece sıcaklık, bir fırının kapağını açmış, önünde duruyormuşum gibi bir his yaratıyor. Benzincinin sahibi gerçek bir klima alamayacak kadar çulsuz olsa da en azından istasyon görevlisinin arkasında çalışan bir vantilatör var.

Kapının üstündeki ziller şingirdiyor. Arkama doğru bakınca önceden bomboş olan pompa ekranının bir anda sayılarla aydınlandığını görüp şaşıriyorum. Görevlinin kasa ekranında ne görebildiğini ve kızın ne halt ettiğini bilmiyorum ama

aklıma hızlıca bir plan geliyor. Basit olduğu kadar aptalca bir plan bu.

Fena hâlde tökezlemişim gibi rol keserek doğruca şeker rafına tosluyorum. Kollarımı havaya kaldırıp abartılı ve orantısız hareketlerle yere vuruyorum. Görevli bir çeşit nöbet falan geçirdiğimi düşünmüş olmalı ki bir anda sere serpe yattığım yere gelip nabzımı kontrol ediyor ve dilimi ısırıp koparmamdan korkarcasına dişlerimin arasına bir çubuk şeker sokuveriyor.

“Bayım? Bayım? Bayım?” Birkaç saniye içinde üç defa tekrarlanması şöyle dursun, daha önce birinin bana böyle hitap edip etmediğinden bile emin değilim. “İyi misiniz? Beni duyabiliyor musunuz, bayım?”

Yan tarafıma dönerken kafamı tutup inleyerek büyük bir gösteri yapıyorum. Görevlinin arkasından Zu’nun benzini dolduruşunu, dönüp durarak artan numaraları güç bela görüyorum; tek kuruş bile ödemedi benzini almayı beceriyor sanırım.

“Ambulans çağıracağım...”

Zavallı adam o kadar yaşlı ve içten ki bütün bunlar için biraz üzülüyorum; ta ki, “İyileşeceksin. Düzeleceksin, ufaklık,” deme cüretinde bulunana kadar.

“Ben sadece... Herhâlde sıcaktan böyle oldu,” deyip adamın koluna tutunarak onunla birlikte doğruluyorum. “Birazdan düzelirim. Şey... Bir şişe su alabilir miyim?”

Bir şişe su alacak kadar param kalmış olsun, lütfen.

“Yok, yok,” diyor adam kafasında kalan bir tutam beyaz saç alnından çekerken. “Sen burada bekle. Sana arkadaki so-

ğutucudan bir bardak su getireceğim.”

Benzin deposunu doldurmanın birkaç dakikadan fazla sürdüğünü biliyorum ama Zu’nun doldurmayı başardığı kadarı da yeterli olacaktır. Yaşlı adam doğrulup o çirkin, pol-yester, mavi üniformasını düzeltip arka tarafta gözden kay-bolana kadar bekliyorum, sonra da zıplayıp kamyonu doğru koşuyorum.

Zamanlama harika. Zu benim geldiğimi görünce pompa-yı yerine bırakıyor. Onu araca doğru iterken pompa ekranına bir göz atıyorum. Nasıl yaptıysa, üç yüz dolarlık benzin çal-mayı becermiş.

Oradan çekip giderken tekerleklerden tiz bir ses yükseli-yor. Tekrar I-17’ye girebileceğimiz bir yer bulmaya çalışarak köşelerden döne döne hızla ilerliyorum; bir yandan da kahka-halarla gülüyorum, gülüyorum, gülüyorum; çünkü bu adren-alini başka türlü bünyemden atamıyordum. Zu uzanıp önce benim emniyet kemerimi, sonra da kendisininkini takıyor. Yuvarlak yüzü kıpkırmızı kesilmiş ama hâinden oldukça memnun görünüyor. Ben de memnun olmalıyım.

“Böyle benzin çalmayı da erkek kardeşin mi öğretti?” diye soruyorum tekrar normal nefes alıp vermeye başladığımda.

Kafasını iki yana sallıyor. Hayır, bu yeni bir numara. Bu işin ters gitmesi durumunda olabilecek milyonlarca şeyi dü-şünmek istiyorum; örneğin büyük olasılıkla dükkânın kame-raları vardır ve yüzümü, kamyonu falan çekmiştir. Gerçi bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilmiyorum; acaba ihtiyar, kasaya gittiğinde birinin ödeme yapmadan benzin çaldığını görüyor mudur? Peki, kim beni bunun için cezalandıracak ki? Polisin,

Phoenix'de baş etmesi gereken yeterince sıkıntısı varken beni takip edecek vakti olacak mıdır gerçekten?

Hem kimin umurunda ki? Peşimizden geleceklerse gelsinler. İstiyorlarsa denesinler.

Düzgün düşünemiyorum, düşünemediğimi gayet iyi biliyorum; çünkü ağzımdan çıkan bir sonraki cümle o kadar kaçıkça ki neredeyse kendi sesimi tanıyamıyorum. "Başka bir çocuk bulmama yardım edersen seni teslim etmek zorunda kalmam."

Peki ama gerçekten o kadar çılgınca mı bu söylediğim? Zuben'den çok daha becerikli olduğunu çoktan kanıtladı. Eli her işe yatkın ve ayrıca ne zaman, nerede ihtiyacım olsa sınırsız benzin kaynağı sağlayabiliyor. Hem kim bilir? Belki de aralarında psişik bir bağ vardır. Arabaları hareket ettirip yangın çıkarabiliyor, yetişkin bir adamı yolun öteki tarafına fırlatabiliyorlar. Peki, bu çılgınca değil mi ki? İlla onu teslim etmem gerekmiyor.

Yüzündeki gülümseme yavaş yavaş kayboluyor ve kafasını iki yana sallamadan çok önce gözlerinde gördüğüm hayal kırıklığı bana yanıtının, "Hayır," olduğunu söylüyor.

Hiç mantıklı gelmiyor. Ona bir kurtuluş şansı veriyorum: hayatını kurtarıyorum ama o minnettarmış gibi rol bile kesmiyor, öyle mi? Belki de haklıydım, belki de gerçekten teslim olmak istiyor. Belki de kaçmaktan, avlanmaktan yoruldu ve en yakındaki siyah üniformalı askerin kollarına kendini bira-

kıp bu işten kurtulmak istiyor. Bu, en azından fırsatı varken neden kaçmadığını açıklar. Sonuçta beni sevdiği için yanımda kalmak isteyecek hâli yok.

Gururlu bir adam falan değilim, şimdiye kadar kimsenin gözdesi de olmadım. Sadece idare etmeye çalışıyorum ve bütün hayatım boyunca da öyle yaptım. Üniversiteye gitmek isteme sebebim; doktor, avukat ya da borsa binasında, kafalarını ellerinin arasına alarak oturan o piç kurularından biri olmak istemem falan değil. Kazananlar ve kaybedenler ölçeğinde ortalarda bir yerlerdeyim.

Sadece kendime birkaç seçenek yaratmaya çalışıyorum. Küçük Zu'nun neden böyle bir şeye ihtiyaç duymadığını, özgürlüğünü böyle elinin tersiyle neden ittiğini anlamıyorum. Bu kamplar hakkında bir şey bilmiyorum ama kimsenin onlar hakkında tek kelime bile fısıldamasına izin yoksa iyi olmayacaklarını tahmin edebiliyorum. Eğer bunu göremiyorsa fazla saf demektir; tıpkı ben kendisini göz göre göre soyarken bana su vermeyi teklif eden benzin istasyonundaki adam gibi. Böyle insanlar dünyanın ne kadar berbat bir yer olduğunu göremiyorlar.

Yani, evet, benimle kalmaktansa hapsedilmeyi tercih etmesi azıcık da olsa canımı yakıyor. Belki de neyden vazgeçtiğinin farkında değildir. Belki de ona bunu açıklamam gerekiyor.

Neredeyse on dakikadır PÖK merkezinin park yerinde oturuyoruz. Prescott'takinin aksine buraya bir sürü insan girip çıkıyor. Bunların arasında bir yığın PÖK askeri ve sayıları gittikçe artan evsizlere yiyecek stokunu dağıtmak istedikleri son seferde çıkan ayaklanmaları bastırması için getirilen Milis

Kuvvetleri de var. Aman ne kadar şaşırtıcı! Ortalama sıcaklık kırk derecenin üzerinde olunca insanlar elbette ki su şişelerini kapmak için ne gerekiyorsa yaparlar; buna birbirlerini bıçaklamak da dâhil.

Sıradan görünümlü bina, Chase Bankası'nın eski merkezi olan açık mavi, cam sütun da dâhil olmak üzere bir dizi terk edilmiş gökdelenin gölgesinde kalıyor. Şirketin, kendisiyle aynı ismi taşıyan beyzbol sahası, bütün profesyonel sporlar, sezonda birkaç maçtan sıfıra doğru azalmaya başlamadan çok önce kapanmıştı. Birkaç tane evsizin sahayı istila ettiği dedikodularını duymuştum; muntıkalarını genişletmeye çalışan çeteler ha bire bu saha için savaşıp duruyor. En azından söylentiler bu yönde. Hükûmet kuklalarının, neler olup bittiğiyle ilgili gerçek bir bilgi verdikleri nerede görülmüş? Tek söyledikleri 'Phoenix merkezinden mümkün olduğunca uzak durmak' gerektiği.

Minik pencereleri olan üç katlı bej rengi bina o kadar zararsız görünüyor ki... Uzaktan bunun askerî bir üs olduğunu asla anlayamazsınız; zaten bu iş için inşa edildiğini de sanmıyorum. Daha ziyade içeriye girip ticari bir iş halledecekmişsiniz gibi bir his yaratıyor insanın içinde.

"On bin dolar," diyorum ona. "Bu insanlar senin bu kadar ettiğini düşünüyor."

Bir şey demiyor. Ufuk çizgisine yaklaşmış olan güneş, Zu'nun fildişi rengi tenine ılık bir parıltı yayıyor. Dün yapıştırdığım bandajlar açılmaya başlamış. Ara sıra eliyle kenarlarını düzeltmesi gerekiyor. Zu'nun bir şeyleri uzun uzadıya düşündüğünü görebiliyorum. Boğazı, kelimeleri teker teker yutması gerekiyormuş gibi şişip şişip iniyor.

"Bunu sen kendi kendine yaptın," diyorum sesim çatallaşırken. Tanrım, çatlamış asfaltta doğru bakarken midemin düğümlendiğini hissedebiliyorum. Sağ tarafımızdaki boşluğa, hani şu seri katillerin kullandığına benzer, beyaz, penceresiz bir minibüs yanaşüyor.

Araçtan, boyalı, sarı saçları kimyasallar yüzünden korkunç biçimde tel tel olmuş bir kadın iniyor. Üzerinde asitle ağartılmış bir kot var ve yolcu koltuğunda Zu'yu görünce pis pis sırtıyor. Beni fark edince bu sırtışı kaybolur gibi oluyor ama kendini toparlayıp Zu'yla göz hizasına gelecek şekilde eğiliyor. Çocuğa, küçümser bir şekilde el sallayınca midem acıyla burkularak düğümleniyor.

Sonra Zu, kapıyı tam kadının suratına mümkün olduğunca sert bir şekilde çarparak açıyor.

"Hassiktir!"

Takipçi pelte gibi yere yığılıyor. Bu sırada Zu da tam gaz devam ediyor. Kapıyı tamamen açıp kadının üstünden atlayarak minibüse gidiyor. Minibüsün kapısını yana kaydırırken onun arkasından gitmeyi akıl edebiliyorum.

Kadın bayılmış; yoksa cayır cayır yanan o asfaltın üzerinde kimse o kadar uzun süre yatamaz. Birinin bunu görüp görmediğini anlamak için korkuyla etrafa bakıyorum ama Zu sadece, minibüsün ortasında deri kayışlar ve zincirlerle küçük bir top hâlinde bağlanmış o minik silüetle ilgileniyor. Ardından bana, '*Biraz acele edebilir misin, lütfen?*' dercesine bakarak sabırsızca el sallıyor; ben de bizim aracımızdan ötekine atlarken baygın kadının elindeki anahtarları kapmak için eğiliyorum.

On iki, en fazla on üç yaşında görünen bu oğlan, Zu gözündeki bağı çözünce çırpınmayı bırakıyor. Gördüğüm şeye inanamıyorum. Minibüs berbat kokuyor ve döşemedeki lekeye bakılırsa oğlan, bir bebek gibi altına işemiş. Bir yandan titriyor, bir yandan da ağzındaki tıkaçla Zu'ya bağırarak bir şey demeye çalışıyor. Çocuğun el ve ayak bileklerindeki kelepçeleri çözmesi için Zu'ya anahtarları veriyorum.

Göz ucuyla ön yolcu koltuğunda, küçük bir tabancanın yanında, hani şu sadece kayıtlı takipçilere verdikleri türden parlak, siyah bir tablet durduğunu görüyorum.

Zu ağzındaki tıkaçı çıkardığında, "Aman Tanrım!" diye haykırıyor oğlan. Aldığı her nefesle göğsü yükseliyor ve benim küçükken sınavdan kötü bir not aldığım ya da bir futbol maçını kaybettiğimde yaptığım gibi ağlıyor; o zamanlar annem bana bu kadar aptalca şeyler yüzünden böyle zavallı gibi davranmamam gerektiğini söylerdi. Çocuk, tıpkı babamın cesedini bulduğum gece yaptığım gibi hıçkırıyor.

"Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler," deyip hıçkırarak bana tutunuyor.

Oğlanın bacakları tutmuyor gibi görüldüğünden onu kollarıma alarak kamyonuma taşıyorum. Bu çocuğu da teslim edemeyeceğimi biliyorum.

Artık ne halt ettiğimi bilmiyorum.

I-10'a çıkıyorum ve kamyonu, dikkat çekmemeye çalışarak mümkün olduğunca hızlı bir şekilde sürüyorum. Dikiz ay-

nasına her baktığımda hızla peşimden gelen, içi elleri silahlı askerlerle dolu bir askerî araç görmeyi bekliyorum. Ya da en azından, takibin ortasında bana ateş etmek üzere elinde yeni bir tabancayla pencereden sarkan kabarık saçlı bir kadının kullandığı beyaz bir minibüs...

Sanırım çok fazla macera filmi izledim.

Zu, sakince oğlanın elini tutuyor, çocuk da buna izin veriyor. İşte, günümüzdeki çocuklarla benim birlikte büyüdüğüm çocuklar arasındaki fark herhâlde bu. Bunlarda pek fazla gurur yok ya da en azından, bir serseri gibi davranmalarına ve altına işeyip bir kızın önünde ağladığı için gizlice utanç duyduğundan dolayı maçoluk taslamalarına sebep olacak kadar gururlu değiller. Şartlar göz önünde bulundurulunca sanırım böyle şeyleri görmezden gelebiliyorlar. Aslında bir bakıma çok tatlı bir şey bu. Yani yavru köpeklerin birbirine sevgi duyması gibi ama tabii buna bir de ucube süper güçleri ve hormonlar ekleniyor.

Yine de çocuğa hakkını teslim etmem gerek. Sanırım artık sakinleştiği için kızla flört etmeye çalışıyor. Ona sorular sorup duruyor ama Zu sadece kafasını öne arkaya ya da sağa sola sallıyor.

"Konuşmuyor," diye açıklıyorum sonunda. "Ama ne dediğini anlıyor."

"Ha."

Göz ucuyla oğlana bakıyorum; kızıl saçlı, yüzü çillerle dolu ve şık kıyafetlerine bakılırsa onu merak edebilecek birileri var. Biraz kımıldanıp eskimiş deri koltuğa gömülüyor tekrar.

"Adın ne?"

"Sen de o kadın gibi misin?" diye soruyor yanıt vermek yerine. "Takipçi misin?"

Şu noktada bir takipçinin tam zıddıyım. Zu, beni işaret ederek başparmağını iyice yukarıya kaldırıyor; o anda beni tek başına, Amerika Birleşik Devletleri'nin yeni başkanı seçmiş gibi hissediyorum.

"Ha," diyor çocuk yine. "Peki o zaman, adım Bryson."

"Memnun oldum," diyorum. "Ben Gabe. O da Dorothy."

Zu, Bryson'ın yanından uzanıp yine koluma yumruk atıyor. "Of. Tamam, tamam. Zu."

"Zu mu?" Bryson sırtıyor. "Çok havalıymış."

Peki, tamam. Biraz havalı olabilir. Yani en azından Pauline'den daha iyidir herhâlde.

"Nasıl yakalandın?" diye soruyorum. İki gün boyunca kendi kendime konuştuğum için biriyle sohbet etmek biraz garip geliyor.

Oğlan iç geçirip kafasını yine koltuğa vuruyor. "Gerçekten çok aptalca bir sebepten. Della beni öldürecek."

"Della annen mi?" Ben yirmi yaşına gelinceye dek annemi ilk adıyla çağırmaya başlamamıştım ve ismini onunla ilişkilendirmekten utanıyordum.

"Hayır, bana... bana, erkek kardeşime ve iki tane daha çocuğa bakıyor. O ve kocası çok iyi insanlar, işler düzelene kadar bizimle ilgileniyorlar."

"Sizi saklıyor mu yani?" diye soruyorum. Vay canına. Kadının çok yürekli bir tip olmalı. Bilmem gerekirdi. Dehşet hissi

kalbimi bir mengene gibi sıkıyor. "O zaman bence de Della seni muhtemelen öldürecek."

Kurdukları düzen gerçekten de çok etkileyici. Della denen bu kadın ve kocası Jim, kısa bir süre önce Glendale'de sakin bir mahalleye taşınmış; civar caddeler ve şehirlere bir bir el konulurken hâlâ direnen bir mahalle burası. Della ve Jim'in kendi çocukları yokmuş ama çok dostane tiplermiş ve asıl önemlisi de Gray'in, başkalarının anında inandığı fikirlerini sorgulamaya açık insanlarmış. Bryson'ın mahallesindeki bir çocuk, onuncu yaş gününde ortadan kaybolmuş. Birkaç ay sonra bir çocuk daha yok olmuş. En sonunda da Bryson'ın doğum gününde annesi hem onu hem de kardeşini gecenin bir yarısı uyandırıp Jim ve Della'mn evine götürmüş; sadece uslu durmaları, onları almak için geri gelene kadar burada saklanmaları gerektiğini söylemiş.

"Orayı sevmedin mi?" diye soruyorum.

"Yok, öyle değil. Jim ve Della bir tanedir. Della'nın yemekleri çok güzeldir, hem Jim de garajda bize arabaları nasıl tamir edeceğimizi öğretiyor. Ama o kadar uzun süre çatı katında kalmak çok sıkıcı. Dışarıya da pek çıkamıyoruz."

"Sen de sıkıldığın için mi kaçıp yakalandın yani?"

Bir kez daha iç çekiyor. "Çünkü bizi Kaliforniya'da güvenli bir yere götüreceklerini söylediler ve erkek kardeşim de tam bir bebek olduğundan birlikte uyuduğu ayıcığını almadan gitmek istemedi. Ben de düşündüm ki... Evlerimiz birbirine çok uzak değil ve gece vakti gizlice gidersem hemen alıp gelirim zannetmiştim."

Zu anlayışlı bir şekilde başıyla onaylıyor ama yüzündeki

ifadeden çocuğa bir şey sormak istediğini tahmin ediyorum.

“Herhâlde takipçi, kayıp çocuklardan biri geri döner umuduyla etrafta takılıyordu.”

“Sanırım.”

Çocuğun kendini iyi hissetmesi için bu noktada bir şey söylemem gerekiyor. Bunu Zu’nun bana, ‘*Burada bir şeyler demen gerek, dostum,*’ dercesine bakışından anlıyorum.

“Yani... denemekle iyi etmişsin. Eminim, şey, kardeşin buna çok sevinirdi.”

“Keşke Marty’yi de yanıma almayı akıl etseydim. O, Mavi olduğu için en azından kaçalım diye kadını sokağın öteki ucuna falan fırlatırdı.”

“Sen nesen peki?” *Lütfen Kırmızı deme, lütfen, Tanrım, lütfen Kırmızı deme...* Sarı bile başta yeterince korkunçtu. Kırmızı’yla başa çıkabileceğimi sanmıyorum.

“Yeşil.”

“Yani?” diye soruyorum tekrar. Tanrım, nereye gidiyorum ki ben? Bir ara kenara çekmem gerekecek ama şu an Phoenix’den mümkün olduğunca uzağa gitmek istiyorum. “Hafızan mı iyi?”

Kafasını iki yana sallıyor. “Sadece matematikte ve bulmacalarda iyiyim. Amma da tehlikeli! Silahların üzerine bulmacaları fırlatamıyor olmam çok acı.”

Kafamda canlanan görüntüden ziyade çocuğun ses tonundaki öfkeden dolayı hafifçe ısıklık çalıyorum.

“Ben gerçekten... işleri herkes için mahvetmiş olmaktan korkuyorum. Ya takipçi bir şekilde nerede saklandığımı bul-

duysa ve Della'yla Jim'in başı belaya girdiyse..."

"Sanmam, dostum, yani sen bir şey demediysen bulamamıştır," diyorum sözünü keserek. Eğer şu durumda ben panik olup kafayı yemiyorsam başkasının bunu yapmasına izin veremem. "Onlara ulaşmanın bir yolu var mı?"

Flinde, arayabileceğim bir telefon numarası var ama mesele çalışan, boş bir ankesörlü telefon bulmakta. Cep telefonları ortaya çıkınca ankesörlülerin soyları tükendi; ama herkes cep telefonlarının ya da servis sağlayıcılarının ücretlerini karşılayamaz hâle gelince, geriye kalan tek tük, pek kıymetli ankesörlü telefonların önünde bir anda sokak boyunca uzanan kuyruklar oluşmaya başladı.

Sonunda, bir manikür salonunun ve Çin restoranının hâlâ işler durumda olduğu, açık hava alışveriş merkezlerinden birinde bir kulübe buluyorum. Bu açık dükkânların, bizden farklı olarak ne yaptıklarını anlayabilmiş değilim ama her neyse. Aferin onlara.

Kimseyle karşılaşmamak ve onları burada yalnız bırakmanın sorun olmayacağından emin olmak için birkaç dakika beklemeye karar veriyorum. Güvenli olduğuna ikna olduğumda dönüp sohbetlerini bölüyorum.

"Ama istersen Della'nın kalmana izin vereceğinden eminim," diyor Bryson; Zu'yla ikisi, gösterge paneliyle koltuk arasındaki o minicik yere sıkışmış durumdalar. "Çatı katı çok büyük, hem video oyunları da var!"

Küçümsercesine bir homurtu çıkarıyorum ama bir saniye sonra, keskin bir sancı beni delip geçiyor. Daha önce gördüğüm o buruşuk kâğıdın arkasına yanıtını karalayan Zu'ya ba-

karak buna ne tepki verdiğini anlamaya çalışıyorum.

Oğlanın omzunun üzerinden Zu'nun yanıtını görmeye çalışıyorum. Çok tuhaf çünkü Zu'nun el yazısı tıpkı kafamda canlandırdığım sesine benziyor: Canlı, kızlara özgü, yumuşak. *Amcamın San Bernardino'daki çiftliğine gideceğim.*

O tam olarak... ne tarafta kalıyor? Sanırım Kaliforniya'da. Benim onu ta güney Kaliforniya'ya kadar götüreceğimi sanıyorsa çok bekler.

"Birazdan dönerim," diyorum onlara. "Kapıları kilitleyin, tamam mı? Ve kafanızı çıkarmayın."

İhtiyatlı bir şekilde ahizeyi kaldırıp bir işe yarayacakmış gibi ağız kısmını gömleğimle siliyorum. Makineye bir bozukluk atıp Bryson'm elimin üzerine yazdığı numarayı çeviriyorum. Çevir sesinden sonra numaranın düşmesi biraz zaman alıyor; onlara özellikle belirttiğim hâlde kafalarını ön panelden çıkarmadıklarından emin olmak için arkama bir göz atıyorum.

Telefon üç defa çalıyor ve tam telesekretere düşeceğini sandığım sırada nefes nefese kalmış bir ses yanıt veriyor.

"Şey, selam, ben sanırım..." Kahretsin. Gray, ajanlarına hâlâ telefonları dinletiyor mu? Yani özellikle bu evin telefonlarını dinlemek için bir sebepleri var mıdır? "Sanırım sizin kayıp... tav-köpeğinizi buldum."

Kahretsin, az kalsın tavşan diyecektim. Sakin ol, Gabe.

Della olduğunu tahmin ettiğim kadın sessizliğini koruyor.

"Ben onu bırakmayı çok isterdim ama belki de siz gelip almanız daha iyi olur. Büyük, tatlı bir köpek bu, şey, kırmızımsı bir kürkü var. Hangisinden bahsettiğimi anladınız mı?"

"Evet," diyor kadın yumuşak bir sesle. Güneyli aksanı var; beklemediğim bir şey bu. "Nerede olduğunuzu söyleyebilir misiniz? Ben memnuniyetle gelebilirim."

Kulübede arkaya doğru eğilip en yakındaki sokak ismini görmeye çalışıyorum. Sırtımdan ter boşanıyor, üstelik bunun sebebi sadece sıcak hava değil. "Baseline ve Priest yolundaki Mr. Foo'dan yemek almak üzereyim."

"Tamamdır." Kaptığı anahtarların şıngırdadığını duyabiliyorum. "Tamam, yarım saate kadar orada olurum. Bir şey... Yanımda bir şey getirmem gerekiyor mu? Yani teşekkür etmek için?"

"Nasıl bir..." Ha. Haa. Sanırım ödül gibi bir şey isteyip istemediğimi soruyor. Ne saçma. Yani... Sanırım çocukları evlerine geri götürerek değil ancak askerlere teslim ederek bir maddi kazanç elde edilebileceğini sanıyordum. O kadar şaşkınlığım ki söyleyecek bir şey bulamıyorum.

"Alo?"

"Sanırım biraz benzin parası harika olur," demeyi beceriyorum. "Tabii sizin için sorun değilse..."

Telefonu kapayıp arabaya doğru yürürken bile düşüncelerimi pek netleştiremiyorum. İçeri girip kapıyı arkamdan çarparak kapatırken her ikisi de dönüp minik yüzlerindeki koca gözleriyle bana bakıyor. Alnımı direksiyona yaslayarak gözlerimi kapıyorum.

"Della'ya ulaştın mı?"

Bir kâğıt hışırtısı ve yazma sesi duyuluyor. Zu tam Bryson'a notu verirken tek gözümü açıyorum. Bu çocukların, böylesine korkunç şartlar altında bile böyle tuhaf şeyler yap-

maları o kadar doğal ve tipik bir davranış ki azıcık da olsa gülümsemeden edemiyorum.

"Zu, bize yemek bulmasını isteyip istemediğini soruyor," diyor Bryson kâğıtta yazanları okuyarak.

Ben de Zu'ya, kendi kızgın bakışımı atarak arkama yaslanıyorum. "Della yarım saate kadar geliyor. Açsanız Mr. Foo'dan on beş papele bir şeyler alabilirim."

Her ikisi de kafalarını iki yana sallıyor ve benim aç olmamdan endişe ettiklerini fark edince kızgınlığım yepyeni bir boyuta ulaşıyor. "Ben iyiyim. Della gelene kadar burada bekleyeceğiz."

Della'nın arabası geliyor mu ya da şüpheli herhangi bir şey veya biri var mı diye park yerini kontrol etmek benim görevim; gerçi bugün ve bu dönemde hemen hemen her şey tehlike içeriyor ama kasabanın bu tarafı şansımıza pek cansız. Sıkıntıdan takipçiden yürüttüğüm tableti kurcalamaya başlıyorum.

Ana ekranda yer alan Amerika Birleşik Devletleri'nin haritası hızla Arizona'ya zum yaparak Phoenix şehir merkezindeki PÖK üssüne kırmızı bir işaret koyuyor. Yerel kablosuz ağa bağlanamadığına dair bilgi veren bir pencere açılıyor ama istersem cüzi bir ücret karşılığında uydu servisine bağlanabilirim.

Hayır, tabii ki de istemem. Diğer uçtaki birinin, tabletin izini sürmek için aynı bağlantıyı kullanabileceği anlamına gelir bu.

İşin ilginç yanı, yine de internete bağlanmadan tableti kullanabiliyorum. Belki de bütün bilgiler tablete önceden yüklen-

miştir ve interneti sadece güncellemeleri indirmek için kullanıyorlardır. Kulağa mantıklı geliyor; internet son zamanlarda bir çekiyor bir çekmiyor. Ondan daha saçma bir şey varsa o da Başkan Gray'in özgür dünya lideri olarak öz geçmişidir ancak.

Ana menüde, GPS servislerinden, kılavuzun dijital versiyonuna ve 'Kurtarma Ağı' diye adlandırılan zırvalığa kadar bir dizi buton var.

Demek Hutch buna devam edecekti. Kurtarma Ağı butonuna dokunduğumda ekran değişiyor ve çocukların adlarının ve fotoğraflarının olduğu bir liste açılıyor. Fotoğrafların çoğu insanın içini burkuyor; çocuklar çok korkmuş görünüyorlar. Kamplarda olanların fotoğraflarının üzerinde kırmızı harflerle ELE GEÇİRİLDİ yazıyor. Hiçbirinde kampların nerede olduğu yazmıyor ama her bir profilde çocuk hakkında temel bilgiler var: Ortalama boyu, kilosu, doğum yeri, ebeveyninin adları, çocuğun teslim edilip edilmediği ya da ele geçirilip geçirilmediği gibi.

Merak ettiğimi itiraf etmeliyim. Ekranın üst kısmında bir arama barı olduğu için buraya *Zu* yazıyorum. Tablet sonuçları yüklerken ona bakmamaya çalışıyorum. Aman ne harika, yaklaşık üç yüz tane isim çıkıyor. İsmnin herhangi bir yerinde *Zu* geçen bütün çocukları bulmuş; şaşırtıcı derecede fazla sayıdaki *Zuzana* ve *Zuriel* isimleri de buna dâhil.

Ama onun ismi *Suzume*. Fotoğraftaki bebeksi yüzü, gür, uzun ve parlak saçlarla çevrenmiş olsa bile onu görür görmez tanıyorum. Fotoğrafi çektiklerinde yanaklarındaki göz yaşları daha kurumamış. Kameraya, ucunda bir silah varmış gibi bakıyor.

On iki yaşında, Virginia'lı. Tek çocuk.

Kaçak, yazıyor profilinde. Sarı. Geri getirildiği takdirde verilecek ödül \$30.000. Oldukça tehlikelidir, dikkatle yaklaşın. Bütün bunlar yeterince korkunç değilmiş gibi bir de kızın sadece dört ay önce 'rehabilitasyon programı'ndan kaçtığı yazıyor. Ona verdikleri numara 42245.

Bunun altında takipçilerin not bırakması için ayrılmış bir alan var. İki defa görüldüğü bildirilmiş: Biri Ohio'da, diğeri de birkaç ay önce, mart sonu gibi Virginia'da.

Kulaklarımın içinde hafif, düzensiz bir zonklama başlıyor; ardından nabzım sinir bozucu bir hızla yükseliyor. Ansızın bir değil iki ekran görmeye başlıyorum ve her ikisi de bulanıklaşıyor; kanımın, derimin altında kaynamaya başladığını, şakaklarımı zonklattığını hissedebiliyorum. Bütün bedenim hummaya yakalanmışım gibi yanmaya başlıyor. Nefes alamıyorum, nefes alamıyorum, kusacağım.

Saçlarını kısacık kesmişler, diye düşünüyorum.

Ona yaptıkları şeylerden dolayı konuşamıyor, diye düşünüyorum.

Orası berbat bir yer olduğu için kaçtı ama her gün, onu yeniden oraya tıkmaya çalışan, benim gibi aşağılık heriflerle uğraşmak zorunda kalıyor, diye düşünüyorum.

Neden böyle bir ihtimali düşünmedim ki hiç? Bir kez bile düşünmedim hem de. Onu teslim etmeye o kadar odaklanmıştım ki zaten oraya kapatılmış olduğunu ve oradaki korkunç şeyler yüzünden kaçmak zorunda kaldığını aklıma bile getirmemiştim. Ve kaçmıştı. Oradan kurtulmuştu. Her ikimiz de kurtulmuş, birbirimizi bulmuştuk; belki de bu, bir tesadüf

değildi. Belki de en başından beri bunu yapmam gerekiyordu.

Bunu ona sormak istiyorum. Sesli bir şekilde söyleyemeyecek dahi olsa gerçeği bilmek istiyorum. İsterse yazabilir de, benim için fark etmez. Orada ona ne yaptıklarını ve bunları kimin yaptığını öğrenmek, sonra da her birini tek tek öldürmek istiyorum. Zihnimde arkadaşlarımın yüzleri görünüp kayboluyor. Çocukları koridorlarda bir aşağı bir yukarı götüren, kara üniformaları içindeki arkadaşlarımı... Ellerini, bir çeşit hayvanmış gibi o eldivenlerin içine zorla tıkıp bağladığımda bana yaralı gözlerle bakışını hatırlıyorum. En çok da motel odamdaki o aptal filmi izlerken yüzünde oluşan ifadeyi, Dorothy evinden çıkıp Oz'un o tatlı rüya âlemine adım attığında gözlerinin parlamışını unutamıyorum.

Çünkü o, içinde azıcık bir aydınlık olan kapkara bir dünyada yaşamanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyor ama oradan kaçtığına da renkler, elbiseler, şarkılar, danslardan bir gökkuşağıyla falan karşılaşmadı. Sadece çirkinlik buldu.

Beni buldu.

ALTI

DELLA, NEDENSE BEKLEDİĞİMDEN DAHA GENÇ ÇIKIYOR. HERHÂLDE çocuksuz olduğunu duyunca onun kırklarının sonlarında değil de yaşlı bir kadın olduğunu sanmıştım. Orada beklediğimiz süre boyunca park yerine yanaşan tek araba, onun beyaz sedanı olduğu için bize doğru sürmesinden çok önce onun geldiğini fark ediyoruz.

Della yolcu kapısının hemen yanına park ederken Bryson kafasını uzatıyor. Vitrinlerin önünden mümkün olduğunca uzakta bir yere park etmiş olmamıza rağmen bu işi çabucak halletmemiz gerektiğinin farkındayım. Bizi gören biri –en iyi ihtimalle– çocuk olmasa da uyuşturucu alışverişi ya da yasa dışı bir iş yaptığımızı düşünecektir.

Mavi bir kot pantolon ve kahverengi bir tişört giymiş olan Della'nın yüzündeki temkinli ifadenin değişmesi için ateş kırmızısı kafayı görmesi yetiyor. Kadın hâlâ çok hoş görünüyor; tatlı bir gülümsemesi, içten, sıcacık bir yüzü var. Annem gibi yıpranmış görünmüyor. Gözünde pilot gözlükleri, omuzları-

na dek inen kıvrır kıvrır, güneş sarısı saçlarıyla elleri belinde öylece duruyor.

"Özür dilerim, Bayan Della." Kapıyı açtığında Bryson'ın ağzından çıkan ilk kelimeler bunlar oluyor. "Çok, çok özür dilerim."

Kadın pek öyle nutuk atacak bir tipe benzemiyor ama oğlan, kendi çocuğu olsaydı kışına ciddi bir şaplak yiyeceği hissine kapılıyor. Bunun yerine kafasını yana eğip hafifçe gülümsüyor ve kollarını açıyor. Bryson seve seve giderek yüzünü kadının omzuna gömerken kendini resmen kadının üzerine bırakıyor. Açık kapıdan dolayı oğlanın kimse tarafından görülmediğini fark edince rahatlıyorum.

"Esaslı bir gün geçirdiniz galiba?" Bakışlarını Zu'dan bana doğru çevirirken güneş gözlüklerini kaldırıyor. "Tahmin ettiğimden daha gençmişsin!"

Gülüyorum.

"Senin yaşında bir oğlum var," diye devam ediyor mavi gözleriyle beni incelerken. "Bu, tam da onun yapacağı bir işmiş gibi geliyor; o yüzden beni bağışla. Sana böyle büyük riskler almaman konusunda nasihat vermemek için kendimi zor tutuyorum."

Tuhaf. Bryson, çocukları olmadığını söylemişti.

Omuz silkiyorum. "Risk yoksa kazanç da yok, öyle değil mi?"

Gülümsemesi azıcık soluyor.

"Ah, yok, yani öyle demek istemedim," diyorum çabucak. "Yani işte dünya böyle bir yer. Risk almazsan hiçbir şey de-
ğişmez."

“Yine tıpkı onun gibi konuştun,” diyor kuru bir sesle. “Benim hatırım için bu düşünceni gerçekleştirmek üzere Çocuk Birliği’ne katılıp da annenin kalbini kırma.”

Della, yasa dışı bir şekilde çocukları evinde sakladığına göre çocuğunun da Gray’in hayatını çekilmez hâle getirmeye karar verip, gizli örgüte katılması hiç şaşırtıcı değil. Aklımın bir köşesinde bir ışık yanıyor ve üzerinde ağır ağır düşündüğüm bütün o belirsiz ihtimalleri aydınlatıyor. Ona Birlik hakkında –oğlu hakkında– daha çok şey sormak istiyorum ama o dikkatini, bütün bu zaman boyunca gözünü bile kırpmadan kadını izleyen Zu’ya çeviriyor.

“Selam, tatlım, nasılsın?”

Zu’nun çekingen tebessümüne Della kocaman bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

“Benzin parasını getirdim,” diye söze başlarken bakışlarını bana çeviriyor. “Nereye gidiyorsunuz? Gece kalacak bir yere ihtiyacınız var mı?”

“Kaliforniya’ya gidiyoruz,” diyorum kafasını hızla bana doğru çeviren Zu’nun şaşkın ifadesini görmezden gelerek. Elbette ki gidiyoruz. “Amcasının çiftliğine götürüyorum onu. Sonra da bir iş bulmaya çalışırım.”

“Evraklarının hepsi tamam mı? Sınırı geçmek için planın var mı?”

Ve bir anda kalbim sıkışıyor. “Ne demek istiyorsun?”

Della’nın yüz ifadesi yumuşasa da gözlerinin ardında dolanıp duran bariz bir şeyler var. “Federal Koalisyon ve Birlik’in sebep olduğu şu karmaşıklık; Los Angeles’in dışına konuşlandıklarından, giriş çıkışlara izin vermeyip onları

açlıktan öldüreceğini uman Gray sınır güvenliğini iyice sıkılaştırdı. Eyalet sınırlarını geçmek için hükûmetten özel izne ihtiyacın var.”

Eh... sıçtık. Dudaklarımı birbirine bastırıp duyduğum hayal kırıklığının yarattığı acıyla mücadele ediyorum. Arabayla girmenin dışında da bir yol olduğuna eminim. Ya da yazın ortasında çölde yüzlerce kilometre yürümenin dışında...

“Hemen gitmeniz mi gerekiyor? Evrak işini halletmenin bir yolu yok mu?”

“Yani... herhâlde halledebilirim...” Zihnim, Kaliforniya’ya gizlice girebileceğimiz bir yol bulmak için çırpınıyor. *Bir kamyonetin arkası olur mu? Birine rüşvet versem?*

“Eh.” Della sözünü tamamlamayıp sürüncemede bırakarak elini saçlarının arasından geçiriyor. “Sanırım şanslı günündesin, tatlım. Yani az da olsa. Kullanabileceğin birkaç evrak var bende ama daha ziyade, askerleri biraz oyalamana yardımcı olabilirler. Ayrıca sınırı geçerken kızı saklamanın bir yolunu bulman gerek.”

“Bir dakika, bir dakika, ne dedin?”

Della gülümsüyor. “Kocam özel bir makinist. Eyalet dışından su taşıyan kanalların ve su kemerlerinin bakımını yapan bir firmada çalışıyor; o yüzden de eyalet sınırlarını geçmek için evrakları var. Herhâlde torpidodadır...”

Öyle heyecanlanıyorum ki kamyonundan inip sedanın önünde Della’yla ne zaman buluştuğumu bile hatırlamıyorum. Pencereye yapıştırılmış iki özel parlak çıkartmayı işaret ediyor. “Maalesef sana bunları veremem ama sınıra gece yarısı varırsanız hem daha az asker olur hem de o kadar tembeller ki

sizi sadece el işaretiyle bile sınırdan geçirebilirler. Durdururlarsa da onlara evrakları gösterirsin..." Açık pencereden içeri eğilip torpidoyu açıyor ve düzenli bir kâğıt yığını uzatıyor. "Şirketin adı otomatik onay listesinde. Evraktaki isme uyacak bir kimlik numarası isterlerse... Eh, o zaman biraz yaratıcılığını kullanman ya da dua edip gazı kökleme gerekebilir."

Güçlkle yutkunarak başımla onaylıyorum.

Della, elini omzuma koyup dünyanın en doğal şeyiymiş gibi gömleğimin önünü düzeltiyor; ama sonra yaptığı şeyin farkında varıp ufak, hüzünlü bir kahkaha atıyor. "Alışkanlıktan, affedersin. İki oğlun olunca böyle oluyor işte."

Benim için hiç sorun değildi. Hatta dürüst olmam gerekirse hoşuma bile gitti.

"Emin misin?" diye soruyorum sessizce. "Yani... kocanın bu evraklara ihtiyacı yok mu?"

Della elini havada şöyle bir savuruyor. "Anlayacaktır. Gerçekten. Bu arabaya binip bu kızı güvenli bir yere götürmeni istiyorum, tamam mı? Bunun senin görevin olduğunu anlıyorsun, değil mi?"

Omuzlarıma gümbür gümbür inen ağırlığın etkisiyle biraz sersemlesem de başımla onaylıyorum. Bu, benim görevim. Bunu yapıyorum.

"Buna hazırsın, değil mi?" Della güneş gözlüklerini tekrar kaldırıyor. "Hazırsın, biliyorum. Nereden biliyorum, biliyor musun? Çünkü buraya kadar geldin. PÖK askerlerini, takipçilerden birini değil, beni aradın. Bu dünyada o kadar çok kötülük var ki... Ama sen, işte o minicik aydınlığı geri getirdin buraya. Hem de ne para ne takdir edilmek istedin, sadece bir

başka insana yardım edebilmekti niyetin. İşte bu, çok nadir rastlanan bir şey, gerçekten çok nadir... Sen iyi bir adamsın ve bunun için kendinle gurur duymalısın."

Della bunları söylediğinde kendimi iyi hissediyorum. Gerçekten iyiyim. En son ne zaman kendimi bu kadar hafiflemiş hissettiğimi hatırlayamıyorum. Kan, yüzüme hücum ediyor ama utandığımdan değil. Sadece göğsüm sıkışıyor ve bu yabancının kollarında hıçkırma hıçkırma ağlamamak için nefesimi tutmam gerekiyor. O şefkat dolu, basit dokunuşlarla bana yine dokunursa bir anda patlayıp yıldız tozuna dönüşecekmişim gibi hissediyorum.

Sonra da fark ediyorum ki babam öldüğünden beri kimse bana herhangi bir şeyi harika ya da doğru yaptığımı veya değerli olduğunu söylemedi; belki de bu ana kadar da öyle bir şey yapmamıştım. Babam intihar etmeden önce bana, "Bazen onu bulana kadar ne aradığınızı bilemeyiz," derdi. Ona ve bütün insanlara o kadar kırgındım ki şu anki hislerimle nasıl başa çıkabileceğimi bilmiyorum. Çünkü sanırım kendimi mutlu hissediyorum. Artık ne yapmam gerektiğini biliyorum galiba.

Bryson ve Zu birbirlerine hızla sarılıyorlar; oğlan benimle yumruk tokuşturduktan sonra sedana tırmanıp âdeta evindeymiş gibi yerleşiyor. Zu, ona verdiğim kalemdeki son mürekkep kalıntılarını kalemi sallayarak çıkarmaya çalışırken ben kemerimi takıyorum.

Della otobana çıkmak ve güney Kaliforniya'ya gitmek için en hızlı yolu tarif ederken Zu'nun, Bryson'la yazıştığı aynı kâğıda çılgıncasına bir şeyler karaladığını görebiliyorum. Daha önce gördüğüm, elle yazılmış aynı notu yine göz ucuyla gö-

rünce, onu yazanın Zu olmadığını anlıyorum. Yazı ona ait olamayacak kadar düzgün ve özenli. Zu kollarını kaldırıncaya sonunda bütün yazıyı okuyabiliyorum:

Seni seviyoruz. Yardıma ihtiyacın olursa annemle babamı bul; Della ve Jim Goodkind isimlerini kullanıyorlar. Onlara seni benim gönderdiğimi söyle.

Della omzumu sıkıp hoşça kal demek için uzandığında irkiliyorum. Zu paniklemiş bir şekilde kafasını kaldırıyor ve hızla kâğıdı katlayıp kadına vermek için bana doğru eğiliyor.

“Dikkatli ol, tatlım,” diyor Della ona bir öpücük göndererek. “İkiniz de, lütfen.”

“Elimden geleni yaparım,” diyorum park yerinden çıkarırken. Della pencereyi kapatabileyim diye geri çekiliyor.

Uzaklaşırken neden dikiz aynasından baktığımı gerçekten bilmiyorum. Hâlâ bir başkasının gördüğü güzel bir rüyanın içindeymişim, bunların hiçbiri gerçek değilmiş gibi hissediyorum. Ayrıca Zu’dan hikâyeyi, en azından tamamını öğrenemeyeceğimi biliyorum. Sorun değil. Sırlarımız olabilir. Şu andan itibaren geçmişî geçmişte bırakıyorum.

Aynada gittikçe küçülen Della, kâğıt parçasını açıyor. Uzakta olmasına rağmen elini ağzına bastırıldığını, ya yılgınlık ya da rahatlamayla sedanın yan tarafına çöktüğünü görüyorum. Zu’nun mesajı sadece iki kelimeden ibaret olsa da çelik gibi iradesi olan bu kadını neredeyse yere yıkıyor.

Liam güvende.

Gecelemek için bir yerde durmayı, Kaliforniya yolu üzerinde ucuz bir motel bulup biraz dinlenmeyi düşünsem de yapamıyorum. Della'dan aldığım paranın el verdiği ölçüde benzin deposunu doldurduktan sonra yine elimde aynı on beş dolar kalıyor. Bir oda için o kadar az para talep edecek herhangi bir yerde sabah uyandığımızda arabayı bulamama riskimiz çok yüksek.

Zu, yanlarından geçtiğimiz yeşil otoban tabelalarından gözünü ayırmıyor. Parmaklarını bacaklarına vuruşundan tabelaları saydığı sonucunu çıkarıyorum. Çölün bu kadar ortasındayken sabit bir radyo sinyali alamıyoruz ve sanırım sessizlik yüzünden kızın güveninin bir kısmı çözülmeye başlıyor. Della'yla konuşurken hissettiğim hafiflik de azar azar etrafımızdaki karanlık ve çorak manzaraya karışıyor. Hayatımda ilk defa kuzeydeki ağaçları özlüyorum. Bildiğim ve aşına olduğum şeylerle çevrili olmayı, bunların etrafımı bir battaniye gibi örtmesini özlüyorum.

Zu'yu bıraktıktan sonra bu işin biteceği gerçeğini görmezden gelemiyorum. Onun ve diğer çocukların umutsuz bir şekilde orada kalmama ve yardımına ihtiyaçları yoksa, hâlihazırdaki planımın sonu gelmiş olacak. Çocukların yanında kalmak da iyi bir fikir olsa da, özellikle de artık Kaliforniya'da açık olabilecek eyalet okullarına verecek param olmadığından bundan fazlasına ihtiyacım var. İşçi olarak çalışıp çalışamayacağıma ya da inşaatlarda bir iş bulup bulamayacağıma bakabilirim. Belki polis teşkilatı beni işe alır. Almazsa da sanırım her zaman Çocuk Birliği'ne katılma şansım var. Onların çok seçici olacaklarını sanmıyorum; hem en azından çocuklara yardım etmek için gerçek anlamda bir şeyler yapıyor olurum.

Bunu düşünebilirim.

Bu, hoşuma gidiyor. Artık seçeneklerim var. İhtimallerim...

"Gittiğimiz bu çiftlik," diyorum, "güzel bir yer mi?"

Bana çoktan adresi yazıp verdi. Onu ezberlemesi ve ben-den bile önce takipçinin tabletinde kabaca aratıp San Bernar-dino'nun ara sokaklarına kadar zum yapabileceğimizi fark etmesi gayet akıllıcaydı. Kaliforniya'ya sadece birkaç defa geldim ama bu, yine de Arizona'nın sınırdan önce, I-10 üze-rindeki son birkaç kasabasından biri olan Quartzsite'a varınca biraz gerilmeye başlamam için yeterli oluyor.

Zu omuz silkiyor.

"Daha önce hiç gitmedin mi?" diye soruyorum tekrar. "Amcanın evi ama orası?"

Parmaklarını birbirine doluyor, sonra da ayırıyor.

"Haa," diyorum. "Demek aileyle arası pek iyi değil."

Bunu anladığım için bir aferin alıyorum. "Peki şeyden emin misin... yani amcan olduğunu biliyorum ama seni kabul edecek mi dersin?"

Zu kollarını kendine dolayarak birine sıkıca sarılmış gibi yapıyor.

"Umarım öyledir, ufaklık. Çünkü Çocuk Birliği'ne katılır-sam benim yanımda kalabileceğini sanmıyorum."

Suratına bir tokat yemiş gibi oluyor; ilk şoku atlattıktan sonra bariz bir şekilde üzgün görünüyor. İlk başta, söyledi-ğim şey birazcık haince olduğu için üzüldüğünü sanıyorum ama o çıldırmış gibi kafasını iki yana sallayıp ellerini havada savuruyor. *Hayır*. Karanlıkta, hiç ses çıkarmadan ağzını oynat-

tıyor: *Onlar olmaz.*

"Neden ki?" Grubun yöntemleri hakkında hoş şeyler duyduğum söylenemez ama yine de Flagstaff belediye binası önünde oturan ebeveynlerin yapamadığı şeyleri başarıyor, isteklerine ulaşıyorlar.

Çıldırılmış gibi arabanın sağma soluna bakınıyor; bulduğu kâğıt parçalarını alıyor ancak üzerlerinde önemli şeyler yazılı olduğunu görünce geri bırakıyor.

"Dorothy, Dorothy, sakin ol." Gittikçe daha çok öfkelenildiğini görebiliyorum ve tam da yüzündeki bandajları koparıp onların arkasına yazacağını sandığım sırada kalan son mürekkeple avucunun içine şunları yazıyor:

**OLMAZ!!! ONLAR ÇOK BERBATLAR! KORKUNÇLAR!
SEN ONLARDAN ÇOK DAHA İYİSİN!**

Parmaklarımı direksiyona vurarak küçümsercesine homurdanıyorum. Birkaç dakikalığına bir şey diyemiyorum. Boğazıma oturan yumruyu yutamıyor gibiyim. Birkaç dakika önce ağzımda, akşam yemeği için mideye indirdiğim *McDonald's* hamburgerinin tadı vardı; şimdiyse ağzım o kadar kuru ki dilim damağıma yapışıyor.

"Peki," diyorum ona. "Peki, tamam. Başka bir şey bulurum."

Ve bunun doğru olmasını istiyorum. Her ne kadar olmasa da...

Beş kilometre öteden bile sınır istasyonunu görebiliyorsunuz. Projektör ışıkları o kadar yüksekteler ki önünüze âdeta beyaz bir duvar örüyorlar. Ancak yaklaştıkça upuzun dikenli telleri, otobanın etrafını çevreleyen devasa askerî tankları ve kamyonlarıyla sınır görevlilerinin içinde oturup ellerini sallayarak size geçmenizi işaret ettikleri küçük, eski binayı görüyorsunuz.

Bir süre önce kamyonu kenara çekip Zu'yu sakladım ama korkudan hâlâ midem bulanıyor. Gösterge panelinin kıvrıldığı o ufak oyuntuya yerleştirdim onu ama üzerinde sadece bir battaniye ve o bağış kutularından aldığımız kıyafetlerle dolu büyük bir spor çantası var. Onların altında nefes alıp alamadığını, askerler kamyonu aramak isterlerse ne olacağını, Zu'nun beni bir şekilde bu durumdan da kurtarıp kurtaramayacağını merak ediyorum.

"Sakın bir şey deme ve ne olursa olsun kımıldama, tamam mı?" diyorum ona.

Her yanda hızımı azaltmam gerektiğini belirten parlak turuncu tabelalardan var ama bence onların hiçbirine gerek yok. Çünkü projektör ışıkları o kadar parlak ki insan hiçbir şey göremiyor ve bariyerlere ya da üzerlerinde Milis Kuvvetleri'nin üniforması olan kadın veya erkek askerlere çarpmamak için zaten ayağını gazdan çekmeye mecbur kalıyor.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Direksiyonu sıkıca kavıyorum. Klima sonuna kadar açık ama yine de sırtım, suni deri koltuğa yapışmış hâlde. *Sorun yok, Gabe- Jim! Sen Jim'sin! Sen Jim Goodkind'sın ve buradan geçmek için her hakka sahip-*

Ufak istasyon binasından bir kadın asker çıkıyor ve farla-

rımdan gözleri kamaştığı için elini kaldırıyor. Öne doğru geçmem için elini sallıyor ama aptalca umut ettiğim gibi geçip gitmeme izin vermiyor.

Penceremi tıklatınca camı indirerek nefes almayı hatırlamaya çalışıyorum. *Nefes al, nefes ver, al, ver, al, ver, al, ver, al, ver...*

“Kaliforniya’ya neden geldiğinizi sorabilir miyim?”

Bir şey de. Herhangi bir şey... Yanındaki küçük kız, senin yirmi beş yaşında bir yetişkin gibi davranmanı bekliyor, üç yaşındaki mız-mız bir velet gibi değil.

“Su kemerleri...” deyip yutkunarak kaçık gibi görünmemeyi umuyorum ve zorla gülümsüyorum. “Patronum, Kaliforniya tarafında birinin onu kurcalamış olabileceğini düşünüyor. Su seviyeleri şüpheli bir biçimde düşmüş. Yarın sabah onlar gelmeden önce bunu kontrol etmem gerekiyor.”

Ağzımdan çıkanlar hakkında en ufak bir fikrim yok. Kaliforniya’dan Arizona’ya doğru akan bir kanal olup olmadığına dair de bir fikrim yok. Aslında her zaman bunun tersi olduğunu, Kaliforniya’nın Colorado Nehri’ni sömürerek bizi susuz bıraktığını düşünürdüm. Ama belki de büyürken, o sarhoş ve karamsar Büyük Kanyon tur rehberlerinin konuşmalarına biraz fazla maruz kalmışımdır. Gülümsemek için o kadar çok çaba harcıyorum ki yüzümdeki bütün hisleri kaybetmiş durumdayım.

Kahretsin. Neden daha önce prova yapmadım ki? Neden hiçbir zaman bir adım ötesini düşünemiyorum ki?

“Bütün evraklarım, geçiş izinlerim tam,” diye ekliyorum cılız bir sesle ve torpidoyu karıştırıyorum.

Asker önce dosyasına ardından bana bakıyor. "Bu bakıma dair herhangi bir bilgi yok..."

Pencereye yaklaşıp sesimi iyice alçaltınca beni duyabilmek için o da eğilmek zorunda kalıyor. "Çocuk Birliği'nin bu işte parmağı olabileceğini düşünüyorlar. O yüzden kimsenin geleceğimi bilmemesi gerek."

Harika. Şüpheli görüntüme ek olarak bir de komplo teorisi düşkününü bir manyak gibi davranıyorum. Akıl sağlığıma mukayyet olmak için gerçekten harika bir yol.

Lanet olsun! Bu, işe yaramayacak. Zaten neden işe yarayacağına sandım ki?

Kulübedeki, televizyonun önüne kazık kakmış diğer asker neler olup bittiğini anlamak için kafasını dışarı uzatıyor. Benimle konuşan asker, ona açıklamak için dönerken öteki asker onun lafını kesiyor: "Heron Hidrolik otomatik onay listesinde. Sana bu akşam listenin bir kopyasını vereyim de bak." Asker ardından bana dönerek, "Affedersiniz, bayım. Geçebilirsiniz," diyor.

Askere aptal aptal bakıyorum. Ancak kadın asker bana el salladıktan sonra hareket edebiliyorum.

Ama otuz metre bile gitmeden Della'nın bahsetmeyi unuttuğu başka bir sınır istasyonu karşıma çıkıyor. İlki kadar etkileyici olmasa da yaklaşırken minik kulübede kımıldayan küçük ve karanlık silüeti görebiliyorum. Yolu kapayan metal kolun üzerindeki tabelada, 'FEDERAL KOALİSYON GEÇİŞ İZİNLERİNİ HAZIRLAYIN,' yazıyor.

Kahretsin. Bende onlardan var mı ki? Tekrar kamyonun tavan ışığını yakarak iki rakip hükûmetin arasındaki o daracık

serbest bölgede ilerliyorum. Rengârenk resmî belgeler arasında, üzerinde Federal Koalisyon simgesi bulunan herhangi bir belge bulamıyorum. Kaliforniya'nın siyah kadife çölüyle aramda duran metal barın önüne geldiğimde soluk soluğa kalmamak için kendimi zapt etmeye çalışıyorum.

Onlara ne söyleyebilirim? Hikâyemi Gray için değil de onlar için sempatik görünecek şekilde nasıl değiştirebilirim? Fark eder mi peki bu? Onlara sempatik görünmemi istiyorlar mı ki? Daha çok şüphe çeker miyim acaba?

Ama oraya vardığımda polis memuru –onun, nadir bir tür olan otoban devriyesi olduğunu fark ediyorum– uzanıp masasındaki bir düğmeye basıyor ve ardından metal bar yükseliyor. Milis Kuvvetleri'yle aynı programı izleyen adam, dönüp bana bakmıyor bile.

İlk askerden daha büyük bir girişimde bulunarak son anda beni durdurmaya çalışmasını bekleyerek hızlanıyorum. Ama polis orada öylece oturuyor; bütün ışıklar yanıyor olmasına rağmen evde kimsenin olmamasına benziyor bu. Kimsenin umurunda değil. Federal Koalisyon'un kurulmasının üzerinden bu kadar çok zaman geçmesi ve insanlara yardım etmek için çok az şey yapmış olmaları düşünüldüğünde bu durum hiç de şaşırtıcı değil.

Çantayı ve battaniyeyi üzerinden kaldırdığımda, Zu'nun yüzü kızarmış olmasına rağmen gözlerinin parladığını görüyorum. Onun gülümsemesine karşılık vermediğimi görünce kara kaşları soru sorarcasına çatılıyor. Ama ona bir şey demek istemiyorum. Ansızın buranın da güvenli olmadığını hissettiğimi bilmesini istemiyorum.

YEDİ

SAN BERNARDINO, ARIZONA'NIN ZU'YU BULDUĞUM KISMINDAN çok da farklı görünmüyor. Flagstaff gibi her daim yeşil ağaçlardan oluşan kalın bir örtüyle kaplı olmasa da farklı tür ağaçların arasında birkaç tane gördüğüme eminim. Burası, şehrin ışıklarından uzaklaşıp kalbine doğru ilerledikçe üzerimize daha da çok eğiliyormuş gibi görünen, kapkara dağlarla çevrili, hoş bir vadi.

Kaliforniya'nın, ülkenin durumundan diğer eyaletler kadar kötü etkilenmediğini duymuştum ama kamyonumla bu sokaklarda ilerlerken gerçekten de on yıl geriye gitmiş gibi hissediyorum kendimi. Yaşadığım kasabada görmeye alıştığım o zavallıca şeylerden eser yok burada: Ne gümüş rengi karavan denizi, ne terk edilmiş arabalar, ne de çadır kentler... Tabelalara bakılacak olursa benzin fiyatları hâlâ astronomik ama en azından istasyonları kapanmamış ve üzerlerinde 'BURADA GAZ YOK' veya 'CAMP VERDE'YE BAKIN' gibi tabelalar yok.

Zu'nun bana verdiği adres, şehir merkezinden otuz kilometre kadar uzakta. Saatler geçtikçe etraf daha da sessizleşiyor, serinliyor. Sonunda pencereyi de radyoyu da kapamak zorunda kalıyorum.

"Hey, Dorothy," diyorum onu uyandırarak. "Burası mı?"

Dışarısı zifirî karanlık ama tek katlı eve doğru uzanan geniş, ahşap çitin üzerine bir sürü ışık dizilmiş. Burası tipik bir güneybatı çiftliği tarzında dekore edilmiş: Giriş yolundaki saksılardaki olmazsa olmaz kaktüslerden, kapıda asılı duran, ağartılmış, bembeyaz sığır iskeletine kadar her türlü detay mevcut. Binayı şöyle bir yalayan farları kapayarak kamyonu toprak yola park ediyorum.

"Ne diyorsun?" diye soruyorum ona. "Ben hiç ışık görmüyorum..."

Zu, dudaklarını birbirine sıkıca bastırarak emniyet kemeriini çözüyor.

"Ben gidip evde biri var mı diye bakarken burada beklemek ister misin?"

Yalan söyleyecek değilim. Bir yanımda büyük bir umutla birilerinin, takipçilerin kovaladığı arkadaşlarının Zu'yu karşılamalarını ve o sakallıları nasıl da atlattıklarını anlatmalarını bekliyordum. Sonuçta o kızları yakaladıklarını görmediğim için bu pek de çılgınca bir düşünce değildi. Gördüğüm kadarıyla Prescott'taki PÖK merkezinde de değillerdi.

Muhtemelen uyuyorlardır, diye düşünüyorum saçlarımı geriye atarken. Tabii ya. Saat gecenin bir yarısı, insanın başına iyi şeylerin gelmeyeceği bir vakit. Hepimiz gere yarısından önce yatmış olmalıyız.

Zu elbette arabada beklemek istemiyor ama en azından dikkatli bir şekilde arkamdan ilerlemeye ikna oluyor. Peşimden gelmek için küçük elleriyle gömleğimin arkasını tuttuğunu hissedebiliyorum ve bana güvendiğini düşünmek güç veriyor.

Zili ve kapıyı çalıyorum ama açan olmuyor. Pencereleden içeri bakarak evin etrafında bile yürüyoruz ama beyaz örtülerle kapatılmış mobilyalardan başka hiçbir şey göremiyoruz.

Belki de amcası toparlanıp buradan gitmiştir. Araba yolundan geniş mülke varana dek ne kadar uzun süre yürüdüğümü düşününce burası, ekonomik şartlar harikayken bile geçindirmesi muazzam bir çalışma gerektiren bir yere benziyor. Evin arkasındaki çimenliğin uzak ucunda birkaç inek veya at gördüğümü sanmıştım ama yorgunluk, zihnime oyunlar oynamış olsa gerek. Çünkü gördüğüm tek şey kayalar.

Ona bunu nasıl açıklayacağımı düşünerek Zu'nun koluna uzanıyorum. Bir hiç uğruna buraya kadar gelmek için delice uğraştığını söyleyerek onun hayallerini yıkacak kişi olmak haksızlık gibi geliyor. Ama tam söyleyeceklerimi toparlamaya çalışırken ana evden uzaktaki daha küçük bir binadan boğuk bir gürültü duyuluyor. Burası bir çeşit ahır ya da garaj falan olsa gerek.

Kapılar kapalı olsa da altından sızan o sıcak, yumuşak ışığı görebiliyorum; oraya doğru sessizce ve dikkatlice yaklaşırken ışık sönüyor. Zu bütün bu süre boyunca, gömleğimi sıkı sıkıya kavramış hâlde arkamda kalıyor.

Metal kapı kolunu tutup kapıyı yavaşça yana kaydırarak açıyorum; kapı, toprağın üzerinde gıcırdayarak açılırken nab-

zımın hızla yükseldiğini hissediyorum. Karanlıkta beliren yüz Zu'nunki olduğu için bir an kafam karışıyor. Takipçi ağında gördüğüm hâliyle, uzun, ipeksi saçları olan Zu bu. Kızın gözleri iri iri açılıyor, ağzı bir çığlıkla aralanıyor.

Sonra onun arkasındaki sarışını görüyorum; elinde silah olan kız bir an bile tereddüt etmeden göğsüme ateş ediyor.

Şey gibi...

Hissettiğim şey...

Sanki...

Zihnim, içimi parçalayan, beni delip geçen o keskin acıyla boşalıyor. Yapamıyorum *-neler olu...* anlamıyorum, kızlar bağırıyor, vadideki üç kız; ama dizlerimin bağı çözülmeden önce son hissettiğim şey, Zu'nun arkamda durup beni ayakta tutmaya çalışması oluyor.

Kenara çekil. Ona zarar vermek istemiyorum ama belden aşağıyı artık hissetmediğimden üzerine düşeceğim, ben...

Tekrar gözlerimi açtığımda yerdeyim ve tepemdeki o berak yıldız nehrinden ılık bir yağmur dökülüyor üzerime.

"... yoldaki adam, sanmıştım ki o..."

Zu, bir görünüp bir kayboluyor. Elinde silah olan kızı itip göğsüne sert yumruklar atıyor. 'Ara', 'Yapamam' ve 'Hastane' kelimelerini duyuyorum ama sonra kendi kalp atışlarımdan başka bir şey işitmiyorum. Ellerimi kaldırıp kızın göğsümde deldiği yere baskı uygulamak istiyorum ama nefes alamıyorum... Alamıyorum, alamıyor- Nefessiz kalıyorum ve dilimi metalik, acı bir tat kaplıyor.

İçlerinden biri ahırın karanlığında gözden kayboluyor.

Mekândaki hayvan ve keskin, taze saman kokusunu alabiliyorum ama o bile silikleşmeye başlıyor. Zu'nun yüzü benimkinin üzerinde beliriyor ve ağzı kımıldıyor, dudakları kımıldıyor, bana, sadece bana özel bir şey söylemeye çalışıyor ama burada ne kalem ne de kâğıt var. Duyduğu korkuyu ve çaresizliği yüzünden okuyabiliyorum. Ellerini göğsüme koyduğunu görüyorum ama hissedemiyorum.

"Do-Dorothy..." Boğazım yanıyor. Ancak bu şekilde kelimelerin ağzımdan çıktığını anlayabiliyorum. "Galiba... Oz'dan hiç ayrılmamalıydık..."

Uzaklaştığımı hissediyorum. Zu'nun bütün bedeni hıçkırıklarla sarsılıyor, yüzünden gözyaşları dökülüyor; ona o kadar çok şey söylemek istiyorum ki... Ona şunları demek istiyorum... Ama yüzü silinerek grileşirken nefesimi de beraberinde götürüyor. Ve sesimi...

Aptal çocuk, kes şunu. Ah, Tanrım, kes ağlamayı.

Bundan nefret ettiğimi bilmiyor musun?

Dorothy, bu çok aptalca. Böyle aptalca davranma.

Yapma...

BİR SAM

BEN GÖRDÜĞÜM YÜZLERİ ASLA UNUTMAM.

Hatta gördüğüm hiçbir şeyi unutmam: Ne komşularımızın evindeki duvar kâğıdının beyaz çiçeklerindeki en küçük detayları, ne sınıfımdaki tahtanın üzerinde yazan bitişik harfleri, ne makinenin metal halesinin altında, beyaz paltolu bir adam duruşumu düzeltirken ekranda yanıp sönen rakamları, ne de otobüsümüz buraya ilk geldiğinde göğe kadar uzanan tel örgülerin üzerindeki işaretleri... TEHLİKE! YÜKSEK VOLTAJ, SADECE YETKİLİ PERSONEL, YÜKLEME ALANI DEĞİLDİR, DİKKATLİ OLUN.

Ancak tüm bu anılardaki kokular ve sesler puslu bir hâl aldı; sanırım bazen arka bahçemizdeki yeni biçilmiş çimlerin üzerinde uzanmanın nasıl olduğunu hatırlayabiliyorum. Galiba tatlı bir kokuları vardı. Güneşin altında uzanan, *golden retriever* cinsi köpeğimiz Scout'un tüylerinin ne kadar ipeksi olduğunu da hatırlıyor gibiyim. Evlerimizin arasındaki duvarı tırmanmaya çalışırken çalılıkların arasına doğru yuvar-

lanan Orfeoların çocuklarının kahkahaları da var aklımda. En çok hatırladığım şeyse bulutsuz, pudra mavisi gökyüzü. Gözlerimi ondan alamazdım. O zamandan beri öyle bir gökyüzü görmedim.

Burası dünyamı gri, siyah ve kahverengiye indirgedi.

Her şey zihnimin içinde, ben ihtiyaç duyana dek düzenli bir şekilde dosyalanır. Nedense hiç denemeden, her seferinde doğru kartı seçmeyi başarıyorum. Her defasında kendimi sırtıyorum; buz gibi parmakları ve alaycı sözleriyle aynı beyaz paltolu adam bana bunu yapmamamı, ucube hafıza yeteneğimi kullanmanın aşırı yüklenmeye sebep olacağını ve çoktan gömülmüş çocuklar gibi ölüp kaskatı kesileceğimi söylemişti. Bu yalanı hepimizin üzerinde kullandıklarından eminim.

İlk iki yıl, kendimi anılarımı çağırırken yakaladığımda boğazıma sert bir yumru otururdu ve panikle gözlerimi kapardım. *Kes şunu, öleceksin, öleceksin, Sam...*

Sonraki üç yıl âdeta bir meydan okumaydı. Her bir başarı, bitmek bilmeyen güneşsiz günleri şenlendiren aydınlık bir enerji gibiydi. Bunu her yaptığımda ve bir şey olmadığında, 4 Temmuz'da gizlice Orfeoların evine gittiğimde ve annemle babam evde olmadığımı bile fark etmeden bana ayırdıkları maytaplarla etrafta koşuşturduğumda içime dolan duyguların aynalarını hissederdim. Maytapla koştururken babamın İncil'den yaptığı alıntıyı düşünürdüm: *Ve insan belaya doğmuştur, kıvılcımlar yükselirken.*

Şimdiyse... Artık umurumda değil. Birkaç ay, yıllara dönüştü; şimdiyse o yıllar sonsuzluğa uzuyor ve buradan çıkış yok. Eskiden grinin içinde yaşamak, değiştiremeyeceğim

şeyleri –ki bu, her şey anlamına geliyordu– kabullenmek yeterliydi. Burada olduğum süre boyunca, âdeta kafalarımızın üzerinde bir balta varmış gibi, her an yeni bir ölüm dalgası olabileceğine dair sürekli uyarılarda bulunuyorlardı. Yeterneklerimizi kullanmak bu durumu tetiklerdi. Hareketlerimizi kontrol altında tutmamak bunu tetiklerdi. Herhangi bir şey hakkında konuşmak, okumak ya da yoğun bir şekilde düşünmek bunu tetiklerdi. Burayı cehenneme çevirme işinde o kadar başarılı olmuşlardı ki gerçeği buradan daha güzel bir yer çıksa hiç şaşırmazdım.

Kurtuluş teslimiyettir. O sabah beni okul otobüsüne götüren babamın veda ederken verdiği tavsiyeydi bu. Bu cümleyi kafamın içinde binlerce kez evirip çevirerek İncil’de okuduğum bir şeylere benzetmeye çalıştım. Zaten atasözleri ve kıssalar kullanarak konuşan babam, benim ne olduğumu fark ettikten sonra pek konuşmaz oldu. Bir yanımda, ölseydim beni daha çok seveceğine inanıyor hâlâ; çünkü o zaman bu, kurtarılmış olduğum anlamına gelirdi.

Annemse sadece babam ne isterse onu istiyordu.

Ranza arkadaşım gözlerimin önünde ölünceye dek ben de ölmek istediğimi sanıyordum. Bu olay, şimdi inanması ne kadar güç gelse de bu kulübede, yaklaşık bir yıl önce oldu. Üstelik o sahte gülüşlü, takım elbiseli adamların söz verdiği gibi uykuya dalıp bir daha uyanmamak kadar da basit olmamıştı. O gece, kızın başında durup ölümün gelip onu elektrik çarpmışa çevirmesini izlemiştim. *Bu doğru olamaz,* diye düşündüğümü hatırlıyorum, aptallaşmış, sersemleşmiş ve bitkin bir hâlde. Çünkü IAAN’nin bedeninizi mahvetmemesi; sizi, birbirine kenetlenmiş dişlerin bile sesini bastıramadığı cıgıllıklara

boğmaması gerekiyordu. Ölümün, sizi bu dünyadan almak için karanlığın içinden uzanan sabit ve sıcak bir el gibi sessiz ve otoriter olacağını sanıyordum.

Babam Tanrı'dan, huşudan ziyade korkuyla bahsederdi; O'nun bize ne kadar kızgın olduğunun her daim bilincinde, O'nun planları için yetersiz kaldığımızdan dolayı her daim hayal kırıklığı içinde olurdu. Pazar okulundaki her ders ve öğretisi bizim için yumuşatılmıştı. Tanrı öfkeli değil, sevecendi. Kimse olmadığında bile O bizim yanımızdaydı. Güç kazanmak için O'na yaslanabilirdik.

Artık babamın başından beri haklı olduğunu düşünüyorum. Ne hayatta ne de ölümden merhamet vardı.

Odanın uzak köşesindeki hoparlörlerden uyandırma alarmı çındığında çoktandır uyanığım. Bir süre daha sırtüstü yatarak ellerimle yüzümü ovuşturuyorum; sonra da doğrulup ranzamın kenarından aşağı kayıyorum. Çıplak ayaklarım, altımdaki ahşap ranza kasasının kenarına değiyor; burada durup yatağımı ve çarşafılarımı düzeltiyorum. Ayakkabılarımla eşofman üstüm, Ruby'yi alıp götürdüklerinden beri boş olan alt katta duruyor.

Bu sabah kimse konuşmasa da kulübe, yaşama dair minik seslerle dolu. Eski ranzalar, uykulu kızlar üzerlerinden yere atlarken gıcırdayıp çatırdıyor. Esnemeler, yorgun yüzleri gererek uzatıyor. Katılaşmış bedenler çalışmaya başlarken eklemeler çıkırdıyor. Ayakkabılarımı ayağıma geçirip üzerindeki tozu silmek için parmaklarımı siyah kalıcı kalemle yazılmış, solmakta olan 3284 numarasının üzerinden geçiriyorum. Boş yatağa, eskiden onun uyuduğu çıplak şilteye artık bakamıyorum.

Bu konuyu takıntı hâline getirmemem gerek ama elimde değil. Ranzadan indiğimde ya da yatağıma çıkarken o boşluğu görmezden gelemiyorum; ciğerlerimdeki havayı tüketiyor bu, başıma ağırlar girmesine sebep oluyor. Çok az tanıdığım birinin, ailemden, kuzenlerimden ve son yedi yıldır birlikte yaşadığım diğer kızlardan bile daha hızlı bir şekilde gözlerimi doldurmasını anlayamıyorum. Sadece tek bir parçası kayıp olan bir yapbozun karşısında oturuyor gibiyim; ama o parça, resmi tamamlayan o parça... kayboluvermiş. Kutuda yok.

Bir şekilde onu kaybettim.

Koyu renk saçlı kız birkaç yıl önce geldiğinde Vanessa'nın, Ashley'nin ve diğerlerinin bana bakışlarını hatırladığım için o parçayı kaybettiğimi düşünüyorum.

"Neyden ötürü kavga ettiniz bilmiyorum ama buna değmez," diye fısıldamıştı Ashley bana. Daha büyük olan kızlar, sabahleyin konuşurken daha cesurdu. "Sizi böyle görmekten nefret ediyorum. Baksana, artık konuşmuyor bile."

İçimi dolduran acı, korku ve paniğe çok benzer bu his, en başından beri beni sıkıca pençesine almıştı. Kesik kesik nefes alıp veriyordum. Bunun hiçbir açıklaması yoktu; bende... beynimde bir sorun olması dışında... Ben yüzleri asla unutmam. Hiçbir şeyi unutmam. Ama yine de herkes, Ruby en başından beri bizimleymiş gibi davranıyor işte. Şaşkınlık, acıma ve merak dolu o bakışlarıyla beni sersemletiyorlar. Ashley'nin söyledikleri yüzünden soğuk terler döktüm. Birkaç gün önce aldığım cezadan sonra güç bela tutunan bedenim çözölmeye başladı.

Bu, ikinci dalga mı? diye düşünmeye başladığımı hatırlıyo-

rum. *Yapabildiğiniz şeyleri yavaş yavaş kaybediyor muyuz? Zihinlerimiz günün birinde sönüp gidecek miydi yoksa?*

Ama tüm diğer kartlar yerlerinde duruyor. Her sabah ve her gece hafızamı sınadım. Bizim sokaktaki evlerin numaraları. Mia Orfeo'nun kitaplığı. İncil sayfaları. Noel ağacı süslemelerinin desenleri. Ama Ruby yok; o andan önce herhangi bir Ruby yok. Bütün gün Fabrika'da bizimle birlikte çalışmış gibi ufak ve solgun yüzü kirle kaplı hâlde, doğrudan benim yanıma gelmiş, boğulduğu yer her neresiyse onu oradan çekip çıkarabilirmişim gibi bana tutunmuştu. Acıyla parlayan yeşil gözler. PÖK askeri o gün beni copuyla yere yıkıp sonra da saatlerce bir hücreye kapatmıştı. Beni cezalandırmasını gerektirecek bir şey yapmış olmalıyım. Ters bir bakış, homurdandığım bir söz. Ama bu anı da pusların ardında. Ruby'yi ben yokken getirmiş olmalılar.

Bana söylediği tek kelime bu: *Ruby*. Ona, geldiğinde isminin ne olduğunu sordum ve ağzından çıkan tek söz ismi oldu.

Doğrusu bir gölge gibi yaşıyordu. Sessizdi; her zaman mümkün olduğunca ufak ve hızlı adımlarla hareket ederdi. PÖK askerleri onu hiçbir zaman seçmez, onu asla fark etmezlerdi; bu duruma bozulmuyor değildim çünkü bir günüm bile...

Kafamı iki yana salladım, saçlarımı düzelterek atkuyruğu yaptım.

Beni o lanet olasıca kapıdan soktukları andan o akşama kadar her günü hatırlayıp da onun gidişini nasıl hatırlamam? Âdeta duman gibi yok oluverdi.

Sahip olup olmadığını bile bilmediğin bir şeyi nasıl özleye-

bilir, kaybettiğin için kendini nasıl berbat hissedebilirsin ki?

Yan ranzadaki Vanessa diliyle cık sesi çıkararak beni uyarıyor: *Acele etsene*. Küf kokusunun iyice güçlenmesinden, bizi yağmurlu bir günün beklediğini anlayabiliyorum. Yağmurun yağması, kar için havanın fazla sıcak olduğu anlamına gelir ki biz, buna her zaman ama her zaman şükrederiz.

Kışlık üniformalar, orman yeşili eşofman üstlerinden başka bir şey değil. Bahçe'de çalışmadığınız sürece palto alamazsınız. Çamaşırhane, Fabrika ve Mutfak teoride ısıtılıyor. Her Bahçe vardiyasının sonunda, gri yünlü paçavraları geri veriyorsunuz; bütün kampa palto almak için para sökülme mi istemiyorlar, yoksa içlerine bir şeyler saklamamızdan mı korkuyorlar, bilemiyorum. Sivri uçlu malaları ve budama makaslarını saklamamızdan, çilek aşırımızdan falan korkuyorlar herhâlde.

Aldığım derin nefesi, ciğerlerimin yanmasına dayanamaz hâle gelinceye dek tutuyorum. Sıradaki yerime geçince, kulübenin topraksı nemliliği, sade deterjan, şampuan ve uykulu tenlerin tanıdık kokularının ardında yitip gidiyor. Alarmla birlikte yanan tepe ışıkları, herkesin tenini âdeta tebeşir tozuna buluyor.

Elektronik kapının kilidi bir, iki, üç defa klikledikten sonra ağır metal kapı açılıyor ve içeri giren PÖK askeri, gözlerini yamuk yumuk sızamızda gezdiriyor. Sağımdaki Ruby gittiğinden Vanessa'nın onun yerine geçmesi gerekmişti; bu yüzden Elizabeth yalnız başına, PÖK'ün ensesini delen bakışlarıyla arkada yürümek zorunda kaldı.

Kasvetli gökyüzünden çelik grisi bir ışık kulübeye süzü-

lerek incecik bir sis oluşturuyor. PÖK askeri önce üniformalarımızı, ardından da kulübenin genel durumunu incelerken gözlerimi kırpıştırıp elimi gözüme siper etmemek için kendimi zor tutuyorum.

Sarı saçlarını siyah kepinin altında, ensesine yakın bir şekilde sıkı bir topuz yapmış olan kadın asker, bir şey demek yerine ıslık çalarak eliyle bizi öne çağırıyor; tıpkı bir köpeği yanına çağırır gibi... Bu hareket dişlerimi sıkmama sebep olarak bitkinliğimi kızgınlığa çeviriyor. Kadının bugünkü sırtışında hoşuma gitmeyen bir şeyler var. O sırlıslıkla yolla bizim aramızda her ne varsa, bir oraya bir bize bakıp duruyor.

Vanessa'yla ikimiz, kadının yanından geçerken kendimizi dondurucu ocak ayı havasına hazırlamak için gönülsüzce omuzlarımızı dikleştiriyoruz; yakıcı hava, tenimizi pembeye, nefesimizi de beyaza boyuyor. Havanın, kar yağacak kadar soğuk olmaması konusunda yanılmışım; Batı Virginia'da kışın, yağmur bir anda sulu sepkene dönebilir ve siz tam bu sefil duruma alışmışken ansızın kocaman, pofuduk kar taneleri üzerinize tüy gibi dökölmeye başlar.

Omuzlarımı dik tutmak, bedenimin titremek için âdeta yanıp tutuştuğunu onlara göstermemek için harcadığım çaba dikkatimi o kadar dağıtmış ki arkamdaki sıralar dağılana kadar onları görmüyorum bile. Kulübeler açılıyor ve çocuklar numara sırasına göre çıkıyor; herkes gitmesi gereken yerlere –Çamaşırhane'ye, Yemekhane'ye ya da öğle yemeğine kadar doğruca işe– yönlendirilirken bir durup bir devam ediyoruz. Vaktimiz, saniyelere varıncaya dek programlanmış hâlde ve çoğunlukla da küçük çocuklar, sıraya doğru çekiliştirilmeye direnemeyecek kadar yorgun ve üşümüş olduğundan işe ya-

radığını düşünüyorum. Zaten ne anlamı var ki?

Ama her gün birbirinin tıpatıp aynısı olduğundan aslında ilk olarak fark ettiğim şey bu olmalıydı; özellikle de giydikleri parlak kırmızı yelekler düşünülduğünde. Bunların altına da koyu, is rengi üniformalar giymişler; PÖK'lerin giydiği siyah üniformalardan değil bunlar. Parmak uçlarım, sırf bunlara bakınca bile acıyor; plastik iğneyi kalın kumaştan geçirmek o kadar zordu ki kaç defa parmağımı kanatmıştım. Üç ay önce bunların üzerine hem düğme dikmiş hem de göğüs ceplerine numaralar işlemiştik. Bunların ne olduğunu o an hiç düşünmemiştim. Hapishane üniformalarının her rakamını boyayıp kalıbını çıkarmıştık, bu yüzden ben de... Onları bir daha görmeyeceğimizi sanıyordum.

Vanessa yanımda yürürken nefesinin kesik kesik çıkmasını kontrol altına almayı başarsa da bedeninin içgüdüsel refleksini bastıramıyor. Bizden sorumlu olan PÖK askerinin tatmin olmuş bakışları altında geri çekilerek, Kırmızı'ya bakmak bile onu yakabilirmiş gibi bakışlarını hızla kaçırıyor.

Kulübemizdekilerin en azından yarısının neler olduğunu anlayıp anlamadıklarını görmek için etrafıma bakmama bile gerek yok. Aynı kızlar, çözmek için beni bir hafta daha oyalayacak olan başka sonuçlara vardılar bile. Bütün farklılıklarımız bir yana, Yeşil zihinlerimiz aslında sadece iki şekilde işliyor: Ya benimki gibi, yani kiler olarak ya da onlarınki gibi. Onlar, bir durumun ya da problemin birden çok parçasını, nefes alıp vermek kadar hızlı ve kolay bir şekilde birleştirme yeteneğine sahipler. Onlarla her konuşmaya çalıştığımızda, ne diyeceğimizi önceden biliyorlarmış gibi göründükleri için onları sıktığımızı düşünürüm. Kısacık bir an içinde on-

lar, Vanessa'nın tepkisine bakıp yeni gelenlerin ne kadar genç olduklarını görür, yeleklerin rengini değerlendirip birlikte diktiğimiz üniformaları tanır ve bu bağlamda, o sinir bozucu yaka numaralarının aslında Psi kimlik numaraları olduğunu anlayabilirler. Zihinlerinin ardında âdeta çalkalandığını, bir dizi çılgın düşünce ürettiklerini hissedebiliyorum. *Kırmızılar*.

Eğer onları tanıyorsam bu kızlar çoktan bunun olası sonuçlarını düşünmeye başlamışlardır. *Neden buradalar? Bu, beni nasıl etkileyecek? Ne zaman gidecekler?* Bense geçmişte tutsak hâldeyim. Diğer kızlar da benim gibi, o keplerin altındaki yüzleri hatırlıyorlar mı? Bu suratlar bomboş görünüyor; hatta öyle boş ki gözleri kaşları âdeta yüzlerine çizilmiş gibi görünüyor.

Midem altüst oluyor ve bulantının sebep olduğu yakıcı tat, asit gibi boğazıma yükseliyor. Ama nasıl olur? Bu çocuklara bunu nasıl yaptılar? Yemekhane'ye giderken yanından geçtiğim ilk yüzü tanıyorum; çünkü o kız da bu kamptaydı. O gece Kırmızılar ve Turuncularla birlikte götürülmeden önce, neredeyse iki yıldır buradaydı. Yüzleri unutmam ben ve her ne kadar anıları parçalara ayırıp, karanlıklar içinde saklamaya, burayı kilitlemeye çalıştıysam da onlar tekrar kabarak bir araya gelmeye çalışıyorlar. Kulübelerdeki yangınlar. Yemekhane'deki yangınlar. Çamaşırhane'deki yangınlar. Gök-yüzü dumanla kapkara olmuştu. Bahçe'den kaçmaya çalışırken içinde yanan ateş metali yeterince çabuk eritemediğinden kendini yakan oğlan. O kış, bir tane bile taze sebze ya da meyve yiyememiştik; çünkü çocuk o gün, sadece yiyeceklerimizi ve kendini ateşe vermişti.

Kırmızılarla ilgili mesele şu: Ne kadar sakın olurlarsa ol-

sunlar, onları izlemek, kaynamaya bırakılmış bir tencere suya bakmak gibiydi. Sıcaklıktaki küçücük bir artış onları kaynatabilirdi; her şey işte o kadar hızlı, bir saniyelik bir dikkatsizlik sonucu gerçekleşebilirdi. Onlar, hikâyemizdeki canavarlar, gölgelerde gizlenmeyi beceremeyenlerdi. Ama ne kadar dehşet verici olurlarsa olsunlar, geri kalanlarımızı ne kadar az umursarlarsa umursasınlar, kamp görevlileri onları götürdükten sonra kendimi çok yenik hissetmişim. Çünkü bizler, göz kontağı bile kuramayacak kadar zavallı ve korkak olsak da onlar, her zaman tehditleri geri püskürtür ve daima savaşır, asla bir kalıba girmezlerdi.

Onları öldürdüklerini sanmışım. Hepimiz öyle sanmıştık.

Ayaklarım Thurmond'un kara çamuruna saplanıyor; artık soğuğu bile hissetmiyorum; panik, kanımı kaynatıyor ve ellerimin her iki yanda amaçsızca kıpırdanmasına sebep oluyor.

Görebildiğim kadarıyla silahları yok: Ne bir tabanca, ne bir bıçak, ne de Beyaz Gürültü cihazı... Sanırım bu mantıklı. Onların kendileri silah zaten.

Onlara ne yaptılar? Geri kalanımıza da aynı şeyi bu kadar kolay yapabilirler mi?

Yemekhane'ye giderken eşit aralıklarla attığım adımlarımı yirmiye kadar sayıyorum; yürürken eskiden PÖK'lerin olduğu boşlukları dolduruyorum. Kara üniformalıların, sıranın arkasında durarak kümeler hâlinde geçişimizi izlediklerini, birbirleriyle konuşup gülümsediklerini; gerçekten de o hasta ruhluların gülümsediklerini görüyorum.

Sanki bize meydan okuyorlar ve gerçekten ne kadar çaresiz olduğumuzu gördüğümüzde korkudan biraz daha büzüş-

memizi bekliyorlar. Soğuşun kemikli parmaklarının çıplak teninizde gezinmesine tam da alışıp uyuşmuşken, kaslarınız o cezalandırıcı 'koş, koş, koş, çalış, çalış, çalış' programından bitkin düşmüşken, nefret dolu sözlerle kulaklarınızı tıkama-nın mümkün olduğunu fark etmişken, işte tam da o anda, Kule'deki adamlar bizimle oynadıkları oyunun kurallarını değiştirmeleri gerektiğini anlıyorlar.

Vanessa ha bire dikkatimi çekmeye çalışıyor; yanımdan ne zaman bir Kırmızı geçse onları görmememin imkânı var-mış gibi kafasıyla işaret ediyor. Sulu sepken yine yağmura dö-nüyor ve Yemekhane'nin otuz metre yakınına bile gelmeden hepimiz sıırıslıkam oluyoruz; buz gibi su, kıyafetlerimizin ve tenimizin altına, ta kemiklerimize işliyor. Her Kırmızı'ya ba-karak PÖK'lere bu zevki tattıramam. Onlara göz ucuyla bakıp her bir yüzü incelemeye çalışıyorum. Hemen hemen yarısını hatırlıyorum ki bu da mantıklı. Çünkü zaten Thurmond'da bu kadar çok Kırmızı yoktu ve o zamanlar bile kızlarla er-kekleri, yemeklerde ayrı tutmaya çalışıyorlar, onlara farklı ça-lışma nöbetleri veriyorlardı. Onlarla karşılaşmak daha zordu ve benim de doğru anıları bulmam biraz daha uzun sürdü ama yine de oradalar işte. Yemekhane'ye geldiğimizde, sırada ne olduğunu anlamak için bakışlarım yine etrafta geziniyor. Sonra bir anda...

Sanırım vuruldum.

İşte o kadar hızlı oluyor; acı beni delip geçince kurşunun doğrudan kalbime saplandığını hayal ediyorum. Çatıdaki Kontrol Kulesi'nde keskin nişancılar var. Onlar, her zaman üzerimize nişan almış bir hâlde bizi izliyorlar. Bu, tahammül edilemez bir şey. Acıdan nefesim kesiliyor. Ayaklarım yere

gömülüyor.

Bir yerimden kan akıyor. Emin olmak için elimle göğsüme dokunuyorum.

Sammy. Onun adımı söylediğini bile duyabiliyorum. Sesi-
nin yok olmaması için çok fazla savaştım. *Gün Işığı Sammy.*

Ölmüyorum. Belki halüsinasyon görüyordumdur. Çünkü
şimdi... şimdi gördüğüm kişi...

Dizini benimkinin arkasına dayayıp beni sürekli ileri iten
kişi, Vanessa. Kendimi hayal gördüğüme ikna edince ağrı
hafifliyor. Ellerimi yumruk yapıp açıyorum ve kendimi çok
tedirgin hissediyorum. Bir türlü sakinleşemiyorum. Çığlık at-
mak üzereyim. Bunu önlememin tek yolu, yumruğumla ağzı-
mı tıkamak.

İçeri girdiğimizde Yemekhane kapılarından bir sıcak hava
dalgası yükseliyor; geri dönüp bakma dürtüsü, âdeta bir las-
tik gibi tenimde şaklıyor. Keşke buna direnebilmiş; kapıda
dikilen, ellerini önünde kavuşturmuş, dimdik ve güçlü oğ-
lana bakmamış olsaydım. Bakışlarımız buluşup birbirinden
ayrılınca, parmakları gerilirken kaskatı, siyah eldivenlerinin
gıcırdadığını duyuyorum. Evet, Yemekhane sıcak ama ondan
yayılan ısıyla kıyaslandığında ancak ılık kalıyor. Onu tanıma-
nın verdiği dehşetli sancı, sırtımdaki her bir kemikten aşağıya
süzülüyor; sonunda da dizlerimin bağının çözüleceğini düşü-
nüyorum. Onu, gölgede çok uzun süre kaldıktan sonra güne-
şi tenimde hissetmişim gibi tanıyorum.

Zihnim, yüzleri unutmama izin vermiyor. Bazen bunun
minik bir mucize, bir nimet olduğunu düşünüyorum. Bazen
de bir lanet, annemle babama o kadar itaatsizlik edip ma-

halledi yaramazlıklar yaparak dolanmamın cezasıymış gibi geliyor. İyi çocuklar cennete gider; kötülerse rehabilitasyon kamplarına gönderilir. Artık bunun doğru olması gerektiğini biliyorum; ya yukarıda cennette ya da burada, bu küçük cehennem parçasında olan birinin, beni dağıtmaya çalıştığını biliyorum. Sınanıyorum.

Aramıza giren yıllar, yuvarlak yüzünü inceltmiş; babasından aldığı keskin hatları belirginleştirmiş. Gür, koyu renk saçlarının ve kaşlarının altında kara gözleri oturuyor. Güneşsiz bir kıştan sonra, geride kalan bizlerin kanı o kadar çekildi ki biz âdeta karın içinde kaybolup gidebiliriz ama onun ışığı içeriden geliyor. O, hayatımda gördüğüm en iyi şey. Ve de en kötü...

Yapamam... Zihnimin ona dair sakladığı son görüntüyü gözlerimin önünden uzaklaştırmaya çalışarak güçlükle yutkunuyorum. Bu görüntüde henüz on yaşında ve evlerimizin arkasındaki gür ağaç kümeleri arasında kurduğu, gizli krallık Greenwood'daki hayalî kaleye girmek için tekdüze bir parola söylüyor. Babasının, yapmamıza yardım ettiği ağaç eve iple tırmanırken saçları bir kuzgunun kanatları gibi parlıyor; sonra kanepelerinden aşırduğumuz mindere oturuyor ve Greenwood'un kayıp prensi ve onu bulmak üzere yola koyulan genç şövalyenin –bu, ben oluyorum– hikâyesini okumaya başlıyor. Okulda tüm vaktini bu hikâyeyi yazmaya ayırırdı; onu, bu şekilde, etrafımızda oturan oğlanların acımasız bakışlarından korunmak için bir koluyla defterini kapatırken düşününce kalbim sıkışıyor.

Yapabilseydim eğer, çalınan zamanlarımızın hayallerine dalarak geçirirdim günlerimi ama kendi hayal dünyamın

içinde onun gibi kaybolmayı hiçbir zaman başaramadım ben. Buna bu kadar tutunmak aptalcaydı. O zamanlar bile, öyle bir oyun için çok büyüktük ya da en azından sihirli diyarımıza, kendi mahallemizin adını verecek kadar akıllı ve büyüktük. Ama o zaman bunun bir önemi yoktu, hâlâ da yok; beni, neredeyse her şeyden fazla şaşırtan şey, kendi kurallarımız sebebiyle aslında Greenwood'a giremeyeceğimi fark ettiğimde canımın çok fena yanmasıydı. Oraya girebilmek için kalbinde iyilik ve şefkat olmalıydı ve ben artık bu kelimelerin ne anlama geldiğinden bile emin değilim. Bunları düşünürken onu görüyorum. Peki o zaman ona, Greenwood'dayken yumurtalarla dolu ters dönmüş bir yuva bulduğumuzda ağlamamak için kendini zor tutan oğlana bunu nasıl yaptılar? *Bir şansları bile olmadı*, demişti o zaman.

Ağlamak, hem de hıçkırma hıçkırma ağlamak istiyorum ama yıllardır beni boğmakla tehdit eden o çaresiz öfke, sonunda içimde kalan son yumuşak yanı da yakıp kül etti. Kendimi koyuvermek istiyorum.

Her şeyin iyi ve son derece normal olduğu başka bir hayatta –başka bir dünyada– bile yedi yıl, Lucas Orfeo'ya ait olan o yüzü unutmama yetecek bir zaman dilimi olmazdı. Akşam yemeğine kadar başka bir şey yemeyeceğiz ama yine de o sulu patates püresinden ya da sebze yahnisinden bir lokma bile alamıyorum. Haftalardır aynı tatsız zıkkımı yediğimizden pek de bir şey kaçırıyor sayılmam. Zaten lokmaları yutar yutmaz midemin bunları tekrar yukarıya yollayacağından şüpheleniyorum.

Bizi Yemekhane'ye kadar takip eden korku, sessizliğin üstünü kaplayıp âdeta duvarları zorlayana kadar genişleyerek

yayıyor. Bahçe'deki otlardan bile daha hızlı ürüyor. Burayı katlanılmaz kılan şey işte bu; yani, aslında burayı kasvetli ve sefil bir yer hâline getiren pek çok şeyden yalnızca birisi demek daha doğru olur. Hiçbir zaman bir açıklama olmuyor. Ne nasıl davranmamız gerektiğine ne de bir şeyleri neden yaptıklarına dair... Fabrika'yı ilk yapmaya başladıklarında Ruby demişti ki...

Yok, bu olamaz. Kara toprakları kazmaya başladıklarında Ruby burada değildi ki. Kamp görevlilerinin sonunda, kesin olarak icabımıza bakacakları; bizi, kimsenin bulamayacağı bir yere koyacakları tahmininde bulunan kişi o değildi.

Alnımı ellerime dayayıp şakaklarımı ovuşturarak başımdaki zonklamayı gidermeye çalışıyorum. Tekrar gözlerimi kırıştırdığımda koyu renk saçlı kızın görüntüsü siliniyor ve onun yerine öfke dolu bir panik kaplıyor içimi. Bu his âdetâ sinirlerimi yıpratıyor, durduk yere kalbimin dörtmala koşturmasına sebep oluyor.

Öfke hissi, beni Lucas'ı izlemekten alıkoyan tek şey olduğu için buna minnettar oluyorum. Kırmızılar, daha önce gördüğümüz beş tanesi Yemekhane'ye giriyor ve çıt çıkmayan ahşap masalar ve banklar arasında aşağı yukarı geziniyorlar. Onların da –her ne kadar bizi gözetleme seviyesine yükselmiş olsalar da– bizim gibi izlendiklerinin farkında olup olmadıklarını merak ediyorum. Geniş odanın köşelerinde kümelenmiş PÖK askerleri, kundakçıların her bir ani hareketiyle birbirilerine bakıyorlar. *Acaba Kırmızılardan, bizden daha çok mu korkuyorlar?* diye merak ediyorum.

Lucas masamızın yanından iki defa geçti; birinde arkamdan, birinde de önümden. Her seferinde arkadaşşıma dair bir

iz görmeyi umarak onu inceledim ve ona baktığımı fark etmesin diye bakışlarımı kaçırdım. Kendimi umutsuz bir hayalin içinde boğmadığımdan emin olmaya çalışıyordum. Karşınıza bir ziyafet sofrası çıkana dek açlıktan öldüğünüzün farkına bile varamamanız gibi bir şeydi bu.

Daha büyük, daha uzun, daha sert bir Lucas. Çenesi gamzeli Lucas.

Kırmızı.

Fabrika'ya doğru giderken bu kelime zihnimin içinde koşturup duruyor; bu tek kelime, her nasılsa bütün karanlık düşünceleri kapsamayı başarıyor. *Kırmızı, Kırmızı, Kırmızı, Kırmızı.*

Bunu daha önce düşündüm; o ikisinin hâlâ yaşayıp yaşamadıklarını, onların da benim gibi bir kampta olup olmadıklarını... Buradaki ilk birkaç haftamda onları Yemekhane'den veya Bahçe'den gelirken göreceğimin hayalini kurar, bunların hepsi sadece kafamın içinde olsa da o sıcak karşılaşma düşüncesiyle kendimden geçerdim. Yıllar geçip gitse de bu ihtimale sıkıca tutundum. Lucas tıpkı benim gibi Yeşil'di. Kızlarla erkekleri ayrı tuttukları için onu görmemiştim. Mia'yı da Mavi olduğu için görememiştim. Bahçe'de olmadığımız sürece renklerin bir arada olmasına izin vermiyorlardı. Bu minik umudu yıllarca besledim, korudum; tıpkı dışarıda fırtına koparken elimde kalan son mum misali onu yakınımda tuttum.

Belki de bir yanımla, adaletli şövalye Sör Sammy'nin gidip Prens Lucas'ı, gününe göre bir zindan ya da kale görevi gören kayaların oradan kurtardığı hikâyeyi hatırlıyordum. Ben şarkı söylerdim, o da bağırarak yanıt verirdi, ben şarkı söylerdim

ve o da tekrar yanıt verirdi; biz oynamaktan yorulana ya da ailelerimiz, akşam yemeği için bizi eve çağırana dek bu böyle devam ederdi. Onu her zaman elimle koymuş gibi bulurdum. Arama, oyunun en önemli kısmıydı.

Zamanla büyüyor ve rol yapmayı bırakıyorsunuz. Burası, hayallerinizi son damlasına kadar alıyor elinizden. Aklınızı böyle aptalca şeylerden uzaklaştırıyor. Gerçeklik basitti, ısıltılı bir peri masalı falan değildi. Lucas benden bir yaş, kız kardeşi Mia'dan üç yaş büyüktü ama ben onları tanıdığım sıralar ikisi de IAAN'ye yakalanmamıştı. Ben... virüse, hastalığa ya da her ne zıkkımsa ona yakalandığımı anlamadan birkaç ay önce taşınmışlardı. Annesiyle babası işlerini kaybetmişti ve daha büyük bir şehirde iş bulmak için kuzeye gitmişlerdi.

Zaten küçük bir kasaba olan Bedford, ekonomik kriz ve televizyondaki insanların durmaksızın bahsettikleri dibe vurmuş piyasalardan dolayı daha da küçülmüştü. Annemle babam, Orfeolara veda etmeme izin vermemişti; onların üzerindeki 'etki'sinden hiç hoşlanmamışlardı. Bu kelimeyi, şeytanın diğer adıymış gibi fısıldarlardı. *Etki*. Onlardan çıkıp eve geldiğimde sergilediğim davranışlardan, onların evindeki ve plastik kılıçlarla birbirimizi patakladığımız Greenwood'daki kaygısız ortamı yeniden yaratmak için odalarda vızıldayarak koşturmamdan hoşlanmazlardı. Bayan Orfeo'nun bize abur cubur vermesinden ya da onun söylediği bir şeyi tekrarlamamdan hoşlanmazlardı. Birini sevmediğinizde, onun söylediği ya da yaptığı hiçbir şeyin size doğru görünemeyeceğini anlamam biraz zamanımı aldı. Bir çocuğa bir kurabiye vermek kadar zararsız bir şey bile agresif bir şeye, onların otoritelerine karşı bir meydan okumaya dönüşebiliyordu.

Böylece onların gidişini odamın penceresinden, aptal gözlerim yerinden çıkarcasına ağlayarak, herkesten ve her şeyden nefret ederek izlemiştim. Lucas'ın, ağaçtan kalede benim için bıraktığı bir sürü maytabı ve üç yıl boyunca hikâyelerle doldurduğu defterini bulana dek de ağlamayı kesmemiştim. Annemle babam bulup da atmasın diye onları ağaç evde sakladım. Hâlâ orada olup olmadıklarını merak ediyorum. Acaba Greenwood sadece zihnimin içinde mi, yoksa dışarıda bir yerlerde de varlığını sürdürüyor mu?

Ailem, kiliseden gelen bağışlarla geçindiği için biz orada kalabiliştik. Annemle babam eski evimizde mi kalıyor, yoksa toparlanıp lanetli, ucube çocuklarının anularından mümkün olduğunca uzağa mı gittiler, bilmiyorum. Keşke umurunda olmasaydı...

Lucas ve bir başka Kırmızı -sarı saçları kırpılmış bir kız- bize eşlik etti. Lucas bir anda benim hızıma yetiştiğinde gözlerimi Ashley'nin ensesine dikip ona bakmamak için kendimi zor tuttum. Yemin ederim o kadar sıcaktı ki karlar, o daha adımını atmadan eriyordu; böylece o çamurlu ve sulu sepenle ıslanmış, sefil yol boyunca beni sıcak tuttu. Ama bu çok çılgıncaydı.

Eğer Thurmond'da değilse nereye gönderilmişti? Mia neredeydi? O da Lucas gibi miydi, yoksa benim gibi miydi? Ya da acaba başka bir renk miydi?

Fabrika'nın metal kapıları, içeride bekleyen PÖK askerleri tarafından sürüklenerek açılırken geçiriyorlarmış gibi ses çıkarıyorlar hep. Kramp giren ellerim soğuktan kaskatı kesildiği için işe yaramaz hâldeler ama yine de saçımdaki ve eşofman üstümdeki suları sıkmaya çalışıyorum. Son yemekten sonra

Yeşil kulübenin temizlik nöbetinde olanların paspaslamak zorunda kalacağı bir çamur ve su izi bırakıyoruz ardımızda.

Tavandaki pencere hâlâ buzla kaplı; gerçi bu sabah kirli bulutların arasından süzülecek güneş ışığı falan da yok. Kışlar, bu yerde sonsuzluğa uzanıyor; her bir karanlık saati uzatarak neredeyse dayanılmaz bir hâle sokuyor. Hatırlayamadığım bir şey var: Gerçekten sıcak hissetmek.

Bina, birkaç yüz çocuğu bütün hâlde yutabilecek kadar büyük. Ana katta çalışma masaları ve plastik çöp tenekelerinden başka bir şey yok. Üstümüzdeki metal kirişler genellikle, koca silahlarını kavramış, siyah üniformalı silüetlerle dolu olur ama bugün en fazla on tane, belki de daha az PÖK askeri var. Alt katta da anca o kadar... Kafamın içinde bir düşünce belirmeye başlasa da oluşmasına fırsat vermeden onu hemen zihnimden uzaklaştırıyorum. Odaklanmam gerek. Bugünü atlatırsam belki yarın daha kolay gelir. Aıştıkça her zaman daha kolay gelmeye başlar.

PÖK'lerden birinin, kolunu uzatarak Lucas'ın uzaktaki duvarın orada durmasını işaret ettiğini görüyorum. Lucas ona boş boş bakınca siyah üniformalı, bir küfür patlatıp onu güç kullanarak oraya yönlendiriyor. PÖK'lerle aynı anda, Kırmızılara tam olarak ne yapacaklarının gösterilmesi gerektiğini görüyoruz. Ve bu, bir şekilde, bu çocukların bize karşı cephe alıp gönüllü bir şekilde canımızı yakmak istemeleri düşüncesinden bile daha çok korkutucu geliyor. Bu, onların silahlardan başka bir şey olmadıklarını gösteriyor. Tabancalar. Doğrul, hazır ol. Doğrul, nişan al. Doğrul, ateş et. Lucas'a büyükbabasının verdiği eski, kurşun askerler gibiler. Kendi başlarına hareket edemiyorlar ama dikkatli olmazsan parmağını

kesebilecek kadar keskin kenarlara sahipler.

Onun ne olduğu umurumda değil. Bana yapabilecekleri de... Umurumda olan tek şey, Lucas'ıma ne yaptıkları. Yeteneklerinin onlara ne yaptığını, kafalarının içinin nasıl yandığını anlayacak kadar çok Kırmızı gördüm. Bu çocukları öldürmek için götürdüklerini sanmıştık ama şimdi görüyorum ki çok daha beterini yapmış, ruhlarını bedenlerinden söküp almışlar.

Tedavi dedikleri şey bu mu? Bunun üzerinde mi çalışıyorlardı?

Bunca yıldır beklediğimiz şey bu muydu? Boş yüzler, boş zihinler. Bir de o gözleri... Midem düğümleniyor. Kırmızılar, yetenekleriyle aralarına kimin girdiğini pek umursamamışlardı ama genellikle kazara bir başka çocuğa zarar verirlerdi. Her kaçış girişiminde, başlattıkları her kavgada, bilirdik ki iş o raddeye vardığında onlar da bizim yanımızda olurlardı.

Kaskatı bir şekilde hareket ederek her zamanki masama geçiyorum. İşte ancak o zaman hislerime tekrar kavuşuyorum; bunun sebebiyse yalnızca Vanessa ve Ava'nın arasına sıkışmış olmam. Konuşamıyoruz ama en azından hareket ettikçe bedenlerimizden yayılan ısıyı paylaşabiliyoruz.

Masadaki plastik çöp kutusu çeşit çeşit eski cep telefonlarıyla dolu. Hiçbir talimat verilmiyor; sadece onun önünde üç ayrı renkte çöp kutusu var. Fabrika'da ıvır zıvırları bir araya getirir, ayıklar ya da parçalarına ayırırsınız. Her bir telefonu üç parçaya ayırmanızı istiyorlar; Vanessa'nın da benimle aynı şeyi düşünüp düşünmediğini görmek için ilk telefonu parçalarına ayırışını izliyorum. Pil bir kutuya, hafıza kartı öteki kutuya, plastik kasa da üçüncüsüne...

Burada yaptığımız işin bir önemi yok. Bize keskin bir şey ya da alıp daha sonra –kendi yumuşak tenimiz ya da onların teni üzerinde– bir silah olarak kullanmak isteyebileceğimiz herhangi bir şey veremezler. Makas bile yok. Buradaki işin tek amacı bizi yormak. Etrafta daha rahat sürüklenmemizi ve yerlerimize iteklenmemizi sağlamak. Haftalar boyunca, her gün altı saat ayakta dikildikten sonra geceleri, uyumaya direnmek için pek güç kalmıyor içinizde. Diktiğiniz üniformaların ya da söktüğünüz telefonların nereye gittiğini düşünecek mecaliniz olmuyor.

Bugün parmaklarım da zihnim kadar sakar ve beceriksiz. Kendimi toparlamayı beceremiyorum. Telefonun kasasını, daha pilini bile çıkaramadan yere düşürüyorum ve telefon beton zemine çarpıyor. Yanımda duran Ava kaskatı kesiliyor ve bizi izleyen herhangi bir PÖK askeri onun düşürmediğini anlasın diye kenara kaçıyor. Dizlerimin üzerine çöküp hiçbir şey görmeksizin elimi hızlıca masanın altında gezdirerek sonunda telefonu kavırıyorum.

Toparlan hadi, Sam. Başım, ensemden ayrılıp bir balon misali havalanacakmış gibi hissediyorum. Ayağa kalkmaya çalışırken önümde siyah beyaz flaşlar çakıyor. Vanessa'nın koluma girerek ayağa kalkmama yardım etmesine izin veriyorum. Ama o, doğrulduktan sonra bile kolumu bırakmıyor.

Gömleğimin arkasına doğru esen soğuk bir rüzgâr gibi hissediyorum birinin yaklaştığını. Uzaktan gelen fırtınayı duyumsayan kuşların da böyle hissettiklerini düşünüyorum. Soluk soluğa kaldığımın farkındayım ve bu yüzden kendimden nefret ediyorum. Masanın altına kıvrılmak ve tamamen yok olana dek küçülüp gitmek istediğim için kendimden nefret

ediyorum.

Neticede bir insanı olduğu hâle neyin getirdiğini bilmiyorum. Böyle mi doğuyoruz, yoksa bir dizi seçim sonucu mu bulunduğumuz noktaya ulaşıyoruz? İncil, kötücül insanların sadece kendi arzuları ve güdüleriyle hareket ettiklerini iddia eder; çünkü Tanrı, ancak ve ancak iyidir; O, bir ruhu asla kötülüğe zorlamaz. O yüzden burada bulamasam bile bir sonraki yaşamımda adaleti bulacağıma güvenmem gerekiyormuş. Babam, şeytanın bizi kendi yoluna çekmeye çalıştığını, kendimizi ondan korumak için her zaman tetikte olmamız gerektiğini söylerdi. Arkamdaki adamın şeytanın ta kendisi olduğunu düşünmek bazen işe yarıyor; o zaman bir aslan kesilmem kolaylaşıyor. Onun numaralarını biliyormuşum, dikenli bir gül gibi dikkatle biçtiği sınırlı mizaca sahip, tahmin etmesi kolay biriymiş gibi davranabilirim.

Bu, işe yarayabiliyor. Bazen.

Başta bir şey demiyor ama sıcak nefesini ensemden hissediyorum ve yağ, sigara dumanı, sirke ve ter karışımı kokusu beni kucaklayarak olduğum yere tutsak ediyor. O kadar dikkatli hareket ediyorum ki canım yanıyor. Avucumda biriken ter, telefon kasasını tutmamı zorlaştırsa da ellerimin titremesine izin vermeyeceğim. Beni, diğer PÖK askerlerinden daha fazla etkilediğini bilme zevkini ona tattırmayı reddediyorum.

PÖK üniformasını tam tekmil giyen birkaç askerden biri o; kapkara ve tehditkâr üniformanın sol üst cebine işlenmiş *Tildon* isminin üstünde kırmızı Psi sembolü de var.

Gözlerimi, önümdeki çöp tenekelerinden ayırmıyorum ama onların gözlerinin içine bakma iznimiz olsaydı, bize yine

de bunları yapabilirler miydi diye merak edip duruyorum. Kendileri kadar insan olan birine rahatça zarar verebilirler miydi? Belki de hiç umurlarında olmazdı.

Bunu bilmem gerekirdi; görmezden gelinmekten hoşlanan biri değil o. PÖK askeri, kulak zarımı yırtan, hoşnutsuz bir ses çıkarıyor. Bir adım geri çıkıyor ve ben tam tuttuğum nefesimi bırakmak üzereyken bir elin, eşofman üstümden, gömleğimden içeri kaydığını, bir parmağın sırtımdan aşağıya doğru süzülüğünü hissediyorum.

Beni seçiyor.

Etrafımdaki kızların rahatlamış yüzlerine yansıyan düşünceyi görüyorum. Nöbet başlayalı üç gün oldu ve o, gökyüzünde vurduğu kuşu toplamaya giden bir avcı gibi gelip beni seçiyor. Buna inanamıyorum. Beni seçtiğine inanmak istemiyorum.

Önce kaslarım kilitleniyor. Her bir düşünceden arınmış başım dönüyor. Belalı kabadayıdan buna –şu anki duruma– yapılan ani geçiş resmen dünyamı başıma yıkıyor. Bu yumuşak, hafif dokunuş öyle iğrenç geliyor ki benim âdeti bundan kaçmak için büzüşüyor. Ne yapacağımı bilmiyorum ama ne yapmak istediğimi gayet iyi biliyorum. Çığlık atmak, onu tekmeleyerek uzaklaştırmak, boğazımdaki o yakıcı hisse teslim olmak istiyorum. O kadar çok dövüldüm ki bu şekilde dokunulmanın dayaktan çok daha fazla acı verildiğini fark etmemişim. Eli kalçama kayıyor, oradan aşağıya...

Dikleşerek kafamı yana çeviriyorum. Vanessa bakışlarını kaçırırken yüzü siyah, kıvrıkcık saçlarının ardına saklanıyor. Neden korkuyor ki? Adamın ilgisinin, o dikkatli seçim süreci-

nin şablonunu görmemiz yıllarımızı aldı. Geçen ay, temizlik görevimiz öteki Yeşil kulübesiyle çakışınca bir kız, ranza arkadaşına ne olduğunu fısıldayarak anlatmıştı. Ben odadayken onun gözleri başka kimseyi görmeyecek. Yalnızca, geçtiğimiz iki günde gösterdiği ilgisi yoğunlaşıp alaycı bir acımasızlıktan... bu şeye dönüştü.

“Daha hızlı çalış.” Sesi, ailemin bitmemiş bodrumundaki duvarlarda biriken sıvıları düşünmeme sebep oluyor. Taşlar çok koyu ve ışık o kadar kötü ki teninize değene dek o soğuk damlayı hissetmiyorsunuz. Size değdiğindeyse ondan kaçamıyorsunuz.

Elime aldığım bir sonraki telefonun ekranında yansımasını görüyorum. Sıcak ve nemli bedeni, beni suratından bile daha çok iğrendiriyor. Her öğlen size mektup getiren postacınız kadar normal görünen biri nasıl böyle olabilir? Nasıl bir delikten çıktığını ve onu nasıl doğruca oraya geri gönderebileceğimi bilmek istiyorum.

Yukarıdakiler ve etrafımdakiler de bunu izliyor. O saçlarımı koklayıp bedenini benimkine bastırarak burada dikildikçe, onların bakışlarını, bana doğru kayan ilgiyi hissediyorum. İçimde kaynayan kinle birlikte utanç da yakama yapışmak üzere. Bunun dünyadaki en aptalca şey olduğunu biliyorum ama yine de bana bunları yapmasından ve diğerlerinin de bunu görmesinden utanıyorum.

Yine bir tepki vermeyince bileğimi yakalayıp geriye doğru büküyor. “Arama!” diye bağırırken bu kelimedden keyif aldığı açıkça belli oluyor. “Destek!”

Fabrika bunun öncesinde sessizdi ama şu anda yağmurun

tavandaki çatlaklardan sızdığını bile duyabiliyorum. Yağmur ve sulu sepken, duvarlara ve tepedeki cama vuruyor, bir dalga misali çarpıp duruyor. Sanırım boğuluyorum; ciğerlerime hava çekmeye çalışırken âdeta nefessiz kalıyorum. Bugüne kadar orada öylece durup bunu sineye çekerdim ama şu anda başka bir şeyin peşinde olduğunu biliyorum. Görmek istediği bir şey var.

Sırf üzerimdeki son kıyafet parçasına dek beni soyup herkesin önünde savunmasız bırakmak için çöp kutusundan bir şey çaldığım yalanını bile söyleyebilir. Çocukken bunun bir önemi yoktu. Kadın bir PÖK askeri bizi odanın köşesine götürür, bir şey saklamadığımızı kanıtlamak için üniformalarımızı çıkarırken başımızda dikilirlerdi. Ama ne ben artık bir çocuğum ne de görünürde, bize doğru gelen bir kadın PÖK askeri var. Kirişte, yaşlı, beli kalın bir kadının durduğunu görüyorum ama sadece yüzünde gergin bir ifadeyle bu oyunu izliyor. Merdivenlere doğru geldiği falan yok. Hiç kimse gelmiyor.

Ama şaşırmış gibi de görünmüyorlar.

Böylece gömleğimi çekiştirerek kendisi işe koyuluyor. Vanessa'nın dönüp masaya çarparken irkilerek soluğunun kesildiğini duyuyorum.

Onu uzaklaştırmaya çalışarak dirseğimi geriye atıyorum.

"Dikkatli ol," diye uyarıyor.

Yakıcı bir utanç hissi bedenimi kaplıyor. Diğer kızlara savaşmadığımı gösterdiğim için kendime çok öfkeliyim. Ava, çaresiz bir dehşet denizine dönüşmüş gözleriyle beni izliyor; bu, bir başka kıza, kulübemdeki herhangi bir kıza olmuş ol-

saydı derhâl müdahale edeceğimi, adamı durdurmak için bir şey yapacağımı bir anda fark ediyorum. Aynı şeyi kendim için de yapmam gerek.

Çünkü bu işin nereye gittiğini biliyorum. Yeşil kız bize anlatmadan önce de Çamaşırhane’de ve Bahçe’de çeşitli fısıltılar duymuştuk. Dokunuşunun ne anlama geldiğini biliyorum ve eski Sam’in bir aslan gibi damarlarımda kükrediğini hissediyorum. Kimse savaşmayacağıma düşünmesin bile.

Gururun günah olduğunu biliyorum ama o adamın –onlardan herhangi birinin– bana bunu yapabileceğini düşünmesine izin vermektense ölmeyi yeğlerim.

Adamın yeniden öne eğildiğini hissettiğimde tereddüt bile etmiyorum. Onu hazırlıksız yakalayarak her iki dirseğimi de karnına geçiriyorum. Bunun, onun canını yakmadığını biliyorum; işte bu yüzden de kafamı arkaya atıp tam suratının ortasına indiriyorum.

Geri kazanmayı başardığım o ufacık gücün hazzıyla döndüğümü, döndüğümü, döndüğümü hissediyorum.

Vanessa ve Ava çığlık atıyor. Göz ucuyla bize doğru bulanık bir kırmızılığın geldiğini görüyorum; görüşümün puslu olmasının sebebinin, gözlerimin sulanması olduğunu fark ediyorum. Kanım kafatasımda gümbürdüyor ama acı hissedemiyorum. Tildon, küfürleri ve o rezil lafları arka arkaya sıralarken onu güç bela duyuyorum. Bir PÖK askeri, biraz ötede, çılgın gözlerle bir bize bir de telsizle konuşup, “Hayır!”, “Olay Yatıştırma Mekanizması!”, “Halledildi!” gibi laflar eden askere bakıp duruyor.

Nefes nefese bir hâlde, “Seni küçük... fahişe!” diye bağırın

Tildon'a bakmak için dönüyorum.

Burnunu tuttuğu için kelimeleri, kanla kaplı parmaklarının arasında boğuklaşıyor. El yordamıyla yanındaki küçük Beyaz Gürültü cihazını arıyor; ben de onu tekmeliyorum. Binlerce kilometre yukarıda uçuyormuşum ve siyahlı askerler bana uzanmadan önce ona bir darbe daha indirebilirmişim gibi hissediyorum. Ve bunu yapıyorum. Elimi geri çekip bütün gücümle suratının ortasına bir tane patlatıyorum ve uzaklaşırken de tırnaklarımı derisine batırıyorum. Bu Fabrika'da çalışırken günbegün kırılan tırnaklarım, yanağının kaygan, etli kısmına giriyor. Patlamış bir lastik gibi nefesi kesiliyor; dudaklarına damlayan kan püskürerek eşofman üstüme sıçırıyor.

Öne doğru sendeleyip koca yumruğunu bana indirmek için boştaki elini sallarken öfkeden kıpkırmızı kesilmiş olduğunu fark ediyorum. Etrafımdaki kızlar, masaların altına saklandılar; seslerin belli belirsiz farkındayım ve Beyaz Gürültü'yü, bir silah atışını, hikâyemin sonunu gelmesini bekliyorum. O kadar uzun zamandır kimse böyle bir şeye kalkışmadığından ne yapmaları gerektiğini unutup unutmadıklarını merak ediyorum.

Çok geçmeden bu sersemleten pustan çıkıyorlar. Yakındaki bir copun savruluşuyla etrafımdaki hava akışında bir değişiklik oluyor. Cop yere doğru inerken bir ıslık sesi çıkıyor. Tam kafatasıma degeceği sırada çoktan yere düştüğümü hissediyorum. Bedenime arkadan çarpan bir güç beni yere itiyor. Çenem betonla buluşunca kan tadı alıyorum. Acıyla zonklamayan tek bir hücrem bile yok ama yine de henüz pes etmiyorum. Üzerimdeki silüet yangına körükle gitmiş oluyor. Onu

geri itmeye ve yakalamaya çalışıyorum; beni ele geçiremez, Tildon'ın bunu yapmasına izin vermeyeceğim.

Ellerim, altımdan çekilerek kıvrılıyor ve güçlkle arkamda birleştiriliyor. Onları tutan el yeterince iri olduğundan her iki bileğimi aynı anda tutup kabloyla bağlıyor. Kafamı geri atıp bir at gibi şaha kalkıyorum; o sırada arkamdaki sıcaklık kulağıma yaklaşıyor. Ve tek bir kelime ediyor:

"Sammy."

İKİ LUCAS

ONU ÖLDÜRECEK.

Uzun süre öfkenin içinde yaşadığınızda onun birbirinden farklı, şiddetli tonlarını tanımaya başlıyorsunuz. Tildon, Kötü Kalpli Kurt gibi uflayıp pufluyor ve karnına inen darbeyi hızla savuşturamadığı için kızın doğruca suratının ortasına inen kafasından kaçamıyor. Yüzüne hücum eden ve yamulan burundan hızla akan kanın yanı sıra askerin surati, kendi öfkesiyle de şişmiş gibi görünüyor. Bu, kemikleri kıran, insanın gırtlığına çöken türden bir öfke.

Ancak dönüp tırnaklarını adamın yüzüne geçirdiğinde kalbime oturan bir taş gibi anlıyorum. Kız, soluk soluğa bir hâlde, o güzelim yüzünü cüretkâr bir havaya bürüyen sert hatlarıyla bana doğru dönünce içimdeki hisler âdeta kükre-meye başlıyor. Bağından çözülen o gür, bal rengi saçları ve amansız bir tatminle kızarmış yüzüyle sanki bir savaşçıya benziyor. Bu, bir zamanlar benim gibi korkak olmadığını kanıtlamak için ağacımızdan atlayıp kolunu kıran kızın yüzü.

O, Samantha Dahl.

Seni koca aptal, diye düşünüyorum vahşice; yumruklarımı sıkmamak için ellerimi sıkıca bacaklarıma bastırıyorum. *Kahretsin, kahretsin, kahretsin*. Onu daha önce Fabrika'ya doğru yürürken gördüm; şey, aslında ondan da önceydi. Onu bu sabah Yemekhane'ye giderken gördüm. Yemekhane'de gördüm. Buraya gelinceye kadar attığı her adımı izledim; yakınında dolanırken korkutucu görünmüş olmalıyım çünkü zaten öyle hissettim. Bakışlarım ona kayıp durdu, karanlıktaki tek muma bakar gibi onun yüzüne çekilip durdum. Dudağının üzerinden burnuna kıvrılan belli belirsiz yara izini gördüğümde bile, *Sammy gibi tavşan dudaklı*, diye düşündüğüm için o kadar aptalım ki... Özellikle bir kişiyi arayarak etrafa bakınmakla meşgul olduğum için gözümün önündekini kaçırmışım.

Ona dokundu. Ona dokunmasını izledim. Üzerine öyle kapandığında, ona gözdağı vermek istediğini, diğer çocuklara yaptıkları gibi onu da itip kakacağını sanmıştım. Ama adamın yüzündeki ifade bir yılanunkini andırıyordu; gözler cam gibi donuk, dudaklara yapışmış pis bir sırtış, süt rengi ışıkların altında parlayan ten... Yüzünü kızın kulağına doğru yaklaştıırken tıpkı bir sarhoş gibi görünüyordu. Nefes alış verişlerimi kontrol etmek için odaklanmalıydım. Kirişlerde dikilen PÖK askerleri, aşağıdaki ava müdahale etmeleri gerekip gerekmediğinden emin olmayan şahinler gibi dolanıp duruyorlardı. Birbirlerine baktıklarında ne düşündüklerini bilmiyorum ama bundan çok daha ileri gittiğinde onu durdurmak için tek bir şey bile yapmadıklarını gördüm. İşe yaramaz hergeleler. 'Arama'nın ne anlama geldiğini biliyorum. Onu burada, herkesin önünde çırılçıplak soyacak; küçük düşürmek, tamamen

kontrol altına almak için bunu kullanacaktı.

Ama Sammy... O, buna asla izin vermezdi. Bunu yüzünde görüyorum. Başına ne geleceğini gayet iyi bilse de bunu umursamıyor. En kötü şartlarda bile savaşıyor, kaybedeceğini bildiği hâlde pes etmeyen bir savaşçı o.

Bense lanet olasıca tek bir hareket bile yapamıyorum.

Bana kımıldama, onu zapt etme emri vermediler; burada böyle korkuluk gibi durup tir tir titreyen çocukları sadece kendi korkuları sayesinde kontrol altında tutmam istendi. Kamp görevlileri ve PÖK askerine göre bizim zihinlerimiz, irade, dürtü ve beyninizle kalbiniz arasındaki, karar vermenizi sağlayan o akışkan bağdan arınmış durumda. Eğitimciler, içimizdeki ateşin sonsuz olduğunu biliyorlar. Daha programın başında içimizdeki alevlerin icabına bakarak geriye sadece ufak köz yığınları bırakıyorlar; bunlar da ancak onlara benzin dökerek kıvılcımları yangına dönüştüren eğitimcilere itaat eden ateş parçaları hâline geliyor.

PÖK askerleri, karşımdaki, bir trafik kazasına benzer bu sahneyi izlerken hiçbir şey hissetmediğimi düşünmeliler. Hükûmetin 'tedavi'sinden, sahip olduğum tek bir kurala uyduğum için kurtulabildim: *Asla tepki verme*. Göğsümün içindeki sıcaklık bin dereceye fırlasa bile diğerleri kadar boş bakmalıyım; sakın olmak için harcadığım çaba yüzünden terliyorum. Yılların çabasını bir anda çöpe atamam, beni sürükleyerek arkaya götürmelerine ve bir köpekmişim gibi etkisiz hâle getirmelerine izin veremem; eğitim yöntemlerine yanıt vermeyen diğer çocuklara, kendilerini yakan, en yetenekli eğitimcilerin bile yaklaşamayacağı kadar sıcak, yakıcı çocuklara böyle yapmışlardı. Bazıları eğitime haftalarca, aylarca di-

rendi. Ötekilerin zihinleri, eğitimciler onlara birer kalemtraş verene dek yaşamlarını körelmiş kalemler gibi kazırlarken donuklaştığında, düşünceleri yok olduğunda bile bu çocukların gözlerinin içinde titreşen ışığı görebiliyordum. Ben sonuncuyum. Bunu biliyorum. Diğerleri karşımda olsalar da aslında çoktan yok oldular.

Kendi ateşimi, bildiğim tek yolla koruyorum.

İçimin derinliklerinde, kimsenin erişemeyeceği bir yer var. Eğitimcilerin almasına izin vermeyeceğim şeyleri burada, onları hiçbir bıçağın kesemeyeceği, hiçbir kamçının değemeyeceği, hiçbir elektrik şokunun yok edemeyeceği bu yerde sıkı sıkıya kilitlenmiş hâlde saklıyorum. Küçük bir çocukken burası, hikâyelerin şekillendiği, Greenwood'un gerçekten var olduğu yerdi. Sınıfta öğretmenin monoton bir sesle anlattıklarını dinlediğim sırada, bir anda kendimi Sammy'yle birlikte devlerle savaşırken, büyücülerin peşinden koştururken, ağacımızı canavar sıçanlara karşı savunurken bulurdum. Bayan Brown bana seslense bile ne çare. Orada olmadım ki. Ya biri sandalyeme vurduğu ya da teneffüs zili çaldığı için oradan koparıldığımda bile ayaklarımın altındaki ormanın nemli toprağını, avuçlarımı çizen ağaç kabuklarını hissederdim. Kalbim hâlâ güm güm çarpıyor olurdu.

Kendi düşüncelerinde kaybolmak diye bir ifade var. Ben kaybolmakla kalmaz, yok olurum. Annem bana sırf bu yüzden aptalca ve korkunç bir isim takmıştı: Tosbağa. Mutfak masasında kımıldamadan oturmuş, defterime bakarken yalakardı beni; o sırada birtakım çılgınca fikirler geçiyor olurdu aklımdan, gözlerimin ardında hayalî bir oyun izlerdim ve beni gerçekliğe döndürmek için gerçekten sarsması gerekir-

di. Okurken de aynı şey olurdu. Kitap okurken, etrafımdaki dünyayı dışarıda bırakarak saatler geçirirdim. Belki başka ebeveynler, bu alışkanlığı kırmaya çalışabilirdi ama benimkiler, ihtiyacım olduğunda kabuğuma çekilmeme izin verdiler. Kendini bırakmayan da ben oldum. İşler... işler kötüleştiğinde büyümek, hayal kurmayı bırakmak zorunda kaldım.

Ama eğitimciler ilk kez ellerimi ve ayaklarımı bağlayarak beni yakaladıklarında o kadar korktum ki içgüdüsel olarak zihnimin içindeki o yere gittim. Havuzun en derin yerine atlamak, onlar suyun yüzeyini döverlerken dibe batmak gibiydi bu. Kulağımın dibinde bağırırsalar bile seslerini duymaz olmuştum. Daha sonra, tenimde morluklar oluştuğunda, açık yaralarımı dikmeye çalıştığım zamanlarda bana yaşattıkları acının yankılarını hissederdim. Bizi haşat edip et parçalarına dönüştürdüler. Böylece bize daha kolay şekil verebiliyorlardı. Bu, bir döngüydü. Korkunu göster, canını yaksınlar. Dalga geç, canını yaksınlar. Mutluluk, acı. Üzüntü, acı. İstek, acı. Yemek ve canımızı yakmaları arasındaki zamanlarda bize ilaç verirlerdi. O tatlı, karanlık hiçlik...

İşte diğerlerinin içinde de bu kaldı zaten. Hiçlik. Onların zırları benimki kadar güçlü değildi. Onlar, benim gibi anıların labirentinde kaybolmayı başaramadılar. Kendime farklı geçmişler yazıyorum. Kendime farklı gelecekler yazıyorum. Sahneler o kadar gerçek geliyor ki eğitimciler tehditlerle zihnimi delip zehirli kelimelerini sırtıma kazırlarken saatlerce kafamın içinde kilitli kalabildim.

Bizimle uğraşmayı bırakıp yemek, su ya da acımız için ilaç verdiklerinde, ben diğer çocuklar gibi hıçkırarak, "Teşekkürler, teşekkürler, teşekkürler, artık sizi dinleyeceğim, hayal

kırıklığına uğratmayacağım, size ihtiyacım var, teşekkürler, teşekkürler,” demiyordum; diğerleri hıçkırıklarını ancak daha çok canları yanınca kesiyorlardı. Bense farkında bile değildim. Annemle babamın yemek yaparken dans ettikleri ve bizi de onlarla birlikte şarkı söylemeye zorladıkları anıların içinde güvendeydim. Mia kendi yazdığı, tek boynuzlu atlar ve perilerle ilgili oyunu sahnelerken beni kendisini izlemeye zorluyor. Sammy... Güneşin aydınlattığı Sammy gülüyor. Sammy benimle ağacın tepesine kadar yarışıyor ve bir kez daha kazanmama izin veriyor. Sammy, ağaç evimizde otururken dudaklarımı onunkilere bastırmamı istiyor. On ve on bir yaşlarındayken, taşınmamızdan üç gün önce, kalbim o kadar çok, o kadar hızlı çarpıyor ki onun da kalbimin sesini duyabildiğini düşünüyorum. Öpüşmenin nesinin bu kadar harika olduğunu öğrenmek istiyor ve bana o kararlı, siyah gözleriyle her baktığında olduğu gibi yine ona hayır diyemiyorum.

Yedi yıldır kendimi tam da böyle bir an için hazırladım. Mia’yı bunun gibi bir yerde bulabileceğimi biliyordum ve bizi buradan çıkarmanın yolunu bulana dek öfkemi zapt etmem gerekiyordu. Tesisimizdeki daracık yatağımda yatarken onu titrerken, solgun ve aç bir hâlde hayal ettim. O meşhur hazırcevaplığı yüzünden ona vurduklarını hayal ettim. Diğerleri için çok kolay olan o duygusuzluk maskesinin alıştırmasını yaptım; kalbimi, bu oyunu sürdürebilmeye yetecek kadar taşlaştırdım.

Hiçbir anlamı yokmuş. O zayıf kalbimi daha iyi tanıyor olmalıydım. Şu anda infilak etmek üzereymişim gibi hissediyorum. Tenimin altındaki ısı, kemiklerimi eritecek derecede. Sol kolum sert bir şekilde seğiriyor ve bu korkunç tiki kontrol

edemememin neden olduğu utanç hissi, ateşi daha da kötüleştiriyor. Ona yardım ediyormuşum gibi görünemem, Mia'yı bulma şansımı kaybedemem, tesise geri gönderilemem. Ama o, Sammy'ye bunu yapamaz.

Destek istedi, diye düşünüyorum, zihnimde bir mantık kurmaya çabalayarak. Kamp görevlilerinin, durumu öğrenmeye çalışarak kulağımın dibinde vızıldayan seslerini duyuyorum. PÖK'lerden birinin, bir kadının yanıt verdiğini duysam da girişlerdeki adama yardım etmek için harekete geçmiyor. Emir, birinin yanıt vermesini bekleyerek havada asılı duruyor. Eğitimciler buradaki başlıca görevimizin diğer çocukların asilik etmelerine engel olmak olduğunu söyledi. Bu görevi yerine getirmek için ateş hariç olmak üzere, gerekli her türlü güç kullanımına iznimiz vardı.

Bu, benim için yeterli.

Bedenim ileri doğru yalpalıyor. Aramızdaki masaların üzerinden atlarken oralarda çalışan kızlar ürkmüş güvercin sürüleri gibi geri kaçıyorlar. Onun yanına vardığımda PÖK askerinin copu havada, ona doğru inmekte; diğerleri de sonunda harekete geçerek nişan alıyorlar. Ona arkadan vuruyorum; fazlasıyla sert ittiğimden kendini yere düşmekten alıkoyamıyor ama bir kolumu bedeninin altına sokarak ona destek olmaya çalışıyorum. PÖK askerinin copu kafamın yan tarafına inince gözlerimin arkasında bir acı patlaması oluyor.

Sam'in vücudu, şoktan pelte gibi yığılıyor ve hemen ardından, bunca şeyden sonra bile yine karşı koymaya başlıyor. Hiçbir anlamı olmadığını bilmesine rağmen yine de teslim olmayan bir hayvanın son çırpınışları gibi bu. Kolaylıkla ve isteyerek teslim olmayacak; bu yüzden ona delicesine hayran-

lık duyuyorum.

"Onu zapt et!" PÖK askerlerinden birinin bağırdığını işitiyorum.

Memnuniyetle, pislik. Beni üzerinden atmaya çalışıyor ve bu hareketleri sayesinde ellerimin fena hâlde titrediğini saklayabiliyorum. Kollarını arkada tutmayı beceriyorum ve bel çantamdan bir kablo bağı alıyorum. Çılgınca el kol hareketleri yapan PÖK'ün diğerlerine haykırışı, dışarıdaki yağmuru bile susturuyor; bu sırada, daha önce gördüğüm, yüzü ve duruşu kaskatı bir kadın, bir eli adamın omzunda onu dinliyor. Kızlar, zavallı çocuklar, bir bombanın düşmesini bekler gibi elleriyle kulaklarını kapamış hâlde yerde birbirilerine sığınmışlar. Kırmızıların bu cehennem çukurunu istila etmelerinden dolayı korkmadılarsa bile artık korkuyorlar.

Bunun riskli olduğunu biliyorum ama yine de denemem gerek; eğer benden kurtulmaya çalışmak için böyle çırpınıp durursa başka biri benim yerimi alır. Ve o kişi de Sam'in bu binadan tek parça hâlinde çıkıp çıkmamasını hiç umursamaz.

Öne eğilip bir elimi, bağlı bileklerine sıkıca bastırıyorum. Sammy ne zaman benden çok daha zayıf biri oldu? Bilekleri, tıpkı çiçek sapları gibi incecik. Onların ne kadar kolay kırılabilceğini fark ediyorum.

Lanet olsun. Tanrı'yla konuşmaya çalıştığımda onun beni hâlâ dinleyip dinlemediğinden emin değilim. Kafamızın içindeki düşünceleri gerçekten bildiğinden ya da sessiz haykırışlarımızı duyduğundan da... Ama yine de... *Lütfen, lütfen bu, işe yarasın. Lütfen, Sam'i buradan çıkarmama izin ver.*

"Sammy." Bu kelimeyi kulağının o kadar yakınında, o ka-

dar hızlıca söylüyorum ki çıkardığım sesin fısıltı bile sayılabileceğinden emin değilim.

Ama beni duyuyor. Uzun bedeni, onu zapt etmeye çalışan ağırlığının altında gevşiyor ve tam kadın PÖK askeri bize doğru gelirken geri çekiliyorum. Psi Özel Kuvvetler Memuru Olsen. Tildon'ın yolunu kesip, benim özenle ayarladığım surat ifademi ve Sam'i pis yere bastırışımı izlerken koyu teni oldukça gergin. Hoparlörlerden, biri uzun, biri kısa, iki farklı ses duyuluyor; bizim yakınımızdaki iki kız da kesik kesik so-luyor.

Kafamı hızla kaldırıyorum. Odada şöyle bir göz gezdirince diğer Kırmızıların bel çantalarından kulak tıkaçlarını çıkardıklarını görüyorum. *Lanet olsun.* Haklıydım. Sam'i tutuşumu gevşetip kendiminkileri çıkarıyorum ve bunları dibine kadar kulaklarıma tıkarak kendimi gelecek olan şeye hazırlıyorum.

Olay Yatıştırma Mekanizması, sivri jiletlerle benzeyen bir suyla buz gibi bir banyo yapmaya benziyor. Eğitimciler baş-larda bunu bizim üzerimizde kullandılar; bir açıp bir kapayarak saatlerce devam ediyorlardı ama bir yıl sonra günlük kullanımın çok fazla çocuğu delirttiğini görünce bunu kullanmayı bıraktılar. Ve inanın ki kırık kemiklerin kaynamasını sağlayabilir, çok derin kesikleri dikebilirsiniz; ama alev alev yanan, öfkeyle binlerce parçaya ayrılan bir zihni tekrar bir araya getiremezsiniz.

Ama o ilk günleri hatırlıyorum. Beyaz hücrelerimizdeki projektör ışıklarını gece gündüz açık bırakırlar, sonunda kendimizden geçip uykuya dalmak üzere olduğumuz o anı beklerlerdi... Ardından o korkunç acı patlaması yaşanırdı. Zihnimin ne kadar derinliklerinde de olsam şu an olduğu gibi,

boğuk bir şekilde duyardım onu; insanın soluğunu kesen, kulları sağır edici çığlıklarla kesilen, gürleyen paraziti...

Her yanı acıyor; sırtımda aşağı yukarı dalgalanan bir ürpertiye dönüşen, donuk bir ağrı bu. Sam ise... şiddetle sarsılıyor. Hıçkırıklar eşliğinde, sanki ciğerleri yırtılırcasına nefes alıp veriyor. Diğer kızlar da aynı şekilde. Fabrika bu korkunç, nefes nefese acı inlemeleriyle doluyor; bazıları canlı canlı yutuluyorlarmış gibi sesler çıkarıyorlar.

Olsen başını sallayarak, ayağa kalkıp harekete geçmemi işaret ediyor. Yapamıyorum. Bir an için dizlerim ve ayaklarım yere çakılmış gibi hissediyorum; Sam'in bileklerini, parmaklarını tutmaya devam etmezsem bedeni patlayıverecekmiş gibi hissediyorum.

Ayağa kalk! diye emrediyorum kendime. *Ona bakma!* Onların kontrolünde olmadığımı, bu kızla aramda bir şey olduğunu anlarlar. Dimdik bir şekilde tekrar ayağa kalktığımda gözlerimi PÖK'ten ayırmıyorum. Bir an için üniformamın cebine dikilmiş olan harfi ve numarayı inceliyor: M27.

"Durum kontrol altında." Olsen telsiz ünitesine konuşuyor; bunu yarım saniye gecikmeyle ve tek kulağımla duyabiliyorum. "Olay Yatıştırma Mekanizması'nı devre dışı bırakın."

Ona bakma! Bu, neredeyse imkânsız. Nabzım panikten tavan yapıyor. PÖK'ler Sam'in yattığı yere doluşarak onu kara bir çember içine alıyorlar. Etrafımdaki çocuklar kımıldanmaya başladıklarında kulak tıkaçlarımı çıkarıyorum.

"Ne yapılması gerektiğini biliyorsun, lanet olası!" Tildon bağılıyor. "Bana saldırdı! Benim işim..."

Olsen'in bakışları o kadar dondurucu ki Tildon'un lafını

ağzına tıkıyor. *Biliyor*, diye düşünüyorum. Ne olduğunu gördü; ilk defa, bunun daha önce de olup olmadığını merak ediyorum. Acaba Olsen'ın bakışlarındaki teslimiyet bunun tekrar tekrar olacağı anlamına mı geliyor? Ama o ne yapabilir? Bu yerde, bir dizi ceza yöntemi var; öğretmenler bize bunları ezberletti. Ek çalışma, eksik öğün, dışarıda kalmak, tecrit, fiziksel ceza... Paçayı kurtarmak için bu listeden seçtikleri birkaç cezayı uygulayabilirler. Sam'in yaptığı şeyin cezası akşam yemeğinden mahrum kalmanın çok ötesinde olduğundan, onu kurtarmakla yanlış bir şey yaptığımı düşünerek dehşete kapılıyorum.

Dört dakika geçiyor. Kimse kımıldamıyor. Nefes alıyorum. Nefes veriyorum. Kafamın içinde tutsak olan ısıyı defetmeye çalışıyorum. Tek bir adım atarsam ışıklara güç veren elektriğin ısını alıp herkesin kafasına kıvılcımlar yağdırmaktan korkuyorum. *Kontrollü ol. Hiçbir şey hissetme. Uyuştur kendini. Kontrollü ol. Hiçbir şey hissetme. Uyuştur kendini.* Kalbimin dizginlerini ele geçiremiyorum. Dörtnala koşturmak istiyor. Sırf bu andan uzaklaşmak için zihnimin içinde kaybolmam gerek. Ama beynim bile bana rahat bir soluk aldırıyor; zihnimin içinde canlanan ilk anı, sekiz yaşındaki Sammy'nin çok teşekkür ederek, Greenwood prensesi olmak istemediğini ve şövalye olacağını bana bildirmesi oluyor. Ben gülüyorum. O da tahta bir kılıçla kafama vuruyor.

Omzumdaki ve kolumdaki kaslarla birlikte parmaklarım da gevşiyor. Sam beni her zaman sakinleştiriyor; beni bulup bu karanlık yerlerden çıkarıyor. Tik hâlâ devam ediyor ama elimi pantolonumun cebine sokunca o kadar belli olmuyor. Öğretmenler, PÖK'lere ve kamp görevlilerine tikten –istemsiz

kas ve eklem spazmları- bahsetmiş, bunun Kırmızılarının kartviziti ve ısınmaya başladığımızın işareti olduğunu söylemiş olabilirler. Ateşi düşünüyor, onun hayalini kuruyor, onu tadıyoruz. Bu, bir saldırı emriyle olduğunda sorun yok ama durduk yere olursa sıkıntı var demektir. Benimki, bazı Kırmızılarinkinden çok daha az ortaya çıkar. Çoğunlukla sakin olduğum sürece tamamen ortadan kaybolur. Tanrı'ya şükür. Pek çok çocuğun, sırf yanlış bir anda irkildikleri için bir ay boyunca her gün, tekrar tekrar buzlu suya daldırılarak 'tedavi' edildiklerini görmüştüm.

Sonunda Fabrika'nın kapıları sürüklenerek açılıyor ve içeri, üzerinden sular damlayan karanlık bir silüet giriyor. Buz gibi havayı da beraberinde getirdiğinden ateşimi söndürüp kalbimi donduruyor. Neredeyse sivil kıyafetlere benzeyen giysiler var üzerinde: Siyah bir yağmurluk, siyah pantolon ve botlar. Kılıfının içindeki tabanca ve bir alet kemeri, ağır, su geçirmez kumaşın altından belli oluyor. Adam, kapüşonunu geri iterken yüzündeki yağmur damlalarını siliyor. Koyu renk, kırılaşmakta olan kirli sakalı, yüzüne, aslında var olmayan gölgeler katıyor. Büyük büyük adımlar atarak bize doğru geliyor; hareketleri güçlü, canlı ve etkili. Askeriyeden değil ama tıpkı eğitmenler gibi muhtemelen o da bir zamanlar askerdi.

Onu hatırlıyorum. Bu, O'Ryan. Bir gece önce buraya getirildiğimizde bizimle 'ilgilenen' kişi. Yanından geçerken, eskiden annemin markette et parçalarını incelediği gibi süzmüştü bizi; sonra da üniformalamızla kırmızı yeleklerimizi almamız için elini sallamıştı.

Kamp görevlisi. O da kamp görevlisi. Boğazıma bir şey

takılıyor ve düşünmem için ihtiyacım olan havayla ilişigimi kesiyor.

Tildon, yüzü kir ve kanla kaplı bir şekilde yana atılıyor. Tıpkı bir dağ gibi sakin ve durağan olan O’Ryan’ın yanında, yine öfke krizi geçirerek sağa sola sallanan bir geri zekâlı gibi görünüyor. O’Ryan kollarını göğsünde kavuşturmuş, bakışları Sam ile PÖK askeri arasında gidip gelirken onu dinliyor ama aslında duymuyor. Olsen sonlara doğru aynen benden beklendiği gibi hızlıca hareket ederek kızı nasıl zapt ettiğimi açıklıyor.

O’Ryan’ın memnuniyet dolu yüz ifadesi midemi ağzıma getiriyor. “Aferin, M27,” dediğinde sıktığım yumruğumu arkama saklayıp ona selam veriyorum. Bakışlarının yüzümde dolandığı her saniye öfkemle en baştan mücadele etmem gerekiyor. Parmaklarım, birbirine sürterek bir ateş çıkarmaya hazırlandığında Mia’nın yüzünü düşünmek zorunda kalıyorum. *Ona zarar vermenin kimseye bir faydası olmaz.* Beni kız kardeşimi bulmama yaklaştırmaz, Sam’e yardımcı olmaz; ama yine de bu pislik herifi ateşe vermenin ne kadar tatmin edici olacağını düşünüyorum. Her birinin bize yaşattıkları türden bir acıyı deneyimlemelerini o kadar çok istiyorum ki...

Ama her şeyden daha çok istediğim şey, Sam’in üstünü örtmek. Onu örteyim ki kimse onu bu hâlde, kafasını bile kaldıramayacak kadar zayıf bir hâlde görmesin. Diğer çocuklar sersemlikten daha yeni kurtuluyor ve tekrardan bu kâbusa uyanıyorlar. Ama kendilerine öğretilen pozisyonda kalıyorlar; yüzüstü yere yatmış, elleri kafalarının arkasında olacak şekilde. *Şıp, şıp, şıp,* diye damlıyor yağmur tavandaki çatlaklardan ve onların üzerine, plastik çöp kutularının içine sızır-

yor. Oda, ıslak hayvan kürkü, sidik ve sigara dumanı kokuyor. Rüzgâr çıktığında ışıklar titreşiyor.

“Peki, o hâlde iki hafta tecritte kalsın,” diyor O’Ryan sonunda araya girerek.

“Tecrit mi?” diye küçümsüyor Tildon. “Bana saldırdı o! Küçük fahişe en az yirmi beş sopa yemeyi hak ediyor! Ayrıca Revir’de değil, kafeslerde kalmasını istiyorum.”

Olay Yatıştırma Mekanizması devreye girdiğinden beri Sam ilk defa tepki veriyor. Kafes kelimesini duyunca elleri zemine pençe gibi geçiyor. Orası hangi cehennemde acaba? Kanım çekiliyor. Onları bazen Bahçe’nin dışındaki tel örgülere bağladıklarını söylediler ama tecridin Revir’in bir üst seviyesi olduğunu sanıyordum. Ufak, duvarları yastıklı, ışiksiz hücreler. Oradaki çocuklar ya hasarlı oluyorlar ya da sırf zarar görsünler diye oraya koyuluyorlar. Bedenimdeki bütün tüyler alarma geçip diken diken oluyor.

“Peki. Kafeslerde bir gece ve on sopa.” Tildon’ın yüzünün aydınlandığını görüyor mu bilmiyorum ama O’Ryan hemen, “Olsen yapacak,” diye ekliyor.

Tildon’ın tükürüklerinden uzaklaşmak için dönerken bedeni gevşiyor.

O’Ryan’ın son bir bakışı Tildon’ı tamamen susturuyor. “Gidip üstünü başını temizle,” diyor sessizce; sesinde Tildon’ın doğrulmasına yetecek oranda bir tehdit gizli. “Hemen ardından da rapor vermek için ofisime gel.”

Bir çocuğun kendisini bir güzel pataklamasına izin verdi; en azından bir disipline tabi tutulacaktır. Tıpkı bir bok gibi yerde sürünmeyi hak ediyor. Sam’e yaptıklarının karşılığı ol-

masa da yine de bir ceza alacak.

Olsen bana bakarak Sam'i gösterircesine parmağını şaklatıyor. Bütün PÖK'ler aynı, öyle değil mi? Kendi güvenliklerindeki açıklar yüzünden buraya getirilmemize içerliyorlar ama üzerimizde kurdukları baskıdan da hoşlanıyorlar. Şu anda güya onların tarafında olsak bile onlar için bizler, insan değiliz. Onlarla göz göze gelmiyor, konuşmuyoruz. Kendimi sahibinin, anlamadığı bir dilde komut vermesini bekleyen lanet bir köpek gibi hissediyorum.

Ne istediğini bir an sonra anlıyorum ve dehşete düşüyorum. Bu işi burada yapacaklar; ona burada vuracaklar ve bunu yaparlarken de benim onu tutmamı istiyorlar.

Ağızlarına.

Sıçayım.

Olsen, harekete geçmemi beklercesine bana bakıyor. Etrafındaki her şey çatırdıyor ve içimde bir şeylerin sınura dayandığını hissediyorum. Ağlamak istiyorum, tıpkı bir bebek gibi hıçkıra hıçkıra hem de. *Bana bunu yaptırmayın, Sammy'ye bunu yapmamı istemeyin*, demek istiyorum. Neden burası için gönüllü olmak zorundaydım ki sanki? Mia'yı güya buraya getirdikleri için Thurmond'a gelmek istemiştim. Tek isteğim, onu bulmak. Annemle babam artık yok. Mia'nın tek ailesi, kurtulmak için tek şansı benim. Ama Sammy'ye bunu yapamam. Kendi kalbime bir bıçak saplamayı tercih ederim.

Sol kolum öyle kötü seğiriyor ki artık canım yanıyor. Sam'i, Mia'nın oyuncak bebeklerinden biriymiş gibi koltuk altlarından tutup kaldırıyorum ve ayaklarının üzerinde doğrultmaya çalışıp Olsen parmağını çevirdiğinde onu, bana bakacak

şekilde döndürüyorum. Dizleri kilitlenmiyor ve elleri arkasında bağlı olduğundan onu istediğim kadar nazikçe tutamıyorum. Siyah üniformalılara sırtımı dönüp ona kalkan olamıyorum, onun yerine dayak yiyemiyorum. Kafamın içinde bir ses onu alıp kaçmamı, binayı ateşe verip gitmemi söylüyor ama bunu yapamam. *Yapamam*. Yaşamak ve Mia'yı bulmak zorunda oluşum, boynuma geçmiş bir ilmek gibi. İkimizi de bu iple asıyorum.

Kirpikleri titreştiğinde kendine geldiğini anlıyorum; bu da beni dehşete düşürüyor. *Bunu istediğimi sanacak. Benden nefret edecek*. Daha mantıklı olan yanımda, *Seni hatırlamıyor bile*, diye düşünse de bu korkuyu içimden atamıyorum. Onun bütün ağırlığını taşıırken ve başının yana doğru eğik şekilde sallanmasını izlerken zaten yeterince midem bulanıyor. Olsen kafasını sallayarak, masanın üzerindeki kutuları kaldırıp onu çalışma masasına yatırmamı istediğinde nasıl daha da kötü hissedebildiğimi bilmiyorum.

Sağ ayağımın dibindeki siyah, kıvrıkcık saçlı kız bağıra bağıra ağlıyor. Kızın iniltilerine gücendiği anlaşılan bir PÖK askeri kıza tekme atıyor. Sam'in hafif bedenini masaya bırakıp, sert tahta göğüs kafesini destekleyecek şekilde dikkatle yerleştiriyorum. Olsen copunu havaya kaldırıp ileri atıldığında güç bela geri adım atıyorum. Kısacık bir an içinde Sam'e iki defa vurdu bile; birinde kürek kemiklerine, diğerinde alt kısmına. Her darbeye başka bir yere vuruyor; darbelerin gittikçe sertleştiğini Sam'in homurtularından anlıyorum. Feri sönmüş gözleri açık. Boştaki, titreyen elime baktığını düşünüyorum ama sonra hiçbir şeye bakmadığını fark ediyorum. Yüzünden acı ve öfke geçiyor. *İçinde bir yangın var*, diye düşünüyorum.

Onu çıkarmasına izin veremem. Tanrım, lütfen artık bitsin, her şeyi yaparım...

Ve bitiyor. Olsen, işini bitirip elinin tersiyle çenesindeki kanı silmeye çalışırken hafifçe gülümseyen Tildon'a bakıyor. "Kafesler," diye hatırlatıyor Tildon kadına.

Bunların ne olduğunu ya da nerede olduklarını bilmiyorum ama Olsen, "Onu al ve beni takip et," dediğinde en azından cehennemine kadar onun yanında gideceğimi biliyorum. En azından bu da bir şey.

En azından...

Onu omzumda taşıırken bacaklarını tek elimle gövdeme bastırmam gerekiyor. Birkaç defa, yağmurluğunun altındaki kollarını savurarak, çamurun içine bata çıka ilerleyen Olsen'ı tamamen gözden yitiriyorum. Bizi bu sağanak yağmurdan koruyacak hiçbir şey yok ve kendi kendime duygusuz bir robot olmam gerektiğini hatırlatıyorum. Ben üşüyemem, öfkelenemem ve arkasına dönüp rüzgârın içinden, "Acele et!" diye bağırın PÖK'e terslenemem.

Bu yüzden Sammy'nin nefesine odaklanıyorum. Hafif ama sabit bir ritimle soluk alış veriş, kafamın içinde zonklayan ağrıyı ve sersemletici mide bulantısını dindiriyor. Bizi, ağaçtan kalemizde, çimenlerimizi, sokağın sonundaki Striderların o ahmak çocuklarına karşı sapan ve çakıl taşlarıyla savunurken düşünmeye çalışıyorum ama sonra bu anıyı zihnimin en uzak köşesine yolluyorum. Bu anılar, acı hayatımdaki şekerlemeler

gibiler; onların tek bir zerresinin bile bu anla kirlenmesini istemiyorum.

Tildon'a yapmak istediğim şeyleri düşünme zevkini bile tattırmıyorum kendime; yoksa öfkemi bir anda açık etme ihtimalim var. Böylece Yemekhane'nin arkasındaki küçük, ahşap barakaya giden yol boyunca Sam'in hafif bedenine odaklanıyorum. Bilgilendirme sırasında bize buradan bahsetmediler. Bu sabah kampta yürürken buranın Yemekhane mutfağının kileri olduğunu sanmıştım.

Olsen metal kapının önünde durup kimlik kartını geçirirken siyah kartı, yağmurdan ıslanmaması için eliyle örtüyor. Sam'in sesi çıkmıyor ama soğuktan dişlerinin takırdadığını duyuyorum. Kapı açıldığında onu daha sıkı tutuyorum ve bu titremenin, soğuktan olduğu kadar korkudan da kaynaklanabileceğini fark ediyorum.

Küçük odanın duvarlarına üst üste, tek kişilik metal kafesler sıralanmış. Buradaki hava, nemli ve soğuk. Tavanda karanlık, ıslak bir çatlak var. Burada toplanan nem, kafeslerin ince parmaklıklarının üstündeki pası da yanına katıp kan damlaları gibi yere dökülüyor. Bir ara burada köpekleri tutmuş olabileceklerini fark ediyorum; koku burnuma dolmuyor, âdeta saldırıyor. Kapının yanında açılmamış köpek maması çuvaları var. Kancalarda unutulmuş tasmalar ve kayışlar amaçsızca asılı duruyorlar.

Arka duvarın üstünde birkaç tane pencere var ama içeriye sadece gri-mavi, soluk bir ışık giriyor. Olsen ışığı açmaya çalışıyor. Kontrol Kulesi bu mücadeleyi görmüş gibi telsizden bir ses yükseliyor: *"Bütün birimler, ana jeneratörümüz devre dışı. yüzde 50 destek mevcut. Görüntüler çalışmıyor. Bütün Psileri ku-*

lübelerine götürün ve kapıları manuel olarak kilitleyin. Beş dakika içinde durum güncellemesi yapılacaktır."

Olsen'ın, "Sıçayım," diye homurdandığını işitiyorum; yüzünde bir kızgınlık ifadesi beliriyor. "Her yer dökülüyor..."

Bu ifade, burayı anlatmak için yetersiz kalır. Lanet olasıca bir harabe demek daha doğru olabilir. Son denetimde buranın yaşanamayacak bir yer olduğu kararlaştırıldı ki bu da son derece yetersiz bir ifade. "Thurmond'daki Psilerin yakındaki rehabilitasyon tesislerine nakledilmesine yardımcı olacaksınız," demişti eğitmenler buraya gelmek üzere uçtuğumuz sırada. "Psi Özel Kuvvetler'e bağlı askerler ve kamp görevlileri düzenlemeleri yaparken ve öyle bir rehabilitasyon merkezi hiç var olmamış gibi binalardaki bütün malzemeleri toplarken siz, Psileri gözlem altında tutma konusunda onlara destek sağlayacaksınız."

Buraya ilk geldiğimde Mia'yı bulmak için ne kadar az vaktim olduğunu düşünerek panik olmuştum ama diğerlerini burada bırakmak zorunda kalmamın sebep olduğu suçluluk duygusu içimi allak bullak etmişti. Ama şimdi buradayken, şartlar ne olursa olsun bu çocukların buradan çıkacaklarını bildiğim için çok memnunum. Dünyadaki hiçbir yer bu kamptan daha kötü olamaz. Burası kadar nemli, soğuk ve pis bir yer yoktur. Sanırım güneş bile buranın varlığını unutmuş.

"İndir onu," diyor Olsen sertçe. Onu öylece bırakamam ama dilediğim gibi özenli bir şekilde de yere koyamam. Sam, eski barınağın ortasına, ellerinin ve dizlerinin üzerine düşüyor. Olsen onun bileğindeki bağı kesiyor. *Daha kötüsü de olabilirdi,* diye düşünecek kadar aptal biriyim gerçekten de.

"Nereye gideceğini biliyorsun." Benimle değil de Sammy'yle konuştuğunu anlamam bir saniyemi alıyor. Sam doğru olmaya çalışıyor ancak dengesini kaybederek öne doğru yalpalıyor. İlgüdüsel olarak ona doğru hareket ediyorum. Olsen kolunu uzatıp yolumu kesiyor; Sam alt sıranın ortasındaki kafese doğru sürünürken hiçbir duygu belirtisi göstermeksizin onu izliyor. Sam'in oraya fazla yaklaşmasını istemiyorum; kafes yığını dengesiz görünüyor, yıkılması için tek bir tekme bile yeter. Sam, ileri doğru güçlkle ilerlerken hareketleri ızdırıp verici yavaşlıkta. Ama durmuyor.

Bir an duraksıyor, ardından kapıyı çekip açıyor.

Sürünerek içeri giriyor.

Bense şok içindeyim.

Ben...

Ateş bana sesleniyor. Cesaret verici, tatlı sözler fısıldıyor. Onu serbest bırakmamı, asla durdurulamayacak bir girdaba dönüşünceye dek körüklememi istiyor. Olsen'ın sırtı bana dönük, odanın üst kısmındaki kamerayı çalıştıracak elektrik yok. Onu ve burayı küle çevirmek, gerçek bir seçenek hâline geliyor. Dışarıdaki fırtınanın bile üstesinden gelebileceğimi düşünüyorum.

"Onu kışkırttığın için bunu hak ettin. O—" Olsen, söyleyecekleri ağzından çıkmadan önce kendini durduruyor. Kafesin kapısına bir asma kilit takıyor. Sam metal kafesin içinde azıcık geri gidiyor. Kafes o kadar küçük ki ancak dizlerinin üzerine kapanarak oturabiliyor. Bu kadından, onun yalanlarından ve suçlamalarından işte ancak bu kadar uzaklaşabiliyor. "Fabrika'ya yüzün temiz bir şekilde gelme. Sana daha geniş

bir üniforma bulacağım. Onun yüzüne bakma, bunu istiyormuşsun gibi davranma. Onu kıskırtmaktan vazgeçersen seni rahat bırakır.”

Bunu daha önce de yapmış. Belki Sam’e değil; belki başka bir kıza... Ya da başka kızlara... Karanlıkta ıslıl ıslıl parlamadığıma şaşıyorum. Kafamın ve göğüs kafesimin içindeki acı, sarsılmama sebep oluyor.

“Sanırım saçlarından hoşlanıyor,” diyor Olsen âdeta kendi kendine. “Bunu halletmek kolay.”

Sam kafasını kaldırmıyor. Sadece başıyla onaylıyor. Başka seçeneği var mı ki? Burası, güzel şeyleri gölgelere saklayan bir yer. Sam’in saçlarını kesecek, içindeki gün ışığını yok edecekler. Asıl sorunu çözmek yerine onu sertleştirecek, çirkinleştirecek ve zayıflatacaklar.

Olsen ayağa kalkıp son bir defa test etmek için kapıyı tek-melıyor, sonra da bana dönüp başıyla kapıyı işaret ediyor. Dişlerimi sıkıp peşinden giderken, sol omzumun istemsizce seğirmesini gizlemek için kollarımı iki yanıma bastırıyorum. Kahretsin. Bir günde iki defa. Sakin olmam lazım.

Tam onunla birlikte çıkmam için beni zorlayacağını düşünürken kafeslere arkasını dönüp, “Kontrol Kulesi gözlemin yeniden başladığını bildirene kadar burada kal, sonra da atandığın görev yerine dön,” diye mırıldanıyor.

Onu yalnız bırakmam gerekmiyor. Bu, ansızın bir cankurtaran simidi gibi gelen merhamet için kime teşekkür etmem gerektiğini bilmediğimden Tanrı’ya dua etmekle yetiniyorum. Olsen, başımla kısaca onaylamamı bekledikten sonra kapıyı açıp fırtınanın içinde gözden kayboluyor ve kapı arkasından

çarparak kapanıyor.

Yedi yıldır ilk defa beni izleyen biri yok. Odanın köşesinde bir kamera var ama bu bok çukurunda elektrikler kesik olduğu için Kontrol Kulesi'ne bağlı olma ihtimali nedir ki? Tüm bedenime çöken o ağırlık birden kalkıyor sanki ve kapıya doğru eğilirken kendimi çok iradesiz hissederek ellerimle yüzümü kapatıyorum. Beni bu hâlde, kendimi kaybetmenin eşiğindeyken görmesini istemiyorum.

Dakikalar geçtikten sonra kulaklarıma yumuşak bir ses ulaşıyor. Acıyla inilmediğini sanarak topuklarımda hızla dönüyorum ama bu... bir melodi. Bu, oldukça hassas, dengesiz soluk alış verişlerin arasından duyulan bir ses ama yine de Sam'in bir şarkı mırıldandığını anlıyorum. Kasvetli anıların arasından yükselen sözler bana ulaşıyor. Bu şarkıyı biliyorum. *"Bütün dünya avuçlarının içinde, bütün dünya avuçlarının içinde, bütün dünya avuçlarının içinde."* Pazar okulunda birbirimizi masanın altından tekmelerken kaç defa bu şarkıyı söyledik, kim bilir.

Bir adım atınca bütün bedeninin titrediğini görüyorum. Soğuktan, bitkinlikten ya da acıdan olması fark etmiyor. Der-top olmuş hâlde, titremesini kontrol altına almaya çalışıyor ama nefesi kesildiğinde ağlamamak için elinden geleni yaptığını anlıyorum. Korkuyla, arkadan bağlı iki eliyle birden savaşıyor.

Biraz daha ilerlediğimde dudaklarından dökülen şarkı kesiliyor ve bunu aslında benim için söylemediğini anlıyorum. Ben yere doğru çömelirken, o şüpheyle çakan kara gözleriyle bana bakıyor. Kendimi hazırlıyorum. Eğer hatırlamazsa o zaman... Kafamı iki yana sallıyorum.

"Benim küçük ışığım," diye söylemeye başlıyorum şarkıyı sessizliğe doğru. "Sen hep parlayacaksın..."

Soluğu bir kez daha kesiliyor ama yüzündeki ifade sertleşiyor ve "Benimle dalga geçiyorsan sen de onlarla birlikte cehennemin dibini boylayabilirsin," diye hırlıyor.

Beni hatırlamıyor. Kalbimin böyle acıyla kıvrınması ne kadar da zavallıca. Yüzüme minik, zoraki bir tebessüm yerleştiriyorum ama bu, onun daha da somurtmasına sebep oluyor. "Sammy Dahl'la en son dalga geçtiğimde bana kılıcıyla vurmuştu ve beni az kalsın ağaçtan aşağı atıyordu."

Ne dediğimi algılaması biraz zaman alıyor. Kara gözlerinin tekrar ışıldadığını görebiliyorum. Şaşkınlık dolu titrek bir kahkaha hâlinde boşalıyor nefesi ciğerlerinden. "Hatırlıyorsun. Beni hatırlıyorsun."

Bana doğru sürünürken, hissettiğim rahatlamayı onun suratında görüyorum. Her ikimizin de aynı imkânsız şeyden korkmuş olduğu ironisi karşısında göğsüm bir kahkahaya ya da hıçkırığa benzer bir şeyle kabarıyor. Madalyonun bir yarısını ötekinden ayırmak için keskin bir bıçak, büyük bir çaba gereklidir. Beni ondan ayırmak içinse çok daha güçlü, çok daha keskin bir şey lazım.

"Lucas," diye fısıldıyor.

Bir numara değil de ismimi duymak, üstelik de onun ağzından duymak o kadar iyi geliyor ki... Annemle babam, Sam konusunda benimle çok dalga geçerler, ona yavru bir köpek gibi bağlı olduğumu söylerlerdi. Gerçekten de ona bir tasmayla bağlıydım herhâlde çünkü her yerde onun peşindeydim. Sammy'nin ardından her yere gider, bulaştığı her bela-

dan onu kurtarırdım. Benim on bir yaşındaki minik kalbimi gerçek anlamda titretiyordu. Tek bir gülümsemesiyle beni utangaç ve şapşal bir çocuğa çeviriyordu. Bu sabah, daha onu tanımamışken bile bütün dikkatim ondaydı. Eskiden hissettiklerim pekişmiş, köklenmiş, çiçek açmıştı. Onun metal parmaklıkların ardında, sadece birkaç santim ötemde olması bile ansızın dünyalar kadar uzak geliyor bana. Onu taşırken bunun kıymetini yeterince bilememişim. Bunun nasıl bir mucize olduğunu fark edememişim. *Sam gerçek, Sam burada.*

İçim allak bullak oluyor. Beni savunmasız bırakıp içimi olduğu gibi gözler önüne seriyor. Her şeyin ne kadar çabuk yok olabileceğini ve olacağını düşünerek bir anda dehşete kapılıyorum. Tir tir titremekten kendimi alıkoyamıyorum. Kükreyerek dışarı taşan duygular, beni bu andan sürükleyerek uzaklaştırmaya çalışıyor. O kadar uzun zamandır gerçekten –ama gerçekten– öfkeden başka bir şey hissetmiyorum ki bu duyguların yarısının bile adlarını hatırlayabileceğimi sanmıyorum; sadece beni yiyip bitirdiklerinin, bütün hâlde yuttuklarının farkındayım ve daha önce, sırf bir şey hissedebilme eylemini gerçekleştirebildiğim için böylesine minnettar olduğumu hatırlamıyorum. Şimdi diğer Kırmızıların, eğitmenlere nelerini feda ettiklerini belki de daha önce hiç olmadığı kadar iyi anlıyorum. Onlar bunu asla yaşayamayacaklar, değil mi? Bir şimşegi içlerinde hissetmenin, birinin yüzüne bakıp kendi kalbini orada görmenin ne demek olduğunu hiç bilemeyebilirler.

Zihnimin içindeki huzur, mutlu anların mırıltıları, şimdiki gibi gerçek bir anın içinde yaşarken hissettiklerime kıyasla ne kadar da sönük kalıyor. Kalbim, istasyonlar arasında gezi-

nen bir radyo gibi doğru frekansı yakalamaya çalışıyor; kımıldayamıyorum ama yine de odanın içerisinde yalpalaya yalpalaya süzülüyor gibiyim. Sam'le birlikte Greenwood'da her koşturduğumuzda, kaybolduğumda ve gelip onun beni bulmasını beklediğim zamanlarda hissettiğim aynı soluk kesici heyecanla dolup taşıyorum. Sadece benim anlayabileceğim bir şarkı söylüyor ve ben de ona sesleniyorum, sesleniyorum. Sonunda gelip başından beri saklandığım yerde buluyor beni.

Evrendeki en avanak tipsin, Orfeo.

Başkalarını umursamamamız gerekiyor. Öğitmenler, kalplerimizde onlardan başka şey kalmasın istiyorlar. Yine onun yüzüne odaklanıyorum, o yorgun, solgun, yaralı yüzüne... Ve gün ışığını, çimenleri, altın rengi saçları, ağaç kalemizin tepesine doğru tırmanıp dururken avuçlarımın altındaki sert ağaç kabuklarını düşünüyorum. 4 Temmuz'daki yükselip etrafımıza yağın kıvılcımları düşünüyorum. Ancak bütün kötü düşüncelerden arındıktan ve zihnim mavi gökler kadar beraklaştıktan sonra konuşuyorum.

"Selam, Gün Işığı," diye fısıldıyorum. Annemle babam, ona Gün Işığı Sammy derlerdi. Bu kelime, boğazıma takılarak canımı yakıyor. "Özür dilerim. Ah, Tanrım çok özür dilerim; onları öldürmek istedim, hepsini..."

"Yapamazdın," diyor alnını parmaklıklara dayarken. Kapının menteşelerini eritip açmak, onu kucaklayarak dışarı çıkarmak istiyorum. Sam, yüzümden ne düşündüğümü anlamış gibi hızla ekliyor: "Yapamazsın."

Yumuşak nefesi yüzümü serinletiyor. Sabun, deterjan ve yağmur suyu kokusunu içime çekiyorum.

"Canın acıyor mu?" diye soruyorum yanıtı bilsem de.

"İyiyim," diyor cesurca. "Daha kötülerini yaşadım." Gerçekten de yaşadığına inandığımdan ürperiyorum.

Elleri o kadar ufak ki kafesin parmaklıklarının arasından geçirebiliyor. Bana uzanınca boğuluyormuşum da beni ancak o kurtarabilirmiş gibi tutunuyorum ona. Diğer elimle kapıya asılıyorum bir anda parmakları benimkileri kaplıyor. Ama bu yeterli değil.

"Sıcaksın," diye fısıldıyor; sesinde tuhaf bir tını var.

"Kırmızı," diyorum utançtan kızaran yüzümü gizlemeye çalışarak. "Paketin bir parçası. Mega-ucube de diyebiliriz."

Sam, yüzünü geri çekerek bana sert sert bakıyor. "Kim dedi bunu sana?"

"Kimse. Ya da herkes." Haksızlık karşısında nasıl sinirlendiğini hatırlayarak gülümsüyorum. "Bu konuda ne yapacaksın acaba, Sammy?"

Hüzünlü bir şekilde gülümseyerek bakışlarını yere indiriyor. "Bisiklet lastiklerinin havasını indiririm. Pencerelelerinin altında maytap patlatırım. Okuldan eve dönerlerken kafalarına kar topu atarım."

"Şampiyonum," diyorum. "Kahramanım benim." Okuldaki bazı çocuklar, sırf en yakın arkadaşım bir kız diye bana dalaştıklarında bütün bunları yapmıştı gerçekten. Çocuklar, cidden çok pislik olabiliyorlar, üstelik ucube yetenekleri dahi olmadan.

Sam bir anda daldığı rüyadan ayılarak nerede olduğumuzu hatırlamış gibi görünüyor. Elini parmaklıklardan içeri çekmeye çalışıyor ama ona izin vermiyorum.

"Elektrik kesik," diye hatırlatıyorum ona. "Kamera çalışmıyor. Sadece sen ve ben varız."

Yüzünde öyle bir telaş var ki sebebin sadece bu olmadığını anlıyorum. Sam çok gururlu. Her şey bir yana, onu bu hâlde görmemi istemiyor. Onunla konuşmak için tek şansım bu olabilir; sadece onun güvende ve hayatta olmasını umursadığımı, ona sarılamamaktan, ona dokunamamaktan ve onu öpememekten ne kadar nefret ettiğimi bilmeli.

Bu sabah olan onca şeye rağmen verdiğim ilk tepkinin bu olmasına neredeyse inanamıyorum.

Çünkü yalnızdın, çünkü herkes gitti ve korktuğunu kendine itiraf edemiyorsun ve evine dönmüş, hiçbir şey değişmemiş gibi hissediyorsun. Bütün bunların doğru olduğunu biliyorum ama aynı zamanda en insani, en temel anlamda da onun, hayatımda gördüğüm en güzel yüze sahip olduğunu düşünüyorum. Sanat, özellikle onun gibi insanlar için asla başarısız olmayacak olsa bile bu küçük bakışları, yüzünün her açısını, ruh hâllerinin renklerini yakalama çabası olarak yaratılmış olsa gerek.

Bu öyle güçlü bir istek ki onun da... onun da aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak ediyorum; çünkü bakışları dudaklarıma kayıp duruyor. Hiç mantıklı değil bu. Sam acı içinde, kelimenin tam manasıyla bir cehennemdeyiz ama bunların hiçbirinin önemi yokmuş gibi görünüyor.

Ama zaten biz birlikteyken hep böyle olmadı mı ki? Yan yana olduğumuzda etrafımızdaki dünya küçülürdü. Aramızdaki boşluktan başka hiçbir şey var olmazdı. Birlikte olduğumuz her yere Greenwood'u da götürürdük.

"Lucas," diyor yine, "bu... aslında... burada mıydın sen?"

Yani daha önce?"

Kafamı iki yana sallıyorum. "Hayır, Tesis'in nerede olduğunu bilmiyorum ama buraya hiç gelmedim. Ama Mia'nın... PÖK'lerin onu buraya getireceklerini duymuştum." Ona sormaya korkuyorum. "Onu gördün mü?"

"Hayır. Hangi renk? Biliyor musun?"

Bir an için konuşamıyorum. Sam'in yüzüne, yanaklarının kıvrımına, gözlerine bakmak istiyorum; ta ki bu şiddetli acı kaybolana dek... Bazen, o zaman, onu PÖK'lerin elinden kurtarmaya çalışırken ne kadar çaresiz olduğumun anısıyla boğuluyorum. Benim içim alev alev yanıyor olsa da onların ufacık bir cihazı, Olay Yatıştırma Mekanizması vardı. "Bilmiyorum. Onu şeyden önce... dönüşmeden önce aldılar. Ben zaten değişmiştim ama onu da önlem olsun diye almak istediler. Böyle deyip durdular. Önlem. İçlerinden birinin onu buraya getireceklerini söylediğini duydum ama..." Bunu ilk defa yüksek sesle itiraf edeceğim ve sebep olduğu his, tam da tahmin ettiğim kadar berbat ve yakıcı. "Değişimi atlatıp atlatmadığını, bunun ne zaman gerçekleştiğini veya renginin ne olduğunu bilmiyorum."

Sam bana sert bir bakış atıyor. "Tabii ki atlattı. Atlatmıştır. Mia, güçlü bir kızdı."

"Gücün bununla hiçbir ilgisi yok."

Yine de Sam yılmadan devam ediyor ve bu yüzden onu çok seviyorum. "Yeşil değil. Öyle olsa şimdiye kadar onu göürdüm. Mavi olma ihtimali var. Onlardan bir sürü var ama Bahçe'de aynı vardiyaya denk gelmediyse onu görmemiş olabilirim. Eğer Sarı'ysa--"

Sesindeki tınıdan hoşlanmıyorum. "Sarı'ysa ne? Burada hiç Sarı yok."

"Kırmızı ve Turuncu çocuklardan kısa bir süre sonra onları da götürdüler," diyor. "Belki de buradaydı ve sonra götürüldü. Öldürüldüklerini sanmıyorum. Kırmızılar öldürmedilerse..."

"Doğru. Canavar Kırmızılar bile yaşıyorsa o zaman herkes iyidir."

"Kes şunu," diyor Sam ve bu defa benden uzaklaşmayı başarıyor. "Lucas, bana bak. Lütfen." Onun karşısında her zamanki gibi çaresiz bir şekilde bakıyorum. "Buradaki Kırmızılar... çok hasarlıydılar. Bunun onların suçu olduğunu düşünmüyorum. Yalnızca, onlar bir şey yapmaya cesaret edebiliyorlardı. Savaşıyorlardı. Onlardan o zaman da nefret etmiyordum, şimdi de etmiyorum. Onlardan korkmuyorum."

"Sen hiçbir şeyden korkmazsın ki," diyorum.

"Mia burada olabilir. Onu aramana yardım edeceğim, onu bulacağız," diyor. "Bu yüzden mi buraya geldin? Seçim hakkın var mıydı?"

Başımla onaylıyorum. Bize görevlerimizi seçiyormuşuz illüzyonunu yaşattılar; kendi irademizle seçtiğimize inanırsak, kendimizi göreve daha çok adayacağımızı düşünmüş olabilirler. Tek yaptıkları, yedi yıldır dört gözle beklediğim o kapıyı bana açmalarıydı.

Yağmur ve rüzgâr binayı döverek sessizliği dolduruyor. Sonunda, altımdaki betonun neden bu kadar nemli olduğunu anlıyorum; odanın arka köşesindeki zeminle duvar arasında bir çatlak var. Zıyan olan onlarca köpek maması çuvalına ba-

kınca en azından o çatlağı bunlarla kapayabileceğimi düşünerek doğruluyorum.

“Hayır...” diyor Sam sertçe. “Bekle, Lucas...” Sesi titriyor. “Gitme.”

Tekrar yere eğiliyorum. “Gitmiyordum ki. Seni bırakmayacağım hiç.”

Göz ucuyla beni izleyen Sam tekrar titremeye başlıyor. Kalbim acıyla burkuluyor.

“Ne zaman oldu?”

“Değişim mi? Bedford’dan ayrılmamızdan birkaç hafta sonra...”

“O kadar çabuk mu? Peki sen...”

“Eski Lucas mıyım?” Bu konuda şaka yapmadan edemiyorum. Çünkü normal biri ya da en azından ruhumun berbat derecede parçalanmadığı normalimsi biri gibi hissedebilmek için âdeta yanıp tutuşuyorum. “Maalesef. Sadece artık biraz daha yakıcıyım o kadar.”

Sam eğlenmiş görünmese de tebessümüm ona azıcık cesaret veriyor. Heyecanlı yakarışı yağmurla taşınarak kulağıma çalınıyor. “İyi ki.”

Neşeyle ışıldamamak için kendimi zor tutuyorum.

Benim onu incelediğim kadar açık bir şekilde o da beni inceliyor. Bir anıyla rüya arasında sıkışmışım gibi hissediyorum çünkü onunla ilgili her şey aynı olmasına rağmen aslında farklı da. Yüzünün yuvarlaklığı kaybolmuş ve annem, yıllar önce haklıymış. Annesine gerçekten de çok benziyor. Tek fark, Bayan Dahl’ın, duygusuz bir görünüme sahip olması;

asıl amacı, saçlarının taranması ve herkes hayran hayran bak-sın diye tekrar rafa konmadan önce üstünün değiştirilmesi olan oyuncak bebekler gibi. Kendisiyle hiç oynanmayan bir bebek gibi... Sammy, onunla karşılaştırıldığında âdeta vahşi bir hayvana benziyor; kaybolan bir köpeğin, yabani dünyada yaşamayı tekrardan öğrenmesi misali, o da şartlara adapte olmuş gibi görünüyor. Sammy asla ama asla eğitilmeyecek; her zaman ısıracak, havlayacak ve kaçacak.

O da bunu biliyor, diye düşünüyorum. Tildon, onun zorlu bir tip olduğunu biliyor ve onun direncini kırana, bütün dişle-rini ve pençelerini sökene kadar da tatmin olmayacak.

Sam sonunda, kafasının içinde dönüp duran ama sorabile-ceğinden emin olmadığı o soruyu yöneltiyor: "Sen... diğerleri gibi değilsin, değil mi?"

Tam bu sırada kulağımın dibinde bir ses uğulduyor: "Hâlâ yedek güç kullanımındayız. Bütün PÖK birlikleri, rapor ve-rin." Alfabetik sırayla yirmi kişinin vızıldamasını dinliyorum. "Kulübe 1, temiz." "Kulübe 2, temiz." Yemekhane, Revir, her yer kilitlenmiş. Kafese yaslanarak yere çöküyorum. Daha çok vaktim var. Çok fazla olmayabilir ama benim için dünyalara bedel.

"Lucas?"

Endişeli yüzüne bakınca sorusunu hatırlıyorum. "Ben farklıyım. Bana zarar veremediler."

Parmaklarını yeniden parmaklıklarda gezdirmeye baş-lıyor ama tam bana uzanacakken kendine hâkim oluyor. Başımı ona doğru eğerken yorgun bir hâlde derin bir soluk veriyorum. Ne diyeceğimi bilmiyorum. Zihnim düğüm dü-

ğüm olmuş, bundan kurtulmanın yolunu arıyorum; ona nasıl yardım edebileceğimi, birlikte nasıl kaçabileceğimizi ve gidip Mia'yı bulabileceğimizi düşünüyorum. Sam yeniden uzanıp yüzümdeki ıslak, koyu renk saçları düzeltene kadar kafatasımdaki ağrı durmuyor. Parmakları buz gibi ama ben aşırı sıcakım, yanıyorum.

"Diğerlerinin yakınına gitme, Sam," diye fısıldıyorum. "Onlara bakma. Onlarla konuşmaya çalışma. Onların içinde insanlığa dair hiçbir şey kalmadı. Sana zarar verirler. Çünkü bunun için eğitildiler."

"Ama seni eğitemediler, öyle mi?"

"Ben de... ben de çok sağlıklı hissetmiyorum," diye açıklamaya çalışıyorum. "Çünkü hissetmemi istedikleri şeyleri ben de hissettim." Acının içinden çıkıp gelen, zihnini boşaltan o tatlı hiçliği... "Ama benim... bununla baş etme yöntemlerim var."

Bunu hazmetmeye çalıştığını ve anladığı anda gözlerinin ışıldadığını görüyorum. Yüzünde silik bir gülümseme beliriyor. "Tosbağa."

Gözlerimi sıkıca yumup başımla onaylıyorum. Annemin bana taktığı bu isim, kalbimi yakıp kavuruyor.

"Baş etmeme yardım ediyor. Zihnimin içinde kaybolunca onları duymuyorum. Hissetmiyorum. Bana zarar veremiyorlar ama bunu da bilmemeleri gerek. Bu yüzden de... benden istedikleri şeyleri yapmak zorundayım. Yani boyun eğmem, emirlere uymam gerek."

"Bazen boyun eğmemiz gerekiyor," diyor, "hayatta kalabilmek için."

"Bu sabah da boyun mu eğiyordun?" diye soruyorum. "Bana daha çok öfke patlaması gibi geldi de."

Sam elini çekip bakışlarını benden uzaklaştırıyor. Çenesi inatçı bir şekilde kilitlenirken hafifçe öne doğru çıkıyor. Bu o kadar Sammy'ye has bir hareket ki içimde, mantıksız bir kahkaha atma isteği oluşuyor ama bunun nasıl yapıldığını hatırlayacağımdan bile emin değilim. Karşımdaki asla prenses olmak istemeyen küçük kız işte.

"İlk defa mı yapıyor bunu?" diye soruyorum. "Ne kadar zamandır..."

"Ne kadar zamandır onu kışkırtıyorum, öyle mi?" Bunu, öfkeyle kükreyerek söylüyor. İçindeki aslanın uyandığını görüyorum. Tırnakları zemine pençe gibi geçiyor. "Birkaç gün önce vardiya başladığından beri. Bizim kulübeye daha yeni atandı. Başka kulübelerdeki birkaç kız... Neyse, hallolacaktır. İlgisini kaybetmesi için bir yol bulurum."

Tanrım. Tam da tahmin ettiğim gibi, değil mi? Onu takıntı hâline getirmiş. Geçmişte başka kızlara da musallat olmuş. Kamp görevlileri de asıl sorunu halletmek yerine Tildon'ın yerini değiştirip duruyorlar. Erkeklerin kulübelerine almayı bile akıl edemiyorlar.

Ya da belki de onu da denemişlerdir ve pislik herif için bunun bir önemi olmamıştır. Kusacakmışım gibi hissediyorum. Ciğerlerimdeki duman, göğüs kafesimi dolduruyor.

"Sorun onda, sende değil." Bunları öfkeyle söylüyorum. "Sen yanlış bir şey yapmadın. Bir daha böyle bir şey denerse onu..."

"Hiçbir şey yapmayacaksın," diyor. "Yapamazsın. Hayır,

beni dinle. Mia'yı bulmalı ve... buradan kurtulmanın bir yolunu bulmalısın. Bana söz ver."

"Söz veremem," diyorum. "Sana bir daha dokunursa küle döner."

"Hiçbir şey yapamazsın, Lucas. Yapamazsın. Buranın amacı bu zaten."

Gerçekten de öyle, değil mi? Kendimizi koruma hakkımız da dâhil, her şeyimizi elimizden aldılar. Güçsüz olmak diye buna deniyor işte; her konuda -buna ahlaklı davranmaları da dâhil- onlara bağımlıyız. Normal insanlar gibi davranacakları konusunda onlara güvenmekten başka çaremiz yok.

"Kaçmalısın. Fırsatını bulur bulmaz kaçmalısın. Buradan kurtulup aileni bul ve..." Sam, lafını tamamlamadan tekrar öne doğru eğiliyor. Kaşları çatılıyor. Yüzümdeki ifadeyi ondan gizleyemiyorum ve nasıl görüldüğümü tahmin edebiliyorum. Acımı daha fazla saklamak zorunda kalmak istemiyorum. Zaten ondan hiçbir şey saklayamam ki...

"Ah... Hayır, Lucas, olamaz," diye fısıldıyor. Kayıp yıllar aramızda uzanıyor ve ben, bu boşlukları doldurmaktan, ona bunu anlatmak zorunda kalmaktan nefret ediyorum. *Ya öyle olmasaydı?* diye düşündüğüm her andan nefret ediyorum. *Ya Bedford'da kalmış olsaydık ve orada mücadele etseydik? Ya Sam ve Mia'yla birlikte Thurmond'a gelmiş olsaydım?* En azından onları nerede bulacağımı bilirdim. "Ne oldu?"

Kalbimi parçalara ayıran acıyı üzerimden atmaya çalışıyorum. "Biz... büyükbabam ve büyükbabamla yaşamak için Pennsylvania'ya gittik, hatırlıyor musun?"

"Tabii ki."

"Toplamalarla ilgili duyuru yapmaya başladıkları için onların yanında kalamadık çünkü ben zaten değişmiştim. Çok tehlikeliydim ve insanlar nerede olduğumuzu biliyorlardı. Bu yüzden oradan ayrılıp ilerideki kasabalardan birine gittik." Terk edilmiş bir otoparkta, arabamızın içinde yaşadık ama yüzünde öyle paramparça bir ifade var ki bunu ona söyleyemem. Hem aslında o kadar kötü de değildi. Gündüzleri pencerelere çarşaf koyardık; babam iş aramaya giderdi, annemle Mia da anlattıkları hikâyelerle birbirilerine üstün gelmeye çalışırlardı. Bazen arka koltukta uzanır, yanağım kumaşa değerken annemin seslendirdiği karakterleri dinleyecek kadar küçük olduğum o zamanları düşünürüm. Babam, elinde yiyecek bir şeyler, yüzünde bir tebessümle gelir, uzanıp annemi öperdi. O sıkıcı, sıcak ve uzun günleri özleyorum; çünkü o zaman kendimi güvende hissediyordum.

"Aslında... araba kaçırma olayıydı başta. İki adamın kafası yerinde değil gibiydi. Benim ve Mia'nın orada olduğunu fark ettiklerinde olay, başka bir şeye dönüştü. Annemle babam bizi bırakmıyorlardı. Annem torpidoda sakladığımız paraya uzanınca silah çekeceğini sanıp paniklediler. Babam da onun önüne geçmeye çalıştı. Her şey çok çabuk oldu."

"Öldüklerine emin misin?"

Kan ve dumanın o berbat kokusu her yanıyı sarıyor ve kafamın arkasında, bir davul gibi tangırdayan ağır tekrar başlıyor. Mia'nın çığlıklarını duymamak için çatıyı döven yağmurun sesine odaklanıyorum.

"Tanrım," dedi. "Tabii ki eminsin. Çok üzgünüm. Sen... sen..." Gözlerini kırpıştırıp boğazını temizliyor ama sonunda kendini bırakıyor ve kirpiklerinde biriken gözyaşlarını görü-

yorum.

“Seninkiler?” diye soruyorum.

Annesiyle babasını sevmezdim. Hem de hiç. Onlarla ilgili en iyi şey, Sammy’ydi ve onlar, bunu bir kez olsun fark etmediler. Onun gibi birinin öylesine... cansız bir evde nasıl yaşayabildiğini hiç bilmiyorum. Cansız cümleler, cansız sarılışlar, cansız yemekler... Annem onun için o kadar üzülmüyordu ki Sam’in karmaşık ve hınzır huylarını ortaya çıkarmaktan zevk alırdı. Sam, evde arayıp da bulamadığı her şeyi bizde buluyordu. Bizim ev her zaman güzel şeylerle dolup taşardı. Bedford’daki evimiz gürültülü ve karman çormandı; orayla ilgili anılar öyle tatlı, öyle canlı ki âdeta canımı yakıyorlar.

Sam omuz silkiyor. “Babam beni okula götürdü. Onları son görüşüm de bu oldu.”

Onu yetiştiren insanlar için kaba ve kötü bir şey demeden nasıl bir yanıt vereceğimi düşünüyorum. Kafese yaslanmaktan başka bir şey gelmiyor elimden. Sam de aynısını yapıyor; ben de aramızda bu engel olmasaydı, hayatlarımızı olması gerektiği gibi yaşasaydık ne olurdu diye hayal etmeye çalışıyorum. Kaçırdığımız şeyler –oyunlar, danslar, dersler– âdeta içimi oyuyor, bomboş bırakıyor. Ama Sam’in orada olduğunu biliyorum. Sam orada.

“Hâlâ Greenwood’u görüyor musun?” diye soruyor Sam yumuşak bir sesle.

“Eskiden olduğu gibi değil,” diyorum. “Odaklanmam, hatırlamam gereken başka şeyler var.” Keşke eskiden olduğu gibi hikâyeler uyduran bir ruha sahip olsaydım. O hikâyeler o kadar saf, o kadar basitti ki... Hem kuralları da biz belirle-

diğimiz için her zaman kahraman olabiliyordum.

Ama artık yaşamlarımızda oyun oynayacak ya da rol yapacak bir alan kalmadı. Geçirdiğimiz bu dakikalar bile gerçeklik tarafından çalınıyor. Kabuğuma ihtiyacım olsa da geçmişin tatlı ışıltısında kaybolarak dikkatimi gelecekte ayıramam.

"Ben sürekli düşünüyorum," dedi Sam. "Bir defasında... Mia büyücü olmuş ve kaleyi ele geçirip seni tutsak almıştı. Ama beni neden pelüş hayvanlarıyla dövdüğünü hatırlamıyorum."

Gülümsemeden edemiyorum. Mia'nın dram konusunda doğal bir yeteneği vardı. Büyücü, kötü kraliçe ya da canavar olduğunda çok mutlu olurdu; hatta annem, görünümünü tamamlaması için makyaj yapmasına izin verdiğinde keyfine diyecek olmazdı. "Ormanın hayvanlarını kontrol edebiliyordu, hatırladın mı? Onu savunuyorlardı." Eh, tabii ki Greenwood'da koca, yırtıcı kedilerin de olması gerektiğinden bu hayvanlara pelüş kaplanı Ty-Ty da dâhildi.

"Ayrıca seni de bir yaratığa dönüştürmüştü! Nasıl unutabilirim ki?" Sam öylesine belli belirsiz bir kahkaha atıyor ki bunu hayal ettiğimi düşünüyorum. "Zayıf noktası suydu. Senin su tabancanı kırmıştım."

"Ama sonra şarkı söyleyerek onu uyutabildiğini anlamıştın," diyorum. "Sammy yine günü kurtarmıştı. Nasıldı o şarkı? *Kalbimde neşe, neşe, neşe var...*"

"O kadar mutlu, mutlu, mutluyum ki..." Güçlkle yutkunurken sesi kısılıyor. "Seni özledim. Bu, gerçek mi? Ben... Bu gerçekten oluyor mu?"

"Emin ol, ben seni daha çok özledim," diyorum rengimle

hiç ilgisi olmayan, yalnızca kim olduğumla, kim olmak istediğimle alakalı olan bir ateşle. "Her şey eskisi gibi." *Beni hiç terk etmemişsin.*

Sam dudaklarını aralayıp arkasına yaslanıyor ama bir şey demek isteyip istemediğini hiçbir zaman bilemeyeceğim. Çünkü tepemizdeki ışıklar çat diye açıldığında bir roket gibi fırlayıp doğruluyorum. Uyuşuk sersemlik hâli zihnimden sökülüp alınıyor ve gerçeklik, suratıma çarpıveriyor. Sam, kafesin metal zemininde geriye doğru sürünüyor. Görüş açımdan çıkmadan önceki o bir saniyede, yüzünde beliren umutsuzluğu görüyorum ve kalbim, herhangi bir copun, elektrik şokunun, bıçağın verebileceğinden çok daha kötü bir acıyla ikiye ayrılıyor. Kulağımın içinde güncellemeler vızıldıyor; Kontrol Kulesi, sert bir tonla, "*Elektrik sorunu çözüldü, programınıza devam edin,*" diyor.

Güçlkle kapıya doğru ilerliyorum, ardından tekrar kafeslerin dizili olduğu duvara dönüyorum, sonra tekrar kapıya yöneliyorum. Kararsızlığımı odayı arşınlayarak gidermeye çalışıyor gibiyim. Düşünceler zihnimde dönüp duruyor. Olsun, görüntülerin aktif olduğu bilgisini aldıktan sonra oradan ayrılmamı söyledi; teknik olarak bana bu bilgi değil, sadece elektriğin geldiği bilgisi verildi. Sanırım bu bahaneyi onlara yutturabilirim; kadının sözlerine harfiyen uymuş olduğumu düşünebilirler. Neticede kafalarımızın içinin bomboş olduğunu, bize istedikleri düşünceleri ve emirleri yağdırmaları için beklediğimizi düşünüyorlar. Sam'i yalnız bırakmak zorunda kalmayacaksam sonsuza dek aptal oynatabilirim. *Kahretsin.*

Bu, bir sorun olabilir; buraya gelme sebebime, kusursuz oyuncak askeri oynamaya konsantre olmayı beceremeyece-

ğim. Sammy'den başka bir şey düşünmeyi beceremeyeceğim.

Sam yine neşe ve mutlulukla ilgili o şarkıyı mırıldanmaya başlayınca olduğum yerde duruyorum, zihnim sakinleşiyor.

Arkamdaki kapı sarsılarak açılınca içeri yağmur taneleri ve güçlü bir rüzgâr giriyor. Ona ulaşmalarını engelleyen bir duvar olabilirmişim gibi, hazırola geçip bacaklarımı aralıyorum. Olsen'a neden hâlâ burada olduğumu açıklayacak bir bahane bulmaya çalışırken kafamı çeviriyorum.

Ama orada, kapı girişinde duran kişi Olsen değil.

Tildon.

ÜÇ SAM

TERS GİDEN BİR ŞEYLER VAR.

Lucas, odayı arşınlamayı ve kendini harap etmeyi bıraktı ama havayı dolduran gerginlik çok daha tehlikeli bir şeyden kaynaklanıyor gibi görünüyor. Odadaki sıcaklık artıyor ve ben, bunun sadece tepemdeki borulardan kaynaklanmadığını anlıyorum. Kafesin yan tarafına yapışıp neler olduğunu görmeye çalışırken, kafesi parçalayana kadar tekmeleyip durmamak için kendimi çok zor tutuyorum. Buradan çıkmak istiyorum.

Kapı tekrar kapanınca rüzgârın uğultusu boğuklaşıyor.

“Gidebilirsin.”

Tek kelime... Yüreğime saplanan dehşet oku, âdeta göğüs kafesimin içindeki kalbimi durduruyor.

Sırtımı kafesin uzak köşesine bastırıyorum. Aramızda kilit var. Kafesteyim. Kafeste güvendeyim.

Tabii anahtarı yoksa.

Ona anahtar vermiş olabilirler mi?

Olsen'dan almış olabilir mi? Olsen nerede ki? Neden bu-
raya-

Üzerinden sular süzülen botları yere çarparken şap şap sesler çıkarıyor. Öne doğru üç kısa adım atıyor ama ben hâlâ ne onu ne de Lucas'ı görebiliyorum. Ellerimle yüzümü kapatıyorum, sırtımın zonklaması geri dönüyor ve başım, Beyaz Gürültü yüzünden ağrıyor. Boğazım, sahip olduğumuz o birkaç dakikada ona söyleyemediğim şeylerle yanıyor.

Yapma Lucas, diye düşünüyorum. Buna değmez.

Buradan kurtulması, Mia'yı bulması gerek. Kırmızılarının nasıl davranmaları, ne gibi bir hizmette bulunmaları gerektiğini bilmiyorum ama hiçbir PÖK'ün, itaatsizliği hoş karşılamayacağından eminim.

Lucas'ın kalbi böyle bir yer için fazla yumuşak. Hayatımda tanıdığım en güzel ruha sahip insan o. Ona izin vermemeli, onunla konuşmamalıydım. Bunu fark etmemle başımdan aşağıya kaynar sular dökülüyor. Varlığıyla, elimi uzatsam dokunabileceğim kadar yakınımda olmasıyla öylesine sarıp sarmalanmışım ki... Pek çok açıdan farklılaşmış. Sesi, kalınlaşmış ve ne kadar sönükleşmiş olsa da içinde hâlâ o tebessüm tınısı hissediliyor. Eskiden benden daha kısa ve daha siskayken şimdi babasının boyuna erişmiş ve kilo almış. Sadece öylece dururken bile varlığıyla odayı kaplayan birine dönüşmüş.

Bunu nasıl yaptığını, kalbini bu kadar derinlere gömecek gücü kendinde nasıl bulduğunu bilmiyorum; eskiden yüzü onu hemen ele verirdi. Sırf onu eskiden -ve hâlâ- çok iyi tanıdığım için gözlerinin ardındaki acıyı görebiliyor, onun ne

olduğunu anlayabiliyorum. En son ne zaman ailesiyle ilgili konuşabildi acaba? Bütün bu yıllar boyunca zihninin içinde tutsak olmuş bir hâlde yaşamayı nasıl başardı?

Bu sabah, teninin altında kaynamakta olan gücü hissetmiş, geçen yıllar içinde onun da benim kadar sertleştiğini sanmıştım. Ama çok yanılmışım. O, hâlâ iyi ve tatlı Lucas. Onun her şeyi nasıl derinden hissettiğini bildiğimden, dünyada en sevdiği iki insanı kaybetmenin acısıyla baş etmek için nasıl insanüstü bir güç harcadığını tahmin bile edemiyorum; onların ölümünün sırf düşüncesi bile benim kalbimi paramparça ettiyse, kim bilir o kendini nasıl hissetmiştir. Lucas çocukken sürekli ağlardı. Olaylar onu sadece üzmemle kalmaz, âdeta yerle bir ederdi; bu yüzden de onun canını sıkıyan her çocukla kavga etmek isterdim.

Kendini onlardan saklayabilir ama benden saklayamaz.

"Aptal mısın yoksa sağır mı?" diye homurdanıyor Tildon. "Dışarı!"

Önce bir ayak sesi, ardından aynı ama daha hafif bir ses duyuyorum. Ve bir klik sesi duyuluyor; cop, kancasından çıkıyor. Sesi şimdi tanıyorum. Hafızamda, asla tam olarak iyileşmeyecek bir yara bu ses.

Soluk soluğa kalan biri var ve bu, ben değilim. Lucas'ın olduğunu da sanmıyorum.

"Burada bir sürü kafes var. Küçük prensese katılmak mı istiyorsun? Bunu isterdin, değil mi?"

Lucas bir şey demiyor. Tildon bir şey yapmıyor. Avucunun içinde copu sıkıldığını duyabiliyorum ama Lucas'a vurmuyor. Geçmişte Kırmızılara nasıl işkence ettiğini ve bazılarının bun-

ları hatırlıyor olabileceğini bilerek bir Kırmızı'yla karşı karşıya dururken nasıl görüldüğünü kafamda canlandırmaya çalışıyorum.

Git buradan, Lucas! Zihnimin içinden haykırıyorum. Keşke yüzünü görebilseydim, o zaman gitmesinin sorun olmadığını bilirdi. Benim için burada kalamaz. Buna değmez.

Tildon, aralarında bir kol mesafesi bırakmaya özen göstererek etrafında dolanırken Lucas kapıya doğru kararsız bir adım atıyor. Bir anda damarlarımda, kan yerine iğneler ve bıçaklar gezinmeye başlıyor. İlk olarak Tildon'ın sağa sola çamur sıçratan botlarını görüyorum. Nefes alamıyorum. Bir anda, gerçek üzerime çökerken fark ediyorum: Bu, asla bitmeyecek. Ta ki kamp görevlileri devreye girip onun yerini tekrar değiştirene ve onu, başka bir kıza musallat edene dek... Bu düşüncenin beni rahatlatmasından nefret ediyorum. Hayatta kalabilmek için ne kadar bencil olmam gerektiğini görmekten nefret ediyorum.

Yere çömelerek copuyla kilide hafifçe vuruyor. İşte o zaman kendimi bir hayvan gibi hissediyorum. Kapana kısılmış, bir bıçak darbesini bekleyen bir hayvan gibi... "Selam, tatlım. Sabahki sohbetimizi tamamlayamadık."

Ona bakmayacağım. Bakmayacağım. Gözleriyle beni, üzerime yapışan ıslak eşofmanımı, karman çorman saçlarımı süzdüğünü hissedebiliyorum. Keşke Olsen gitmeden önce saçlarımı kesseydi. Adamın delici bakışları köprücük kemiğime düşen saç tutamlarına kilitlenince Olsen'ın ne demek istediğini anlıyorum.

Tildon, sağlamlığını test etmek için kilidi çekiştirince irkil-

diğimden gülüyor ve bakışlarını benden bir an bile ayırmadan copunu kafesin önünde yukarı aşağı gezdiriyor. Bedenimden çıkıp gitmek, gölgeler içinde kaybolmak istiyorum. Ruby'nin yaptığı gibi yok olmak istiyorum. Daha fazla burada kalamam. Kalamam.

Copu indirince kafes yerinden oynuyor. Çıkan gürültü yüzünden tepeden tırnağa öylesine sarsılıyorum ki dilimi ısıyorum ve ağzımın içini dolduran kanın tadını alıyorum. Kollarımla yüzümü kapayınca Tildon yine kahkaha atıyor. Copla vurduğu yerdeki ince metal bükülmüş. Parmaklıklar arasındaki boşluk, anormal bir şekilde bükülerek içeri doğru genişlemiş. Copu kapının alt köşesine yerleştirip burayı da bükmeye başlıyor ve köşeyi kendine doğru çekerek elini sokabileceği kadar geniş bir boşluk açıyor. Tekrar etrafımda dönerek bacaklarımı göğsüme çekiyorum ve onun dokunuşundan kaçmak için sol tarafımı kafesin arka kısmına yapıştırıyorum.

"Tatlım," diye sesleniyor. "Gel buraya, tatlım!" İlk iki kelimeyi, copuyla vurgulayarak söylüyor. *Burada olduğum sürece bana ulaşamaz. Kafeste güvende-*

Tildon bir anda ayağa kalkıyor ve kafesi önünden kavrayıp kendine, küçük odanın ortasına doğru çekiyor. Boğazımdan yükselen çığlık, betonda sürüklenen metalin çıkardığı tiz sesin, üstümdeki kafeslerin yere devrilirken çıkardığı güm-bürtünün altında boğuluyor. Tatmin olmuş bir homurtuyla ve bütün dişlerini göstererek gülüyor ve kafesi yere bırakıyor. Artık ondan kaçamam. Üzerimde dikilmiş, nasıl ulaşacağını düşünerek bana bakıyor. Köşede, sırtı hâlâ bize dönük hâlde duran Lucas'a bakmamak için kendimi zor tutuyorum.

O, sana yardım edemez, bundan kendi başına kurtulmalısın, düşün'n hadi, Sam, düşün...

"M27 görev yerine dönmek için kafeslerden ayrılma izni talep ediyor," dediğini duyuyorum Lucas'ın. Sesinde aksak bir ritim var şimdi; her kelimeyi kesik kesik söylüyor. "Burada bulunan Memur Tildon beni serbest bırakabilir."

Tildon'ın dişlerinin arasına sıkışan nefesi bir ısığa dönüşüyor. Hızla arkasına dönüp Lucas'a öylesine bariz bir gazele bakıyor ki her ikisinin birden buradan nasıl canlı çıkabileceğini hayal edemiyorum.

İçgüdüsel panik hissi, yerini dehşet dolu bir kavrayışa bırakıyor. Sadece izin istiyormuş gibi görünerek Tildon'm burada olduğunu onlara haber veriyor. Ama anlamıyor. Elektrik geldi. Kamera çalışıyor. Kontrol Kulesi onun burada olduğunu biliyor olmalı. Ama umurlarında değil işte.

Yapma! Çılgılık atmak istiyorum. Okları üzerine çekme. Çık git buradan.

Ama en azından denedi. Denedi. Ona o kadar minnettarım ki boğazıma bir yumru oturuyor.

Her ikisi de yerinden kıınıldamıyor ve ben, ses çıkarp bu gergin sessizliği bozamayacak kadar korkmuş bir hâldeyim. Tildon hâlâ hareketsiz, donup kalmış bir hâlde bekliyor; eli başımın birkaç santim üzerinde sallanıyor. Kontrol Kulesi'ndekiler kulaklıktan bir şeyler diyor olmalı. İlk kez, onun burada olduğunu bilmeme ihtimalleri olduğunu düşünüyorum. Belki de elektrik geldiğinden bu yana burayı izleyen olmamıştır.

Lucas, yavaşça dönerek kapıya uzanan kısa mesafeyi ge-

çiyor. Kapıyı açıp tutuyor; oda, soğuk havayı içine çekerken soluğu kesilmiş gibi görünüyor. Lucas tek kelime etmeksizin öylece bekliyor. Bakışlarını bir an olsun Tildon'dan ayırmıyor.

"Seni aptal pislik," diye tıslıyor PÖK. "Sakın bunu unuta-cağımı--"

"Emirlerimiz," diyor Lucas, sesinde bir gıdım sıcaklık ol-maksızın. "Efendim."

Rolünü o kadar iyi oynuyor ki bedeninde iki farklı çocu-ğun ruhunun tutsak olduğunu düşünüp dehşete kapılmamak işten değil. Onda gördüğüm parlaklığın son izleri de sönerek tamamen yok oluyor.

Tildon bakışlarını bana indiriyor ve ben, daha dönme fır-satı bulamadan yüzüme tükürüyor. Suratıma bakarken yü-zünde beliren gülümseme, bana burada yaptığı her şeyden çok daha kötü; çünkü bu, bir vaat. Hızla başımı eğip büzü-şerek, eşofmanımın koluyla üzerimdeki bütün izlerini silmek için daracık bir alana sıkışıyorum. Onun kokusu, tıpkı bir ze-hir bulutu gibi üzerimde asılı kalıyor ve sonunda kapıya doğ-ru gidip ışıkları kapayana dek öğürüp duruyorum.

Kapı çarpılarak kapanıyor ve arkalarından kilitleniyor.

Beni, etrafımdaki duvarlardan başka duyabilecek hiç kim-se ya da hiçbir şey olmadığında yine şarkı mırıldanmaya baş-lıyorum. Boğazımdaki sancı yok olana dek sesimi gittikçe ar-tırıyorum, ardından rüzgâr, bana eşlik etmeye başlıyor.

Ne kadar imkânsız görünse de uyuyakalıyorum.

Sığ bir uyku bu; hani bir dalıp bir uyanarak uyuduğunuz, en sonunda kendinizi çok daha yorgun hissettiğiniz türden bir uyku. Gün ışığı beni âdeta ikiye ayırıp bedenimdeki bütün sinirleri gözler önüne seriyor. Her zamanki gibi erkenden karanlık çökerken, fırtınadan geriye kalan puslu ışık yoğun bir mora bürünüyor. Ne kadar eğilip bükülürsem büküleyim sırtım kaskatı ve tenimin de gökyüzüyle aynı renge döndüğünü tahmin edebiliyorum. Dişlerimi sıkıp gözlerimi yumarak gerçeklikten uzaklara sürükleniyorum.

Gözlerimi tekrar açtığımda dünyamdaki ışığın tamamen kaybolduğunu fark ediyorum. Kafesin yanlarında gıcırdayan metal sırtıma batıyor, tekrar hareket ettiğimde iniliyor. Gözlerimi karanlığa alıştıрма imkânım yok ve kapıda, elektronik kilidin olduğu yerden gelen nokta hâlindeki kırmızı ışık dışında hiçbir şey görünmüyor. Ama bütün diğer hislerim keskinleşerek gözlerimin yerine geçiyor. Islak post kokusu yavaş yavaş küçük odadan çıkıyor ama onun yerini ıslak köpek mamasının pis kokusu alıyor. Karnım gurulduyor, boğazım kuruyor ama sabaha kadar dayanabilirim. Sahi, burada ne kadar kalacaktım? Bu sabahki olaylar resmen başka bir hayatta gerçekleşmiş gibi geliyor.

Acaba Lucas'ı da hayal mi ettim? Korku, boğazıma yapıyor ve iyice sıkıyor. Bu, ilk olmazdı. Ne zaman ihtiyacım olsa orada oluyor; kendisini, anılarımı sakladığım kutudan çekip çıkarmamı bekliyor. Ama şu anda, eskilerin yanına yeni görüntülerin eklenmiş olduğunu fark ediyorum. Gözlerimi kapayınca onun tekrar burada oturduğunu hissediyorum. Yüzünün her bir kıvrımını ve gamzesini o kadar net hatırlı-

yorum ki sanırım onu havaya çizerek tekrar buraya döndürebilirim. Keşke şarkı söyleyen sesini de zihnime hapsedebilmiş olsaydım.

Bir nefes daha alıyorum. *Gerçek*. Bütün bunların bir rüya mı, yoksa bir kâbus mu olduğunu bilemiyorum. Bu minicik lütuf, şu anki hayatıma o kadar yabancı ki... Zihnim, kalbimdeki ateşi hemencecik yakabilmek için elinden geleni yapıyor; gerçekten de beni, bu gerçekliğe sürüklemek için ne yapabileceğini düşünüyor gibi görünüyor.

Büyük ihtimalle, her ikimiz de burada olmadığımız müddetçe onunla bir daha konuşma şansı elde edemeyeceğim. Onun bu kampa gelmesi, birbirimizi tanımamız, onun göreve atılması ve elektriğin kesilmesi için pek çok ihtimalin bir araya gelmesi gerekmişti; bu düşünceyle nasıl heyecanlandığımı görünce ellerim titriyor. O buradayken, zamanın kıymetini yeterince bilemedim. Geri dönüp o birkaç dakikayı tekrar yaşasaydım, onun kokusuna, çenesinin sağ tarafındaki yara izlerinin detaylarına, konuştuğu şeye bağlı olarak sesindeki sıcaklığın azalıp artmasına çok daha fazla dikkat ederdim.

O gidecek ve sen kalacaksın; bunu da atlatacaksın.

Öyle mi gerçekten?

Hiçbir konuda seçim şansım olmayacak mı? Lucas, kalbime bir soru olarak değil, bir sonuç olarak girdi tekrardan. Belki de tüm bunların amacı, yaşamın, bana her şeyin nasıl güzel olabileceğini göstermek istemesiydi; hayatımda her şeyden çok istediğim şeyi sırf benden koparıp almak için bana sunmasıydı. Uzun süre boyunca hiçbir şeyiniz olmayınca, bir şeyi kaybetmenin neden olduğu dehşet hissini unutuyorsunuz.

Betona sürtünen bir ayak sesi duyuluyor. Kafamı kaldırıp karanlığın içine doğru gözlerimi kısarak bakıyorum. Bu kampta her çeşit kemirgen mevcut. Binbir türlü hamam böceği ve örümceğin yanı sıra birden fazla da fare öldürmek zorunda kaldım; üstelik de kâğıt gibi incecik, bağciksız spor ayakkabılarımın topuğuyla. Köpek maması çuvalları onlar için cennet gibi olmalı; kilometrelerce alan boyunca en kolay buldukları yiyecek muhtemelen bunlardır.

Ama betonu eşeleleyen ve duvarlarda gezinen bir farenin nasıl ses çıkardığını biliyorum. Ve bu, bir fare değil.

Biri, dişlerinin arasından soluk veriyor. Bu sesi duysam da aslında onu ayak bileğimin yakınında hissediyorum.

“Kim var orada?” Fısıldamış olmama rağmen sesim, kulağıma anormal derecede yüksek geliyor. Ne kadar zamandır uyuyordum ben? Biri gelmiş olsa bunu duyardım; sırf kapının gıcirtısı bile beni, en derin uykumdan sıçrayarak uyandırmaya yeterdi.

Bacaklarımı uzattığım yerden geri çekmeye başlıyorum. Ama bu hareketim, bir başkasını tetikliyor; sıcak, kaygan bir kas yığını, sessiz bir şekilde baldırıma doğru kayıyor. *Geri döndü*, diye düşünüyorum o anda. *Burada, kilidi açtı*. Hiçbir şey göremiyorum, bu lanet olasıca kafesten, odadan, bu hayattan çıkamıyorum; karanlığın ağırlığı üzerime çöküyor ve ben, ondan kurtulamıyorum. Kurtulamıyorum. *Buradan asla kurtulamayacağım*.

Çılgınca tekmeler savurduğum sırada zihnimde beliren fısıltıyı duyabiliyorum: *Yılan*.

Tıslama sesi, ateşin üzerine bir kova buzlu su dökülünce

çıkan sese benziyor; durmadan evvel çılgıncasına atan kalbimin sesine... Uyuşuk, donmuş bedenim kalçamdan bacağıma kadar uzayan ağırlıkla karşı konulmaz şekilde hareketleniyor. Bunu anladığımda artık çok geç oluyor.

Ağırlık hareket ettiğinde altımdaki metal gıcırıyor. Her ne kadar hareketsiz kalmam gerektiğini bilsem de yapamıyorum; istediğim tek şey, buradan çıkmak, buradan kurtulmak. Kıvrılarak ileri doğru atıldığında bir anlık şükran hissi kaplıyor içimi. Onun ileri zıpladığını hissediyorum ama, Tanrım, asıl hissettiğim şey, tenimi delen dişlerini, ayak bileğimin kemiğine geçirmesi oluyor.

Acıyla ve şokla çılgık atıyorum ve sadece... canım yanıyor...

Çok acıyor...

Beynime elektrik verilmiş gibi hissediyorum. Aslında var olmayan renkler ve ışıklar görüyorum. Yılanı buraya gönderen şeytanın odada olduğunu hissediyorum.

Kımıldamayı kes!

Yılan, kafesten öyle hızla kaçıyor ki uçuğunu sanıyorum. İçeri girdiği yerden, yani Tildon'ın kapıyı açmak için genişlettiği boşluktan çıkıp gidiyor. O pullu, kaygan bedeni ısırıldığı yerin üzerinden kayarak geçerken soluksuz kalıyor, boğulacakmışım gibi hissediyorum. *Gidiyorsa bir daha ısırmayacak demektir. O da en az senin ondan korktuğun kadar senden korkuyor.*

Mümkün olduğunca kımıldamadan duruyorum, sonra da titremeye başlıyorum. Elimden geldiğince aşağıya eğilerek, çoktan şişmiş ve hassaslaşmış olan diş izlerini ovuyorum. İzlerin bulunduğu yer oldukça kaygan ve sıcak; bedenimin diğer kısımlarından çok daha sıcak. Nasıl olduğunu âdeta

kafamda canlandırabiliyorum; yılanın, kış yağmuruyla derinlerdeki deliğinden sürüklendiğini, buraya sığındığını, sonra da köpek maması yemek için ne kadar çok farenin buralar da dolandığını fark edince burayı mesken tuttuğunu tahmin edebiliyorum. Ben onun için bir ısıtıcıdan başka bir şey değildim aslında. Ona sunabildiğim sıcaklıktan faydalanmaya çalışıyordu sadece.

Bulantı midemi altüst ediyor. Dönüşmeden önce iki yıl kadar izcilik yapmıştım ve bize zehirli olanları, yürüyüş yaparken onlardan nasıl kaçınacağımızı, kaçınamazsak da ne yapmamız gerektiğini öğretmişlerdi. Ama hiçbirini hatırlayamıyorum. Hafıza kutusunda hiçbir şey yok. Zihnim yıllar arasında gezinse de bir faydası olmuyor; çünkü bunlar, dönüşmeden önceki zamana ait anılar. Bir yılanı diğerinden ayırt etmeyi bilmiyorum ama neticede, bunun pek bir önemi yok. Zaten içerisi, bir şey göremeyeceğim kadar karanlık. Bildiğim tek şey, kendimi iyi hissetmediğim.

Bu olmamış gibi davranamam; yıllardan beri ilk defa öylece uzanıp işimi şansa bırakmak istemiyorum; bu hayatta daha çok takılacak mıyım, yoksa sonunda buradan tüyecek miyim diye görmek için öylece bekleyemem. Artık bütün bunların sonunda beni bekleyen bir şeyler olduğunu görüyorum. Buradan kurtulduğumda, isterse yıllar geçmiş olsun, benimle ilgilenecek birinin olduğunu biliyorum. Lucas, Kırmızılar için kurdukları bu çılgınca programdan kurtulamazsa, o zaman onu bulmam gerekecek. Ayrıca Mia'yı bulmasına yardım edeceğim; ne yapacağıma ya da sonrasında nereye gideceğimize dair hiçbir fikrim olmasa da bunun hiç önemi yok; çünkü karanlığı ardımızda bırakarak buradan hızla uzaklaşacağız.

Buradan koşarak kaçacağım ve her ikisinin de birini kaybetmenin acısını hissetmelerine bir daha asla izin vermeyeceğim.

Zihnim ve bacağım, nabzımla eş zamanlı olarak zonklarken ağırlığımı dizlerime veriyorum. Birilerinin dikkatini çekmem gerek; kabinlerimizde, her ihtimale karşı önlem olarak bir acil durum butonumuz vardı. İşte Ruby'yi de onun sayesinde gelip almışlardı. Benimse öyle bir lüksüm yok; üstelik her bir yanımdan sarsıldığı ve panik yüzünden hiçbir şeye odaklanamadığım bu ana dek bunun bir lüks olduğunun farkında değildim. Tekrardan bacağımı hissedince soluğum kesiliyor. Parmaklarım ısırığın üzerinde olmamasına rağmen, bacağımın balmumunu çağrıştırdığını hissediyorum ve keskin sancının yanı sıra; her yarım, kemiklerim zımparalanıyormuş gibi acıyor.

Kapkaranlık bir odadayım ve arkamdaki duvarda bir yerde tek bir kamera var.

Tildon'm metal parmaklıklarda açtığı boşluktan elimi çıkarıyorum. Ne zaman zihnimde yılanın görüntüsü belirse inatla Lucas'ın yüzünü düşünüyorum. *Kimse gelmiyor*, düşüncesi- nin yerini, *O gelecek, gelecek ve beni kurtaracak*, düşüncesi alıyor. Gerçekçi olmak istemiyorum. Artık bu gri uyuşukluğun içinde yaşamak sorun değilmiş gibi davranmak istemiyorum. Buradan çıkmak istiyorum. Yaşamak istiyorum. Hayatın bana sunacağı her bir acıyı ve mutluluğu iliklerime kadar hissetmek istiyorum; çünkü bu, hayatta kalmayı başardığım, hâlâ yaşıyor olduğum anlamına gelecek.

Kolumu mümkün olduğunca dışarı uzatıp yukarı aşağı sallıyorum. Ardı ardına birbirine eklenen saniyelerle dakikalar geçiyor; sonunda metalin koluma battığını ve hiç kim-

senin gelmediğini görmezden gelemeyecek hâle geliyorum. Kilidi çekiştiriyorum ama ellerim o kadar çok titriyor ki sıkı tutamıyorum. Kafesin metal zemininde gerileyip gömleğimi çıkarıyorum ve tenim serin havayla buluşuyor. Aslında iyi de geliyor. Tenimin hemen altında yanan bir şeyler var; bunların midemde de fokurdadığını hissediyorum, ardından her yerime kramp girmeye başlıyor. Gömleği önce boşluktan dışarı atıyorum, sonra da yakalamak için uzanıyorum; her şeye rağmen ümidimi kesmeksizin karanlıkta renkli gömleği daha rahat görebileceklerini umut ediyorum. Gömleği çılgınca aşağı yukarı sallıyorum.

Hiçbir şey olmuyor, kimse gelmiyor ve bunun farkına varmam geciktikçe daha da kötü hissediyorum. *Burası çok karanlık.* Kameralar karanlıkta herhangi bir şeyi algılayamıyorsa burada bir sorun olduğunu anlamazlar. Kafesi, zıplayarak arkaya doğru sürüyebilir, duvara yaslanmış kafes yığınınına yaklaşıp onları yere düşürebilirim ama bunun da bir önemi olmaz çünkü göremezler.

Işığı yakmam lazım.

Şu noktada verebilecekleri cezanın bir önemi kalmıyor ve tekrar kendi etrafımda dönüp sırtımı kafesin tepesine sürtüyorum. Gözümün önündeki hiçbir şeyi görmüyorum, sadece parmaklarım ve çaresizce çırpınan ellerimle hissetmeye çalışıyorum. Yine de sırtüstü uzanıp tekmeliyorum. Âdeta alev yanıyormuş gibi hissettiğim bacağımı pek fazla kımıldatamıyorum. Dişlerimi gıcırdatıp kafesin menteşelerinin bulunduğunu düşündüğüm yere doğru tekme atmak için diğer bacağımı kullanıyorum; bu menteşeler kırılabilirler, öyle değil mi? Yeterince sert vurursanız her şey kırılır. Bizler, bunun

canlı kanıtları değil miyiz?

Çat diye bir ses duyuyorum; çarpmanın yarattığı titreşim bacağıma yükseliyor. *Bir kez daha. Lütfen bir kez daha...*

Kapı, uçarak beton zemine çarpıyor. Dışarı sürüklenmek için kollarımı kullanabileyim diye dönerken bir saniye bile harcamıyorum. Kafamın içindekiler fırıl fırıl dönüyor. Bacaklarımın üzerinde durmayı beceremiyorum, zaten dört ayak üzerinde gidersem düşme ihtimalim azalır.

Pürüzlü betonun tenime battığını hissederek karanlıkta ilerliyorum. İleriye uzattığım elim bir duvara çarpınca yukarı uzanıp duvar boyunca ilerleyerek elektrik düğmesini arıyorum. Parmaklarım betonun üzerinde beceriksizce kayıyor. Bir klik sesi duyana dek zorla daha yukarı uzanıyorum ve ardından odayı kaplayan ışık gözlerimi yakarak yaşırtıyor. Kolumla yüzümü kapayıp kapıya bakıyorum. Muhtemelen dışarıdan kilitlidir, değil mi? Ama deneyebilirim. Denemem gerekir.

Ama hepsi bu kadar. Bütün gücüm, alnımda boncuk boncuk terler bırakarak beni terk ediyor. Beynim, çenemin alt kısmında kalan hiçbir şeyi kontrol edemiyor.

"Yardım edin!" Bu feryat, âdeta ciğerimden kopuyor. Oda-
nın üst köşesindeki karanlık bulanıklığa doğru gözlerimi kı-
sarak bakıyorum. "Bana yardım edin! Lütfen!"

Ölmek istemiyorum. Böyle ölmek istemiyorum.

"Bana yardım edin! Yardım..."

O kadar ani ve şiddetli bir şekilde geliyor ki midemin içindekiler, hızla dışarı çıkarken kafamı çevirmeye bile vaktim olmuyor. Öğürmelerimin arasında başka bir kelime etmek

şöyle dursun, nefes bile alamıyorum. Midemde bir şey kalmadığında bile kramplar içinde öğürmeye devam ederek ağlıyorum çünkü canım yanıyor, canım yanıyor...

Karanlık önce beni yutuyor, ardından geri tükürüyor; bedenim beni, içinde bulunduğum derinliklerden tekrar yüzeye çekmeden evvel ne kadar süre boyunca boğulduğumu bilmemin imkânı yok. Saçlarım yüzüme, boynuma, omuzlarıma yapışmış hâlde; etrafımdaki dünya fırıl fırıl dönüyor ve sisler içinde. Karanlığın içinden yükselen tutarsız hayaller, canlı gün batımı misali göz alıcı renklere sahipler.

Babamın sesi, gecenin içine âdeta borazan gibi yayılıyor: *Dikkatli ol, sana yılanları ve akrepleri ezeceğin ve bütün düşmanlarıninkinden daha büyük bir güç veriyorum; sana hiçbir şey zarar veremez.* Sunakta durduğunu görüyorum; arkasında mor ve altın rengi tüylerin olduğu kanatlar var ve gölgeleri, kilise sıralarının üzerine düşüyor. Annemin o mükemmel, buzdan yüzü eriyip kucağına dökülüyor. Lucas, daha büyük olan Lucas tepemde, bir ağacın dalları arasından yukarı, daha da yukarı tırmanıyor. Bana doğru dönüp aşağı bakınca koyu renk saçlarının etrafında yıldızlardan bir taç olduğunu görüyorum. Onun eline uzanırken etrafımda kıvılcımlar uçuşuyor.

Sağanak yağmurun altında, otobüsteyim. Etrafımdaki çocuklar sessizce ağlarken, koridordaki erkek ve kadınlar onları görmesin diye başlarını önlerine eğiyorlar. Bu sahne, zihnimin arşivlediği eski bir film gibi siyah-beyaz şekilde oynuyor. Ama ön çaprazdaki sırada koyu renk saçları olan, küçük bir kız var. Onu renkli görüyorum; yeşil gözleri bana bakarken ışıldıyor; üzerinde, Batman temalı mavi-sarı renkli pijamalar var. Bunu hatırlıyorum. Silah sesi... Turuncu... Otobüsün

camlarına sıçrayan, yağmurun uysalca temizlediği kanlar... O kız, büyük, tuğla binaya kadar benim yanımda yürüyor; sonunda içeri girince kıyafetlerimizdeki sular, damalı fayansların üzerine damlıyor. Onun elini tutuyorum. Onun elini tuttuğumu hatırlıyorum.

Bu, Ruby. O olduğunu biliyorum. Kayıp giden, ortadan kaybolan Ruby. O da böyle mi hissetmişti? Gecelerce merak edip durmuştum. *Nereye gitti? Cennet varsa eğer, bizi oraya alacaklar mı? Biz nereye gideceğiz? Eğer bu tel örgülerin dışında bizim için bir yer yoksa öldüğümüzde nereye gideceğiz?*

Kız, un ufak olup küle dönüşüyor. Onu, avuçlarıma alıp tekrar eski hâline getirmeye çalışıyorum ama gitti bile, her şey bitti artık; bir kazıma sesi, metalik bir inilti duyuyorum ve koridorun öteki ucuna; soluk, mavi bir ışığın parıldadığı tarafa dönüyorum. Etrafımdaki çocuklar, gölgelerin içinde kayboluyorlar. Silah patlamasına benzer bir gürültü sessizliği bölüyor.

“... acil ... gerekli... derhâl... nakil...”

Dünya, sallanıp tangırdayarak beni siyahtan çekip maviliğe doğru savuruyor. Etrafımdaki puslu ışığa bakarken gözlerimi kırıştırtıp ayaklarımın yakınında hareket eden karanlık şeklin ne olduğunu görmek için kafamı çevirmeye çalışıyorum ama bedenim kaskatı kesilmiş durumda. Dilim şişmiş ve ağzımın içinde safra tadı var. Artık hiçbir şey hissedemiyorum. Kalp atışlarımdan geriye, göğüs kafesimin içindeki yumuşak, belli belirsiz bir tıkırtı kalıyor. Bu ses, bana âdeta şöyle diyor: *Uyanık kal, daha çok savaş, gidemezsin.*

Gözlerimi uzunca bir süre açık tutmam çok zor. Geri geldi-

ğimde, tanımadığım bir yüz, tepemde duyamadığım bir şeyler söylüyor. Dikkatle hareket eden ellerinden biri boğazımda, diğeri ise bacağımda. Gidiyorum, geri geliyorum, tekrar gidiyorum; kaldırılıp sert, sabit bir şeyin üzerine konuyorum. Soğuk hava bana dokunamıyor ama koku, temiz havanın, yağmurun son demlerinin kokusu, içimde ağlama isteği doğmasına neden oluyor. Öylesine mavi, öylesine mor, öylesine altın rengi bir göğün altında kayarak ilerlerken gözlerimi açık tutmak için elimden geldiğince savaşıyorum. Ne kadar sürerse sürsün, bunu hatırlamak istiyorum.

Çünkü bunun, hayatımda gördüğüm son şey olacağını biliyorum.

DÖRT LUCAS

KAMPIN GERİ KALANINDAN YARIM SAAT ÖNCE UYANIYORUZ; hoparlörlerden yükselen kulakları sağır edici alarm sesleriyle değil, bir PÖK'ün, kışlanın parmaklıklı penceresine sürttüğü copun sesiyle kaldırılıyor. Bedeninizi ve zihninizi gerçek, derin bir uykuya dalmamak üzere eğittiğinizde, bu kadarcık bir ses bile sizin, ranzanızdan fırlayıp, "Yüzünü yıka, üniformanı giy, yatağını yap, hazırola geç, talimatları bekle!" şeklinde gerçekleşen sabah rutininize başlamanız için yeterli oluyor. Ben, bunların beşini birden tek bir hamlede yapıyor gibiyim.

Kışlada, sürüklenen ayakların ve akan suların sesi hariç çıt çıkmıyor. Bina eski olmasına rağmen iyi ısıtılıyor ve bakımlı. Pencerelerimiz ve yer döşememiz var; üstelik duvarlarımız da boyalı. Yani dün gördüğüm kulübelerle ve gece Sammy'yi götördükleri yerle kıyaslanınca eve benziyor bile denebilir.

Burası, geçen haftaya kadar, zorunlu görevlerini tamamlamak üzere olan PÖK'lere ev sahipliği ediyordu. Biz de onlardan boşalan yerlere düzgün bir şekilde yerleşip ranzaların

ucundaki, eskiden onların eşyalarının durduğu küçük sandıklara üniformalarımızı ve tuvalet malzemelerimizi istifledik. Duvarda süs namına hiçbir şey yok ama güneşten rengi solmuş birkaç tane poster asılı: Biri, görünüşe göre yedi yıldır hiç değişmemiş olan kamp programını, diğeri de renk sınıflandırmalarının tablolarını içeriyor. Tablonun en üstündeki öfke dolu kırmızı çizginin altındaki etikette, "ATEŞ, SON DE-RECE TEHLİKELİ," yazıyor.

Sert bir şekilde homurdanarak nefes veriyorum.

F13, omzunun üzerine düşen örgüsünü düzelterek yanındaki yerine geçiyor. Kafamın içinde, kızıl saçlarından dolayı ona, Rose diyorum. Onun için sahte bir hayat hayal ediyorum; aslında bunu, hepsi için yapıyorum. Her zaman bu haşın gerçekliğe zıtlık oluşturan, aptalca hikâyeler uyduruyorum. Rose'un annesiyle babasının hayvanat bahçesinde çalıştıklarını veya onun Fernando isimli evcil bir armadilloyla büyüdüğünü ve bahçelerinde maymunların dolandığını hayal ediyorum. Sadece çığlık atarken duyduğum sesinin yere düşen taç yaprakları kadar yumuşak olduğunu düşünüyorum. Eğitimci bu çocukları bir harf ve numaraya indirgeyip, onlara ait olan bütün duygu ve düşünceleri söküp aldılar. Ben, onları insan olarak görmek istiyorum. Gerekirse bunu onların yerine ben hayal edeceğim.

F13, içimize işleyen kusursuz askerî hassasiyetle çarşaflarını katlamayı tamamlıyor ve ardından üniformasını düzelterek gömleğini düzgün biçimde pantolonunun içine soktuğundan emin oluyor. Ben de aynısını yaparak orada olmayan bir kırılganlığı düzeltiyorum; dışarı çıkıp güne başlayınca dek hareket etmek, topuklarımın üzerinde ileri geri sallanmak

için yanıp tutuşuyorum.

Bu yüzden birinin üzerime çimento döktüğünü, bunun kurduğunu ve bedenimin aynı pozisyonda kaskatı kesilip olduğu yere çivilendiğini hayal ediyorum. Yardımı oluyor. Azıcık. Ama Sam'i kontrol edebilmek için saatlerdir bekliyorum. Yemek nöbetinde ona yemek götürmeye, onu kontrol etmeye, gece boyu orada görevli olmaya hazır bir şekilde Olsen'a bakıp durdum. Görev yerimden ayrılıp binanın arkasından dolanarak kimse fark etmeden ne kadar süre ortadan kaybolabileceğimi hesaplamaya çalıştım.

Ama ne Olsen ne de gece bizi serbest bırakıp kışlaya gönderen kamp görevlileri bir şey dedi. Aslında bir şey demelerini beklemiyordum ama en azından ona bir battaniye ya da su verildiğine dair bir ipucu yakalayabilmeyi ummuştum. Ya tuvaleti geldiğinde ne olacaktı? Gece boyunca ayağa kalkıp birkaç dakikalığına etrafta dolanmasına izin verecekler miydi? Bu sorular, zihnimin durmasına izin vermiyorlardı. Onlardan kaçamıyordum ve bir yanımla da zaten bunu hak etmediğimi düşünüyordum.

Elimden gelen tek şey, Tildon'ı izleyip gözden kaybolmadığından emin olmaktı. Peki ama akşam yemeğinden sonra? Ne yaptığını kesin olarak bilebilmemin imkânı yoktu. Kendi kışlasına dönerken gizlice sıvışıp oraya geri gitmiş olabilirdi.

Zihnime hücum eden şiddet ve alevlere karşı kendimi kontrol edebilmek için gözlerimi kapayıp derin bir nefes alıyorum.

Odanın uzak ucundaki kapı ardına kadar açılıyor ve içeri giren kamp görevlisi bizi süzmeye başlıyor. PÖK askeri.

yatakların arasında gezinip çarşaflarda kırıksıklık ya da içeri tıklanmamış bir kenar olup olmadığını incelerken duruşumu dikleştiriyorum. PÖK tatmin olmuş bir şekilde kamp görevlisi kadına bakıp başını sallıyor.

“Bugünkü görevleriniz şunlar,” diye söze başlıyor kamp görevlisi. Sammy’nin kulübesinin bulunduğu bloğa atanmadığımı, tıbbi koruma olduğumu duyuncaya kadar dinliyorum. Yenilmişlik hissi içime oturuyor. Aralarında Sammy’nin bulunmadığı bir avuç çocuğa bebek bakıcılığı yapacağım. Hatta daha da kötüsü, Mia’nın orada olup olmadığını kontrol edebilmem için Mavilerin kulübelerden birine bile atanmış değilim.

Kamp görevlilerini kışlanın dışına kadar takip edip ayrı yollara gidiyoruz. Soluduğumuz hava, yeni bir fırtınayı vaat edercesine nemli ve her yandan sular damlıyor. Elime, isimleri, yerleri ve çocukları alıp Revir’e götüreceğim zamanları listeleyen, tek sayfalık bir dosya tutuşturuluyor. Gün sonunda, akşam yemeği nöbetinden önce iki saatlik “tıbbi ekibeardım” görevim var.

Bunun ne demek olduğunu bilmiyorum ama benim için kesinlikle bambaşka bir anlama geliyor. Revir’de bilgisayarlar var. Kameralarla izlenmeyen bir odada bir bilgisayar bulursam sistemlerinde basit bir araştırma yapabilirim; böylece Mia’nın kesin olarak nerede olduğunu öğrenirim.

Bu düşünceyle sürüklenerek, kollarımı diğerleriyle uyum içinde sallayıp günün ilk yemeği için Yemekhane’ye doğru ilerliyorum. Kapıda görevli olan ve içeriye giren çocuklara kapıyı açık tutan Tildon’m sırttığını görsem de öfkeden kudurmayacak kadar kontrollü hissediyorum kendimi.

Gözlerim yeniden odayı tararken ayaklarım beni küçük masamıza doğru sürüklüyor. Sam'in kulübesindekiler de yemeklerini ilk postada yiyor ve işte... Onları görebiliyorum; yüzlerce kafa, köpükten kâselerin üzerine eğilmiş. Dün ağlar-ken gördüğüm, koyu renk, kıvrıcık saçlı kız o kadar solgun ki âdeta tebeşir tozuyla kaplanmış gibi görünüyor. Arkasındaki koridorda dolanan PÖK askeri, kızın üzerine eğilip kulağına bir şey fısıldadığında kızın gözleri, yanındaki boş yere kayıyor. Kalın bir parmak, kızın kulağının pembe kıvrımında geziniyor ve bunun, Tildon'a ait olduğunu anlıyorum; kafamı kaldırıncı da onunla göz göze geliyorum.

O boş yer, Sam'e ait. Mideme bir taş oturuyor ve ağzım-daki yemeği yutmayı güç bela beceriyorum. Demek ki hâlâ orada kilitli. Hâlâ o lanet olasıca kafesin içinde.

Masalar birer birer boşalıyor; yüzler ve numaralar, ikişer ikişer olmak üzere düzgün sıralar hâlinde bir araya geliyor. Biz de sıraya geçiyoruz. Bir an evvel harekete geçmek isteğimi fark edince şaşırıyorum. Çalışmak, saatlerin daha hızlı geçmesi ve yemek esnasındaki son nöbetimde programlarımız bir daha çıkışacağı için Sam'i görebileceğim anlamına geliyor. Masadan dosyamı alıp kolumun altına sıkıştırırken sağ tarafımızda toplanan Yeşil oğlanların dehşet dolu yüz ifadelerini görmezden geliyorum.

F14, gözleri bir kum taşı kadar donuk ve ifadesiz şekilde onlara doğru dönüyor. Yakınlarda bir PÖK askeri olmasa sanırım çocuklar yine fareler gibi kaçışlırdı. Onların bu kadar yakınında olmamız sinirlerini bozuyor.

Listemde 5552 olarak listelenen çocuk, kulübesindeki diğer kızlar kalkıp işlerine bakmak için dağıldıktan sonra bile

masada beklemesi gerektiğini bilen bir genç kız. Dosyayı göğsüme bastırarak uzun masalar arasında ilerleyip kızın arkasında duruyorum. Kız bana kısa bir bakış atıyor, ardından tekrar bakıyor. Sonra hemen kendini toparlayıp kara gözlerini tekrar masaya çeviriyor. Bedeni, Yemekhane'nin çatısının kenarlarındaki, donmuş dişler gibi görünen buz saçakları kadar katı. Onu kolundan yakalayıp ayağa kaldırdığımda utanç hissi her yanıma kaplıyor. Eldivenim koluna değdiği anda kız, onu bıçaklamışım gibi oluyor. Herhâlde elektrik çarpsa bu kadar yükseğe sıçrayamazdı.

Çift kanatlı kapılara yönelme sırası bize geldiğinde sonunda Tildon'ın yeniden çıkışta durduğunu ve avını öldürdükten sonra hâlimden memnun biçimde yalanan bir kedi gibi baktığını fark ediyorum. Tildon kolumu yakalayıp ardımızdaki sırayı durdurduğunda içimdeki rahatsızlık hissi gerçek, canlı bir korkuya dönüşüyor.

"Çok fena," diyor başını bana doğru eğerek. Sesi öylesine hafif ve yumuşak ki... "Bu defa orada olmaman ne fena."

Söylediklerinin ayırdına vardığımda, beynimdeki parazit gibi dağılmaktan sadece bir adım uzaklıktayım. Dönmek üzerim ama yapamam; yapamayacağımı biliyorum. Çünkü o zaman haklı olduğu ortaya çıkar. Kafamın içinde bir alarm çalıyor ve içimde yükselen ateşi serbest bırakmamak için nefesimi tutmak zorunda kalıyorum. Sam'i umursadığımı biliyor ya da en azından bildiğini düşünüyor. Yoksa neden böyle bir

şey desin? Dün kamp görevlilerini aramam bir kumardı ama işe yaradığını düşünüyorum. O an tek umurumda olan şey, Tildon'ı Sam'den uzaklaştırmaktı.

Bu pislik, gerçek anlamda bir avcı. Sizden bir şey istiyorsa doğası gereği, zaafınız olan şeyi tespit ediyor ve en minik açığınızı bile kendi menfaati için kullanıyor. İyileşmeye başlayan yaraları seçip onlara dokunuyor, sizin ona dokunamayacağınızı biliyor; istediği şeyleri, veremeyeceklerini bildiği insanlardan alıyor.

Beni avlamaya kalkışmak için fazla ödlele olduğunu düşünmem aptalcaydı. Bunu tahmin etmem gerekirdi; ne de olsa avıyla arasına girmiştim.

Sam. Kalbim, kulaklarımın içinde uğuldayan bir gök gürültüsünü andırıyor. Göğüs kafesimden o kadar yüksek bir ses yayılıyor ki bunu, yanımdaki kızın da duyabildiğine eminim. Tildon yalan söylüyor, beni sınıyor olmalı. Bunun beni etkileyip etkilemeyeceğini, tırnaklarımın arasına iğne misali batıp batmayacağını, zıvanadan çıkıp çıkmayacağımı görmek istiyor. Yüzündeki ifadeyi, yanından geçerken beni nasıl dikkatle izlediğini gördüm. Şüpheleniyor. Öyle olmalı.

Eh, başarılı da oluyor. Yemekhane'nin arkasındaki o koyu renkli, ahşap yapı dünyanın merkezi hâline gelmiş bulunuyor ve bütün bedenim oraya öylesine uyumlanmış ki arkama bir defadan fazla kez dönüp bakmamak için hayatımın mücadelesini vermem gerekiyor.

Sam'e neler yapmış ve nasıl dokunmuş olabileceğini zihnimde canlandırmadan edemiyorum. Tiksinti hissi, kanımı âdeta asitle dolduruyor ve ısınmaya, fazlasıyla ısınmaya baş-

ladığımda yanımdaki kız korkuyla siniyor. Sol kolum sert bir şekilde seğirip kıza çarpıyor ve onu öne doğru ittiriyor.

Üzgünüm. Ne kadar da anlamsız bir kelime bu! Üzgünüm, üzgünüm...

Yalan söylüyor. Ona zarar vermiş olamaz. Aksi takdirde telsiz yayınından bunu duyardım.

Tabii o sırada uyumuyorsam...

Bu sözler, âdeta bir zehir gibi kanımda dolanıp bütün inancımı yok ediyor.

Revir'e daha önce hiç gelmemiştim. Kamp görevlilerinin burayı tanıtım gezisine dâhil edecek vakitleri yoktu; zaten görebildiğim kadarıyla çok bir şey kaçırmış da sayılmam. Burası bir dişçi ya da doktor muayenehanesi gibi kokuyor; kauçuk, antiseptik ve yapay limon... Zemin katın kareli fayanslarının bir kısmı kutuların, plastik sandıkların ve kornişe benzer yığınların altına gizlenmiş. Ortada paniğe sebep olacak bir şey yok ama yanımdaki kız, bütün bunları incelerken bir anda durup kaskatı kesiliyor.

Buradan ayrılacaklarını bilmiyorlar, diye düşünüyorum. Tabii ki de bilmiyorlar. Gecenin bir yarısında uyandırılıp dışarı çıkarılacaklar. Bahse girerim buraya bir daha dönmeyeceklerini bile onlara söylemeyeceklerdir. Çocuklar, her zaman bu ihtimalin korkusunu içlerinde taşıyacaklar.

Yine de emirlerimi yerine getirmem gerek. Dosyamdaki talimatlara uyarak merdivene yöneliyorum. Kız, önce bir adım atıyor ama sonra benden kurtulmaya çalışıyor. Gözlerini dikmiş ikinci kata bakıyor ama biz, bodrum kata iniyoruz; bunu fark edene kadar bana direnmekten vazgeçmiyor. Bir ona bir

de yukarı kata çıkan ilk birkaç basamağa bakarak, böylesine ani ve bilinçsiz bir tepkiye sebep olduğuna göre yukarıda ne haltlar döndüğünü düşünüyorum; kız, o kadar allak bullak oluyor ki bir anlığına dahi olsa bir Kırmızı'ya başkaldırabiliyor.

Onu merdivenden aşağı çekiştirirken umursamaz pisliğin teki olduğumu düşünmüş olsa gerek; çünkü ben kendimi öyle hissediyorum. Küçük sahanlığa yaklaştıkça kulaklarım buradaki fısıltıları daha rahatlıkla seçebiliyor. Oradaki iki kişi bizi görünce şaşınıyor; sonra ben de benzer bir hisse kapılıyorum. Olsen, otuzundan büyük olmayan, gri bir önlük giymiş genç bir adamla köşede dikiliyor. Yüzü öfkeyle kırıkmış olan genç, PÖK'e sert bir şekilde birtakım el kol hareketleri yaparken cebine tutturulmuş olan kimlik kartı sallanıyor. "... bana yardım etmezseniz yaşayamaz..."

Biz, tamamen görüş alanlarına girdiğimizde Olsen elini uzatıp onu susturuyor. Kızla geçip gitmem için bana izin vermesini, başıyla onaylamasını bekliyorum ama bir yandan da söylediklerini duyabilmek için dikkat kesiliyorum. "İcabına bak... en iyisi... iyileşir... tekrar..."

Binanın bodrum katının ilk kattan pek bir farkı yok. Bu kat, T şeklinde iki koridordan –biri pahalı görünen tıbbi cihazlarla dolu– oluşuyor. Dosyaya göre çocukları, koridordun diğer ucundaki, on iki numaralı odaya götürmem gerekiyor. Bu da bana verilen küçük bir hediye. Böylece kapıları açık bırakılan odalardan içeri göz atıp henüz taşınmamış olan malzemeleri inceleme şansım oluyor. Raflar, dosya dolapları, birden çok bilgisayar...

Kucağında bir yığın kutu taşıyan bir PÖK'ün omzuna çar-

pıyorum ama asker, elindekileri düşürmemek için uğraştığından beni sert bir şekilde eleştirecek ya da bana vuracak durumda değil. Başka üniformalıların ve kutuların geçmesi için kızı kenara çekiyorum ve gri önlüklü iki kadınla çarpışmaktan son anda kurtuluyoruz. *Herhâlde bunlar hemşireler*, diye düşünüyorum. Ellerinde kan torbalarına benzeyen şeylerle, "Çekilin!" diye bağırarak yanımızdan geçiyorlar.

Paniğe kapılarak arkama baktığım sırada sağ taraftaki ilk kapı açılıyor ve iki adam, dışarı çıkarak hemşirelerin içeri girmesine izin veriyor. Adamlardan biri dağınık saçlarını kurcalayan O'Ryan, diğeri de beyaz ceketli biri. Konuşmaları koridor boyunca yankılanarak bana ulaşmadan önce on iki numaralı odaya geliyoruz ama kızı içeriye sokup metal muayene masasına çıkabilsin diye tabureyi iteklediğimde içimde bir tedirginlik peyda oluyor. İki keskin ve karanlık düşünce birbirine eklenmeye, ardından bir üçüncüyle birleşmeye çalışıyor ama bunları hemen zihnimden uzaklaştırıyorum. Bugün tekrar kafeslerin oraya gitmenin bir yolunu bulmaya odaklanmam gerek. Onun iyi olduğundan emin olmalıyım.

Kapının yanında, pamukların ve kulak temizleme çubuklarının olduğu küçük tezgâhın yakınında duruyorum. Elimi tezgâhın düz yüzeyine koyarak parmaklarımı, bilgisayarın faresine milim milim yaklaşıtıyorum. Küçük bir dokunuşla karanlık ekran aydınlanıyor. *Açık*, diye düşünüyorum ama ekran kilitli ve üzerinde sadece şifre girmek için bir alan var.

Arkamdaki kapı hızla açılınca doğrulup gelen kişinin içeri girmesine izin vermek için kenara kayıyorum. Gri önlük, kızıl kahve saçlar; bu, sahanlıkta Olsen'la tartışan adam. Kapıyı kapamak için döndüğünde kendini toparlayıp yüzünü göl-

geleyen öfkeden kurtulmak için bir an duruyor. Tekrar kıza doğru döndüğünde gülümsemiyor ama artık birinin kafasını koparmak istiyor gibi de görünmüyor.

Hemşire yanımdan geçip bilgisayarın başına oturuyor. Adam şifreyi girerken gözlerim hızla klavyeye kayıyor: Martin09! Birkaç farklı program arasında gezinip kızın dosyasını açışını izliyorum. Chelsea. Kızın adı Chelsea.

“Nasıl hissediyorsun? Soğuk algınlığı seni çok rahatsız ediyor mu?” diye soruyor ve sesinde bir düşmanlık ya da alay olmadığını duyunca şaşırıyorum. Kız, onu gördüğü an rahatlıyor ve artık ellerini büküp durmaktan vazgeçiyor. Kafasını iki yana sallarken bakışlarını ayakkabılarından kaldırmıyor.

Tabii. Göz teması yok.

Hemşire, duvardaki dolaba uzanıp kilidi açıyor. Dolabın içinde şişeler ve kavanozlarla dolu bir sürü raf var. Adam tekrar geri dönüp bir kâğıt bardağa musluktan su doldururken bakışlarımı yeniden tavana dikiyorum. Chelsea, iki hapla birlikte suyu alıyor.

Adam uzun, ince bir parça lateksi alıp kızın koluna bağlıyor. Bir turnike. Kan alacak. Ama kızın kolunu tutmasına rağmen iğneyi sokamıyor.

“Titremeyi kesmelisin,” diyor.

Kızın bakışları bir an bana kayıp ardından tekrar hemşireye dönüyor. Alt dudağı dişlerinin arasında; o kadar sert ısıyor ki dudağının kanı çekilmiş gibi görünüyor. Adamın yüzü anlayışla aydınlanıyor. Kız muayene masasını öyle bir kavlıyor ki kendimi, asla çıkaramadığım bir Cadılar Bayramı maskesi takmış gibi hissediyorum.

Ha, diye düşünüyorum.

"Ha," diyor adam. Gayet cesur bir şekilde kendini toparlayıp aynı sakın yüz ifadesiyle bana dönmesi sadece bir saniyesini alıyor. Yaka etiketinde yazan ismini ilk defa o an görüyorum: R. Dunn. "Biraz dışarı çık."

Tekrar koridora çıkana ve kapı arkamdan kapanana dek tuttuğum nefesimi bırakmıyorum. Hemşirenin sesi tekrar duyuluyor. Ellerimi arkamdaki duvara bastırarak yüzümü başka yöne çeviriyorum. Konuşmalarını duymak istemiyorum. Nedense kendimi dışlanmış gibi hissediyorum; içim, biri bana bir şey batırmış gibi zehirli bir hınçla kabarıyor.

Bir yandan Yemekhane'nin arkasındaki ahşap yapıyı düşünüp, diğer yandan Revir'in girişini gözetlerken gün ilerliyor. Kulaklığıma bildirilen güncellemeleri pek dinlemediğimden benden istenen bir görevi kaçırmaktan kıl payı kurtuluyorum.

Astım spreyinin vakti gelen bir kızı almaya gittiğimde Sam'in Fabrika'da olmadığını görüyorum. Öğle yemeği sırasında Yemekhane'de de yok. Tildon olmasa onu orada unuttuklarını ya da iyice aklı başına gelsin diye cezasını bir gece daha uzattıklarını düşünürdüm. Bir şey yedi mi acaba? En azından su verdiler mi? Merak ediyor gibi görünmeksizin bunları Olsen'a sormanın binlerce yolunu düşünsem de bir tane bile bulamıyorum; hepsi de bir kalbim varmış gibi görünmeme sebep oluyor.

Odaklan. Bilgisayar. Sonra Sam. Sadece hızlı olmam lazım.

Tedavi olacak her bir çocuğu aynı hemşireye getiriyor, adamın onlarla işini kaç dakikada bitirdiğini sayıyorum. Bu sırada kameralara bakıyorum. Koridordakilere... Kapıları açık

olan odalardakilere... Tam karşımdaki odaya bir kadın hemşireyle erkek bir PÖK askeri giriyor; hem de bu farklı çiftlerle iki defa oluyor. Arkalarından kilitlenen kapının sesini duyuyorum. Kısa bir süre sonra odadan çıktıklarında nasıl soluk soluğa kaldıklarını fark etmemiş gibi yapıyorum. O odada ne oluyorsa, bunun bir kamera tarafından gözlenmediği belli.

2231 numaralı son Yeşil çocuğu getirip muayene odasının kapısını açıyorum ve çocuğu hemşirenin beklediği odaya doğru âdeta itiyorum. Boş koridorun her iki yanını da kontrol edip karşı kapıdan içeri dalmam iki saniyemi alıyor. *Çabuk ol, diye düşünüyorum. Çok çabuk ol.*

Karanlık bilgisayara doğru atılırken kalbim göğüs kafesimin içinde hızla atıyor. Burası, koridorun karşısındaki odayla aynı; tabii tek bir farkla: Bilgisayar açık değil. Açılmasını bekleyerek koskoca iki dakika harcarken kulaklarım, duvarlardan içeri sızan her boğuk bir sese karşı tetikteyim. Gerçekten de odanın üst köşesindeki kamera sökülmüş ve yerinde gökkuşağı renklerinden kablolar sallanıyor.

İşte. Sonunda. Giriş ekranı akarak geliyor ve hiç düşünmeden Hemşire Dunn'ın kullanıcı adıyla şifreyi giriyorum. Sistem piksel piksel yükleniyor gibi görünüyor ve her bir saniye, saliseciklere ayrılmış gibi geliyor. Sonunda veri tabanı yüklenip de bir arama alanında yanıp sönen imleç belirlediğinde içime dolan heyecanı anlatmam mümkün değil.

Orfeo yazıp giriş tuşuna basıyorum.

Sonuç yok.

Tekrar bakıyorum; çünkü bu mümkün değil.

Sonuç yok.

Ha, diye düşünüyorum.

“Ha,” diyor adam. Gayet cesur bir şekilde kendini toparlayıp aynı sakın yüz ifadesiyle bana dönmesi sadece bir saniyesini alıyor. Yaka etiketinde yazan ismini ilk defa o an görüyorum: R. Dunn. “Biraz dışarı çık.”

Tekrar koridora çıkana ve kapı arkamdan kapanana dek tuttuğum nefesimi bırakmıyorum. Hemşirenin sesi tekrar duyuluyor. Ellerimi arkamdaki duvara bastırarak yüzümü başka yöne çeviriyorum. Konuşmalarını duymak istemiyorum. Nedense kendimi dışlanmış gibi hissediyorum; içim, biri bana bir şey batırmış gibi zehirli bir hınçla kabarıyor.

Bir yandan Yemekhane’nin arkasındaki ahşap yapıyı düşünüp, diğer yandan Revir’in girişini gözetlerken gün ilerliyor. Kulaklığıma bildirilen güncellemeleri pek dinlemediğimden benden istenen bir görevi kaçırmaktan kıl payı kurtuluyorum.

Astım spreyinin vakti gelen bir kızı almaya gittiğimde Sam’in Fabrika’da olmadığını görüyorum. Öğle yemeği sırasında Yemekhane’de de yok. Tildon olmasa onu orada unuttuklarını ya da iyice aklı başına gelsin diye cezasını bir gece daha uzattıklarını düşünürdüm. Bir şey yedi mi acaba? En azından su verdiler mi? Merak ediyor gibi görünmeksizin bunları Olsen’a sormanın binlerce yolunu düşünsem de bir tane bile bulamıyorum; hepsi de bir kalbim varmış gibi görünmeme sebep oluyor.

Odaklan. Bilgisayar. Sonra Sam. Sadece hızlı olmam lazım.

Tedavi olacak her bir çocuğu aynı hemşireye getiriyor, adamın onlarla işini kaç dakikada bitirdiğini sayıyorum. Bu sırada kameralara bakıyorum. Koridordakilere... Kapıları açık

olan odalardakilere... Tam karşımdaki odaya bir kadın hemşireyle erkek bir PÖK askeri giriyor; hem de bu farklı çiftlerle iki defa oluyor. Arkalarından kilitlenen kapının sesini duyuyorum. Kısa bir süre sonra odadan çıktıklarında nasıl soluk soluğa kaldıklarını fark etmemiş gibi yapıyorum. O odada ne oluyorsa, bunun bir kamera tarafından gözlenmediği belli.

2231 numaralı son Yeşil çocuğu getirip muayene odasının kapısını açıyorum ve çocuğu hemşirenin beklediği odaya doğru âdeta itiyorum. Boş koridorun her iki yanını da kontrol edip karşı kapıdan içeri dalmam iki saniyemi alıyor. *Çabuk ol*, diye düşünüyorum. *Çok çabuk ol*.

Karanlık bilgisayara doğru atılırken kalbim göğüs kafesimin içinde hızla atıyor. Burası, koridorun karşısındaki odayla aynı; tabii tek bir farkla: Bilgisayar açık değil. Açılmasını bekleyerek koskoca iki dakika harcarken kulaklarım, duvarlardan içeri sızan her boğuk bir sese karşı tetikteyim. Gerçekten de odanın üst köşesindeki kamera sökülmiş ve yerinde gökkuşağı renklerinden kablolar sallanıyor.

İşte. Sonunda. Giriş ekranı akarak geliyor ve hiç düşünmeden Hemşire Dunn'm kullanıcı adıyla şifreyi giriyorum. Sistem piksel piksel yükleniyor gibi görünüyor ve her bir saniye, saliseciklere ayrılmış gibi geliyor. Sonunda veri tabanı yüklenip de bir arama alanında yanıp sönen imleç belirdiğinde içime dolan heyecanı anlatmam mümkün değil.

Orfeo yazıp giriş tuşuna basıyorum.

Sonuç yok.

Tekrar bakıyorum; çünkü bu mümkün değil.

Sonuç yok.

Âdeta içim oyuluyor. Eskiden umudun olduğu bu boşluğu, saf, çaresiz bir ızdırap hızla dolduruyor. Sistemde kaydı bile mi yok? O zaman bu... olamaz, ben... Mia, Mia...

Arkamdaki kapı hızla açılıp duvara çarpıyor ve tekrar pat diye kapanıyor.

“Lanet olsun, lanet olsun, kalpsiz pislik!”

Ayağa fırlayıp olmayan silahıma uzanıyorum. Küfredip ellerini kestane rengi saçlarında gezdirmekle o kadar meşgul ki üstünde oturduğum tabure arkaya kayarak yere düşene dek beni fark etmiyor bile.

Bir an için ikimiz de kımıldamıyoruz.

“Neler– Ah.” Bu, hemşire Dunn.

Kalbimin bir sonraki atışta durduğunu hissediyorum resmen. Diğerlerinin ne hissettiğini şu an anlayabiliyorum çünkü zihnim tamamen kararıyor. Kafamın içinde hiçbir şey yok, tek bir kelime hariç: *Kahretsin*.

Daha yeni getirdiğim çocuğun tedavisini nasıl bu kadar çabuk bitirdi?

Dunn nefes nefese bir hâlde ve solgun yüzü, öfkeyle renklenmiş. İşte tam da ona ihtiyaç duyduğum anda beynim çekip gidiyor ve beni tek başıma bırakıyor. Bedenim, tezgâhın üzerindeki kavanozlardan birini almamı söyleyen içgüdüye güveniyor ve–

“Sakin ol, sakın ol. Sorun yok,” diyor Dunn, cam kavanoza uzanan elimi görünce tedirgin oluyor. Bir anda ne olduğumu hatırlamış gibi ellerini önüne koyuyor. “Dostum, sorun yok. Sen sadece... içeride olduğunu görmedim. Ne–”

Bakışları, bilgisayar ekranıyla yüzüm arasında gidip geliyor. Beynime hücum eden kan yüzünden kulaklarım uğulduyor ve ben, tek kelime edemiyorum, yeterince hızlı bir şekilde bir bahane bulamıyorum. Zaten neden buraya gelmeden önce bir bahane düşünmedim ki? Lanet olsun, kapıyı kilitlemeyi bile akıl edemeyecek kadar aptalım.

“Buraya gelmeni biri mi söyledi?” diye soruyor. Artık yüzündeki ifadeyi okuyamaz oluyorum. Sesi gergin çıkıyor. *Ona zarar vereceğimi, onu öldüreceğimi, yakacağımı düşünüyör.*

Belki de bunu yapmak zorunda kalacağım.

Hayır. Yapamam. Odayı da yakmış olurum. Vücutları alevler içinde kalan insanlar, öylece durup sakince bedenlerinin küle dönmesini beklemezler. Etraflarını da kendileriyle birlikte yakarlar. İnsanın aklına yanan etin mide bulandırıcı kokusunu getiren, tüyler ürpertici bir düşünce bu. Midem kalkıyor. Hangi durumda ikimiz de bu odadan sağ salım çıkabiliriz ki?

“Peki,” diyor Dunn ben yanıt vermeyince.

Kalbim göğüs kafesimi dövüyor. Buraya bir emir üzerine gelip gelmediğimi bilmiyor. Yani henüz. Belki de telsizle birine sormayı akıl edemez.

Onu sessiz kalması için korkutabilir miyim? Sanırım olabilir; ben ileri doğru bir adım atınca o daha büyük bir adım atarak geri gidiyor. Eğitimciler bize ateşle olduğu kadar yumruklarımızla da savaşmayı öğrettiler. Zihnin değil, bedenin güçlü olmasını istiyorlardı. Ama yine de tahmin edebilir, değil mi? Yani emir almadan hiçbir şey yapmamamız, irade-min güya kırılmış olması gerektiğini... İki mesele var: Benden

düşündüğüm kadar korkmuş olamaz ama kuralların benim için geçerli olmadığını anladığı zaman mutlaka birine söyleyecektir. Söylememesine imkân yok. Bu yetişkinlerin hepsi aynı taraftalar.

Düşün, Lucas, Yüce Tanrım, bir şeyler yapmalı, bir şeyler demeliyim, buradan defolup gitmeliyim.

Onu öldürmek, Sam'le birlikte buradan kaçmamıza yardımcı olmayacak. Nerede olduğu belli olmayan –bir mide bulantısı dalgası üzerimden geçiyor– Mia'yı bulmama yardımcı olmayacak. Kavanozu kırıp kesik parçalarla öğretmenlerin bize öğrettiği yerden derin bir şekilde kesebilirim ama Kontrol Kulesi'nin olanları anlaması ne kadar sürer ki?

“Ben... Hey,” diyor adam gergin bir sesle. “Herkesin mola vermesi gerekir, değil mi ama?” Ellerini indirmeye başlıyor. “Sorun değil. Getirdiğin çocuğu al ve–”

Bakışları bilgisayar ekranına kilitleniyor. Gözlerini kısarak bakınca nabzım şakaklarımda atmaya başlıyor.

“Orfeo mu?”

Bu adı duyunca omuriliğime bir bıçak saplandığını hissediyorum. Arama alanını silmedim. Bunu yapmamalıydım, bir plan yapmış olmalıydım, gerçek bir plan ama... *Buradan çıkıp gitmem gerek. Sam'i buradan çıkarmam gerek. Mia'yı bulmam gerek.* Üniformam sıcak, yapışkan bir terle kaplanıyor ve yeleğimin yakası, boğazıma dolanmış bir çift ele dönüşüyor.

Hemşire bir adım yaklaşıp ileri uzanırken bana ürkek bir bakış atıyor. Konuşamıyorum. Üstelik sırf rol yapmam gerektiğinden falan da değil.

“Bunu sen mi aradın?”

Nefes alamıyorum.

Zihnimin içinde kaybolup gitmeyi delicesine istiyorum. Aramızda uzayan sessizlik dayanılmaz bir hâl alıyor. Bakışlarımı yere çeviriyorum. Bunu, bir onay olarak algılamış olmalı.

“Burada o isimde kimse yok,” diye devam ediyor imleci oynatmak için fareyi masanın üzerinde hareket ettirirken. Ekranda bir başka alan belirince bütün sistem yenileniyor. “Ama Belle Plain’de kayıtlı bir Natalie Orfeo var. Görünüşe göre, orası da Teksas’taymış.”

Düzgün aramamış mıyım? Ona doğru hızla dönmeden önce kendime engel oluyorum. *Sana yem atıyor. Seni yakalamak istiyor. Seni doğruca eğitmenlere teslim edecek.*

Ama... düzgün aratamadıysam, bu demektir ki görmediğim listeler de var. Yani...

“O değil mi? Peki ya Mia?”

Beynim devreye giremeden bedenim tepki gösteriyor. Bilgisayara doğru hızla atılıyorum. Dunn her iki kolunu da havaya kaldırarak geri sıçırıyor ama ekran dışında hiçbir şey umurumda değil. Neşe yerini rahatlamaya bırakıyor. Masaya tutunmazsam dizlerim artık beni taşımayacakmış gibi geliyor.

Profilinin yanında bir fotoğraf var; hatırladığımdan daha uzun olan koyu renk saçları, tıpkı anneminkiler gibi kıvrılarak omuzlarına dökülüyor. Boğazım yanıyor. Kilo, boy... Mavi olarak sınıflandırılmış. *Tanrım. Sana şükürler olsun, Tanrım.* Mia hayatta ve benim gibi değil. Göğsümde kırılgan bir şey çatırdıyor ve ağlama isteğimi bastırmak için yutkunup durmak zorunda kalıyorum.

Black Rock. Burası, onun kampı. Nerede bu? Ekranı aşağı

kaydırsam da bununla ilgili bir şey göremiyorum.

“Senin... kardeşin mi? Yoksa kuzenin falan mı?” Dunn tekrar bana doğru sokuluyor ama dönüp dik dik bakınca yerine çakılıyor.

Bunların hepsi aynı. Öğitmenler, PÖK’ler, hatta bu hemşireler... Hiçbir zaman bizim tarafımızda olmadılar ve hiçbir zaman da olmayacaklar. Beni bu yüzden alt etmekten çok büyük zevk alacak. Buna değer miydi? Mia’nın yaşadığını ve nerede olduğunu öğrendim ama benim de işim bitti. Bitti. Sam’e veda etme ya da bir şekilde beni tekrar Tesis’e götüreceklerini, kafamı boş bir kabuğa dönüştürmenin bir yolunu bulana dek tekrar tekrar üzerimde çalışacaklarını söylemeye bile fırsatım olmayacak. Tesis’in bembeyaz duvarları âdeta delice bir ümitsizliğe kapılmama sebep oluyor.

Mia yaşıyor. Yaşıyor. Bu düşüncenin sebep olduğu bütün mutluluk, yaşıyor olmasına rağmen bunun gibi bir yerde kaldığı gerçeğinin ağırlığı altında paramparça oluyor. Öğitmenlerin bundan haberi olduğunda oraya atanma şansım kalmayacak. Beni bozmak için aylarca tutsak edecekler. Beni incitmek için ona zarar verirler mi? Bu işe yarardı. Tanrım, ah Tanrım. Öylesine bir acıdan kaçabileceğim güvenli bir yer yok.

Dunn tezgâha yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturuyor. “Sizin sistemde böyle bir arama yapmanızı kesinlikle istemezler; yani bunun, senin için yakalanma riskini göze alabileceğin kadar önemli bir şey olduğunu düşünüyorum. Hangi şifreyle sisteme girdiğini sorardım ama bunun bir önemi yok. Cesaretine hayran kaldım ama bunu bir daha denersen daha dikkatli olmalısın. İçeri başka biri de girebilirdi.”

İyice doğrularak sıkıttığım yumruğumu, bir şey yapacakmışım gibi havaya kaldırıyorum. Parmağımı şöyle bir şaklatarak ateş yakabilecek kadar kontrol sahibiyim.

Dunn ürkerek geri çekiliyor. Ellerini sallayıp gergin ve yüksek bir sesle, "Bir dakika, bir dakika," diyor.

Ben de nedense duruyorum. O, dönüp bilgisayardaki programa başka bir şey yazarken bekliyorum. İşini bitirdiğinde çıkan profili görmem için ekranı bana çeviriyor.

Profildeki fotoğraf, Dunn gibi kızıl kahve saçları, geniş, yuvarlak bir yüzü olan genç bir çocuğa ait. Oğlan kameraya nefret dolu gözlerle bakıyor.

"Bu, Martin," diyor Dunn. "O, benim burada olma sebebim ve birine, hayatını riske atacak kadar değer verdiğin için seni ele vereceğimi ve rapor edeceğimi düşünüyorsan o zaman... sen de kamp görevlilerine bundan bahsedersin. Kan bağımızın olduğu kişilerin bulunduğu kamplarda görev almamız yasak."

Kımıldamıyorum.

Beynim, bedenimin geri kalanıyla bağlantısını yitirmiş durumda.

"Liseyi bitirip Tıp Fakültesi'ne başvuracağım sırada askerliğe çağrıldım. Dört yılını Midwest'te bir kampta geçirdim ama sonra yeniden başvurdum. Neden biliyor musun? Çünkü bu pozisyon açıldı ve ağı tarama şansım olduğundan kardeşimi buraya getirdiklerini biliyordum. Ayrıca sisteme üvey babamızın soyadıyla kayıtlı olduğunu bildiğimden ben de öz babamızın soyadını kullandım ve göreve başvurdum. Gerçekten de anlamadılar. Kardeşlik görevimi yapmak istemiştim...

Onu buradan çıkaramasam bile en azından onu gözleyebilirim, diye düşünmüştüm. Ama ona da başkalarına da yardım edemeyecek kadar âciz olduğum ortaya çıktı."

"Neden?" Kelime, onu yutmama fırsat kalmadan ağzından çıkıyor.

Dunn'ın yüzündeki gergin çizgiler rahatlıyor ama gözlerindeki gölgeler hâlâ yerini koruyor. "Çocuklara sınırlı bir yardımda bulunabiliyorum. Ayak bileklerini burktuklarında, silah olarak kullanabilme ihtimallerine karşı onlara koltuk değneği veremiyoruz. Gözlem altında tutulmadıkları takdirde ölme risklerinin olduğu durumlar haricinde onları, tedavi etmek için gece burada yatıramıyoruz. İhtiyacım olan ilaç stokunu bile güç bela buluyorum. Üstelik doktorun umurunda bile değil. Yılan tarafından sokulan zavallı kıza bakmaya bile hafta sonu gelecekmiş. Ailesiyle zaman geçiriyormuş." Tiksinircesine bir ses çıkarıyor. "Bütün bunlar bir hiç uğruna. Martin burada değil. Birisi onu buradan kaçırmayı başarmış."

İçimden taşan hayret dalgasını bastıramıyorum. "Nasıl?"

"Tuhaf bir şekilde ona iki hemşire yardım etmiş. Ya da belki de gerçekte hemşire bile değillerdi. Onu tıbbi atıkları koyduğumuz geniş, biyoatık çöp kutularından birine koymuşlar. Bunu da arabalarına yükleyip çekip gitmişler. Her zamanki gibi onu da diğerleriyle birlikte çöpe atmışlardır. Onun nerede olduğuna dair hiçbir fikrim yok ve burada mahsur kalmış durumdayım. Burada böyle zaman öldürüp onu aramaya başlamak için görev süremi dolmasını bekliyorum."

Boğazıma ekşi bir tat yükseliyor. Güçlkle yutkunuyorum ve daha fazla şey öğrenmek istediğimi gizlemek için kafamı

umutsuzca iki yana sallıyorum. Demek ki olabiliyor. Buradan kaçabilirim; daha da önemlisi Sam'i buradan kaçırabilirim. Dunn'ın anlattığı yöntem işe yaramaz. O protokolü hemen değiştirmişlerdir. Ama en azından bu buranın, çocukların inanmasını istedikleri kadar maksimum güvenli bir hapisane olmadığını kanıtlıyor. Hem cihazlar hem de binalar harap durumda ve her yer, üstü defalarca kapatılmış paslarla kaplı. PÖK'lerin ve kamp görevlilerinin sayıları da her geçen gün azalıyor; bu yüzden de körelmiş durumdalar. Yani mutlaka sızabileceğimiz başka çatlaklar vardır.

"Adın ne?" diye soruyor Dunn.

"M27."

"Gerçek adın," diyor. "Sen, bir sayı değilsin. Sana öyle düşündürtmelerine izin verme."

Bugün yanımda getirdiğim bütün o çocukları düşünüyorum. Revir'e kadar bütün yolu nasıl korku ve dehşet içinde geldiklerini... Ancak onun yanındayken nasıl rahatladıklarını... Dunn, onları sayılarla değil isimleriyle çağırıyor. İnanmak istiyorum; bunun arkasında bir oyun olmadığına inanmak istiyorum.

Ayrıca her şey dosyamda var. Bilgisayar sisteminde görünmeyebilirim ama eğer isterse hakkımda her türlü bilgiye ulaşabileceğine eminim. "Lucas."

"Merhaba, Lucas, ben de Pat." Hemşirenin tebessümü, üzerimizde patlamaya hazır binlerce fırtına bulutu varmış gibi zayıf ve kararsız. "Sanırım ikimiz de işe geri dönmeliyiz."

Öyle de yapıyoruz. On dakikam, iki dakika önce doldu. İlk olarak Dunn koridora çıkıyor, bu da bana tekrar o sert kabu-

ğuma bürünmem için bir dakika kazandırıyor. Dışarıda bizi bekleyen ufak tefek, koyu renk, kıvrırcık saçlı hemşire ellerini kollarında yukarı aşağı gezdiriyor. Suratındaki o perişan ifade, çocukların yanındayken takındığı tatlı yüz ifadesiyle büyük tezat oluşturuyor.

"Pardon," diyor Dunn. "Onunla biraz işim vardı da..."

"Sorun değil. Çocuğu, PÖK'lerden biriyle kulübesine gönderdim," diyor Hemşire Kore çabucak. "Ama hemen gelmen gerek. Şişlik iyice kötüleşti ve ateşi de yeniden yükseldi."

Hemşire Dunn kaskatı kesiliyor ve suratını ekşitince teni geriliyor. Her ikimizi de geçip koridorda neredeyse koşarak ilerliyor. Kat neredeyse bomboş ama bir PÖK'ün kafasını, toparladığı odanın kapısından dışarı uzattığını görüyorum. Kore el sallayarak PÖK'ü gönderdikten sonra hemen Dunn'ın peşinden ilk odaya giriyor; burası, sabahleyin O'Ryan ile doktorun çıktığı oda.

Ne yapacağımı bilemediğimden koridorda onları takip ediyorum. Son çocuğu da götürdükten sonra buraya gelip yemek esnasındaki son nöbetime kadar ekibe yardım etmem gerekiyordu. Gerçi ben asıl, sözünden dönecek mi diye Dunn'ı gözlemek istiyorum.

Oraya vardığımda Hemşire Kore kapıda duruyor ama yine de başının üzerinden Dunn'ın, dolapları ve çekmeceleri hızla açtığını görebiliyorum. Dunn, kadını soru yağmuruna tutuyor. "Ona en son ne verdin? Semptomlar ne zaman başladı? Kahretsin, soluk alış verişleri hırıltılı, epinefrin lazım. Nerede? Öteki odaya bakabilir misin?"

Kore, yanımdan geçip hızla yandaki muayene odasına dal-

dığında masada yatanın kim olduğunu görebiliyorum.

Odanın diğer kısımları silikleşmeye başlıyor. Kablolar. Bandajlar. Ötüp duran cihazlar. Serum damlaları. Yetişkinler. Gördüğüm tek şey, acıyla gerilmiş soluk bir yüz ve onun etrafına yayılmış kirli, sarı saçlar. Bir su damlası yanaklarından aşağı süzülüyor ama bunun ter mi yoksa gözyaşı mı olduğunu anlayamıyorum.

Olamaz. Bu kelime âdeta alevler içindeki bir kurşun gibi içimi delip geçiyor.

Bu defa orada olmaman ne fena.

Bu dünyanın derdi ne böyle? Tenimin altındaki sıcaklık, çöldeki güneş gibi yükseliyor. Bu kızın çektiği acılar bitmek bilmiyor. Burada maruz kalacağı şeylerin bir sınırı yok âdeta. Sammy bu kadar iyi bir insan olduğu hâlde başına neden bunlar geliyor? Neden?

Ve ne uğruna? Gerçekten de bir gün bütün bu çektiklerinden dolayı mükâfatlandırılacağını düşünüp rahatlamamız mı gerekiyor? Babasının, boyun eğen kişilerin nasıl sonsuz hayata kavuşacağıyla ilgili verdiği vaaz kulaklarımda çınlıyor. Pazar okulu derslerindeki şarkılarımız... *Bütün dünya avuçlarının içinde...*

Dunn, onun üzerine eğilip oksijen maskesini düzeltirken ayaklarım beni odaya taşıyor. Üzerine ince bir battaniye örttükleri bacağını o anda görüyorum. Diğerinin iki katı kadar şişmiş ve bileğinin etrafında morarmış deriden bir baloncuk var. Refleks olarak öğürünce bir sonraki nefesimde boğulacak gibi oluyorum.

İnsanlar, yılan sokmasından ölüyorlar. Onu biri bulmadan

önce ne kadar süre orada bekledi? O karanlıkta ne kadar süre yalnız başına kaldı?

Oraya gitmeliydim. Bir yolunu bulmalıydim. Oradan hiç ayrılmamalıydim.

Böyle bir seçeneğim vardı mıydı ki? Herhangi birimizin bir seçeneği var mı?

Kore, beni iterek içeri girip Dunn'a bir şırınga uzatıyor. "Panzehirden mi böyle oldu acaba? Onun haricinde bir tek ağrısı için morfin verdim."

İçinde bulunduğum sersemlikten bir anda çıkıyorum. "Morfine alerjisi var."

Ona iğnesini yapıyorlar. İkisinin de beni duyduğundan emin değilim. O yüzden tekrar ediyorum. Etmek zorundayım. Ona morfin veremezler. En son kolunu kırduğında ona morfin vermişlerdi ve o kadar kötü bir reaksiyon göstermişti ki hastanede fazladan iki gün daha kalmıştı.

Dunn ve Kore, sonunda kafalarını kaldırıp önce birbirlerine ardından bana bakıyorlar.

"Morfinden," diyorum. Zaten başımızı yeterince belaya soktum, öyle değil mi? Ama bir daha aynı hatayı yapmamaları için bunu bilmeleri gerekiyor. Ona yardım etmeliler.

"Lucas..."

Bir tünelin içindeymişim gibi hissediyorum kendimi. Bir anlığına kafamın içinde bir ses duyduğumu sanıyorum ama şimdi Hemşire Kore, Dunn'a, "Bütün gün bu ismi sayıklayıp durdu. Ondan başka en fazla birkaç kelime daha söyledi," diyor.

"Samantha," diyor Dunn. "Samantha, beni duyabiliyor musun? Gözlerini açmanı istiyorum. Ben, Hemşire Dunn. İyi olduğunu kontrol etmeliyim."

O iyi değil. Sammy iyi değil. Bir daha asla iyi olmayacak. Ben... ben...

"... kapı... Lucas... kapı... karanlık... Lucas..."

Zırhum çatlamakla kalmıyor paramparça olup küle dönüyor. Görüşüm bulanıklaşıyor ve korku hissi kafamın içindeki her türlü ihtiyatı ve endişeyi çekip alıyor. Gördüğüm son şey, bana dönerek bir şeyler söyleyen Hemşire Dunn'm yüzü oluyor. Kulaklarıma parazit sesi doluyor. Bunu saklamak için ellerimi yüzüme bastırsam da geç kalıyorum. Gözlerimden yaşlar boşanıyor.

Her gün okuldan eve dönerken daha büyük çocukların taşa tuttuğu çocuk gibi ağlıyorum. Tek ve en yakın dostundan ayrılması gerektiğini duyan çocuk gibi ağlıyorum. Annesiyle babasının, gözlerinin önünde kan kaybından öldüğünü; üniformalı adamlar geldiğinde kendisinin elini bırakmak istemeyen kız kardeşinin elini kıldığını gören çocuk gibi ağlıyorum.

Altımda, fayansın soğukluğunu hissedene dek yere çöküyorum. Öyle sık nefes alıyorum ki soluk soluğa kalıyorum. Artık anlıyorum. Ben, kimseye yardım edemem. Çünkü kendime bile yardım edemiyorum.

"Neler--"

"Kapıyı kapa," diyor Hemşire Dunn sert bir şekilde. Kapı kapanırken sol tarafımda bir hareket oluyor.

"Şarkı..." Güç bela konuşabiliyorum. "Ona şarkı söylemen gerek. Şarkı söylersen uyanır. O, müziği çok sever, böyle... bu

sessizlikte... ölemez..."

"Lucas, Samantha'yı tanıyor musun?" Dunn'ın sesi gergin çıkıyor. Gözlerim ve boğazım acırken kafamı zorla kaldırıyorum. Dunn şimdi önümde diz çöküyor. Kore de kapıya yaslanmış, kafasını iki yana sallayarak tavana bakıyor.

"Sam," diyerek düzeltiyorum onu. "Sammy, benim en iyi dostumdur."

Bunun ardından gelen beddua kulaklarımı yakıyor. Dar-madağın olmamak için ciğerlerimi yeterli havayla doldur-maya çalışarak derin bir nefes alıyorum.

"Nasıl oluyor—" diye söze başlayan Kore ardından bana bakıyor. "Bir şeyler mi hatırlıyorsun? Hiçbirinizin bir şey hatırlamadığını söylediler. Biz sandık ki—"

"Bunun bir önemi yok," diyor Dunn onun sözünü keserek. "Kızın durumu kritik ama yaşıyor. Sana burada işlerin nasıl yürüdüğüne dair söylediklerimi hatırlıyor musun?"

Başım la onaylıyorum.

"Bunu, bir çingiraklı yılanın yaptığını sanmıyorum yoksa şimdi burada olamazdı... Belki mokasen yılanıdır. Sorun şu ki elimizde hiç panzehir kalmadı ve kamp görevlileri daha fazla panzehir almak için kamp sınırları dışına çıkma talebimi kabul etmezler. Bunun güvenlikte açık yaratacağına inanıyorlar. İlaç sipariş edilip askerî araçla buraya nakledilinceye kadar—"

"Çoktan ölmüş olur," diyerek lafını tamamlıyorum.

"Lucas, beni dinle. Panzehir almayan pek çok insan da yaşayabiliyor. Ama semptomları iyileşme göstermediği için endişeleniyoruz ve tabii her zaman enfeksiyon riski var. Yılan ısırgı konusunda fazla tecrübem olmadığı için sana kesin bir

şey söyleyemiyorum.”

Sammy, bir savaşıdır, demek istiyorum ama bununla kim savaşıabilir ki? Kim bundan kurtulabilir? “Bacağı ne olacak?”

“Nekrotik... çürüten dokuyu kazıdık. Sinir hasarı olabilir, dolayısıyla aksayabilir. Sana yalan söyleyemem; düzgünce tedavi edilmezse bir daha eskisi gibi yürüyemeyebilir bile.”

“Koşamayacak.”

“Burada kimse koşamaz ki,” diyor Kore elini alına bastırarak.

“Ondan kaçmak için.” Bunu, âdeta tükürür gibi söylüyorum. “Tildon’dan.”

Kore ve Dunn, birbirilerine baktıklarında yüzlerindeki ifade son derece açık.

“Diğer kızlara ne yaptı?” diye soruyorum. “Diğer çocuklara?”

“Sadece söylentileri duydum,” diyor Dunn yavaşça. “Doktor onları her zaman tedavi eder. Ama bir defasında bir oğlan görmüştüm ve...” Kafasını iki yana sallıyor. “Tildon’ın bununla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?”

Koşarak gidip onu tepeden tırnağa ateşe verme isteğime her nasılsa karşı koyarak dün olanları anlatmayı beceriyorum. Yine her yanımlı öfke kaplıyor; kolumun seğirmesini bile umursamıyorum. Yılanı binaya onun koymamasının bir önemi yok. O olmasaydı, Sammy zaten orada olmazdı.

O görüntüyü zihnimden uzaklaştıramıyorum. Sam’in o kafesin içinde yalnız başına kalışını kafamdan atamıyorum. Onu o karanlıkta bıraktım.

"Yüce Tanrım..." Kore soluksuz kalıyor. Öteki hemşireye dönüyor. "Tildon bu işi iyice abartana kadar bu konuda hiçbir şey yapmayacaklar. Diğerleriyle de böyle olmadı mı?"

"Oğlanı gördükten sonra kamp görevlilerinden birine sormuştum. Taciz ve uygunsuz muameleye dair fiziksel kanıt ihtiyaçları varmış," diyor Dunn yüzünü ovuşturarak. "Sonra da onu, başka bir kulübe bloğuna transfer ediyorlar. Önleyici bir eylemde bulunmuyorlar. Yalnızca tepki niteliğinde bir karşılık veriyorlar."

"Neden tahliye etmiyorlar?" diye soruyorum ısrarcı bir tavrıyla. "Daha kaç defa yırtacak bu herif?"

Sözlerimi saran harareten rahatsız olmamış gibi görünüyorlar. Dunn bir an bekledikten sonra, "Görev sürelerini uzatıp burada kalmaya gönüllü olan çok az PÖK askeri var. Tildon da onlardan biri. Kamp kapanacağı ve çocuklar da diğer kamplara gönderileceği için... sanırım bu meselenin de öylece arada kaynamasına izin verecekler. Temizlemeleri gereken daha büyük pislikler var."

"Yine..." Kore, söylemek istediği şeyi tam olarak bilemiyormuş gibi görünüyor ve kafasını toplamak için odayı turlamaya başlıyor. "O'Ryan'la tekrar konuşmaya çalışmalıyız. Bunun ne kadar ciddi bir durum olduğunu anlatmalıyız. Onun ölmesine izin veremem. Onun ölmesine izin veremeyiz. Lanet olsun, yılan sokması bu. Tedavi edilmeli. Böyle olmamalı."

"O'Ryan hiçbir şey yapmaz. Ölü bir çocuğun mevzusunu örtbas etmek, onu tedavi edebilecek bir hastaneye götürmekten daha kolay. Bu mesele çok fazla soruya sebep olur, çok fazla ilgi çeker."

"Neden ilaç getirmesi için askeriye beklemek zorundayız ki?" Çaresizlikle dolu sesim kulaklarıma daha farklı geliyor. "Bir sivilden tedarik etmek daha çabuk olmaz mı?"

"İçeriye birini sokmak, kampın güvenliğini tehlikeye atar," diyor sesinde fazlasıyla iğneleyici bir tonla. "Birini içeri almayı başarsak bile o kişinin, kimse fark etmeden onu tedavi etmeye yetecek zamanı olmayacaktır. Ona yardım etmenin tek yolu, onu dışarı çıkarmak."

"Kes şunu!" Bu konuşmayı daha önce de yaptıkları belli; çünkü Kore, bunun sonunun nereye gittiğini gayet iyi biliyor. "Lanet olsun, Pat, yeter artık!"

"Gerçekten vicdanın rahat edecek mi?" diye soruyor artık ayağa kalkmış olan Dunn. "Bizler, birkaç hafta sonra buradan çıkıp gideceğiz peki ya ona ne olacak? Diyelim ki iyileşti; aman ne harika, o zaman da Tildon'ın son kurbanını kurtarmış olacağız. Bütün hayatın boyunca bunun, üzerinde kara bir bulut gibi dolaşmasını mı istiyorsun? Lissa... Bu çocuklara yardım etmek için ne gerekiyorsa yapacağımıza dair söz verdik. Benim bir planım var. Sadece bu planı ona uyarlamam gerek."

Aman Tanrım. Bir Dunn'a bir Kore'e bakıp durmaktan kendimi alamıyorum. Cihazlardan gelen *bip bip bip* sesleriyle vurgulanan saniyeler uzayarak dakikalara dönüşüyorlar.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Kore'in sesi, çatlayarak bir fısıltıya dönüşüyor. "Yakalanan o kadına ne yaptıklarını duydun. Sadece yardım etmesine rağmen ona ne yaptılar biliyorsun. Vatan hainliğiyle suçladılar onu. Eğer yakalanırsan geri dönüşün olmaz."

"Ben yaparım," dediğimi duyuyorum. "Planın her neyse ben yaparım."

Bunu ben yapmalıyım. Sam'le ilgileneceğim ve Mia'yı bulacağım. Bunu, kampın içindeyken yapamam ve bu lanet yerde çocuklara değer veren iki insandan da buradan ayrılmalarını isteyemem.

"Üzgünsün," diyor Kore. "Ne dediğinin farkında değilsin."

"Nasıl yapacaktın?" diye soruyorum Kore'i duymazdan gelerek.

"Plan ilk başta, kardeşimle birlikte Fabrika'dan taşınan eşyalarla oradan çıkmaktı. Sadece bunu biraz değiştirmem gerek. Taşınma durumundan faydalanacağız," diye açıklıyor Dunn. "Onu, cihazları taşımak için kullanılan sandıklardan birinin içine koyacağız. Bugün, çocuklar akşam yemeğinin ilk postasında Yemekhane'deyken bir kısım eşyayı taşıyacaklar. Sen de onun yanında, sandığın içinde olacaksın. Farkına bile varmadan sizi dışarı çıkaracaklar. Sandığın kapağını açman için yanına bir demir kol da koyacağım. İki saatin geçip geçmediğini anlayabilir misin? Bence dışarı çıkmadan önce bu kadar süre beklemende fayda var. Çıktığında da savaşman gerekecek çünkü kamyonunda bir PÖK askeri olacak."

"İcabına bakabilirim," diyorum. Eğer beni durdurmaya kalkarsa hiç şansı olmayacak.

"Bu, çılgınlık," diye tıslıyor Kore. "Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu senin?"

Bir şey, ancak gerçekleşene kadar çılgınlıktır.

"Sana, içinde sadece amcam Jeff'in numarasının kayıtlı olduğu bir cep telefonu vereceğim. Bu planı yapmama o yar-

dımcı olmuştu. Ona önceden haber veririm; böylece sizi karşılayıp Ohio'ya götürür. Yengem Carol doktordur. Onu tedavi edebilir. Sam iyileşene kadar orada güvende olursunuz."

"Kilitli kamyondan nasıl çıkacak peki?" diye soruyor Kore sertçe.

"Sürgüyü eritebilirim," diyorum onun korku dolu bakışlarını görmezden gelerek. Planın en basit kısmı bu olacak.

"Buradaki iki saatlik vardiyan dolmadan önce yapmalıyız. Birisinin gittiğini fark etmesi on beş dakikayı geçmez. Seni elimden geldiğince korurum."

"Anlaşıldı."

"Lissa..." Dunn, kadını odanın köşesine götürüp başını öne eğiyor; bu yüzden ne konuştuklarını duyamıyorum. Kore, bir histeri krizinin eşiğindeymiş gibi görünüyor. Yetişkinleri bu şekilde, kaybedecek bir şeyleri varmış gibi, her şeylerini kaybedebilirlermiş gibi görmeye alışık değilim.

İlk defa yatağa doğru ilerlerken bakışlarımı Sam'in yüzünden ayırmıyorum. Birileri yüzündeki kirleri ve çamuru özenle silmiş ama temiz olmasına rağmen yüzündeki gölgeler seçilebiliyor. Yanakları çökmüş ve gözleri de kapalıyken elimde olmaksızın, *Çoktan ölmüş gibi görünüyor*, diye düşünüyorum. Eskiden babamın anneme yaptığı gibi, bir parmağımın eklemi burnunun kıvrımına değdiriyorum ve hiç düşünmeden eğilip yanağından öpüyorum onu. İçimden bir ses bunun, hayatımdaki en büyük isyan hareketi olacağını söylüyor. Tenin ne kadar yumuşak olduğunu düşünmeye kendimi kaptırdığım için yüzünü ellerimin arasına aldığımı hayal ediyorum ve göğüs kafesimde bir havai fişek patlamış gibi oluyor.

Bizim içimizi oymuş olmalarına şaşmamak gerek. Bu hisleri deneyimlemekle ilgili tek tehlikenin yakalanmak olduğunu düşünmüştüm hep; oysa onları hissetmek, beni tehlikenin kendisi hâline getiriyor. Onu buradan çıkarmak için yapamayacağım bir şey yok.

Hemen yanı başına diz çöküp dağılmış bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırıyorum ve o tanıdık yüzünü inceliyorum. Ona bakınca ağaçtan kalemizde geçirdiğimiz bütün o yazları; gökyüzünden nemli bir sıcaklığın yayıldığı ve tentenin altında uzanmaktan başka hiçbir şey yapmaya hâlimizin olmadığı o zamanları düşünüyorum. Şarkı söyleyemiyorum. Canım çok fena yanıyor. O yüzden ben de mırıldanıyorum; o kadar alçak sesle söylüyorum ki beni sadece o duyabilir. *Sen benim gün ışığımsın, gün ışığımsın...*

Sam bir anda hareketlenip başını bana doğru çeviriyor. Hemşirelerin konuşmayı bırakıp bizi izlediklerini belli belirsiz de olsa fark ediyorum ama bunun bir önemi yok. Utanacağım hiçbir şey yapmadım ben. Mırıldanmaya devam ediyorum.

"Lucas?" Sesi, hırıltılı bir fısıltı şeklinde çıkıyor. Bir yanıyla hâlâ uyuyor gibi ama yine de sesindeki öfkeyi duyabiliyorum. "O şarkıdan... nefret ediyorum."

Uzanıp elini tutarken içimde hafif bir kahkaha yükseliyor. Sam, elimi hafifçe sıkıyor. "Biliyorum, Sammy. Ama başka nasıl dikkatini çekebilirdim ki?"

Onun konuştuğunu duyunca birinin soluğu kesiliyor. Kafamı kaldırdığımda Kore'in iki elini birden ağzına bastırdığını görüyorum.

"Kıvılcımlar..."

Sesi, her zaman olduğu gibi beni ona çekiyor. "4 Temmuz'daki maytaplar mı? Hatırlıyor musun onları? Eminim onlar da dikkatini çekebilirdi."

Dişlerini sıkıp gergin bir şekilde başıyla onaylıyor. "Acıyor... Lucas..."

"Biliyorum, biliyorum. Seni buradan çıkaracağım. Sana gerçek ilaçlar bulacağız. Kısa bir süre sonra yine ayağa kalkacaksın."

"Mia... ilaç..."

"Hayır, önce ilaç, sonra Mia. Önce ayağa kalkman lazım."

"Mia, ilaç," diyor bu defa biraz daha sinirli bir şekilde. Parlak ışıklara doğru gözlerini kırpıştırarak açıyor. Bana attığı bakışı tanıyorum.

"Anlaşamayacağımız konusunda anlaşalım," diyorum. Başımı tekrar kaldırdığımda Dunn'ın, başının tepesini kaşındığını, yüzünde dalgın bir ifade olduğunu görüyorum. Sonra da bütün bu süre boyunca, birbirini kavrayan ellerimizden gözlerini ayırmayan Kore'e dönüyor. Kadın sonunda başıyla onaylayınca rahat bir nefes alabiliyorum.

"Pekâlâ, tamam," diyor Dunn; bir anda soyut bir fikrin gerçeğe dönüşmesiyle beti benzi atıyor. Benim kalbim de kontrolsüz biçimde hızlanıyor ve sakinleşmek için tekrar Sam'e bakmam gerekiyor.

Aptalca bir şey yapma, diyor Sam bakışlarıyla.

Bunun için çok geç artık.

BEŞ SAM

ŞARKIYI, GREENWOOD'DAKİ AĞACIMIZIN EN TEPESİNDEKİ dallarda ötüşen kuşlar söylüyormuş gibi derinden duyuyorum. Sese doğru dönerken kafamın ve bacağımanın içinde tutsak kalmış yakıcı sıcaklığı çeken serin bir battaniye olduğunu hayal ediyorum. Gözlerimi açıp Lucas'ı gördüğümde biraz olsun şaşırmıyorum.

Sadece... kafam karışık.

Sanırım Revir'deyim. Bunların hemşire olduklarını biliyorum; sakın, kibar seslerini tanıyorum ama söylediği... söylediği şeyler hiç anlamlı değil. *İlaç, Mia, kıvılcımlar, dışarı...* Dudaklarını okuyup yüzündeki ifadeyi çözmeye çalışıyorum ama yine o maskeyi takıyor. Tanıdığım Lucas, o maskenin ardında kaybolurken elimi bırakıp doğruluyor ve kan kırmızı yeleğini ve üniformasını üzerinden çıkarıyor. Kadın hemşire ona gri bir önlük uzatırken erkek olan cihazları sökmeye başlıyor. Yüksek ateş ve acı, görüşümü donuklaştırıyor ve etrafımda olup bitenler, şu ana kadar bulanık görünen şeyler midemi

ayaklandırıyor. Bilincimi kaybetmemek ve fısıldaşmalarını dinleyebilmek için dikkat kesilmem, üzerime hücum eden karanlık sularla savaşmam gerekiyor.

“... sandıklardan birini getir...”

“... çabuk ol...”

Ayak sesleri, açılan kapı, kapanan kapı, açılan kapı, sorun...

“... çok küçük, ikiniz birden sığmazsınız...”

En güçlü, en sakın ses Lucas’ınki. “O zaman bir PÖK üniformasına ihtiyacım var. Korumalardan biriymişim gibi davranırım. Hatta böylesi daha kolay olur.”

“Öyle ortalarda bırakmıyorlar ki üniformaları!”

“Ben bir tane bulabilirim,” diyor Lucas. “Kablo bağınız var mı? Ben işimi bitirdikten sonra birinizin odayı kilitlemesi lazım...”

Uzun süre ortadan kayboldukları için tekrar acıyla sarmalanmış pusumun içine gömülüyorum ve ancak, üzerimdeki elleri hissedince geri dönüyorum.

“Hayır, bu... yapma...” Dudaklarımı oynatarak kelimeleri şekillendirmeye çalışıyorum ama sözcükler, ağzımda yuvarlanıp birbirlerine karışıyorlar. Gözlerimi tekrar açtığımda kalbinin üzerine kırmızı bir Psi numarası işlenmiş, siyah üniformalı birini görünce ondan uzaklaşmaya çalışıyorum.

“Benim.” Lucas, üzerime eğilince tepedeki ışığı kesiyor. Yüzünü göremiyorum. Yüzünü görmek istiyorum. “Merak etme, Sammy.”

Kollarını, omuzlarımın ve bacaklarımın altından geçiriyor.

O kadar sıcak ki bir an her şeyi unutuyorum. Bütün bunların ne anlama geldiğini, "Buradan gidiyoruz," diyene kadar idrak edemiyorum.

Hayır!

HAYIR!

Bilmiyor. Yeterince uzun bir süredir burada yaşamadığından kaçmaya çalışan çocukları öldürdüklerini görmedi. Onları vuruyorlar. Her bir silah sesini, normalde sessiz olan kampta yankılanan o yegâne gök gürültüsünü hatırlıyorum; o an hepimiz neler olduğunu bilirdik.

"Hayır... Lucas..."

Beni sandığa ne kadar yavaş indirirse indirsin... sanırım yine de bacağım sarsılıyor ve yukarıya doğru keskin bir acı yayılıyor. "Özür dilerim, çok özür dilerim, Sammy," diyor nefes nefese bir hâlde ve sağ tarafım baştan aşağı zonklarken beni dikkatle sırtüstü yatırıyor. Dile getirmek bir yana düşünmek bile istemesem de sandık, tıpkı bir tabut gibi uzun ve sığ görünüyor. Altına biraz destek koysalar da dandik ahşabın kıymıklarının sırtıma battığını hissedebiliyorum. Talaş kokusu bana eski, yitip gitmiş şeyleri hatırlatıyor. Kasabadaki panayırı... Her gün Lucas'la okula giderken önünden geçtiğimiz at ahırlarını...

Lucas benden uzaklaşmadan güçlükle uzanıp onu üniformasından yakalıyorum. Onu sarsmak istiyorum ama gücüm anca onu biraz daha yakınıma çekmeye yetiyor. Lucas'ın yüzündeki o korkunç, ifadesiz maske hafifçe çatlıyor ve içinden minik bir tebessüm çıkıyor. Üzerime eğilip yüzümü o kocaman, sıcak ellerinin arasına alıyor. Ellerinin titrediğini hafif-

ten hissediyorum ve dudaklarını benimkilere bastırıyor.

“Beni sonra döversin, anlaştık mı?”

“Bir daha,” diye ısrar ediyorum yüzümü yukarı kaldırarak. Başım dönüyor. Güzel bir his bu. Baş ağrım, buhar olup havaya karışıyor.

“Sonra,” diye söz veriyor. “Seni seviyorum, Sammy. Sakın korkma. Bütün yol boyunca yanında olacağım.”

Sözleri kulaklarımda çınlıyor; sandığın kapağı indirilip yerine çakıldıktan sonra bile...

Erkek hemşire hâlâ yakınlarda. Lucas’a bir şeyler dediğini, Lucas’ın da kısık sesli ve boğuk yanıtını duyuyorum. “Ne olursa olsun sen devam et. Ne yaptığını bilen birine benziyorsun. Ayrı düşebilirsiniz ama sakın sandığın etrafında dolana-yım deme. Geri dönme.”

“Teşekkürler...”

“Dikkatli... ol... tamam mı? PÖK’ler gelip onu alana kadar ofiste bekle.”

Hepsi bu kadar. Artık yapabildiğimiz tek şey... beklemek. Gözlerimi kapayıp nefes alış verişlerimi mümkün olduğunca sessizleştirmeye çalışıyorum ama kulaklarıma hâlâ bir kasırga kadar gürültülü geliyorlar. Her yer karanlık; çok karanlık, dar ve soğuk. Dikkatimi verebileceğim başka bir şey olmadığından elimde sadece bacağımdaki şiddetli, keskin acı kalıyor.

PÖK’lerin giydiği botlar epey ağır olduğundan onların yaklaştığı her zaman duyulur. Bunlar gücün sesidir; her şeyi ezip geçerler. Kafamı uzatıp tahtaların arasındaki çatlaktan dışarı bakıyorum.

Siyah botlar gittikçe yaklaşıırken bir kapı gıcırdayarak açılıyor.

"Bu mu gidecek?" diyor aksi bir ses.

"Evet. MR cihazıyla birlikte kamyonete yüklenecekler." Lucas'ın sesi, hiç olmadığı kadar rahat ve doğal çıkıyor. "Hemşireler hassas bir cihaz olduğunu söylediler."

"Anladık, anladık... Sen sürücülerden biri misin?"

"Evet." Demek bu çılgınlıktan bu şekilde kaçmaya çalışacak. Onu tanımayacaklarını biliyor. PÖK'lerin hepsi, yıllardır burada birlikte çalışıyorlar.

İki kişi aynı anda homurdanarak sandığı güçlkle kaldırdığında ciyaklamamak için kendimi zor tutuyorum. Sandık delicesine sallanıyor; içlerinden biri ya daha güçlü ya da sandığı daha sıkı tutuyor. Geriye kaydığımı hissediyorum ve kafam sandığın yanına değiyor.

"Dikkatli olun!" diye gürliyor Lucas.

PÖK'lerden biri bıyık altından pis bir laf ediyor ve sandık ilk birkaç adımlarında daha sağa sola sallandıktan sonra dengede tutmayı başarıyorlar. Yine tahtadaki çatlaktan dışarı baktığımda Lucas'ın, üzerlerine önlük atılmış olan geniş omuzlarını görüyorum. Kaskatı bir şekilde yürüyor ve merdivenlere geldiğimizde önümüze geçiyor. Sandığın ucu havaya kalktığı anda yeniden kayıyorum ama bu sefer sandığın alt kısmına doğru. Sağ bacağım zaten oldukça hassas ve mahvolmuş durumda; sandığın yanına değmesiyle gözümün önünde beyaz ışıklar çakıyor. Bir çığlık koparmamak için yumruğumu ağzıma tıkıyorum. Bir kıvılcım olduğumu, karanlığın içinde yukarıya doğru yükseldiğimi hayal etmeye çalışıyorum. Soğuk,

karanlık durağanlığın içinden çıkıp yukarı, daha da yukarı yükseldiğimi...

Tanrım, lütfen ama lütfen bizi buradan kurtar, lütfen bizi yalnız bırakma, bu korkudan kurtulmam için bana güç ver... Tamamını hatırlayamadığım bir duanın sözleri bunlar. Bunları yüksek sesle söylemeye öylesine ihtiyacım var ki bunu yapamadığım için âdeta boğazım acıyor.

"... boktan havada New York'a gitmek zor olacak ama Jersey'e vardık mı rahatlarız..."

"... bu boktan işlerin başımıza kaldığına inanamıyorum. Ne şans ama..."

"Dikkat, dikkat, son basamak..."

Sandık yeniden düzelince çatlaktan dışarıyı iyice görebilmek için biraz daha dönmem gerekiyor. Lucas hâlâ orada ve sırtı hâlâ bana dönük. Yataklar ve onları kapatan perdeler olmasa da Revir'in ilk katını tanıyorum. Etrafımızda kendi kutularını ve sandıklarını taşıyan başka siyah üniformalı askerler de var. Lucas kapıya doğru giderken onlarm arasında geçmeye çalışıp tekrar tekrar gözden kaybolduğunda içimi bir panik dalgası kaplıyor.

Lütfen bize yardım et, lütfen işe yarasın, bir daha hiçbir şey istemeyeceğim senden... Lütfen, Tanrım. Dilekleri yerine getirmedini; bunun, O'nun görevi olmadığını biliyorum ama bu seferlik babamın değil de benim haklı olduğuma inanmak istiyorum. Onun, bize rehberlik eden bir el gibi orada olacağına inanmak istiyorum. Gözlerimi tekrar sıkıca yumup görüşümü kaplayan pustan kurtulmaya çalışıyorum. Başım dönüyor, bunun ne olduğunu biliyorum. Yine bağlantım kesiliyor. Sır-

tımdaki eller beni çekmeye çalışıyor, dibe, derinlere doğru...

Gözlerimi tekrar açtığımda sandığın kapağına hafifçe vuran yağmur damlalarının sesini duyuyorum. Bu ani soğuk, bedenimde bir şok etkisi yaratıyor; donmuş bir göle atlamışım da vücudumdaki bütün kaslar çekilip kalan sıcaklığımı korumaya çalışıyormuş gibi hissediyorum. Sular, tahtadaki boşluklardan içeri sızıp yüzüme, göğsüme, ayaklarıma damlıyor.

Lucas'ın yağmurluğu üzerine yapışmış, mürekkep karası saçları kafasında dümdüz olmuş. Başını öne eğip çamura bakıyor. Onun önünde, en fazla yüz metre uzaklıkta da çıkış kapısı var. Kapı ardına kadar açık ve önünde, eskiden oturduğumuz mahalledeki insanlar taşınırken gördüklerime benzer bir nakliye kamyonu var. Sandıklar platforma taşınırken PÖK'ler ayaklarını yutan yoğun çamurla mücadele ediyor gibi görünüyorlar. Kol kısımlarına delikler açılmış, çöp poşetlerine benzeyen yağmurluklar giymiş birkaç kişi daha görüyorum. Bunlar, düşsel, gri bir pusun içinde hareket eden gölgeler gibiler.

PÖK askerleri, eğilerek beni bir şeyin üzerine koyarlarken homurdanıyorlar. Sandık geriye doğru kayarak bir şeye çarpıyor ve tekrar öne atılıyor. Bacağım sarsılırken birinin ettiği küfür kafamın içinde yankılanıyor. Kesik kesik, sığ nefesler alıyorum. Ardından sandık yeniden yan yatıyor ve hareket ediyoruz; yavaş yavaş ilerliyoruz. Çatlaktan bir kez daha bakarak Lucas'ı görmeye çalışıyorum. Uzaklaşarak kamyonun önüne doğru ilerliyoruz.

Lütfen, diye düşünüyorum. Lütfen, hiçbir sorun olmasın... Lütfen, sürücü onun Thurmond'dan olduğunu, PÖK'ler de onun

sürücüyle birlikte geldiğini sansın.

Sandık kaldırılıp bir silindirin üzerine bırakılırken korkunç bir çatırtı duyuluyor. Dişlerim dudağıma geçince elimde olmaksızın bir tıslama sesi çıkıyor ağızımdan. Kamyon gümbürdeyerek çalışmaya başlıyor ve kapı çatırdayarak, bir gölgelik gibi aşağı indirilince yumuşak, çelik rengi ışık, ince dilimlere ayrılıyor. Kapı kilitlenirken çıkan o kulakları sağır edici ses, kafamın içinde yankılanıyor. Bir dakika sonra hızlanan yağmur, bu sesi boğuyor.

Dehşet dolu birkaç dakikanın ardından kamyonun hareket ettiğini fark ediyorum.

Ağır ağır...

Tekerlekler dönüyor.

İşe yarıyor.

Gözlerimi yumup ellerimle yüzümü kapıyorum. Kamyon hızlanırken motorun devri yükseliyor. Ya kapıyı geçmiş olmalıyız ya da ona çok yakınız. Keşke görebilseydim. Kampın, silikleşen bir anı gibi ufukta gözden kaybolurken nasıl göründüğünü bilmek istiyorum. *Bir açıdan Greenwood gibidir herhâlde,* diye düşünüyorum. *Dünyanın gerçekliğinin dışında var olan gizli bir mekân.*

İlerleme duruyor. Kamyon ara sıra sarsılıyor, ileri ve geri atılırken motorun devrinin yeniden yükseldiğini duyuyorum. Kamyon ileri atılıp, şiddetli bir şekilde sağa sola sallanırken korkunç bir metalik kükreyiş işitiliyor. Bir anlığına arkadan bize bir şeyin çarptığını düşünüyorum. Hareketin etkisiyle öne doğru savruluyorum. Bir gümbürtü, çatırdayan ahşabın sesi duyuluyor; sandığımın kapağına bir şey çarpıyor ve orta-

sını çatlatıyor. Ellerimle yüzümü kapayarak çığlık atıyorum. Üzerime kıymık yağıyor. Talaş tozu ciğerlerime doluyor.

Kamyon hareket etmiyor.

Yine motorun çalıştığını duyuyorum.

Sesler, panik hâlinde bağrışlar... Çarpılan kapılar... Sesler, neredeyse fırtınanın içinde kaybolacaklar.

Arka kapı, âdeta hiddetle kaldırılıp açılıyor.

"... her şey mahvoldu!"

"Tanrım, şu hâle bak..."

"... tekerleklerin etrafını kazmak gerekecek..."

Demek burada mahsur kaldık. Kamyon, bizi sürekli içine çekmeye çalışan çamura saplanmış. İçeri ışık girince, sandığımın kapağındaki çatlaktan dışarıya bir göz atıyorum. Devrilen şeylerin hasar aldıklarını görüyorum. Açık kapıdan, yağmurun bardaktan boşanırcasına yağdığını görüyorum. Lucas'ın Greenwood için hayal ettiği şelale gibi... İçinde değerli bir şey gizliyor. Bulunmayı bekleyen bir şeyi...

Daha onu görmeden varlığını hissedebiliyorum. Karanlık bir şekil, yağmurun içinden belirerek kendini yukarı çekiyor. Lucas, bana doğru yaklaşırken sendeliyor. Şapkasını kaybetmiş. Kara saçları solgun, panik hâlindeki yüzüne yapışmış. Gözleri benimkilerle buluşunca nefesi kesiliyor ve yutkunuyor. Benimkinin üzerine devrilen sandığı kaldırırken bütün bedeni rahatlayarak çözülüyor.

Ne yapıyorsun? Çığlık atmak istiyorum. Neden kamyonda kalmadın? Geri dönmemen gerekiyordu.

Biri haykırıyor. Kadının söylediklerini anlayamıyorum

ama Lucas anlıyor... Tekrar kaskatı kesilerek hızla arkasını dönüyor. Elini yumruk yaptığını görüyorum. Duman kokusu burnuma doluyor ve bir anlığına Lucas'ın bedeninden yükselen dumanı görebiliyorum.

Ne yapıyorsun?

Gözleri alev alev. Hâlâ bizi buradan çıkarabileceğini düşünüyor.

Ne yapıyorsun?

"Hayır..." diyorum boğulurcasına.

"Dur!" Kadın çığlık atıyor. "Kırmızı... M27!"

Lucas'ın ne kadar kararlı olduğunu görebiliyorum. Her iki elini birden kaldırırken korkunun, nasıl çabucak öfkeye dönüştüğünü fark ediyorum. *Lucas, hayır, Lucas, lütfen, sadece...* Kaçamayacak, hiçbir şey yapamayacak, onu öldürecekler, bu yüzden onu öldürecekler.

Ateş ellerini sarıp hızla kollarına tırmanıyor. Parıltısı gözlerimi yakıyor. Dehşet içinde sandığa vuruyorum. Neden kamyonundan indi ki? Neden? "Lucas!"

Ben hâlâ çığlık atıp dışarı çıkmak için sandığın kapağına vururken gökyüzü, dehşet verici bir biçimde ıslıl ıslıl bir kızılğa bürünüyor; dışarıdaki o korku dolu öfke de ölümcül bir hâl alıyor.

"Hayır!" İşe yarıyordu... İşe yarıyordu... Buradan çıkacaktık... Çamur... Yağmur...

Keşke hava açık olsaydı...

Burada havanın açık olduğu ne zaman görülmüş!

Dünya, Beyaz Gürültü'yle infilak ediyor. Ses, bir bıçak gibi

şakaklarıma saplanıyor ve ilk kez bacağımanın acısını hissetmiyorum; çünkü bütün bedenim çok daha berbat bir acı içinde kıvranıyor. Üzerime gölgeler çöküyor. Gözlerimi açık tutamıyorum. Karalar içindeki canavarlar sandığın kapağını söküp, demirden elleriyle kollarımı kavrayarak beni dışarı sürüklerken yüzümü başka yöne çeviriyorum. Dondurucu yağmur damlaları tenime çarpıyor; Beyaz Gürültü'nün ve ışıkların yoğunluğuyla gözlerime dolan yaşlar canımı yakıyor. Yanmış et kokusu alıyorum. Çılgılık atarak çamurun içinde yuvarlanan PÖK'leri görüyorum. Kapının oradan çok daha fazlası akın akın geliyor; ah, Tanrım, kapıyı neredeyse geçmek üzereymişiz, kamyonun arkası biraz daha ilerleseymiş kapıyı geçiyormuşuz. Kamyon çamura saplanmış, tekerlekler yarılarına kadar, yakasına yapışan kara toprağın altına gizlenmiş.

Birkaç kesik uzuvdan ibaretmişim gibi ıslak toprağa atılıyorum. Gözlerimi güçlükle açıp etrafa bakıyorum ama görüşüm pek çok şeyle bölünüyor.

"Sam!" Sesini duymak kalbimi parçalıyor. Üzerime çöken çaresizlik hissinin aynısını, onun kulakları tırmalayan sesinde de hissediyorum. "Sammy!" Başta Lucas'ın etrafını on tane PÖK askerinin çevrelediğini düşünüyorum ama ben, aralarında onu seçene kadar askerlerin sayısının ikiye katlandığını fark ediyorum.

Onu buradan çıkarmalıyım. Lucas'ı kurtarmalıyım. Burada ölemez. Benim yüzümden ölemez.

Lucas, askerlerin ayaklarının dibinde, yerde iki büklüm yatıyor; ellerini, sanki ikiye ayrılmasını engellemek istercesine kafasına bastırıyor. PÖK'lerden birini tanıyorum; bu, onu tanıyan, ona seslenen kadın. Beni o kafese koyan kadın. Fab-

rika'da bana herkesin önünde defalarca vuran kadın. *Saçımı kes. Bunu istiyormuşum gibi davranma.* Elindeki Beyaz Gürültü cihazını Lucas'a doğrultmuş ve ben, bugüne kadar yaptığı ya da söylediği şeylere rağmen şimdiye kadar ondan hiç bu denli nefret etmemiştim.

"Sam!" Hâlâ bana sesleniyor; onu sürükleyerek uzaklaştırmalarına, zihnini dolduran sese rağmen hâlâ savaşıyor.

Buraya kadar olamaz. Onu son defa görüyor, sesini son defa duyuyor olamam. *Tanrım, lütfen, Lucas'ı alma, lütfen onu alma.*

Çamurun içinde doğrulmaya çalışıyorum. Ayak izlerinin oluşturduğu derin boşluklara sular doluyor. Bir damla suda boğulacağım. Ona uzanmaya çalışıyorum ama çok uzak, Lucas çok uzakta ve içimdeki her şey, son umudum da yanıp kül oluyor. Kamyon vagonunun altından, önümüzde uzanan, gitmemiz gereken o yabani, açık yolu, Lucas'ın elimi tutarken gülümsediğini görebiliyorum ve bütün bunlar, bütün bu kıymetli düşler avucumun içinde sıkıca tutmaya çalıştığım hava gibi soğuk ve uçucu bir hâl alıyor.

ALTI LUCAS

SİLAH SESİ YOK.

Boğazıma dolanan eller yok.

El ve ayak bileklerimi kesen bağlar var.

Karanlık var. Uyku. Kâbuslar. Kan, sıcak kan, soluk bir yüz... Sam.

Bir zamanlar elektrikli tel örgülerin, ağaçların ve kulübe-
rin olduğu yerde şimdi bembeyaz dört duvar var.

Annemle babamın eski kimliklerinin çıktıları var, üzerle-
rindeki isimler karartılmış. Kim bunlar? Bunun yanıtı ustura
gibi keskin bir ızdırap oluyor.

Beni yere iten, beni ayağa kaldıran, vuran, vuran, vuran
eller var.

Asla kapanmayan ışıklar, asla kesilmeyen sesler, *İtaat çıkış
yoludur, hatalısın, hatalı olduğunu söylersen seni tedavi edebiliriz,*
diyen çılgınlık var. Uzaklaşmaya; kendimi anılar, hikâyeler
ve şarkılardan oluşan gizli katmanlara sarmaya çalışıyorum

ama ne zaman gitmeyi denesem eğitimle karşılaşırım ve o, her bir katmanı bıçağıyla keserek beni dışarıya sürüklüyor. Bıçağını tenime saplıyor. Ben denemeyi bırakana dek canımı yakmaya devam ediyor. En sonunda nereye gittiğimi bile hatırlayamıyorum.

Açlık var.

Susuzluk...

Acı...

Kapı açılıyor ama içeriye siyahlı bir adam girmiyor. Bir parça ekmek bu. Bana fotoğraflar gösteriyorlar; gülümseyen bir adam, gülümseyen bir kadın ama onların isimlerini hatırlayamıyorum ve bunu düşünmek canımı çok yakıyor. Bir parça ekmek daha... *Evet, onlar aslında hiç kimse. Ilık bir bardak su... Sen, hiç kimsesin.*

Ben, bir gölgeyim. Zayıfım. Beni düzeltecekler.

Saçları güneş ışığı renginde, dünyamı paramparça eden bir kız var. Gözlerimi yakıyor, düşüncelerimi parçalara ayırıyor. Etrafında öğlen güneşi gibi bir ısıltı var ama bu, gittikçe daralıyor, görüntü küçülüyor ve acı azalarak yerini uyuşuk bir hiçliğe bırakıyor. Görüntü gittikçe küçülerek karanlığın içinde minicik bir nokta hâlini alıyor.

Hiçliğin içinde kaybolan bir kıvılcım gibi...

YEDİ SAM

HAFTALARCA SÜREN YAĞMUR VE KARANLIĞIN ARDINDAN BİR sabah Bahçe'nin kenarında duruyor.

Öylece... duruyor.

Sabah sisi, kan kırmızısı yeleşinin etrafında kıvrılarak dolanırken hayatı boyunca oradaymış gibi, tıpkı bir heykel gibi hareketsizce dikiliyor. Rengi solmuş, yüzü gölgelerle ve yeni yara izleriyle dolu. Onunla ilgili anılarım keskin biçimde değişiyor; kutuya ekleyeceğim yeni bir görüntü belirliyor. Beni derinden yaralayan ve bir daha iyileşemeyeceğim bir yere gitmediğim sürece dokunamayacağım bir görüntü bu. Beyaz çitlere doğru çökerken bütün bedenim titriyor.

Haftalarca Revir'de kaldım; parmaklarım, sadece tek bir defa düştüğümüzü bildiğim o uçurumun kenarına asılı kaldı, bırakmayı reddettim. Asıl cezanın, yaşamam olduğunu biliyorlardı. Erkek hemşireyi yok ettikten sonra bile yanıma, kadın hemşireyi ve ilaçları vermelerinin tek sebebinin bu olduğunu düşünüyorum. Ben ne kadar pes etmek istesem de

onlar, beni buraya daha sıkıca bağladılar. Yemek yemediğimde beni serumla beslediler. Beni uyuttular. Bacağım bir daha eskisi gibi olmayacak; tedavi ettiklerine eminim çünkü hayatım boyunca canımın yanacağını biliyorlar. Kaçmaya kalkışınca neler olduğunu hatırlatan bir işaret olacak bu benim için.

Hayal kuran çocuklara da işte bu oluyor.

Boğazıma bir yumru oturuyor. Bakmamam gerektiğini biliyorum ama elimde değil; geçen seferki gibi olup olmayacağını anlamam gerek. O zaman maskesini taktığında bile o kaskatı görüntüsünün altındaki ruhunu görmüştüm.

Ben yavaşlarken o bana dönüyor.

Bana bakıyor. Bakışları içimden geçiyor. Yüzünde hiçbir şey, minicik bir yaşam belirtisi bile yok. Dizlerimin bağı çözülünce girişin orada sendeleyip yumuşak, kara çamurun içine düşüyorum. Lucas, tekrar önünde uzanan kampa doğru dönerken rüzgâr, sisin son kıvrıntılarını da uzaklaştırıyor. O anda anlıyorum.

O, artık onu hiçbir zaman bulamayacağım bir yerde.

Şarkı söyleyerek onu eve çağıramam.

HATIRLAMAK ZORUNDASIN.

Bir denesen hatırlayacağını biliyorum. Gözlerini kapayınca göremiyor musun? Haşın görünümlü evlerin, sararak ölmeye terk edilmiş, düzgünce biçilmiş çimenlerin ardında gizli. Yarıları anlatılmış hikâyelerin, abartılı hayallerin yabancı meskeni orası.

Hadi ama. Yolu biliyorsun. Hatırlamak zorundasın.

Beni duyabiliyor musun?

Üç anahtar, üç sır, üç yol var.

Ayaklarını, devlerin ayak izlerinden kalan boşluklara yerleştir.

Sudan içme çünkü büyücü kuyuya zehir kattı.

Hayvanlara güvenme çünkü onların karnı her zaman açtır.

Güneş ışığının, yaprakları çimen yeşiline boyadığı yere doğru yürü.

Çeneni kapa, tek kelime etme, daha hızlı ol, ucube, çalış, uyu, çalış, uyu, canın yansın, diyen sesleri sakın dinleme. Sana söylenen tatlı şarkıya tutunmaya çalış. İhtiyacın olan tek harita o.

Beni görebiliyor musun?

Bir daha geri dönemeyeceğin gölgeler var orada.

Bakma. Onların yanından geçerken nefesini tut.

Ayakkabılarının ince tabanlarından, çoraplarındaki delikten içeri sızan, tenine değen nemli toprağı hissedinceye dek yürü. Onu gördüğünde, ormanın kalbini, ağacımızın kırılmaz kemiklerinin içine inşa edilmiş kaleyi gördüğünde hava, tıpkı bir tüy gibi hafif ve sessiz olacak.

Buradayım.

Buradan epey uzak orası. Orayı hatırlamamam gerekiyor ama kaçabilirim. Çatlakların, kıymıkların arasından onu bir anlığına da olsa görüyorum, o da beni kendine çekiyor; uğuldayan elektrikli tellerden, tenime değen bıçağın keskin öpücüğünden kurtarıyor. Hiçbir şey, hiç kimse, hiçbir şey, hiç kimse... Karanlığı kazıyabiliyorum.

Buradayım.

Muhafaza edilmesi, korunması gereken bir yer orası. Yoksa onu da alırlar.

Buna izin vermektense orayı yakıp küle çeviririm.

Lütfen.

Geri dönüş yolunu biliyorsun.

Beni nerede bulacağını biliyorsun.

Beni bul.

BİR MIA

BİR ZAMANLAR, MIA ORFEO ADINDA BİR KIZ VARDI.

Kendisini seven ailesiyle birlikte tatlı bir evde yaşırdı. Her cuma birlikte oyun oynarlardı ve Mia, abisinin onu yeneceğini anladığı anda kıyasıya hilelere başvururdu. Abisi de ona her zaman izin verirdi. Günde üç öğün yemek yerdı ve bunlardan biri mutlaka yanmış olurdu; çünkü annesi yemek pişirirken kitap okumaya başlar ve saati kontrol etmeyi unuturdu. Yedinci yaş gününde, odasının şeftali renginin fazlasıyla “banal” ve “iç karartıcı” olduğunu söylediğinde, annesiyle babası duvarlarını pembenin canlı bir tonuna boyamasına izin vermişlerdi. Mia, sözlükten beylik kelimeler bulup bunları, en mükemmel zamanlarda kullanmaya bayılırdı.

Edebî dehasının bir sonraki eserini yazmak ya da annesi aşağı katta, geçimsiz kedilerini sakinleştirmeye çalışırken onun makyaj malzemeleriyle deneyler yapmak için kullanabileceği vakitleri okulda harcadıktan sonra onu, genellikle dışarıda, abisi ve onun en yakın arkadaşı olan, yan evdeki

altın saçlı kızın peşinde dolanırken görebilirdiniz. Ve orada, az evvel bahsi geçen, Virginia'daki küçük kasabada yer alan o minik, tatlı evin engin arka bahçesinde, her yanı kaplayan diken üzümü çalılarının arasında gizli, huzurlu bir yer vardı. Greenwood adını verdikleri bu yer sadece ve sadece onlara aitti.

Bu kız, Mia, canının, keyfinin istediği her role bürünebileceğini keşfetmişti: Aylı, prenses, büyücü, deniz kızı, kaplan. Bazen de sadece Mia olmak istiyordu. Zapt edilemeyen kıvrık, siyah saçların Mia'sı. Ormanın Mia'sı. Gerçek hayattan sıkılmış Mia.

Mia Orfeo.

Şimdiyse o kız yok, sadece yaratık var. Yaratık da incecik mavi üniformasının sırtına spreyle boyanmış rakamla anılıyor: 6575. Yaratığın bir evi yok; ağır ağır çamura gömülen devasa bir beton binanın içindeki bir odada yaşıyor. Yaratığın bir ailesi yok; etrafındaki ranzalara istiflenmiş yirmi dokuz tane başka yaratıkla arkadaşlık ediyor. Yaratık çalışıyor. Uyu-
yor. Yemek yiyor. Üstteki ranzasından gökyüzünün renkleri-
nin pembeye, turuncuya, safire, mora dönüştüğünü, hepsinin
birbirine karıştığını görebiliyor. Dışarıya çıkamıyor.

Ama hatırlıyor.

Dumanın ve kanın kokusunu tanıyorum.

Her ikisini de içeren ve dokunmak bile istemediğim bir anım var. Kasvetli havalarla ve sıkıştırılmış, kıymıklara, in-

cecik parçalara ayrılmış siyah-beyaz bir tekdüzelikle geçen yılların ardında gizli. Ama arada sırada gizlice dışarı çıkıyor. Ben uyurken parmaklarının ucunda ilerleyip, eskiden Lucas'la birlikte gizlice babamın yanına sokulup üzerine atladığımız gibi gelip göğsüme yayılıyor.

O zamanlar her şey bizim için bir oyundu.

Üzerime ne zaman öyle bir ağırlık çökse serseme dönüyorum. Bir kız böyle bir şeyi atlatamaz. Bir silahtan fırlayan kurşunun parıltısını geçmişte bırakamaz. Annesinin çığlığının sesini kafasından atamaz. Siyah üniformalıların, onu abisinden ayırmak için kırdığı eli, kış gecelerinde kampta elektrikler kesildiğinde ve ısıtıcılar çalışmadığında hâlâ sızlıyor. Yaratık olmak, olduğumu düşündükleri küçük canavar olmak daha kolay.

Canavarlar kâbusları yutabilirler.

Üniformalı askerler onlardan korktuğunda canavarlar utanmazlar. Canavarlar korkularının çok leziz olduğunu düşünürler.

Canavarlar, bir şatoda mahsur kalan ve kurtarılmayı bekleyen bir prensesle ilgili hayalleri keskin pençeleriyle lime lime ederler.

Canavarlar kendilerini korurlar.

Gerçi bu akşam durum farklı; gözlerimi açıp yüzümün birkaç santim yukarısındaki alçak tavana baktığımda, bunun sebebini biliyorum. Duman, sadece kafamın içinde beliren, park yerindeki o günün çirkinliğini gölgelemekle kalmıyor. Burun deliklerimi yakıyor; kıvrıla kıvrıla boğazıma, oradan da ciğerlerime iniyor.

O kara gözlü sekiz kameradan birine gözükmeden kımıldayamıyor, yataktan kalkamıyorum. Yan tarafıma döndüğümde öksürükler âdeta ciğerlerimi parçalıyor. Gözlerim karanlıkta yanıyor ve sulanıyor; etrafımdaki kızlar kendilerine geliyor, panik ve korku içindeki sesleri havayı dolduruyor.

Ürperti, diye düşünüyorum. Basitçe 'korku' ya da 'panik' demektense bu kelimenin daha iyi olduğunu düşünüyorum.

"Neler oluyor?"

"... bu duman?"

"Yangın!"

Uzun floresan lambalar çat diye açılarak bembeyaz bir ışıkla gözlerimizi yakıyor. Bazı kızlar çığlık atıyor ama çoğu, ayağa kalkıp gözlerini kapamaya çalışıyor; ardından tepedeki alarm çalmaya başladığında kulaklarını tıkıyorlar. Metalin metali delmesi gibi bir ses çıkıyor. İlk panik dalgası içimi kaplamışken bile kafatasımı delerek beni yavaşlatıyor, aptallaştırıyor. Fırıl fırıl dönen alarmın ışığını izliyorum: Kırmızı, mavi, kırmızı, mavi yanıp sönüyor. Kırmızı, mavi, kırmızı mavi, Kırmızı, Mavi...

Lucas'la ben.

Gümüşü beyazlıktaki dumanın içinden kara bir el uzanıp ayak bileğimi öyle sert kavlıyor ki tırnakları tenime geçiveriyor.

"Mia!"

Yüzü yaşlarla sıırıslıklam olan Elise heyecanla titriyor. Korkudan nefesi kesilmiş gibi görünüyor.

"Mia, hadi gel!"

Kaskatı bir hâlde ranzadan aşağı iniyorum. Beş yıl önce, Renksiz Odalar'dan buraya taşındığımdan beri burası benim minik alanım; buraya, içimdeki canavar sonunda dişlerini göstermeye karar verip, onuncu yaş gününden bir hafta sonra, yeteneklerini kullanarak kamp görevlilerinden birini odanın öteki tarafına fırlattığı için gönderildim. Odadaki son boş yere yerleştirildim. Çıplak duvarlar, duvara sabitlenmiş ranzalar, on dört, on beş, on altı yaşında olmalarına rağmen hâlâ ara sıra yataklarını ıslatan kızlar... Tek tesellim, değişimden sağ çıkmış olmam. Buranın nasıl bir yer olduğunu bilseydim Renksiz Odalar'daki iki yılımı mümkün olduğunca uzatıp üçe, dörde çıkarmaya uğraşırdım; sekiz yaşındaki bir çocuk olarak yeterince sağduyulu davranamamış olmam ne acayip. Oranın düzgün, sessiz ve sakin ortamının kıymetini dahi bilememişim. Orada bize müzik dinletiyorlardı. Şimdiyse şarkı diye dinlediğim şeyler, orta ranzadaki Elise'in horlamaları ve alt ranzada yatan Alice'in burnunu çeke çeke ağlaması.

Alice hakkında bilmeniz gereken tek şey şu: Tam şu anda odanın ortasındaki minicik alanda dertop olmuş bir hâlde, bina üzerine çökmek üzereymiş gibi ellerini kafasının üstünde kenetlemiş.

Yangın söndürücüler foş diye açılıyor ve buz gibi bir suyla sırlıslıkam olduğumuzda, odadan çığlıklar yükseliyor. Ellerimi gözlerime siper edemiyorum; burnuma ve ağzıma dolan suda keskin, metalik bir tat var. Bunu yapmamıza izin veriyorlarsa çok ama çok ciddi bir sorun var demektir; kızlar birbirlerine tutunabiliyor, birbirleriyle konuşabiliyor, yataklarından çıkabiliyor ve PÖK'lerden biri gelip bağlamıyorsa gerçekten başımız belada demektir.

Bu da hastalıklı oyunlardan biri mi yoksa? Bize coplarla ya da Olay Yatıştırma Mekanizması'yla bir çeşit ders vermek için bizi harekete geçmeye mi zorluyorlar? Doğrusu buna hiç şaşırmam; akıl oyunları bu insanların doğasında var. Ama... zihnimi altüst edip bütün seçenekleri düşünmeye çalışıyorum. Bu, hiç mantıklı değil. Bizi cezalandırmak, bütün sürüye ders olsun diye sürüden ayrılan minik kuzuyu fırına vermek için hiçbir zaman bir bahaneye ihtiyaçları olmadı ki. Dışlerim takırdamasın diye dudaklarımı birbirine bastırıyorum. Elise, bana bağırarak bir şeyler diyor ama onu duymuyorum. Bazı kızlar, alışkanlıktan alfabetik sıraya göre dizilmeye başlıyorlar. Bense sırtıma kapanıp ağlayan Alice'in önüne çekiliyorum.

Bütün dünyam darılırken dikkatim karşımdaki metal kapıda toplanıyor; sanki bir şeyin hareket ettiğini, oradan bir elektrik geldiğini hissedebiliyorum. Duruşumu dikleştiriyorum; belimdeki kaslar sızlıyor, çok uzun zamandır birbirine kenetlenmiş olan kemikler ve eklemler çatırdıyor.

Açıl susam açıl, diye düşünüyorum.

Kapı pat diye açılıyor.

Öylece.

Açılıveriyor.

Buna neden şaşırdığımı bilmiyorum. İki yıl önce bir yangın tatbikatı yapmıştık ve o zaman da aynen böyle olmuştu. Şey, aslında tam olarak böyle değildi. Ne yangın söndürücüler ne de duman vardı ama alarm çalmaya başlamıştı ve biz de odanın ortasında toplanmıştık. Bir PÖK gelip bizi koridorun sonuna götürmüştü. Muhtemelen hepimiz, bizi dışarı çı-

karacaklarını sanmıştık.

Çıkarmadılar.

Ama bu defa, elinde tüfeğiyle esas duruşta bekleyen bir PÖK askeri yok. Elektronik kilit açıldığında, o tanıdık tıslama ve klik sesi, koridordan gelen seslerle boğuluyor. Bütün kapılar açılmış ve alarm sesi, şu an yüz katına çıkmış durumda. Üst katlardan üzerimize yağıyor. Alt katlardan yukarı sızıyor. Onları tanımasaydım, bugüne dek yaptıkları her şeye tamamen zıt bir hareket olmasaydı bizi dumanla boğmaya çalıştıklarını düşünürdüm. Tıpkı imha edicilerin zararlı böcekler ölsün diye üzerlerine ilaç sıkması gibi...

Hiçbirimiz kımıldamıyoruz. Diğerlerinin de içlerinde tıpkı benimki gibi bir hareketlenme olup olmadığını, kalplerinin parçalara ayrılacağını hissedip hissetmediklerini merak ediyorum. Yangın söndürücüler titreşiyor ve üzerimize kovalarca su boşaltıyor; sular çıplak ayak bileklerimize dek ulaşıyor ama buna rağmen hiçbirimiz kımıldamıyoruz.

Sonra iki çocuk hızla kapıya koşturuyor. Bu Yeşil kızların atkuyrukları arkalarından uçarak gidiyor; kızlar, katı ve yoğun bir kremaya benzeyen dumanın içinde bir görünüp bir kayboluyor.

Bütün işaretler dünyamızın başımıza yıkıldığını gösterse de sadece iki çocuk –bizim katımızdaki yüz çocuktan ikisi– içgüdülerini takip ediyor. Geri kalanımız, öyle aptal aptal dikilip birinin bize talimat vermesini bekliyoruz. Kamp görevlilerini kışkırtmaktansa canlı canlı yanma riskini almayı tercih ediyoruz. Çünkü en azından o zaman ne olacağını tahmin ediyoruz.

Ama canavar da ne yapılması gerektiğini, bizim ne yapmamız gerektiğini biliyor. Dudaklarımı kıvrarak hırladığımı, bir öfke dalgasının kanımı dondurduğunu hissediyorum. Bu deyimi seviyorum: *Kanımı dondurmak*.

Bir elimle Elise'in gömleğini, diğeriyle de Alice'in kolunu yakalıyorum ve onları ileri doğru çekiştiriyorum.

"Hadi gidelim!" diye bağıriyorum başka kimsenin kımıldamaya niyetli olmadığı netlik kazanınca. Arkama dönüp, yanaklarından su ve gözyaşı akan, solgun yüzlere bakıyorum. "Burada boğularak ölmeyi beklemeyeceğim!"

"Olmaz!" Alice ağlayarak elini kurtarmaya çalışıyor ve neredeyse başarıyor. Parmaklarımın kaygan ve sıcak teninden kaydığını hissettiğimde canavar dişlerini göstererek, *Hayatta kalmayı seçmek, güçlü bir şekilde vermek gereken bir karar*, diye düşünüyor. Gerekirse buradaki bütün kızlar için yeterince güçlü olabilirim.

"Kimsenin geldiği yok!" diyorum konuşurken öksürerek. "Burada kalırsan havasızlıktan boğulacaksın! Hadi! Yürü!"

Kontrolü başka birine teslim ettiğinizde hayat bazı açılardan kolaylaşır. Onlara bağırana, bunu bir emir gibi söyleyene dek kızların yarısının kımıldamaması beni şaşırtmıyor. PÖK'ler, kabuklarımızı öylesine sertleştirdiler ki yumuşak bir dokunuşu artık hissedemiyoruz. Ancak sert, keskin, kötü laflara tepki veriyoruz artık.

Koridora adım attığımda tenimin sıcaklığı âdeta bin dereceye yükseliyor. Elise ve Alice peşimden geliyor, diğer kızların da gelip gelmediğini görmek için kısacık bir an bekliyorum. Onlar da geliyorlar; mavi üniformalar ağır ağır akıyor.

Koridorun en sonundaki merdivene doğru, beyaz fayansların üzerinde, yol boyunca öksürerek ilerliyoruz. Etrafımızı saran dumanın arasında, kapılardan kafasını uzatan çocukların yüzleri belirliyor. Bütün odaların bizimkiyle tıpatıp aynı olduğunu görmem için çelik grisi bulutun kalkması gerekmiyor. Kamp görevlileri, hiçbir zaman bu tesisi daha hoş bir hâle getirmeye; o çirkin, metal eklemlerini, beton kemiklerini saklamaya uğraşmadılar.

Daha çok kız, arkamızdan sendeleye sendeleye koridora çıkıyor, ciyaklayan alarmı bastırmak istercesine bağırıyor. Birinin çekip açtığı kapı neredeyse suratıma çarpacak gibi olduğunda merdiven boşluğuna geldiğimizi anlıyorum. Burası da kilitli değil.

Bir tane bile PÖK askeri yok.

Kanım huzursuzlukla kaynamaya başlıyor. Daracık merdiven boşluğu, üstümüzdeki altı kattan aşağı inen çocuklar yüzünden tıklım tıklım. Yükselerek çocukların şoktan kaskatı olmuş yüzlerini çevreleyen duman, boğazımı yakıp kurutuyor. Erkekler, kızlar, Yeşiller, Maviler... Sıkışarak kendime bir yer açmayı başarıyorum ve odamdaki diğer kızlara bakınırken körlemesine bir adım attığımda dengemi sağlamak için yanımdaki kıza tutunuyorum. Biri ayağıma basınca içimi bir acı kaplıyor.

Ayakkabılarım, diye düşünüyorum. Ayakkabılarını giymeyi unutan bir aptalım ben.

Tekrar yukarı çıkmamın imkânı yok artık. Birbirine çarpan bedenler beni âdeta yerden kaldırıyor ve kalabalıkla birlikte öne doğru taşıyorum. Korku da dumanın ikinci tabakası

gibi üzerimizi kaplıyor ve kimse bundan kaçamıyor.

Bir kat aşağı, iki kat aşağı... Nasıl hâlâ bu kadar ağır ilerliyoruz? Bu tesiste kaç tane lanet olasıca çocuk var?

Bir ışık titreşiyor. Şangırtıyla karışık bir inilti duyuluyor; bir şey gıcırdayarak duruyor. Tak, tak, tak... Sonra da hiç ses çıkmıyor. Merdiven sahanlıklarına monte edilmiş olan alarmların fırıl fırıl dönen ışıkları bir anda çat diye kesiliyor.

Kulak tırmalayan sirenler boğuluyor.

Bu kadar yıldır bu isimsiz yerdeyim, hiç böyle bir an yaşamamıştım. Hava, buharlaşıp yok olmuş, sese dair son izleri de kendiyle birlikte götürmüş gibi hissediyorum. Ensemde ve omuzlarımda gezinen sıcak ve nemli nefesler tenimi yalıyor.

Sonra bir anda çığlıklar başlıyor; yangının nerede olduğunun ya da nasıl başladığının önemi yok. Bizi asıl yakıp kül eden şey, panik duygusu.

Dirsekler, ayaklar, dizler birbirine değiyor, çarpıyor, herkes birbirini itekliyor. Elise'in kafası, elmacık kemiğime çarptığı anda göğüs kafesime de bir darbe inince küfrediyorum.

"Durun!" diye bağıyorum. Karanlık bir çarpışma... Kara bir gelgit, üzerimizden yuvarlanıyor... Hava yok... İleri... Sadece ileri...

Mia ezilecek.

Canavar kükreyecek.

Kollarımda yukarı aşağı hızla hareket eden arzuyu hissedebiliyorum; dikenlere sarılmışım gibi tenime batıyor. Bu çocukları yoldan çekebilir, dokunmaya gerek bile duymadan onları kenara itebilir, kendi arkadaşlarım için yolu açabilirim.

Ama başka biri aynı hain fikre kapılıyor ve biz, bu merdivendeki herkes âdeta bir patlamayla ileriye doğru fırlıyoruz. Tıpkı hızla giden arabaların beton bariyere çarpması kadar sert bir şekilde briket duvara tosluyoruz. Acı... Çarpma sesi... Çıtırtı... Çığlıklar...

Küçük bir sıçan gibi üzerimizden hızla koşturan şekli seçebilmek için kafamı, birilerinin bacağının altından tam zamanında kaldırıyorum. Bunu yapan kişi, Alice; *PÖK bana tuhaf tuhaf bakınca korkudan kustum*, diyen Alice...

Küçük canavar sonunda pençelerini çıkarmış ve bir an bile kaybetmeden üzerimizden tırmanıyor.

Ben şanslılardanım; birilerinin üzerindeyim, altımda feriyat eden oğlanı kurtarmak için ayağa kalkmaya çalışırken ellerimle çocukların enselerinden ve yanaklarından destek alıyorum. Beni paramparça eden, iki, üç, dört parçaya ayıran şey, kollarımı ve bacaklarımı tırmalayan elleri değil, çığlıkları... Bunca zamandır bize küçük canavarlar diyordum ama asla böyle bir şeyi yapabileceğimizi düşünmemiştim. Sanki diğerleri bizim sahanlıkta olduğumuzu görmüyor. Her ayağa kalktığımızda üzerimize basarak bizi eziyorlar.

Umursamıyorlar.

Korkunun zihni nasıl bomboş ettiğini, her düşünceyi emdiğini biliyorum. Ama bu, bir içgüdüden çok daha fazlası; öyle olmalı. Bütün bu yıllar boyunca, üst üste yatmamıza, bulanık renkler hâlinde kafeteryaya, Çamaşırhane'ye, uyku odalarına birlikte gitmemize rağmen birbirimizden uzak durmayı öğrettiler bize. Birbirimizi görmememizi sağlayıp, hayatta kalabilmek için birbirini yiyen canavarlar olmamız için bizi

lanetlediler.

Benim istediğim şey, olmak istediğim kişi bu değil.

Bir canavar olamazsın, diye düşünüyorum. Canavarı dinlemeyi bırak!

Durmuyorlar. Hava ağırlaşıyor ve ben sadece kendi terimin, ağzıma dolan safranın ve dumanın içindeki yanmış küllerin tadını alabiliyorum. Görüşüm kararmaya başlıyor. Canım yanıyor; kafamı sallayıp zihnimdeki bulanıklığı dağıtmaya, bu sisin peşine takılan anılardan uzaklaşmaya çalışıyorum...

Sana para verebiliriz, dostum, lütfen sakın ol, diyor ön koltukta oturan babam.

Eli ayağı titreyen adam; siğilleri olan bir kara kurbağasını andıran yüzü... Siyah tabancası...

Annem torpidoya uzanırken bize bakıyor, kâğıt havluya sarılı paralar yere dökülüyor.

Lucas, bana siper oluyor; kara kurbağası, kırmızı gözlerini bize çeviriyor; fikir, o gözlere yansıyor.

Silah sesi...

Babam eğiliyor. Annem çığlık atıyor.

Silah sesi...

Lucas, hayır, Lucas yapma...

Ateş.

İkinci adam; bıçak...

Siyah üniformalar.

Neden ölmedim? Neden onlarla birlikte ölmedim ki?

“Durun!” diye böğürüyor bir ses. Beni, tam bilincimi kaybetmenin eşiğinde yakalayıp yüzeye geri çekiyor. “Olduğunuz yerde kalm! Yavaş yavaş! Dikkatli olun! Yavaş yavaş! Sakin olun!”

Arkamızda biri emir veriyor; sahanlığın son basamağında duran başka bir Mavi oğlan, üç çocukla kol kola girmiş. Gözlerim karanlığa alışınca etten bir duvar oluşturarak arkalarından akın eden bedenleri durdurduklarını görüyorum. Biraz daha uğraşsak âdeta zombi filmi çekebiliriz.

Kollarımın altına geçip beni yukarı çeken elleri hissediyorum.

“... iyi misin? Hey! İyi misin?”

Benden çok daha uzun bir başka Mavi beni ayağa kaldırıyor ve dizlerimin titremesi geçene dek beni tutuyor. İsler içindeki şövalyem...

Mavi oğlanlar bize kendimizi toparlamamız için yeteri kadar zaman veriyorlar. Canavar, bir daha böyle bir şey olmasından korkarak, önündekileri kenara itip kalan basamakları inmek istiyor. *Sen kendini kurtar, her koyun kendi bacağından asılır.* İlk kez onu dinlemiyorum. Altımdaki çocuğun suratını kazara ezdiğim için çok kötü hissettiğimden önce onun gitmesine izin veriyorum.

Sendeleye sendeleye aşağıya doğru, karanlığın içindeki son birkaç basamağı inerken vücudumun her noktası acıyor. Serin havayla buluşunca açtığı kollarına doğru atılıyorum.

Açık giriş kapısına, oradan da ölümcül gecenin karanlığına doğru itiliyorum; beceriksizce tökezleyip dizlerimin üzerine, en yakındaki kahverengi kar birikintisinin içine çöküveriyorum.

rum.

Dışarıdayım, dışarıdayım, parmaklarım çamuru kavırıyor, dışarıdayım...

Çocuklar, arkamdaki kapıdan akın akın gelerek sırlıslıklam hâldeki yere düşmeye devam ediyor. *Sanki son bir test olarak bataklıkla savaşmak zorunda kalacağız*, diye düşünüyorum. Bir güç testi bu. Ya da hayır, dayanıklılık...

Öksürürken bütün bedenim sarsılıyor. Kanımdaki zehri atmaya çalışıyormuşum gibi hissediyorum. Hava, öylesine soğuk ki âdeta tenimi yakıyor ama yine de dilimi serinletip yanan boğazımı yatıştırıyor.

Patlamanın etkisiyle etrafıma camlar saçılırken yer sarsılıyor ve hepimiz dört bir yana savruluyoruz. Beton bir avlu ya da araba yolu gibi bir yerdeyiz. Tesis, arkamızda devasa bir U şeklinde uzanıyor ama önümüzdeki çıkış kapısı öylesine uzun ve karanlık ki âdeta gece göğünün içinde kamufle oluyor. Bir sıcaklık dalgası üzerimizden yükselerek geçerken eğilip kafamı koruyorum. Tehlikenin geçtiğini düşündüğümde şüphelerimi doğrulamak için dönüp arkama bakıyorum.

Haklıymışım. İlk kattaki bütün pencereler patlamış. Yangın ve duman, boş çerçevelerin üzerinden âdeta bir sıvı gibi kayarak dışarı akıyor. Yangın, binanın, her zaman kampın kontrol odası –makinelere ve sefaletin ana merkezi– olduğunu düşündüğümüz orta kısmında daha yoğun.

Elise'in karanlık bedenini gördüğümde o tarafa doğru sürünüyorum. Sağ tarafımda– Aman Tanrım. Diğer binalar da yanıyor. Renksiz Odalar ve özellikle Sarıların kalması için tasarlanan, tesisin daha küçük versiyonu olan binalar da...

Sarı üniformalarının gömlekleri, gecenin içinde başıboş gezinen yıldızlar gibi, keskin soğukta, panik hâlinde aceleyle uçuşuyorlar. Kollarımı etrafıma doluyorum; yerimde donakalıyorum. Bu sırada birkaç tane Sarı ve Mavi çocuk çıkıp beyaz üniformalı daha küçük çocukların ellerinden tutuyorlar ya da onları taşıyorlar. Bunlar henüz 'değişmemiş' olanlar. Renksizler...

Renksizlerin binasının arkasından bir motor sesi yükseliyor. Bir Hummer, benim boyumda bir kar yığının içinden hızla geçerken, birkaç tane Yeşil, ezilmemek için kenara çekilerek yere atlıyor. Tam zamanında arkama dönüp, PÖK kamyonlarının sonuncusunun da uzaklaştığını ve askerlerin metal kapıları arkalarından sürükleyerek kapadığını görüyorum.

Kurtarıcılarımız gelene, gümüş rengi otobüsler, gün doğumunun altın rengi parıltısında ince çizgiler oluştururcasına kampa yanaşana dek beş saat geçiyor. Onların gelişini, hiçbirimizin tırmanmaya cesaret edemediği çitlerin üzerindeki birbirine dolanmış dikenli tellerin tepesinden görüyoruz. PÖK'ler, hızla çekip gitmeden önce kapıları dışarıdan kilitlediler. Herhâlde dışarıda boş boş dolanmayalım diye. Kamp görevlileri bizi dumana boğarak binalardan çıkardılar, onlar burayı terk ettikten sonra işlerin yürümesini sağlayacak olan tek odayı da ateşe verdiler. Peki ama neden? Burada yavaş yavaş donarak ölelim diye mi?

Gitmemize... izin vermek için mi?

Dişleri takırdayan çocuklar, teoriler üretip aralarında tartışıyorlar. Benimse tek düşündüğüm, bunun başka bir hikâyenin ön sözü olduğu.

Hem de çok daha kötü bir sona sahip olabilecek bir hikâyenin...

Yasak kelimeler umut içinde aramızda dolanmaya başlıyor. *Anne. Baba. Aile. Gitmek. Ev.*

Artık bir evim yok.

Artık bir annem, bir babam yok.

Ama Lucas...

"Boku yedik," diyor Elise otobüsün motoru stop ettiğinde. "Bizi başka bir kampa götürüyorlar."

Askerler görüş alanımıza girdiğinde haklı olduğunu anlıyorum.

Farklı üniformalar. Farklı askerler. Aynı hikâye.

Bizi izlemelerini izliyorum; hayvanat bahçesindeki kafeslerimizden kaçmış ve tekrar oraya geri yönlendirilmek istenen hayvanlarmışız gibi dikkatle -tetikte- yaklaşıyorlar bize. Bir hayvanın uzun, kara hortumunu andıran ve her birimize doğrulttukları tüfekleriyle bizi geriye doğru sürerken botları, vıcık vıcık zeminde sesler çıkarıyor.

Bize seslendiklerinde onlara gitmiyoruz. Bir adam eline bir megafon alıp 'güvenli' kelimesinin anlamını bir kez daha tanımlamaya çalıştığında bile hiçbirimiz o otobüslere adım atmıyoruz.

"Sizi ailelerinize götürüyoruz," diyor adam; elindeki cihaz çatırdayıp durduğu için sesi kesik kesik geliyor. "Kamp prog-

ramı bitti. Her birinize yardım etmek ve Black Rock'tan ayrılırken size eşlik etmek için buradayız."

Black Rock. Sanki bize bir şey ifade etmesi gerekiyormuşçasına bu iki kelimeyi tekrar edip duruyorlar; etrafımdaki kızların ve derme çatma ağılımıza yaslanan oğlanların yüzlerine bakınca onların da benimle aynı sonuca vardıklarını görebiliyorum: *Black Rock, bizim tesisimizin adı.* Buranın bir adı var ve yanıp kül olmasına ek olarak, bir daha asla onarılmayacak ve tekrar açılmayacak.

Bir daha asla içeri girmemiz gerekmeyecek.

Bu kelimeler, içimde bembeyaz bir umut patlamasına sebep oluyor. Sanırım bu, yüzüme de yansıyor; yanaklarımın, tıpkı annemin makyaj malzemeleriyle yaptığım gibi renklendiğini hissediyorum. Elise, bana bir aptal olduğumu ve onlarla birlikte gidersem başıma gelecekleri hak etmiş olacağımı söylüyor. Korktuğunu ve gerçekten öyle demek istemediğini biliyorum; tırnaklarını bileğime geçirerek beni kavlıyor, yüzündeki umutsuzluğu, tenini kaplayan ter kadar açık bir şekilde görebiliyorum.

Ama... bu askerler, onlara itaat etmediğimizde bize ateş etmiyorlar. Olay Yatıştırma Mekanizması'nı kullanmıyorlar. Bize su veriyor, yanıklarımızı görmek istiyor, bazı çocuklara oksijen maskeleri veriyorlar. Bize baktıklarında ne gördüklerini merak ediyorum; hissettiğimiz kadar lanetli görünüyor muyuz acaba? Bir çit kazığının üzerinde durup, bizi bunun üzerinden iterek düşürmeye karar verecekleri anı bekliyoruz gibi hissediyorum.

Bunu yapmıyorlar.

PÖK'lerin ve kamp görevlilerinin nerede olduklarını soruyorlar; yaşı büyükçe olan Sarı kızlardan biri tam olarak neler olup bittiğini anlatıyor. Tıpkı bir kraliçe gibi uzun boylu, cesur bir kız bu. Bizim adımıza konuşmasına izin veriyoruz.

“Bütün binaları ateşe verdiler, kapıların kilidini açtılar, sonra da gittiler.”

Kaçtılar, diye düşünüyorum. Gitmediler, kaçtılar.

Albay Megafon, kontrol odasının küle dönmüş yıkıntılarını görünce öyle kötü küfrediyor ki etrafındaki çocuklar bunun etkisiyle irkiliyorlar. Bir seksenlik boyuyla sessizce ilerleyip giriş kapısının orada bekleyen, kamuflaj desenli kıyafetleri yağmur ve sulu sepkenle koyulaşmış askerlere yanaşılıyor.

“Yine yaptılar!” diye homurdanıyor. “İlk kampta medyaya durumu açıklamamalıydılar. Her şey küle dönmüş... Korkaklar! Olan biteni kanıtlamak, tam bir kâbus olacak!”

İşte o zaman ona, hepsine inanıyorum. Hikâyenin çarkı o anda klik ediyor ve elimdeki bütün bu minik parçalar yerine oturuyor.

Kamp kapandı. Bitti.

PÖK'ler, hem dijital hem de yazılı kayıtlarını yaktılar. Utanç duyacaklarını biliyorlardı. Bize yaptıklarının yanlış olduğunu biliyorlardı.

Sonra da bu askerlerin geleceğini, rahatsız olacakları soruları cevaplamak zorunda kalacaklarını bildiklerinden kaçtılar.

Gözyaşlarımın, boğazımı yakarak göz pınarlarımda toplanmaya başladığını hissediyorum. Bunu, önceden haber aldılarsa diğer kamplar da kapanıyor demektir. Yani...

"Lucas," diye fısıldıyorum çamurla kaplı pantolonumu çekiştirerek. Göğüs kafesim şişip bütün dikişlerimi patlatacım gibi hissediyorum. Kimin umurunda? Kimin umurunda? Bu hissin keyfini çıkaracağım. Bu hisse tutunmamak –ona yapışmamak– için kendime izin vermeyeli yıllar oldu.

Abim gelip beni alacak. Söz verdi. Onun çoktan çıkmış beni bekliyor olma ihtimali nedir? Çok yüksek olduğunu biliyorum. Sonuçta Lucas'tan bahsediyoruz.

Pierre-Louis denen bir yere gitmek üzere ilk otobüse binmek için gönüllüleri çağırdıklarında Elise, dişlerinin arasından tıslıyor. Albay Megafon sonunda –o otobüsler ne kadar sıcak görünürlerse görünsünler– onun sözüne öylece güvenip gün batımına doğru yola koyulmayacağımızı anlıyor. Yaşı büyük birkaç çocuğu ikna etmeye; onları, iyi örnek olmaları için teşvik etmeye çalıştığını duyuyorum. Sonra taşınabilir bir cihaz çıkarıp, "İşte, buraya gidiyoruz, bakın, orada aileler beklemeye başladı bile," diyor.

Bazı açılardan, çok uzun bir zaman boyunca ormanda yolumuzu bulmaya çalıştıktan sonra bize elindeki tatlı, olgun elmayı sunan bir yabancıyla karşılaşmışız gibi geliyor. Bir başka test daha. Bunun bir risk olduğuna şüphe yok; elma zehirliyse hepimiz ölürüz. Ama burada kalırsak da zaten öleceğiz.

Ve ben Lucas'ı görmek istiyorum. Bunu her şeyden çok istiyorum.

Çıkış kapısına doğru yönelen birkaç çocuğu takip etmek üzere hareketlendiğimde Elise'in bakışlarının sırtımı taradığını hissedebiliyorum. Bu, canavarın umurunda değil. Canavar, canının istediğini yapmak istiyor ve sahip olduğu tek şeyle

arasına girmeye çalışacak kadar aptal olan herkesi yolundan çekebilecek kadar güçlü hissediyor kendini. Giriş kapısını geçip ilk otobüse doğru ilerlerken ve devasa yaratığın midesine giden basamakları çıkarken küllerle kaplı eski derimi değiştiriyormuşum gibi hissediyorum.

Direksiyonun başında, etrafıma bakabilmek için yavaşladığımda bana cesaret vermek istercesine başını eğen, yumuşak yüzlü bir kadın var. Beni cesaretlendirmesine ihtiyacım yok ki. Omuzlarımı dikleştirip önümdeki Mavi oğlanı otobüsün arkasına doğru takip ederken ayak parmaklarımı pençe gibi yere geçiriyorum. Sıcaklık, bedenime çarparak donmuş tenimde sanki binlerce küçük kesik açıyor. PÖK'ler tarafından içeri sokulduğumda beni yutan hiçlik duygusundan çok daha iyi geliyor bu. Bizi başka bir kampa götürmeyi, bir şekilde öldürmeyi –ortadan kaldırmayı– planlıyorlarsa da en azından tesisin soğuk kollarında tutsak kaldığımız onca zamandan sonra buzlarımızın biraz olsun çözülmesine izin veriyorlar.

Ama ben umudumu yitirmeyeceğim. Ben inanacağım.

Lucas'ı göreceğim.

Bir pencere kenarına kampı görmeyecek şekilde oturuyorum. Motor gerçekten çalıştığında nabzım o kadar hızlı atmaya başlıyor ki... Çocuklar, basamakları birer birer çıkıp boşta kalan yerleri dolduruyorlar. Bir çatırtı duyduğumda bakışlarımı öne eğiyorum ve boş su şişesini çevirip büküğümü fark ediyorum.

İçime bir kahkaha atma arzusu doluyor ve onu bir başkası sonra bir başkası daha takip ediyor ama ben, bunun nedenini anlayamıyorum. Olan bitenlerin eğlenceli hiçbir tarafı yok

ama öteki çocuklar da gülüyor. Bazıları hâlâ ağlıyor; saatlerdir bunu sürdürdükleri için bu enerjiyi nereden bulduklarını çözemiyorum.

Otobüs, sarsılarak ilerlemeye başlayıp hiçbir şeyin yetişmediği tarlanın ortasından geçen toprak yolu izliyor. Etrafımızdaki arazi, insanın içini acıtacak kadar boş gözüküyor ve anlaşılan, biz onun sadece ufacık, minicik bir parçasını dolduruyormuşuz. Yüzeyi kara taşlarla kaplı alçak dağları geçip terk edilmiş kasabalarda ilerlerken yolculuğun başında hissettiğim o heyecan dolu umut yitmeye, yerini canavarımsı bir hırıltıya bırakmaya başlıyor. Çünkü ne kadar uzağa gidersek gidelim, yeterince uzaklaşamıyoruz.

Kampın kara dumanının o açık, mavi gökyüzüne doğru yükseldiğini hâlâ görebiliyorum.

İKİ SAM

SAHİPSİZ.

Bu, sanırım bugüne dek duyduğum en berbat kelime. En azından bize yapıştırmaya çalıştıkları en kötü etiket olduğu kesin. Bize sürekli ucube dedikleri için buna o kadar alışmış-tık ki canımızı bile acıtmıyordu artık. Ama bu... bu, çoğumu-zun içinde taşıdığı korkuyu tasdik etmiş oluyor; tıpkı su top-lamış kalplerimiz gibi...

Bir yanımla haberlerin ve yetkililerin bu konuda dürüst olabilmelerini diliyorum; 'sahipsiz' kelimesi, 'istenmeyen' sözcüğünün daha kibar hâli. 'Sahipsiz' ucu açık bir şey de-mek; her an, her dakika değişebilecek bir şey... Kaybolan ya da geride bırakılan ve sahibinin geri gelip kendisini almasını bekleyen bir şey... Bu da zaten an meselesi...

'İstenmeyen' kelimesi ise bir gerçeği açığa vuruyor. Olanı kabul edip geçmişte bırakmayı anlatıyor. Annemle babam her neredeyse ve ne yapıyorsa, gelip beni almayacakları kesin. Ve bu, onların seçimi.

Ruby'yle birlikte tam olarak kaç defa bu konudan bahsetmiştik? *Bu iş bittiğinde, demiştim ona, beni bekleyen kimse olmayacak. Kimse bizi istemeyecek.* O da kendine has sessiz, kederli tavrıyla başını sallamıştı onaylarcasına. İkimiz için de aynı şey geçerliydi. Kulübemizde bunu yalnızca ikimiz itiraf edebiliyorduk.

Sonunda kapının çerçevesindeki kontrplak parçasını kaldırınca boğazımda biriken safrayı yutuyorum. Son birkaç haftadır bu tornavidayı yanımda taşıyordum; tabanca kullanmayı bilmiyorum ve nereden bıçak bulabileceğimden de emin değilim ama bu tornavida, bana zarar vermeye çalışan birine zarar vermeme yeter de artar bile.

İlk defa onu kullanmak zorunda kalıyorum; üstelik kendimi savunmak için değil, bir yere gizlice girmek için. Artık zaten bir hırsızım; becerilerime, haneye tecavüzü eklemekte ne sakınca var ki?

Bu yüksek otelin çevresinde bütün bir gün boyunca yavaş yavaş dolandıktan sonra bu acil çıkış kapısını buldum. Biri ya da bir şey, kapının ortasındaki camı kırmış ve yanılmıyorsa... ki yanılmıyorum; kapının iç tarafında, çevrilerek açılan kilitlerden var. Kilidi, kaskatı, yarı donmuş ellerimle kavırıyorum ve açılırken çıkan metalik klik sesini duyana dek çeviriyorum; sonra da yavaşça kapıyı açıyorum.

Ayakkabılarım, öyle kalın bir çamur ve kar tabakasıyla kaplı ki gıcır gıcır sesler çıkarıp etraftakilere varlığını duyurmasın diye onları, yakındaki bir halıya bir süre sürtmem gerekiyor.

Hemen durumu kontrol edip çıkacağım. Onun hâlâ bura-

da olup olmadığına, birinin gelip onu alıp almadığına bakmalıyım; ancak ondan sonra gidebilirim. Ama beni yakalayıp kimliğimi tespit ederlerse... Eh, o zaman listelerine bir 'sahipsiz' daha eklemiş olurlar.

Uzaktaki duvarlardan birine yanaşıp açık alanın kenarından ilerliyorum. Birkaç üniformalı asker etrafta dolaşıyor ama çoğu, uyanık kalmak için kahvelerini yudumluyor. Bazıları, salonun öteki ucuna dizili masaları ve onların üzerindeki tabelaları toparlıyor; güya aileler burada sıraya girip soyadına göre çocuklarını sahiplenecekti: A-D, E-H, I-L... Vurgulanmış görev listeleri ve üstü çizili isimler, taşmakta olan çöp tenekelelerine atılmış.

Otelin danışma masası boş ve karanlık. Burada ihtiyatlı biçimde çömelip bekliyorum. Saçlarımı, el örgü bir berenin içine tıktım; büyük beden paltomun fermuarını çenemin altına kadar çekerek yüzümün yarısını, yakasının içine gömdüm. Bunları, Kentucky'de bir yerlerdeki bir yardım kutusundan aldım. *Bu kot pantolon, kazak, spor ayakkabılar, palto bana sahip olmadığım o öz güveni verecekler*, diye düşünmüştüm. Ama sonunda bana kendimi, yeniden on yaşıdaymışım ve Bayan Orfeo'nun dolabındaki kıyafetlerden giymişim gibi hissettirmekten başka bir işe yaramadı.

Biri çoktan onu almaya gelmiştir, diye düşünüyorum bu defa buna inanmayı umarak. *Birazdan buradan gidebileceksin...*

Otelin lobisi, medyacılar tarafından savaş alanına çevrilmiş. Boş, yarısı ezilmiş içecek kutuları ve boş yemek paketleri etrafa saçılmış. Bir şekilde içeri girmeyi becermiş, sarıyla vurgulanmış bir protesto tabelası çarpıyor gözüme. Bir asker eğilip onu yerden alıyor ve diğer adamın da görebilmesi için

eğiyor: *SUÇLULARI HAPİSHANEDEN SALAR MIYDINIZ?*
Gülüyorlar.

Dünyanın, kelimenin tam anlamıyla bu kadar pis bir yer olduğuna âdeta inanamıyorum. Thurmond, bir harabeye benzese de, yürümemizi zorlaştıracak kadar çamurla kaplı olsa da biz, binaları tertemiz tutardık. Yemekhane’de tek bir kırıntı bile kalmazdı. Fabrika’da her şey düzgün bir şekilde, yerli yerine koyuluyordu. Çamaşırhane’nin karo kaplı zeminini dizlerimizin üzerine çökerek fırçalardık.

Ama çöpler, medyanın ayak izi, âdeta kartviziti gibi; her gece televizyonda, her sabah da gazetelerde sundukları şey de tam olarak bu işte. Onların gitmesi için bütün gün beklemem gerekmişti. Haberler –tekrar yayına giren kanallar– buna bayılıyor. Herkese hikâyenin en tatlı yanlarını sunup, ailelerin, gözyaşlarının, kucaklaşmaların fotoğraflarını arkaya insanların gözüne sokarak onların, kendilerini iyi hissetmelerini sağlamaya çalışıyorlar.

Neyi kanıtlamaya çalışıyorlar ki? Her şeyin artık yolunda olduğunu mu? Daha iyi olduğunu mu? Herkesin yapması gereken tek şey, pencerelerden kafalarını uzatıp devriye gezen barış güçlerine bakmak; bu askerler, yeni sokağa çıkma yasakları uygulayıp, ithal gıda ve sudan oluşan kıt kanaat yetebilecek erzakı dağıtıyorlar. Çünkü elbette ki ekinlerimiz bile Ambrosia ile sulandı.

İşler her zamanki gibi, deyip duruyor Washington’daki tipler. Yakında toparlayacağız.

Tabii tabii.

Geride bir düzine kadar çocuğun kaldığını görüyorum; bu

kadar büyük bir kamp için hiç de kötü değil. Bir radyo yayını, Black Rock'ta bin iki yüzden daha fazla çocuk olduğunu bildirmişti; bu, Thurmond'dakilerin yarısından biraz daha az çocuk barındırdığı anlamına geliyor. Ama bu, bir leoparla bir aslanı mukayese etmeye benziyor; neticede dişlerini size geçirdi mi büyüklüğün bir önemi kalmıyor.

Son üç haftadır kampların kapanışıyla ilgili haberler yapıyorlar. Barış güçleri bariz biçimde gizli bir liste üzerinde çalışıyor. Çocukları ve kampları görünce oluşan asıl şok, etkisini yitirdi ama Black Rock, durulan sularda yeni bir dalgalanma yarattı. Burası, aileleri gönüllü olsa da olmasa da çocukları, değişmeden önce alan iki kamptan biri. Onları ya incelemek için aldılar ya da... Bilemiyorum.

Mia bilir. Onu da henüz değişmemişken almışlar. Acaba bir ölü mü, yoksa bir ucube mi? Lucas, onlar ayrıldıktan sonra Mia'nın değişimden sağ çıkıp çıkmadığını bile bilmiyordu.

Gözlerimi sıkıca yumup boğazıma oturan yumruya şükrediyorum. Çünkü çılgılık atmama engel olan tek şey, işte bu yumru.

Çünkü... o burada.

Hâlâ burada.

Lobinin uzak ucunda oturan Mia'yı, görür görmez tanıyorum. Ekonomi çökmeden önceki zamanlarda bu mekân, oldukça pahalı, gerçekten değerli bir otel olsa gerek. Oturma alanındaki mobilyalar, geniş televizyon ekranının karşısına zarif bir yay biçiminde yerleştirilmiş. Biri, uzaktaki duvarda yer alan şömineyi yakmış; bunun alevi, Mia'nın kara buklelerini ısılatıyor. Lucas'ınkiler gibi iri, kara gözleri, kalın

kirpiklerle süslenmiş. On beş yaşında olmasına rağmen çok ufak, çok zayıf görünüyor ama bunun icabına bakabilirim.

Hâlâ burada. Ellerimi yüzüme bastırarak yine nefesimi kontrol altına almaya çalışıyorum. Son iki haftadır içime yerleşen o dehşet hissine o kadar alıştım ki bu his, âdeta ciğerlerimi sıkıp dünya bulanıklaşana dek beni sarsarken ona karşı koymaya çalışmıyorum bile.

Her bir minik çatırtı ya da inilti sesiyle sığıyorum. Nereye gidersem gideyim, biri sürekli iki adım arkamdaymış, gölge-min peşindeymiş gibi geliyor. Uyuyamıyorum. Gözlerimi kapayamıyorum. Kafamın içinde korkuyla uzun sohbetler yapıyoruz ve ona saçmalamayı kesmesini, beni rahat bırakmasını söylüyorum ama bu, asla olmuyor. Korku içimi kapladığında, kendimden nefret ederek ve bir PÖK'ün gözlerinin içine bakıp bu yüzden dayak yeme riskini göze alabilen Sam'e ne olduğunu merak ederek onun gitmesini bekliyorum.

Sanırım o Sam'i Thurmond'da bıraktım.

Mia'nın etrafındaki çocuklar gözlerini ekrana dikmiş, Ambrosia'nın su kaynaklarından temizlenme süreci hakkındaki haberleri izliyorlar. Bu hikâyeyi en az bin defa anlattılar.

Diğerlerinin aksine Mia, hükûmet tarafından verilmiş olan standart tedarik çantası ayaklarının dibine koymuş, hazır bir biçimde her an buradan gitmeyi bekliyor.

Geçen haftayı, burada oturup bekleyerek, eski yaşamlarına götürülen bin tane çocuğu izleyerek geçirmemiş gibi... Bekliyor, bekliyor, bekliyor...

Gazeteler onu birkaç gün önce 'sahipsiz' sütununa eklediklerinde, gelmem gerektiğini anladım. Büyükannesi ve bü-

yükbabası hâlâ yaşıyor olsalardı, ne olursa olsun günler önce buraya gelmiş olurlardı. Buraya daha çabuk gelmeye çalıştım, gerçekten. Ama işler... gerçekten de karmaşıktı.

Şimdiyse onu alacak tek kişi benim.

Bir şekilde onun dikkatini çekmeli, onu diğerlerinden uzaklaştırmalı ya da belki de gece, uyku vakti geldiğinde odasına kadar takip etmeliyim; sadece askerler toparlanma işini bitirip tekrardan dikkatlerini çocuklara vermeden önce bu işi halletmeliyim. Biri dışarıya, sigara içmeye çıkınca ona hırlamamak için dişlerimi sıkmam gerekiyor. Kapkaççılarla, çocukları kaçıran ve medyanın 'ucube pazarı' dediği durumla ilgili haberleri ben duyduysam onlar da duymuş demektir. Bu yüzden de gözlerini bu çocukların üzerinden ayırmamaları gerekiyor.

Seçeneklerimi gözden geçirerek, otelin danışma masasının yanındaki duvarda asılı duran isim listelerine doğru sürünüyorum.

Arkamdaki kapılar kayarak açılınca hızla masanın arkasına geri kaçıyorum. Gerçi bu, ensemeye çarpan dondurucu havadan korunmamı sağlamıyor ve sırtım âdeta buz saçaklarıyla taranıyor. Bedenim azıcık gevşeyince kimin geldiğine bakıyorum. Sadece en önemli detaylara dikkat ediyorum: Yetişin bir erkek, üzerinde çok dar bir takım elbise var, ceketinin altındaki tabanca kılıfının hatları belli oluyor. Ancak adam, kimlik kartına benzer bir şeyi kaldırıp dikkati dağınık askerler tarafından selamlanınca omuzlarımdaki gerginlik azalıyor.

Adam, çocuklara odaklanıyor. Hızla onlara doğru ilerliyor. Çocuklar, yıllarca ayrı kaldıkları için televizyon ekrana

nının içine çekilmiş durumdalar ve adam eğilip televizyonu kapayana dek onları oradan ayırmak mümkün değilmiş gibi görünüyor.

“Hey!” diye itiraz ediyor en fazla on dört yaşlarında, üzerinde ekose desenli gömlek olan bir çocuk. Bütün hepsine gündelik kıyafetler verilmiş ve görünüşlerinde bana doğal gelmeyen bir şey var; keşke onları üniformalarla görmeyi bekliyor olmasaydım, keşke benimkileri hiç giymemiş olsaydım; ama üzerlerinde, kim olduklarını ve neler yapabildiklerini belirten kıyafetler olmadan bu çocukları kafamda nasıl bir yere oturtacağımı kestiremiyorum.

“Haklısın,” diyor adam yatıştırıcı bir sesle; gençlerle değil de küçük çocuklarla konuşuyormuş gibi davranıyor. “Ama sizlerle konuşmam gereken önemli bir konu var.”

Geriye doğru bir adım atıp köşeyi dönüyorum, oradan da arkamdaki karanlık asansörlere doğru ilerliyorum. Dışarıya malzeme kutusu taşıyan bir asker yanımdan geçiyor. Toparlanıyorlar, gidiyorlar. Bu sohbetin nereye varacağını şimdiden görebiliyorum ve kalbimden geriye kalan parça da sızlıyor. Çünkü çocuklar anlamıyorlar.

“Aslında...” Adam, düşüncelerini toparlamak –ya da kötü şansına sövmek– için bakışlarını bir an tavana çeviriyor. Ellerini pantolonunun cebinin derinliklerine gömüp topuklarının üzerinde ileri geri sallanarak boğazını temizliyor. “Bugün yola çıkıyoruz. Otel sahipleri burayı tekrar açmayı planlıyorlar ve sizi de hayatlarınızın bir sonraki safhasına hazırlamamız gerekiyor.”

Sonraki safha. İçimde bir şeyler öylesine burkuluyor ki ne-

fes alamıyorum.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyor Mia'nın yanında oturan kız.

Mia, adamdan tarafa pek bakmıyor; fiziksel olarak buradaysa da zihninin milyonlarca kilometre uzaklıkta olduğu çok açık.

"Chicago'ya gidiyoruz," diye devam ediyor adam. "Orada çok yetenekli bir doktor sizleri ameliyat edecek, sonra da güvenli bir şekilde yeni evlerinize yerleştirileceksiniz."

Adam, her şeyi bir anda söyleyiverdiği için rahatlamış görünüyor. Şaşkınlık içinde bakakaldığım süre boyunca zemin, ayakkabılarımın altından vurarak beni ileri doğru itmeye, bütün bu çocukları alıp kaçmam için beni teşvik etmeye çalışıyor sanki.

Ameliyat mı? Şu 'mucize kür' mü? Bu çocuklar tedavinin ne olduğunu biliyorlar mı acaba? Bu doktorun kafalarını matkapla deleceğinden; içine, onların karakterlerini değiştirecek ya da belki bir gün bozulacak veya hiçbir işe yaramayacak bir cihazı yerleştireceğinden haberleri var mı?

"Seçme şansımız olduğunu sanıyordum," diyor biri; bunları söylerken sesi birazcık titriyor. Çok cılız, saçları karman çorman olan bir oğlan, dizlerini göğüs kafesine çekiyor. Bu, ilkinden de küçük. Herhâlde en fazla on iki yaşındadır. "O hanımefendi, bize öyle demişti."

Adam tekrar tavana bakarak parmaklarını teker teker başına hafifçe vuruyor. Ne yaptığını anlıyorum, ona kadar sayıyor ama neden? Sinirini yatıştırmak için mi? Bu çocuklara kızıyor mu yani? Tüylerimin diken diken olduğunu hissediyordum.

yorum. Artık kollarımı bedenime ne kadar sıkıca doladıysam, göğüs kafesim acımaya başlıyor.

“Henüz bununla ilgili bir yasa yok,” diye devam ediyor adam; sabırlı ve şefkatli olmaya çalıştığı için sesi gergin çıkıyor. “Bunu anlamanızın zor olduğunu biliyorum...”

Hayır. Burada anlaşılması zor olan bir şey yok.

“Ama artık bizim sorumluluğumuzdasınız; aksi bildirilene kadar resmî olarak geçiş hükûmetinin vesayeti altındasınız ve gözetimimiz altındaki çocukların bize verilen talimatlar uyarınca ilerlemelerine karar verildi.”

Sahipsiz. İstenmeyen. Şimdi de... hasarlı oluyorlar.

Ameliyat olurlarsa kapkaççıların ilgisini daha az çekeceklerini, onları evlat edinmek isteyen olası aileler için de daha cazip olacaklarını savunsaydı anlayabilirdim; hatta bu fikri azıcık da olsa destekleyebilirdim. Ama böyle bir şey demiyor. *Biz öyle istiyoruz*, demekten başka bir sebep göstermiyor ve ben, bu tavırdan, hiçbir açıklama yapılmamasından bıktım usandım.

Adam, daha küçük olan kızlardan birinin yanında diz çöküyor. Kız, on üçten büyük göstermiyor ve buradan bile gözlerinin yaşlarla dolduğunu görebiliyorum. “Bir evin olsun istemez misin? Seni seven bir aileyle yaşamak?”

O kadar çok ebeveyn IAAN yüzünden çocuklarını kaybetti ki... Bazı sevgi dolu ebeveynlerin, ailelerindeki bu boşluğu doldurmak isteyeceklerini tahmin ediyorum. Ama aynı zamanda alınan her çocuk için hükûmetin vadettiği ‘destek paketleri’ yüzünden gözlerinde dolar işaretleri beliren bir sürü ebeveyn de vardır.

“Benim ailem var,” diyor kız sesi titreyerek.

Adam, normalde tam bir sinir krizinin eşiğine gelmiş bir çocuğa yapmanız gerektiği gibi onu rahatlatmaya çalışmıyor. Omuzlarının dikleşmesinden bu tepkiyi beklemediğini anlayabiliyorum. Ortada bir strateji falan yok. Çocukların kafalarını sallayıp yavru ördekler gibi onun peşinden gitmelerini beklediği çok açık.

“Tatlım,” diye başlıyor söze etrafa bakınarak, “bir ailen yok. Son iki haftanın büyük kısmını sizin ailelerinizin izini sürerek geçirdim. Ya taşınıp ortadan kaybolmuşlar ya vefat etmişler ya da...”

Söyle hadi. Bitir cümleli. *Ya da sizi geri istemiyorlar.*

Sonra yeni bir ses duyuluyor: “Abim beni almaya gelecek. Ben kalıyorum.”

Bir ses çıkardığıma eminim ama kulaklarımdaki uğultu yüzünden onu duyamıyorum. Biri kör bir bıçağı kafama saplasa canım bunun yarısı kadar bile yanmazdı.

Haklıymışım.

Buraya gelip gelmeme konusunda kendimle mücadele ettiğim saatler ve günler boyunca tek bir gerçek aklımdan hiç çıkmadı: Lucas, kız kardeşini bulmayı her şeyden, kendi hayatından bile daha çok önemsiyordu. Bu uğurda, Kırmızılarının maruz kaldığı eğitimi sorunsuzca atlatmış, zihnine ulaşmalarına izin vermemiş ve yakalanma ihtimali olduğunu gayet iyi bilse de Mia’yı aramak için Thurmond’da hizmet vermeye gönüllü olmuştu. Ama Mia yerine beni bulmuştu.

Neden döndün?

Neden tereddüt ettin?

Neden gitmedin, Lucas?

Onu bulacaktık. Lucas, ikimizi de kamptan çıkaracaktı ve birlikte Mia'yı arayacaktık. O günden kalan yaraların izleri hâlâ yanıyor ve onu yakaladıkları anı, tamamen paramparça olmuş bir hâlde Thurmond'da görev yapmak üzere geri getirdiklerinde yüzündeki o boş ifadeyi kafamda defalarca canlandırdım... ama hiçbirisi, şu an kalbimi dağlayan görüntüyle kıyaslanamazlar bile. Mia haftalardır, kendisini almaya asla gelmeyecek olan abisini bekliyormuş.

Ben buradayım, buradayım, buradayım.

Mia yalnız değil. Haftalardır ilk defa kaygının zincirlerinden kurtulmaya yetecek kadar öfke doluyor içime. Öfke —o güzelim, karanlık, yakıcı öfke— bütün belirsiz titreyişlerimi yakıp kül ediyor. Kanıma adrenalin pompalanıyor. *Keşke Yeşil değil de başka bir renk olsaydım*, diye düşünüyorum. Bu adamı ve bütün bu askerleri odanın öteki tarafına, elimden geldiğince uzağa fırlatırdım. Sigortaları patlatır, Mia'yı karanlıkta kaçırırdım. Bu mekânı ve içindeki tüm yalanları yakıp yıkardım.

Mia yavaşça dönüyor. Bakışları keskin ve karanlık; az önceki hülyalı hâlinde eser yok.

"Abin mi?" diye tekrarlıyor adam. "Onu sistemde arattım ama hiçbir kayıt yok."

"Saçma—" Mia lafını tamamlamadan önce kendini durdurmayı beceriyor. "O, bir Kırmızı! Onu aldıklarında ne olduğunu biliyorlardı. Diğer kamplar da kapandıysa kesin beni almaya geliyordur."

"Mia..." diye söze başlıyor adam. Diğer çocuklar Kırmızı kelimesini duyunca kaskatı kesiliyorlar. Arka cebinde kâbus-

lar taşıyan bir kelime bu. Mia korkması gerektiğini bilmiyor. Yeteneklerini, korkutucu olmaktan çok uzak o yumuşak tatlılığının kat kat altında yanan ateşini kontrol eden Lucas'ı tanıyor. Ona ne yaptıklarını görmedi. Bir daha çiçek açamayacak hâle gelene dek onu nasıl defalarca kesip durduklarını bilmiyor.

"Ben kalıyorum," diyor Mia. "Bu sorun olacaksa o zaman duruma bir el atıp çözmeniz gerekecek."

Adam tekrar ayağa kalkıyor, kollarını göğsünde kavuşturarak Mia'nın tepesinde duruyor. "Uslu bir kız olup sözümü dinlemeni istiyorum."

Mia, âdeta dişlerini göstererek hırıldıyor. "Ben uslu bir kız falan değilim ve abimi bekleyeceğim."

"Abin..." Adam kafasını iki yana sallıyor. "Abin gelse bile seninle aynı pozisyonda olur zaten. O da hükûmetin vesayetinde olur."

"Hayır, olmaz, o artık on sekiz yaşında. O, benim velim olabilir."

Mia bunu düşündüğü için kendisiyle açıkça gurur duyuyor. Normal kuralların bizim için geçerli olmadığından haberi yok; bizler Psi'yiz, insan değiliz. Bu iki sınıf, birbiriyle örtüşmüyor, en azından dünya için. Bizler, kendi kendimizin vasisi olamayız. Buraya gelmek için Güney Dakota'da bir yerlerden geçerken bir radyo istasyonunun lütfettiği açıklama tam olarak böyle. Onlara göre yeterli eğitimimiz yok ve hayatın nasıl sürdürüldüğüne dair temel algıdan yoksunuz.

Hem belki de... belki de bu doğrudur. Kendimize bakamadığınız fikrinden nefret etsem de... bizim dünyamız kamp-

tan ibaretti; orada kurallarımız vardı ve şimdiyse bu dünyaya geri itildik. Hiçbir şey anlam ifade etmiyor. Burada her şey o kadar hızlı değişiyor ki ayak uyduramıyorum.

Adam, burnundan gürültüyle soluk veriyor. "Abin sistemde yoksa hiç..."

"Benim ablam da on sekiz yaşında..." diye başlıyor biri.

"Benim de on dokuz yaşında bir kuzenim var, o da beni..."

"Bana verdiğiniz bütün isimleri araştırdım," diye tersleniyor adam hızla diğer çocuklara dönerken. "Ya sisteme hiç girmemişler ve dışarıda, kayıp durumdalar ya da bir kampa bile verilmeden çok önce ölmüşler!"

Anma da sabırlıymışsın, diye düşünüyorum dudağımı ısırarak.

Adamın tepesi atıyor. Savurduğu cümleler çocuklara çarpıyor, ellerinde kalan dünyalarını da alevler içinde bir enkaza dönüştürüyor. Çocuklardan biri gözyaşlarına boğularak bu lafların ardından gelen şaşkınlık dolu sessizliği paramparça ediyor.

"Onu aldılar! Onları gördüm!" diye karşı çıkıyor Mia ayağa fırlayarak. "Ben de oradaydım!"

"Sen, benim vesayetimdesin ve ne dersem onu yapacaksın," diyor adam Mia'yla göz hizasına gelmek için eğilerek. "Anlaşıldı mı?"

Mia'nın yüzü sertleşiyor; tam gözümün önünde, Greenwood'daki hayal dünyasında canlandırdığı bütün o büyücülerden çok daha sert bir ifadeye bürünüyor. Güçlkle yerimde duruyorum ve hareket edişini, ellerinin nasıl titrediğini görmek, durumu benim için daha da zorlaştırıyor. Karşımdaki,

eskiden ormana hükmeden, hayvanları kontrol eden, kaçırdığı kişileri kulesinde rehin tutan Mia...

Tek fark, artık gücü gerçekten de var ve bu adamı geri püskürtüp fırlattığı zaman ne tür bir ceza alacağını bilemiyorum. Gördüğüm tek şey, adamın tabanca kılıfının belirsiz şekli ve bu konudaki son tereddütlerim de baharın başında yağan karların son izleri gibi eriyip gidiyor.

"Bak, işler böyle yürüyor," diyor ve bu kelimelerin üzerine çöken pişmanlık tınısını duyabiliyorum. Niyeti, gerçeğin, çocukların yüzüne bir tokat gibi çarpması olmayabilir ama yine de yüzüstü bir şekilde ellerini çırpıp, "Hadi bakalım, çabuk olun. Eşyalarınızı toparlayana kadar sizi burada bekleyeceğim..." diyor.

Çoğu, ayağa kalkıp asansörlere doğru ilerlerken birbirlerine kaçamak bakışlar atıyor. Askerler, gönülsüz bebek bakıcıları gibi onların peşinden gidiyor.

Mia, koltuğuna geri çöküp dirseklerini dizlerine yaslıyor, yüzünü de ellerinin arasına alıyor.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyor kara saçlarının ardına gizlenerek.

"Sorun değil, evlat," diyor adam. "Hiçbirimiz için kolay değil bu."

Gerçekten mi? diye düşünüyorum çılgına dönmüş bir hâlde. *Bunun senin için ne kadar zor olduğunu görebiliyorum.*

"Beni bir dakika burada bekleyebilir misin?" diyor. "Bir telefon açmam lazım."

Mia, başka bir şey demeden sadece başıyla onaylıyor.

“Aferin sana. Teşekkürler.” Adam bir an için tereddüt ediyor, sonra görüş alanımdan çıkarak ana asansör kapısına doğru ilerliyor. Sürünerek köşeyi dönerken Mia’nın arkasındaki kararmaya başlamış pencerelerde adamın yansımasını güçlükle seçiyorum ve benim suretimin de orada görünmemesi için mini minnacık bir dua ediyorum.

Bir planım var. Tek mesele, onun dikkatini doğru biçimde çekmek artık. Çünkü yakalanırsam ben de bu çocuklarla aynı duruma düşerim. Ayrıca bu işin ucunda, benim yaşamımdan ve Mia’nınkinden çok daha fazlası var.

Duvardaki nöbet listelerinden bir yaprak koparıyorum. Sırt çantamın derinliklerindeki kalemin içinde tek bir kelime yazmama yetecek kadar mürekkep var. Tam S harfinin kıvrımına başlamışken yarı yolda duruyorum; dünyada bir sürü Sam var, benim yan evde yaşayan kız olduğumu anlayacağı ne malum? Fazlasıyla saçmalıyorum.

Böylece kalemin ince ucu elverdiğince büyük ve kalın harflerle başka bir isim yazıyorum; üçümüzün sır olarak sakladığı bir yerin ismini...

Greenwood.

Tekrar pencerelere doğru bir göz atıyorum. Adam Mia’dan uzaklaşmış, omzunu duvara yaslamak için arkasını dönüyor. Sessizce, âdeta mırıldanarak konuşuyor ve söyledikleri, etrafımızdaki havalandırma deliklerinden yükselen tıslama sesi yüzünden neredeyse hiç anlaşılmıyor.

Mia, etrafa saçılmış parçalarını bulabilirmiş gibi, bakışlarını yere dikmiş. Göz ucuyla görebilmesini umarak kollarımı sallıyorum.

Görüyor.

Yüzü şaşkınlıkla boş bir ifadeye bürünüyor ve bir saniye içinde de soluğunun kesilmeye başladığını görebiliyorum. Titreyen ellerimle, hazırladığım kâğıdı kaldırıyorum. *Lütfen, Tanrım, lütfen işe yarasin, lütfen, lütfen onu buradan kurtarmama, onlardan uzaklaştırmama izin ver...* Mia'nın alnı kırışıyor ve kim olduğumu anladığı anı fark ediyorum. Gözleri heyecanla parlıyor, dudakları ismimi söylüyormuş gibi oynuyor. Nabzım güm güm atıyor ve Mia'yı susturmak için parmağımı güçlkle dudağıma götürüyorum, ardından bana doğru gelmesi için elimi sallıyorum.

Kafası karışıyor. Adamın hâlâ telefonla konuştuğu yere bir göz atıyor. Kafamı iki yana sallıyorum.

Sonra anlıyor.

Mia, bakışlarını adamın sırtına sabitleyerek, ağır ağır ve sessizce doğruluyor. Kıvrımlı mobilyaların arasına girip çıkarken hareketleri bir fareninkini andırıyor ve bana doğru gelmeye başladığında spor ayakkabılarının sesi duyulmuyor bile. Yanıma vardığında ileri fırlamaya hazır bir şekilde dönüyor.

"Sam?" diye fısıldıyor ve bu, haftalardır duyduğum en iyi şey oluyor. Onun elinden tutup çekiyorum, barın temiz ve boş zemininde ilerliyoruz. Sırt çantasının askısı sandalyelerden birine takılıp sandalyeyi döndürüyor. Çantanın içinde ne varsa çok ama çok gürültülü bir şekilde tangırdıyor.

"Hey!" diye bir nara havayı doldurduğunda yan taraftaki çıkış kapısı görüş alanımıza girmiş ve biz, koridoru neredeyse yarılarmış durumdayız.

Boğazıma yayılan yanma hissini, yutkunarak bastırıyorum; ciğerlerim daha çok hava emiyor. Mia da ben de tam zamanında arkamıza bakıp adamın hızla ön tarafa koştuğunu ve hâlâ orada sigara içmekte olan askerlere bağırarak bir şeyler dediğini görüyoruz. Bu işi kotarma isteğiyle öyle büyük bir korku ve heyecan duyuyorum ki var gücümle iterek açtığım kapıyı menteşelerinden sökmekten korkuyorum.

“Durun!” diye bağırıyor adam. “Mia!”

Bizi bu yüzden öldürürler mi? Ona zarar verirler mi? İyi bir yaşam için son şansımızı da mahvettim mi yoksa? Buna nasıl karşılık vereceklerini tahmin edemiyorum; akıllarından geçen her şeyi adım gibi bildiğim PÖK’ler kadar iyi tanımıyorum onları.

Park yerinin yanındaki acil durum çıkışı açılıyor. Adam, “Ateş ederim!” diye bağırdığında park yerinde saklanacağımız, arkasına eğileceğimiz ne bir araba ne de bir çöp kutusu var.

“Sam!” diyor Mia. Kirli buzun üzerinde kayarken soluğu kesiliyor. Topalladığım için ikimizi de yavaşlatıyorum zaten. Bacağımı ileri doğru her savurduğumda acı, bir mızrak gibi saplanarak etimi deliyor. “Sam!”

“Devam et!” diyorum soluk soluğa bir hâlde. Caddenin karşısında bir dizi mağaza var ve araba da onların arka sokağında. “Durma!”

Silah sesi, alaca karanlığı yırtarak bin katı yankıyla bize ulaşıyor. Kurşun, sokak lambalarından birine çarparak çınlıyor; uzağa ateş ediyor, uyarmak için.

Durma, durma, durma. Düşüncelerim, işkence gibi yürüyü-

şüme eşlik ediyor. *Lucas, Lucas, Lucas...*

Mia hızla arkasını dönüp elimi bırakıyor. Buzun üstünde kayarken nefesim etrafımda keskin, beyaz bir bulut oluşturuyor. "Hayır!"

Ama Mia geri dönmüyor. Adam nişan aldığı anda o da ellerini ileri uzatıyor ve sert bir şekilde sağ tarafa savuruyor. Adam, doğruca otelin tuğla duvarına uçup ayağımızın dibinde uçuşan çöpler gibi hareketsiz bir şekilde yere yığılırken hayrete düşmüş bir hâlde kalakalıyorum. Gazetelerde, sahipsiz çocukların hangi yeteneklere sahip olduğu yazmıyordu; demek ki Mia, Mavi'ymiş.

"Ben... daha önce... hiç denememiştim..." Mia'nın dişleri takırdıyor; şoktan mı yoksa soğuktan mı olduğunu kestiremiyorum.

Koluna giriyorum. "Hadi, az kaldı."

"Ne-nereye gi-gidiyoruz?" diye soruyor. "Se-sen ne arıyorsun burada?"

Issız caddeyi geçip, doğruca karşıımızdaki yağmalanmış mağazadan içeri girene dek durmuyorum. Askılar ve ters dönmüş raflar bomboş ama yeterince derin bir nefes alırsanız cila ve deri kokusunu alabilirsiniz hâlâ.

Omzumu geçirdiğim arka kapı hızla açılıyor. Ayağı kapıya takılan Mia sendeliyor. "Bir dakika, Sam, bir dakika!"

Soluduğum nemli hava ciğerlerimi doldururken hızla dönüyorum. Çılgıncasına yuvarlanan düşüncelerimi bir düzene sokmak istercesine öksürüyorum. Ancak paniğin sebep olduğu pus zihnimden kalktıktan sonra onun yüzüne gerçek anlamda odaklanabiliyorum.

Mia dehşete düşmüş gibi görünüyor.

Onu oradaki adamdan çok daha fazla korkutmuşum.

Tabii ki korkuttun! Elimini tersini alnıma dayayıp terimi hissedince şaşırıyorum. Ona, seninle gelmek isteyip istemediğini bile sormadın! Onu tıpkı... tıpkı bir kapkaççı gibi kaçırdın!

“Özür dilerim.” Dudaklarımın uyuştüğünü fark ediyorum. Söylediklerim bir mırıltı gibi çıkıyor. “Ben sadece... Geri gitmek mi istiyorsun? Ameliyat... olmak mı istiyorsun? Lütfen... lütfen bunu istemediğini söyle. Sana her ne söyledilerse—”

“Sadece nereye gittiğimizi bilmek istiyorum!” diye patlıyor Mia. “Şu, senin araban mı?”

Sokakta sadece tek bir araba var; onu, üç araçlık yere çapraz şekilde park ettim. Buna benzemeyen bir alışveriş merkezinin önünde kilitlenmeden terk edilmiş, taba rengi bir Honda sedan. Vitesi nasıl değiştireceğimi, hangi pedalın fren, hangisinin gaz olduğunu ve park etmenin çetin tekniğini öğrenmek arabanın kendisini bulmaktan daha zor olmuştu benim için.

“Seni nereye istersen oraya götüreceğim,” diyorum sürücü koltuğuna atlarken. Sonunda oturmayı becerdiğimde kalçam o kadar sert, baldırımdaki kaslar öylesine gergin ki gaz pedalını kökleyip geriye doğru atılırken acıyla bağırmamak için dilimi ısırarak zorunda kalıyorum.

“Yuh!” Mia, el yordamıyla emniyet kemerine uzanıyor; neden ona kemerini takmasını söylemedim ki? Bu arabaya binmeden önce onu uyarmalıydım. Onu o beladan kurtardım ama şimdi de araba kullanmayı bilmediğim için onun ölümüne sebep olacağım, öyle mi? Ayrıca o adamın ve askerlerin peşimizden ne kadar hızlı gelebileceklerini ve bunu neden

yaptığımı da bilmiyorum. Bunu neden yaptım ki?

Lucas için.

Arabayı park yerinden hızla çıkarıyorum ve âdeta iki tekerlek üzerinde dönerek yola koyuluyoruz. Buraya gelirken oldukça zahmetli bir şekilde haritadan yolumu bulmuştum ama geri dönüş yolunu görünce tanıyabilirim. Yani, muhtemelen. Bu ağaçtan sağa mı dönecektim? Hayır, sola. Araba, uçarak kavşağa fırlıyor ve çok sert bir dönüş yapınca da trafik şeritlerine çapraz olarak ilerliyor.

Ne kadardır buradayım? Geri dönmek ne kadar sürecek? Mia'ya bakınca, o kara gözleriyle beni izlediğini görüyorum ve yine başımdan aşağıya kaynar sular dökülüyor. Bunlar, Lucas'ın gözleri. Bunlar, babalarının gözleri. Bir an için ikisi birden beni izliyormuş gibi hissediyorum; ikisi birden işleri batırıp mahvettiğim için beni yargılıyorlarmış gibi...

"Sakin ol, Sam," diyor Mia. "Direksiyonu yerinden sökecekmiş gibi görünüyorsun."

Haftalardır soğuğa maruz kalmaktan çatlamış ve kıpkırmızı kesilmiş ellerimle direksiyonu âdeta boğuyorum. Ama Mia'nın asıl görmediği ya da belki de gördüğü ama tam olarak anlamadığı şey ise yol çok buz tuttuğu için tekerleklerin âdeta altımızdan kaymaya çalışması. Bir anda, dört nala koşturmaya başlamış bir atın çıplak sırtında gitmeye benziyor bu. O yüzden de parmaklarını hayvanın yelesine iyice yapıştırman ve tatlı canın için sıkıca tutunman gerekiyor.

"Henüz... pek iyi kullanamıyorum arabayı," diye itiraf ediyorum; gözlerimi yoldan ayırmaktan öylesine korkuyorum ki takip ediliyor muyuz diye dikiz aynasına dahi bakamıyorum.

Önünden geçtiğimiz çoğu bina ülkenin geri kalanı gibi görünüyor: Harap hâlde ve bomboş; pencerelerin yerinde kartonlar var ve sarı polis bantları rüzgârda uçuşuyor.

Thurmond'a gitmeden önce işlerin kötüleştiğini hissediyordum; Orfeolar taşınmak zorunda kalırken bizim kalabilmemizin tek sebebi, evimizin kirasının babamın çalıştığı kilise tarafından ödenmesiydi. Ama kampın elektrikli tel örgülerinin ardında, kendi yaşadıklarına o kadar yoğunlaşmışım ki dışarıda ne çeşit bir dünya bulacağımıza pek kafa yormamıştım. Diğer insanlara karşı da bize olduğundan biraz daha az düşmanca davranan bir dünyayla karşılaşınca ne kadar şaşırdığımı tahmin etmek pek güç değildir.

Mia, yüzümü tam olarak görebilmek için koltuğunda yan dönüyor.

"Bana da öğretebilir misin?" diye soruyor heyecanla şakıyarak. "Araba kullanmayı öğrenmek istiyorum!"

Tuhaf bir refleksle –sökülüp atılması çok güç olacak şekilde zihnimin derinliklerine işlemiş olan bir şartlanmayla– "On atlı yaşına gelene kadar olmaz!" diyorum.

"Ah, çünkü sen bütün sınavları geçtin, ehliyetini resmî olarak aldın, değil mi?" diye küçümseyerek homurdanıyor. "Hadi oradan."

Mia'nın asi tavırlarını, Black Rock'tan sonra bile korumuş olması iyi haber. Bir anlığına berbat bir biçimde, âdeta kısakanıyorum onu; kampın kapılarının dışındaki dünyayı, ondan korkacak kadar tanımadığı için ona özeniyorum. Hiçbir şeyi kontrol edemediğimizi, hayatta kalabilmek için uyabileceğimiz bir dizi kural bulunmadığını henüz bilmiyor. Kuralları

özlüyorum. İstikrarı özlüyorum. Cesur hissetmeyi özlüyorum.

Buna karşılık vermek üzereyken yağmur –sulu kar– bir anda, her ikimizin ısıısıyla buğulanan ön camı dövmeye başlıyor. Sileceklerinkini bulmak için tüm düğmeleri beceriksizce karıştırıyorum ama sadece sol sinyali bulmayı beceriyorum; o da ben onu kapayana dek dalga geçercesine *klik klik klik* diye hafif bir ses çıkarıyor. Gösterge panelinde parlayan saatin altındaki bütün düğmelere basıyorum –üçgen işaretinin dörtlü ışıkları yaktığını öğrendiğim iyi oldu– sonunda doğru tuşu bulup kaloriferleri açmayı başarıyorum ve dünyam bulutlu bir grilikle maskelenmekten kurtulmuş oluyor.

Ama bunu çözmüş olmak beni istediğim şekilde rahatlatmıyor. Midem düğüm düğüm olmuş gibi geliyor ve gözyaşlarına boğulmak ya da kusmak üzereymişim gibi hissediyorum. Ben normalde ne ağlayan ne de kusan biriyim ama şu anda hiç kendim gibi değilim. Aslında arkamdaki koltukta oturmuş, bana benzeyen bir kızı izliyormuş gibiyim. Sırtında oluşmaya başlayan ve gittikçe genişleyen, bin tane incecik damara dönüşen çatlağı izliyorum. Kız, kendini güç bela bir arada tutuyor.

Neden bunu becerebileceğimi düşündüm ki? Kendimi bile zar zor idare ederken bu kıza bakabileceğimi neden düşündüm?

“Nereye gidiyoruz?” diye soruyor yine Mia.

Dudağımı ısıırıyorum. Ailesinden kimsenin hayatta olmadığını biliyorum; ebeveyninin arkadaşlarından birinin onu kabul edip etmeyeceğinden de emin değilim. Mia’yı o adamlardan, hükûmetten kaçırmanın ötesinde, bu konuyu uzun

uzadıya düşünmüş değilim. İçimden onu eve götürmek geçse de... Korku, bir bıçak gibi beni keserken bütün bedenim kasılıyor. Çok tehlikeli... fazlasıyla tehlikeli. İyi ama başka bir alternatifim var mı? Onu, kafasını yarmaları ve ona doğru düzgün davranmayacak bir ailenin kucağına atmaları için geri mi götüreyim?

"Neden geldin ki zaten?" diye soruyor Mia kaşlarını kaldırarak. "Benimle konuşmuyorsun bile. Kaç yıl oldu? Altı mı? Yedi mi? Beni aramak aklına nereden geldi ki?"

"Sen..." Buz gibi yakıcı bakışlarını yüzümde hissediyorum. Lucas için geldim ama bunu ona söyleyemem. Söyleyemem. *Henüz değil, lütfen...*

"Neden bana söylemiyorsun?" diye ısrar ediyor.

"Senin için geldim. Seni orada, o insanlarla yalnız başına bırakmak istemedim..."

"Eh peki, ben Luc'u bulmak istiyorum. Olur mu?"

Birkaç saniyelik bir sessizlik oluyor. Çaktırmamaya çalışmak için fazla uzun bir süre yani... Kalan azıcık benzini de harcamamak adına kaloriferi kapamıştım ama ensemdeki tüyler terle ıslanıyor ve beremi çıkarmak zorunda kalıyorum. Direksiyon, bir anda tutamayacağım kadar kayganlaşıyor. *Daha değil, lütfen ısrar etme...*

Mia'nın sezgileri çok kuvvetli olduğundan konunun peşini bırakmıyor. Bunu tahmin etmeliydim.

"Bir şeyler biliyorsun!" Sesi yükseliyor, yükseliyor ve miskin düşüncelerimi delip geçiyor. "Bu yüzden beni almaya geldin, değil mi?"

Yeterince hızlı bir şekilde konuşmayı beceremiyorum. Du-

daklarım ve yüzüm panikten uyuşmuş bir hâlde. Artık normal hâlim bu; o öfkeli, taviz vermez, güçlü duruşuma geri dönüş yolunu hatırlayamıyorum. Bir kızı kampından çıkarıp dünyasını altüst ederseniz o kız, kendini en baştan keşfetmek zorunda kalır.

"Sam!" Mia kolumu sert bir şekilde kavrayınca araba, sağa doğru sert bir şekilde savruluyor. Freni köklemeye çalışıyorum ama kirli bir buz parçasına denk geldiğimiz için tekerlekler kilitlenip sağa doğru fırl fırl dönüp duruyor.

Çıglıklarımız birbirine karışıyor. Direksiyon, kendini düzeltmek için elimden kurtuluyor. En yakındaki eczaneden içeri dalmadan, kaldırıma sertçe çarparak durabiliyoruz.

Bu defa kusuyorum. Kapıyı zamanında açmayı güç bela becerip dışarıya eğiliyorum. Midemdeki boşluk, o birkaç saniyede duyduğum dehşet hissinden arda kalan koca delikle birleşiyor. Yanımdaki yolcuya bakarken bitkin ve korkmuş bir hâlde titriyorum.

"İyi misin?" diye soruyorum kulak tırmalayıcı bir sesle.

Mia, alnını torpidoya dayamış ve az evvel yaşamı pahasına koşmuş gibi soluk soluğa bir hâlde. O canlı teni, süt gibi bembeyaz kesilmiş. Yanımızdaki kaldırımda eriyen kar yığınları kadar beyaz...

Burada böylece oturmaya devam edemeyiz ama bir türlü kımıldayamıyorum.

"Sam..." Mia'nın sesi bugüne dek hiç duymadığım kadar cılız ve korku dolu bir şekilde çıkıyor. "Lütfen söyle... Lucas... öldü mü?"

Gözlerimi sıkıca yumarak arkama yaslanıyorum. *Daha de-*

ğil, daha değil, daha değil...

Peki ama ne zaman? Ben, onun yerinde olsaydım ve Mia bir şeyler bilseydi onları öğrenmek için hiç durmaksızın savaşırdım. Onun acı çekmesine engel olduğumu düşünerek kendimi haklı çıkarmaya uğraşsam da aslında bunu ondan saklamam hiç de adil değil. Hükûmetin bizden onca sırrı saklamasından bir farkı yok bunun; onlara neler olduğunu bile söylemeden Toplama günlerinde çocuklarını okullara bırakan ebeveynlerin yaptıklarından, babamın bana yaptığından bir farkı yok.

“Hayır,” diyorum sonunda, gün batımının son ışıklarının gökyüzünde yitişini izlerken. “Çok daha kötü bir şey oldu.”

Doğrusu bunu yapmaya karar verdiğimi bile hatırlamıyorum.

Thurmond'daki son sabahımda zihnim, daha önceden... sanırım bloke edilmiş olan düşünceler ve anılarla dolu bir hâlde uyandım. Ruby'den yaptığı şeyi düzeltmesini, boşalttığı yerleri doldurmasını istemiştım, o da dediğimi yapmıştı. Hatta biraz daha fazlasını... Her bir anı, statik elektrik patlamaları gibi zihnime doluyordu. Bağlantısız, puslu görüntüler ve hislerin arasında binlerce minik köprü oluşuyordu. Aç olduğunun bile farkında değilken, çok sevdiğin bir yiyeceği tıka basa yemek gibi bir histi bu.

Yeşil değil. Hiç Yeşil olmadı. Gizliyordu. Yıllardır gizliyordu.

Tehlikelilerden... Ruby, tehlikeli olanlardan... Turuncu. Eğer benim düşüncelerimle o şekilde oynayabildiyse o zaman Turuncu demektir. Bu, oldukça tuhaf; çünkü bunu fark ettiğim anda ona karşı hissettiğim öfke yok olup gitti. Neden öyle biri olduğu anlaşıldı: O, benim korkak gölgem olduğu kadar dostumdu da. Kendini geri çektiği, sessiz kaldığı, PÖK'lerle beni baş başa bıraktığı anları artık yepyeni bir açıdan görüyordum. Thurmond'da tehlikeli olanlara neler yapıldığını biliyorduk.

Kamptaki son günümü, anılarımdaki hâline hiç benzemeyen bir kızın yanında geçirdim. Soğuktan korunmak için hiçbir şey yapmıyor, kendini ısıtmaya çalışmıyordu. Ruby daha küçükken bile o kadar sertti ki; siyah saçlar, beyaz bir ten... İncecik kollar ve bacaklar, keskin eklemler. Duyguları, sadece dinginlik ve dehşet içeriyordu. Bize capcanlı bir şekilde geri gelmişti. Ruby'nin sessizliğinde bile farklı bir tını vardı; ona baktığımda o sert bakışlarının ardında korkunun değil, düşüncelerin oynadığını görebiliyordum. Böylesine durgun bir ifade takınması aslında biraz rahatsız ediciydi. Kızların çoğu, onun mucizevi bir şekilde ölümden dönüşünden ve dışarıyı görüp orada aylarca yaşamış olmasından öyle etkilenmişlerdi ki teninin altında, içinde bir fırtına misali büyüyen o elektrik akımını fark etmemişlerdi.

Ben de yeni anılarımı düzenleyip yerleştirmekle, zihin kutuma tekrardan eklemekle o kadar meşguldüm ki Ruby'nin bir şey planladığını, olay gerçekleşene dek anlamamıştım. Ta ki askerler onu akşam yemeğinde sürükleyip götürüne kadar...

O gece, bize eşlik etmeleri için atanan ve ikisi de kadın

olan Kırmızılar, bizi çiseleyen yağmurun altında kulübemize götürmüşlerdi. O gün yüzüncü kez kendimi Lucas'a bakarken yakalamış, bir başka Yeşil grubuna liderlik ettiğini görmüştüm. 40 numaralı kulübeye girip buranın kilidini açtığını görene dek onu izlemiştim. Sonra da Ruby'yi aramak için geri dönmüştüm. Bir PÖK onu, Yemekhane'nin mutfağından dışarı çıkarmıştı ki bu kötü haberd. Çünkü orası, kamerayla izlenmediğinden PÖK'lerin bizi disipline etmek için en çok tercih ettikleri yerlerden biriydi.

Kırmızılar kapıları kapadığında elektrikli kilitlerin güm-bürtüsü değil, sadece manuel sürgülerin gıcirtısı duyulmuştu. Demek ki... elektrik tamamen kesilmişti. Ne on ne yirmi dakika, ne de yarım saat sonra yedek jeneratör devreye girmişti.

Sonra bir anda dünyamız âdeta başımıza yıkıldı.

Ranzalar, yaklaşmakta olan bir trenin etkisiyle titriyormuş gibi zangırdamaya ve kaymaya başladı. Patlamanın güm-bürtüsü, fırtınanın sessiz mırıltısını bastırdı. Yer, şiddetli bir şekilde sarsılırken ayağa kalktım ve en yakın duvara doğru sendeleyerek ilerledim; bazı kızlar, sarsıntının etkisiyle yataklarından aşağı yuvarlandılar.

"Bu ne böyle?"

"Bu şey..."

Sorular, silahların o tanıdık seslerinin altında boğuldu. Vanessa'yı itip küçük pencereye doğru gidince, bu patlamanın kalın plastiği çerçevesinden söktüğünü gördüm. Yakınlarda konumlanmış bir Kırmızı'yı net bir şekilde görüyorduk; daha sonra bir kız, elinde silahıyla kampın giriş kapısına doğru

koşmaya başladı.

Birileri kampa gelmiş.

"Herkes... çenesini kapasın!" Ashley ortadan kaybolduğunda Ellie idareyi ele almıştı. Ruby geri geldiğine göre Ashley'nin de dışarıda bir yerlerde olabileceğini düşünerek, o kaybın şokunu daha yeni yeni üzerinden atmaya başlıyordu. "Buraya gelin, buraya gelin!"

Pencerenin yanında durmak istiyordum ama Vanessa beni odanın ortasına sürüklüyordu.

"Çember oluşturun, hadi çabuk. Bu her neyse yakında biter," dedi Ellie.

Peki ya bitmezse? diye düşündüm. Ya dertop olmuş bir hâlde beklemek yerine kendimizi korumamız gerekiyorsa?

Silah sesleri daha da yükselerek havayı deliyordu; her seferinde irkilmek elimizde değildi. Sonunda birileri kapımızı patlattı.

Kapı, âdeta menteşelerinden sökülerek açıldı.

Duman altı olan kapıdan içeri, baştan aşağı siyahlara bürünmüş iki kişi girdi. Uzun olan, maskesini kaldırdı; o kadar gençti ki bunu beklemediğim için şaşırmıştım. Yanındaki kız da maskesini kaldırıp telsizine uzanırken oğlan mavi gözleriyle çılgıncasına odayı taradı.

"Yirmi Yedi negatif," dedi sert bir sesle. Kafamın içindeki gümbürtü yüzünden duyamadığım statik bir yanıt geldi telsizden. Kız, saçlarını kar maskesinin altına tıkmıştı ama küfürler yağdırmaya başladığında capcanlı mor bir bukile, maskeden kurtuluverdi.

"Ruby?" Oğlanın güneyle aksanı, kelimeleri yuvarlayışı o kadar tanıdıktı ki bir an içim acımıştı. Oğlan delicesine heyecanlı bir şekilde hareket ederken elinde hâlâ bir silah olduğunu unutmuşu benziyordu. "Ruby nerede?"

Onun için mi gelmişler? Bir anda hayrete düşmüştüm. *Birileri gizlice kampa girmiş.* Eğer onu kurtarmak için geldilerse bu... bizi de kurtaracakları anlamına mı geliyordu?

Bunlar da çocuktu. Tıpkı bizim gibi. Ve onlar... onlar...

"Onu... Yemekhane'den götürdüler. Arka tarafa..." Ellie bunları zar zor söylemişti. "Kampın girişinin sağında kalan büyük bina."

Kız, kara kaşını kaldırarak oğlana baktı. "Sen git. Bunları ben hallederim."

Oğlan, bize son bir kez dönüp baktıktan sonra hızla yağmurun içine doğru koştu.

"Pekâlâ, hanımlar, kulaklarınızı dört açın; çünkü boşaltmam gereken on kulübe daha var ve harcayacak tek bir saniyem bile yok. Pantolonlarınızı giyin, ayakkabılarınızı, pantolarınızı falan alın ve beni takip edin." Kız çoktan kapıya vardığında hiçbirimizin kımıldamadığını fark etti. "Ne diye hepiniz öyle boş boş bakıyorsunuz? Bu bok çukurunda kalıp PÖK'lerle birlikte gebermek mi istiyorsunuz?"

"Biz... gidiyor muyuz?" demeyi başarabildi Ellie. "Gerçekten mi?"

"Hem de ne gerçek!" diyerek doğruladı kız onu. "Sizi buradan çıkarıp ailelerinize götürüyoruz. Ama burada durup beyinleriniz yanmış gibi bana bakarsanız hiçbir yere gidemeyiz. Hiçbirinize bir şey olmasına izin vermeyeceğim. Sizler,

Ruby'nin arkadaşlarısınız ve size bir şey olursa Ruby beni gebertir."

En azından bu sözlerden sonra hızla ranzalarımıza koşturup ayakkabılarımızı ve eşofman üstlerimizi alıp her zamanki gibi sıraya girdik. Kız, inanamaz bir ifadeyle bize bakıp kafasını iki yana sallayarak peşinden dışarıya çıkmamız için eliyle işaret verdi.

Onun kurşungeçirmez yeleğinden tutarak, peşinden dışarı çıkan ilk kişi ben oldum. Kız gözlerini kısarak kendini benden kurtardı.

"PÖK'leri öldürecek misiniz?" diye sordum ısrarcı bir şekilde. "Peki ya Kırmızıları?"

"Bundan daha memnun..."

Kızın söylediklerinin tamamını duyamadım. Etrafımızdaki kulübelerdeki çocuklar dışarıya akın ederek, ana kapıya doğru, mavi ve yeşil gömleklerden oluşan uzun bir çizgi hâlinde ilerliyorlardı. Ama karşımda, silahını göz hizasına getirmiş, hâlâ 40 numaralı kulübeyi korumakta olan Lucas duruyordu.

Bize nişan alıyordu.

Acı bir şekilde, "Hayır!" diye bağırdığımda kız, arkasına hızla dönüp ellerini ileri uzattı. Mavi. Kız, Mavi'ydi. Lucas geriye doğru uçup çamurun üzerinde kayarken topallaya topallaya ona doğru atıldım; Lucas bu sırada silahını da düşürmüştü.

"Hey!" diye seslendi kız arkamdan. "Buraya gel, aptal!"

"Sam!" Ellie'nin sesiydi bu. "Geri dön, Sam!"

"Siz gidin!" diye bağırdım. "Ben size yetişirim."

“Ne yapıyorsun?”

Seslerini kafamdan uzaklaştırıp beni geride bıraktıklarını görmemek için arkama dönüp bakmadım.

“Lucas, Lucas... yapma...” Lucas ayağa fırlarken ben de bunları geveliyordum. Duman havaya karışıyordu. Kulübe-lerin üzerinde süzülen dumanı görmüştüm ama Kırmızılardan mı yoksa çatışmadan mı kaynaklandığını anlamamıştım. “Lucas, beni dinle!”

Beni duyup duyamadığını bilmiyordum. Şiddetli, zalim bir maskenin ardındaki o güzelim yüzü kanla kaplanmıştı. Öfkeden beti benzi atmıştı. Yakınlarda bir yerlerde, bir böcek gibi vızıldayan bir şey duydum ve sağ kulağındaki kulaklığın hâlâ aktif olduğunu fark ettiğimde çok geç olmak üzereydi. Hâlâ emir almaya devam ediyordu.

“Lucas!” Elini kaldırdığına boğazım yırtılırcasma bağırdım. Etrafımdaki hava on, on beş derece birden artarak ısındı. “Dur!”

Öyle büyük bir hızla üzerine atladım ki neredeyse dilimi koparıyordum. Lucas altımda çılgınca tepinerek beni üzerinden atmaya çalışıyordu ama ben, o plastik parçayı kulağından çıkarıp atmadan bunu yapmasına izin vermedim ve çıkardığım kulaklığı 40 numaralı kulübenin duvarına fırlattım.

Onu alacaklar, öldürecekler, Kırmızıların yaşamasına izin vermeyecekler, onu bir daha asla göremeyeceğim, yanımda olmayacak, benimle olmayacak... Lucas bana boş boş bakarken bu düşünceler zihnimde dolaşıyordu. Lucas’ın bakışları üzerime sabitlendi. İfadesinde duygu kııntısına benzer hiçbir şey yoktu ama bir anlığına... bir anlığına orada bir şey gördüm.

Şüphe.

Kafa karışıklığı.

Ve bir anda ne olduğunu anladım. Kulağının dibinde emirler yağdırarak bağırان kimse yoktu. Biri ona doğrudan bir emir vermediği takdirde ne yapacağını bilmiyordu. Onu buna... şartlandırmış olmalıydı. Şartlandırmak doğru kelime miydi acaba? Kamp görevlilerini ve PÖK'leri dinlemeleri için onlara bir şey yapmış olmalıydı. Lucas eğitim hakkında konuşmak istememişti. Şu an işime yarayacak bir şey söyleyip söylemediğini hatırlamaya çalıştım.

Üstüm başım çamur içinde kalmıştı; yağmur da hâlâ durmamıştı. Ona doğru uzanıp kırmızı yeleğine dokundum. *Onu buradan çıkarmalıyım, Lucas'ı kurtarmalıyım, onu saklamalıyım; o bizi buradan çıkarmak için çok uğraştı ve şimdi sıra bende.*

Parmaklarım ona değince Lucas hırladı.

Ellerimi havaya kaldırdım. "Üniformanı çıkarmamız lazım! Seni öldürecekler!"

Kımıldamadı bile; ona yeniden dokunmaya çalışınca da teninin avucumu yakacak kadar sıcak olduğunu fark ettim. Lucas'ın eli de yanında şiddetli bir şekilde sarsılıyordu.

Az önce durmuştu da şimdi neden durmuyordu? Ona durmasını söylemek dışında ne yapmıştım ki?

Ona bunu söylemedin. Ona emrettin, diye düşündüm. Ona emir verdin.

Kırmızılar, tıpkı eğitilmiş köpekler gibi ancak emirlere tepki veriyorlardı, ricalara değil.

"Şimdi beni dinle. Buradaki yetkili benim." Ah, Tanrım,

bunun için daha sonra benden nefret eder miydi? Derin bir nefes aldım. Buna zaman yoktu. Bizim kulübeye giren kız, bu tarafa doğru geliyordu; öteki taraftan da başka bir siyahlı, kulübeleri boşaltarak ilerliyordu. Kaçmaya fırsat bile bulamadan bizi ele geçireceklerdi. *Onu öldürecekler, onu buradan çıkarmalısın.*

"Yeleğini çıkar!" diye bağırdım; sert ve tane tane konuşuyordum. Yeleğe spreyci boyayla boyanmış numaraya bakamadım: M27.

Lucas, bana dikkat kesilmiş bir hâlde, kan kırmızısı yeleğini çıkardı. Boğazım öylesine düğümlendi ki nefes alamıyordum.

"Yere bırak!"

Dediğimi yaptı.

"Yanımdan ayrılmadan koş!"

Bir sonraki, dış halkada yer alan kulübenin açık kapısından koşarak içeri girdik. Burası, Yemekhane'ye giderken yollarından geçtiğimiz Yeşil oğlanların kulübesiydi. Gitmek için aceleyle ilerlerken ve açık kapıdan tek sıra hâlinde çıkmak için koştururken yedek yazlık üniformalarını geride bırakmışlardı. Bu dondurucu yağmurda, ona şort ve tişört giydirmek çok zalimce olabilirdi ama kendi üniformasından çok daha iyiydi.

"Bunları giy!" diye bağırdım, bu yüzden ızdırap çeken yanıma görmezden gelerek. "Acele et!"

Kapıya doğru dönünce kar maskeleri takan kadın ve erkekler tarafından yönlendirilen çocukların şaşkınlık verici bir sakinlikle ilerlediklerini gördüm. Ateş kesilmişti ama hâlâ, arada sırada bir iki el silah sesi duyuluyordu. Arkamı dönün-

ce Lucas'ın yeşil üniformalar içinde olduğunu gördüm; ayakları çıplaktı.

Kamp terliklerinden bir çift var mı diye bakındım, gerçekten bunu yaptım ama yalın ayak gitmesi ya da birinin siyah botları fark etmesi arasında bir seçim yapmam gerektiği için botları giydirme riskini aldım. Lucas, tıpkı bir makine gibi sessiz ve çabuk bir şekilde botları ayağına geçirdi. Diz çöküp yüzünü inceleyerek ne düşündüğüne ya da hissettiğine dair bir ipucu bulmaya çalıştım; Lucas, acıyı çok derinlerinde hissedemeyen, mutluluğunu doyasıya yaşayan biriydi. Şimdiyse karşımdaki manzara buydu... Karşımda duran Lucas, sadece işleyen parçalardan oluşan bir makineydi ama onları ateşleyen elektrikten yoksundu.

"Beni takip et, yanımdan ayrılma, hiçbir şey söyleme, kimseye bakma..."

Lucas, keskin bir çığlık atıp kafasını parçalamak istercesine saçlarını çekiştirdi. İşte o zaman tamamen kendimi bırakmaya ne kadar yakın olduğumu fark ettim.

Tekrar ona dokunma hatasını yaptım ve bu sefer beni öyle sert bir şekilde itti ki yere düştüm.

Lucas bir anda iki büklüm olup, ellerini kulaklarına bastırarak inledi. Dudağını ısırduğu için çenesinden kan damlıyordu. Çocukların sadece tek bir durumda böyle tepkiler verdiğini görmüştüm. Beyaz Gürültü duyulduğunda... Ama ben bir şey duyamıyordum; cızırtılı hoparlörlerden sadece metalik bir gıcırtı sesi geliyordu. Bu, bizim kulak zarımızı patlatan şeye hiç benzemiyordu; bu ses, beni paramparça etmiyordu.

Zaman yok, zaman yok, zaman yok... Hâlâ sıcak olan ünifor-

masına elimi daldırdım. Ceketinin ceplerini, bel çantasını karıştırarak daha evvel, kamp görevlileri bizim için Beyaz Gürültü açtıkları sırada taktığını gördüğüm kulaklıkları buldum.

“Bunları tak. Hemen!” Bunu bizzat yapmamam gerektiğini bildiğim için kendimi dizginledim. “Peşimden gel. Hiçbir şey deme. Beni takip etmek dışında hiçbir şey yapma. Anlaşıldı mı?”

Lucas gözünü bile kırpmadı.

“Anlaşıldı mı, Luc- M27?”

Sert bir şekilde soluk verip başıyla onayladı. Kulaklıkları önüne bıraktım ve Lucas bunları beceriksizce alıp derin bir iç çekerek kulaklarının derinliklerine yerleştirdiğinde içimde bir yerlerde bir şeyler daha uyuşuverdi.

İşe yarayacak. İşe yaramak zorunda.

“Siz hâlâ ne halt ediyorsunuz burada?”

Bu tok ses, bir anda roket gibi sıçramama neden olup beni tam bir panik hâline sürükledi. Hızla arkamı dönünce yüzü isle kaplı, yaşı daha büyük, bize nişan almış bir adam gördüm. “Bu kulübelerin boşalmış olması gerekiyor! Çabuk olun yoksa arkada kalacaksınız! Hadi!”

Ne ben ne de Lucas adamın lafını ikilettik. Yine yağmura dönmüştük. Yine kulübeyle ana yola çıkan patika arasındaki sıırılsıklam, çamurla kaplı yola dönmüştük. Onun bir adım arkamda olduğunu hissediyordum; yüzleri kar maskeli başka çocuklar tarafından ileri, ileri, ileri götürülen diğer başıboş çocuklardan oluşan sıraya girdiğimizde sırtımda yürüyen bir kaloriferle ilerliyor gibiydim.

Ruby’yi de biliyorlar mı? O çocuk... umarım Ruby’yi bul-

muştur, umarım Ruby, şimdiye dek çoktan çitlerin öteki tarafına geçmiştir. Burada bir şeyleri, onun dönüşüyle bu olanlar arasındaki bariz bağlantıyı gözden kaçırdığımı biliyordum ama düşüncelerim, kampın zeminine saçılmış PÖK'ler gibi dört bir yana dağılmıştı. PÖK'lerden bazıları sırtüstü, bazıları yüzükoyun yatıyor ve hiç kıvıldamıyorlardı. Bazılarının da elleri ve ayakları bağlanmıştı.

Daha büyük askerlerden birkaçının ellerinde megafonlar vardı; Lucas'ın ve diğer Kırmızıların duyabildiği Beyaz Gürültü'nün kaynağı bunlar mıydı?

Arkamda duran Lucas irkildi. Yüzüne yansımış bir his görebilmeyi umarak arkama döndüm. Ama kara gözleri, elli, altmış metre ötedeki kan kırmızısı noktalara sabitlenmişti. İki adam topallayan bir Kırmızı'yı öne sürüklüyor, onu da diğerleriyle birlikte sıraya sokuyordu. Siyah maskeli daha çok adam, hızla hareket ederek onların el ve ayaklarına kelepçeler takıyor, tıpkı birer hayvan gibi onları birbirilerine bağlıyordu; tıpkı Thurmond'da Kırmızı kulübeler olduğu zamanlardaki gibi.

Adımlarım yavaşladı. Ellerinde parıldayan, donuk, gümüş rengi bir şey vardı; iğne miydi onlar? Öyle olmalıydı. Bunları Kırmızıların boyunlarına batırdıklarında çocuklar, cansız bir şekilde çamurun içine yığıldılar.

Ölmüşler miydi?

Tanrım, onları öldürmüş olabilirler miydi?

Bir şey düşünme, sadece devam et, bir şey düşünme, sadece devam et...

Belki de arkama dönüp ya Kırmızılar ya da patlamalar

yüzünden yanmış, dumanı tüten kulübelere iyice bir bakmıyordım. Belki de çamura saplanmış, arka arkaya tekmelenen PÖK'leri gördüğüm için daha çok keyif almalıyordım. Belki de o anın önemini daha iyi kavramalıyordım... Belki daha sonra kavrardım. Sonuçta hiçbir şeyi unutmuyordum.

Ama benim için önemli olan insan yanımdaydı; onun başladığı şeyi bitiriyordum.

Hızımızı iyice keserek önümüzde ilerleyen ve ağaçların aralarına girip dağılan çocuklardan gitgide uzaklaştık; sonunda onların saçtığı ışığı seçemez ve onlara durmalarını söyleyen o gür sesi duyamaz oluncaya dek sağa doğru ilerledik.

Onlarla gitmem gerekmiyordu. Ben, ailemle birlikteydim zaten.

Bizi oradan çıkarmıştım. Lucas, benim yanımdaydı. Bu, benim için yeterliydi.

Ama sırf bir şeyi istiyorsunuz diye onu elde edemezsiniz.

Sırf Lucas'ı kurtarmak istedim diye onu kurtarabilmiş değildim.

ÜÇ MIA

ARABA, HAFİFTEN SARSILARAK YANLARI AÇIK GARAJA DOĞRU süzülürken farlar evi tarıyor. Burası küçük –minicik– ahşap bir yapı. Hatta neredeyse bir kulübe bile denebilir; kapıya doğru giden, karla kaplı taşlık yolu ayırık otları bürümüş. Oldukça dik eğimli, kayrak taşından çatının kenarında birkaç tane buz sarkıtı görünüyor. Çerçevenin güneş sarısı boyları, karla kaplı çiçek saksılarına dökülmüş.

Evin yanından dolarırken aracın tekerlekleri toprak yoldaki aşınmış oluklara giriyor. Sam, barakaya benzer bir yapıdan birkaç santim uzakta arabayı tereddüt ederek durduruyor.

Güney Dakota'yı geçip Iowa'ya doğru ilerlediğimizden beri ikimiz de tek kelime etmedik. Sınırdaki tabela gururla şunu bildiriyordu: *LE MARS: DÜNYANIN DONDURMA BAŞKENTİ*. Yani, tamam, bir şehir daha kötü şeylerle de meşhur olabilir elbette ama şu anki durumumuzda dondurmanın bize nasıl bir faydası olur ki?

Burası insanların terk ettiği bir yer ve eminim ki Sam de bu

yüzden burayı seçti; bu yüzden onu burada yalnız bırakmanın güvenli olduğunu düşündü. Ana caddeden geçerken bile dışarıda tek bir kişi görmedi.

Sam anahtarı kontaktan çıkarıp arkasına yaslanıyor. Hangisinin onu daha çok yorduğunu kestiremiyorum: Araba kullanmak mı, yoksa az evvel anlattığı hikâye mi?

“Dediğimi unutma...”

“Unutmam!” diye tersleniyorum. Ah, Tanrım, bin defa tekrar ettikten sonra unutmam mümkünmüş gibi. Onun kurallarına ya da uyarılarına falan ihtiyacım yok. Abime sarılmak istersem sarılırım. O, beni arıyordu. Gelip beni bulacaktı.

Ayrıca Sam’i de kurtarmaya çalışmasaydı otele gelmiş olurdu. O benim, otobüse ilk binenlerden olan ama en son inebilen, aşırı istekli, aptal bir çocuk gibi hissetme izin vermezdi.

Son dakikada, suçluluk duyduğu için beni almaya geldi diye ona minnettar falan olacak değilim. Sam dilediğini söyleyebilir, istediği kadar inkâr edebilir ama Lucas, beni tanıyacak. Kimse ailesini unutmaz. Buradan gittiğimizde de yanımızda Sam olmayacak.

Arabanın kapısını çarpıp koşarak –hoplaya zıplaya– merdivenleri çıkıyorum. Ama tabii ki de Sam’in aksaya aksaya gelip kilidi açmasını bekliyorum. Sam kapıyı açıp anahtarı tekrar cebine koyuyor. Ayaklarımın dibindeki taştan, küçük kirpiyi görüyorum.

“Çekil,” diye homurdanıyorum ve yoldan çekilmediğinde ona omuz atarak yanından geçiyorum.

“Mia, lütfen unutma...”

Yaşam ol, alçak sesle konuş, ona dokunma... Luc'a, ağzından köpekler saçan kuduz bir köpekmiş gibi davranmamı istiyor ama bunu yapmayacağım. Bunu reddediyorum. Bütün o aptal kurallarının canı cehenneme!

"Lucas?" Kapıdan içeri girdiğim anda sesleniyorum. "Luc?"

Burnumu kırıstırıp ağzımdan nefes almaya çalışıyorum. Burası, ekşimiş süt ve haftalardır atılmamış çöp gibi kokuyor. Bir atlıkarıncanın ortasında dengede duruyormuşum gibi etrafımda hızla dönerek her şeyi bir anda görmeye çalışıyorum. Evin dekorasyonu... yaşlı bir kadının rüyalarından kesilip buraya yapıştırılmış gibi. Çiçek desenli, çirkin -gudubet- duvar kâğıtlarının kenarları duvardan ayrılarak kıvrılmış; bu hâllemle solmuş asmaları andırıyolar. Yastıkların ve yorganların üzerine çiçekler dikilmiş -işlenmiş. Sararmış beyaz dantelden perdeler, tozlu, gül biçimli halıya dökülüyorlar. Bir yanımla bunların ne kadar saçma olduğuna bakıp gülmek istiyorum; ancak daha ısrarcı yanımla da Lucas'ı bulmak istiyorum.

Mutfağı geçerken yapış yapış, damalı fayanslarda, alt dolaplara süpürülmüş pembe tabak ve bardak kırıklarının arasından dikkatle ilerliyorum. Bir yerlerde tik tak eden saat, kaç saniye harcadığımı hesap ediyor.

Beyaz çarşafli kanepyle antika TV seti arasında, yere yığılı bir battaniye öbeği var; o kadar hareketsiz duruyor ki ilk başta bakışlarımı başka yöne çeviriyorum. Sonra azıcık hareket ediyor; yakındaki bir pencereden gelen hafif esintiyle dalgalanmış gibi. Bütün ev gibi, oda da karanlık; mobilyaların arasında gezinirken kendimi bir gölge gibi hissederek, "Lucas?" diyorum.

Yüzünde boş bir ifade olduğunu söylemek yanlış olur; çünkü hiçbir ifade yok. Yumuşak, âdeta balmumundan yapılmış gibi duran yüzü, oraya bir gülücük çizecek olan doğru elleri bekliyor sanki. O kadar hareketsiz duruyor ki kalbim, göğüs kafesimin içinde hop oturup hop kalkıyor. Yanında bir şişe su ve bir sandviç tabağı var; ikisine de dokunulmamış. Battaniyeleri etrafına öyle bir sarmış ki onu nasıl çözeceğimi dahi bilemiyorum.

"Luc?"

Gözleri yere, gaz lambasından yayılan ışığa sabitlenmiş. Ayaklarım halıları döverek ilerlerken abim kafasını kaldırıp bakmıyor bile. "Lucas?"

Beni tanımamış olmalı; yaşadığı onca şeyden sonra yorgun olsa gerek ve sadece...

"Benim," demeyi beceriyorum soluk soluğa bir hâlde ve önünde diz çöküyorum. "Lucas... Luc, benim, Mia."

Hiçbir şey olmuyor. Keskin bir pençe, beni baştan aşağı keşiyor sanki. Kafasını kaldırıp bakmıyor, sanki beni duymuyor ya da görmüyor. Ama bu, doğru olamaz. Olamaz. Tam karşımdayım. Yıllar oldu ve bunun gerçek olduğunu anlaması gerek.

"Benim, Mia," diye tekrarlıyorum yine; bu defa daha tiz çıkıyor sesim. *Ağlama, ağlayamazsın.* "Beni hatırlıyor musun?"

Sanırım Sam'in, sanki havayı bölmek istercesine sert bir şekilde bağırarak adımı söylediğini duyuyorum. Ama çoktan ona uzandım bile.

Yaşayan bir taşa dönüşen, ebedi uykuya yatan prensler ve prenseslerle ilgili bir sürü hikâye, bir sürü tatlı masal vardır

hani. Nefes alırlar, yaşarlar ama asla gözlerini açmazlar. Ta ki biri gelip laneti bozana dek...

Aptal bir umutla, ona dokunmadan önceki son saniyede Lucas'ın kafası hareket ettiğinde bunu başardığımı sanıyorum. Bakışları yüzüme sabitlenirken gözlerinin sanki nişan alıyormuşçasına sert baktığını düşünmek için durmuyorum bile.

Öylece ona sarılıyorum.

Ve bu yaptığımın bedelini ödüyorum.

"Mia!"

Lucas, beni var gücüyle üzerinden atıp yere deviriyor. Kuyruk sokumuma keskin bir acı saplanırken nefesim kesi-
liyor. Lucas kollarını battaniyelerin altından kurtarmaya uğ-
raşıyor; Tanrım yoksa bana tekrar mı vuracak? Yoksa daha
kötü bir şekilde mi zarar verecek? Sürünerek geri gidiyorum.
"Lucas! Lucas, dur!"

Sam topallayarak gelip ikimizin arasında durduğu sırada Lucas dizlerinin üzerinde doğruluyor ve ben de havayı kap-
layan ilk duman kokusunu alıyorum.

"Dur dedim!" diye çıkışıyor Sam. "M27, otur yerine!"

Lucas, aynı nefret dolu gözlerle ona bakıyor; Sam'in, titre-
yen ellerini hemen bol pantolonunun yanlarına bastırdığını
görüyorum. Sam'den daha fazla nefret etmem mümkünmüş;
çünkü Lucas, onun sözünü dinliyor. Sam, ona bir köpekmiş,
bir hayvanmış gibi davranıyor; Lucas da onu dinleyip eski
pozisyonuna dönüyor.

Sam'in sesi kısık çıkıyor: "Yemek yememişsin. Sana yeme-
ni söyledim! Anlıyor musun? Ye şunu. Bunu da iç!"

"Kes sesini!" diye bağıyorum. "Kes sesini, kes sesini, kes! O, senin hayvanın değil. Onunla bu şekilde konuşma!"

"Mia... beni dinle..."

Dinleyemiyorum. Dinlemeyeceğim. Lucas, tıpkı Sam'in istediği gibi yemeğini alıp ağır ağır, mekanik bir şekilde yemeye başlıyor. Geriliyorum ve Mia bunun ne kadar kötü bir şey olduğunu bilse de canavar, Sam'i var gücüyle itip yere düşürüyor; çünkü o mahvolmuş bacağıyla yerinden kalkıp beni takip etmesinin daha güç olduğunu biliyorum.

Sert bir şekilde yere düşünce soluğu kesiliyor ama ben, bunu görmezden gelip mutfağa yöneliyorum; son anda bir başka kapının daha olduğunu görünce fikrimi değiştirip sol tarafa dönüyorum –sapıyorum. Lucas'ın yanından ayrılmak istemiyorum. Ona yakın olmak istiyor ama Sam'le de uğraşmak istemiyorum.

Burası bir yatak odası. Kapıyı arkamdan kapatıp kilitleyerek bana bağırın Sam'in sesini engellemeye çalışıyorum. Ellerimi saçlarımın arasından geçirirken tenimin altında bir ateşin yandığını hissediyorum ve karyoladaki çıplak yatakla kırık şifonyer arasındaki daracık alanda volta atmaya başlıyorum. Parmaklarım sinirden kasılıyor ama bunu umursamıyorum. Dikkatimi, sırtımdaki zonklayan acıdan uzaklaştıracak her şeye ama her şeye razıyım. Titrememi durduramıyorum.

Bunu ona Sam yaptı.

Bu, Sam'in suçu.

Ondan nefret ediyorum, nefret ediyorum, nefret ediyorum...

O kadar çok ağlıyorum ki bir yere oturmak zorunda kalıyorum ve bu yüzden kendimden nefret ediyorum. Yıllardır

ağlamıyordum. İlk zamanlar, beni Renksiz Oda'ya getirdikleri ilk günler çok kötüydü; çünkü annemle babamı göremiyordum ve PÖK'lerin, beni Lucas'tan ayırmak için sürüklerken kıldığı elimin ağrısı yüzünden gözüme uyku girmiyordu. Gözyaşlarımın içinde boğulacağımı sanana dek ağladığımı hatırlıyorum. Kendimi toparlayıp o durumdan kurtulmamın tek yolu, en sonunda oradan çıkacak olduğumu hatırlamaktı. Lucas'ın gelip beni bulacağını, birlikte ne yapacağımıza karar vereceğimizi, annemle babama, yani cesetlerine ne olduğunu, cenaze töreni yapılıp yapılmadığını, nereye gömüldüklerini bulacağımızı biliyordum.

Anlayamadığım bir ses duyuyorum; bu, daha önce Sam'den çıktığını duymadığım bir ses. Kapıya doğru dönüp onun da gerçekten ağlayıp ağlamadığını duymak için kulak kabartıyorum. Ama Sam konuşmaya başladığında sesi o kadar sakin geliyor ki çileden çıkıyorum. "Bunu ona yapanlar... Lucas onlara 'eğitmenler' diyor. Ona ve diğerlerine ne yaptıklarını bilmiyorum ama bir tek böyle konuştuğumda tepki veriyor. Başka yollarla ona ulaşmaya çalıştım ama başarılı olamadım."

Tabii ya, onlar bunu ona... yapmadan önce o kampta gerçek Lucas'la karşılaşmıştı çünkü.

Hayır. Onun da yıllarca kampta tutulduğunu düşünmek istemiyorum. Annesiyle babasının onu okula bırakıp gittiğini hayal etmek istemiyorum. Bir yılanın onu ısırması, ölümünden dönmesi falan da umurumda değil. Onun için üzülmek istemiyorum.

Ayağa kalkıp şifonyerin çekmecelerinden birinin eski, pirinç kulpunu kavriyorum ve çekiveriyorum. Bu harekete, öfkeden kaynaklanan öylesine büyük bir güç eşlik ediyor ki

çekmece âdeta uçarak gelince sendeliyorum. Çekmeceyi yere atıp bir yanı kırılana dek tekmeliyorum. Çekmecenin içi papatya desenli bir bezle kaplı; buruş buruş olmuş bir dolu fiş ve birkaç tane düğme yere saçılıyor.

Öteki çekmeceye uzanıp ona da aynısını yapıyorum; sonra ötekine ve ötekine de... Onlar da benim gibi darmadağın olsun istiyorum. Çekmeceler bitene dek durmuyorum, sonra da başka neyi parçalayabileceğime bakınmak için ara veriyorum.

"Özür dilerim, Mia... Bunun benim hatam olduğunu biliyorum, özür dilerim," diyor Sam. Herhâlde bunca zamandır konuşuyordu ama kulaklarımda zonklayan gümbürtüden dolayı onu duymadım. "Beni bırakması için uğraştım..."

"Yeterince uğraşmamışsın! Onu göndermeliydin!"

"Biliyorum," diyor. "Uğraştım ama..."

"Daha çok uğraşmalıydın! Elinden gelen her şeyi yapmalıydın! Şimdiyse o, artık... artık..."

Yok. Burada ama aslında binlerce kilometre uzakta. O, hayallerinden birine daldığı zamanlardaki gibi kafasının içinde kaybolmuş falan değil. Onu silmişler, Lucas'ı Lucas yapan bütün o nezaket ve sevgiyi içinden söküp almışlar. Ona zarar vermişler ve ben, bu konuda hiçbir şey yapamadım.

"Beni dışlama," diye yalvarıyor Sam. "Onu böyle gördüğünü, sana bunu yaptığını öğrenirse beni asla affetmez. Bence hâlâ orada, hâlâ içeride ve sadece onu..." Benim birlikte büyüdüğüm Sam de bana bağıırırdı. Bu kızsız, saçlarından bir uçurumun kenarına sürüklenmiş ve orada öylece sallanıyormuş gibi korkuyla konuşuyor. Kelimeleri, yılgınlığın ağırlığı altında ezilip toza dönüşüyor ve bunların, bir kum saatinin içinde-

ki kum taneleri gibi aramızda uçtuğunu hissedebiliyorum.

“Benimle kal, lütfen...” Sesinin bir anda tizleştiğini duyunca benim boğazım acıyor. “Yardıma ihtiyacım var. Ona nasıl ulaşacağımızı ancak sen bulabilirsin.”

Ona yağıdıracağım iğneleyici sözleri yutuyorum ama bu, öyle kolay olmuyor. İşin aslı, ona yardım edebilecek biri varsa, Lucas’ın yardımını isteyeceği biri varsa o da Sam’in ta kendisidir.

Sam ve Lucas. Sözlüğün başına oturup onların durumunu tanımlayabilecek bir kelime veya ifade araştırdığımı hatırlıyorum. *Etle tırnak.* Birbirlerine o kadar bağlıydılar ki isimlerini tek nefeste söyleyebilirdiniz. *SamveLucas.* Başkalarının, anlamayı bırakın, duymakta bile zorlandığı bir dilde konuşurlardı. Ben sadece, annemin zoruyla yanlarına aldıkları, sinir bozucu kız kardeşim; onların beni fark etmesi, sevmesi; benimle oynamak istemesi için bir zavallı gibi çırpınan kızdım. Her yere onların peşinden giderdim.

Sam, benim hiç istemediğim ablam gibiydi. Annemle babam, ona Gün Işığı derdi; gerçi ailesi, Sam’i bir kuleye kilitleyip kıskanç ejderhalar gibi korurken, annemle babam onun hayatını aydınlatmaya çalışırdı. Annemin bir defasında bana söylediği şeyin doğru olduğunu biliyorum: Sevgi, sevgiyi çoğaltır; sevginin sınırı yoktur. Sam’i de seviyor olmaları beni daha az sevdikleri anlamına gelmiyordu. Artık on beş yaşına geldiğim için kendimi dışlanmış hissetmekten kaynaklanan o küçük sızıyı hâlâ duyumsamıyor olmam gerektiğini de biliyorum ama işte, elimde değil ve bundan nefret ediyorum.

“Aç mısın? Biraz yiyecek var...”

Bütün iştahım kaçtı. "Beni rahat bırak."

"Peki," diyor sessizce. "Fikrini değiştirirsen bana haber ver." Sam uzaklaşırken döşemenin tahtaları gıcırıyor ama gitmeden önce bir şey daha ekliyor: "Her şey yoluna girecek. Çok daha iyi olacak. Bunu atlatabiliriz." Ama buna kendisi bile inanmıyormuş gibi çıkıyor sesi.

Ayak sesleri uzaklaşıyor, en sonunda sadece Lucas'a bir şeyler mırıldandığını duyuyorum. İçinde olduğum oda paramparça hâlde; çekmecelerin kırık parçalarını toplamak için yere eğildiğimde kuyruk kemiğimde bir sancı hissediyorum; Lucas'ın beni...

Âdeti zehirle kaplıymışım, kim olduğuma dair hiçbir fikri yokmuş gibi üzerinden attığında vurduğum yerde...

Artık bir saniye bile dayanamıyorum. Ellerimi yüzüme bastırıp göğüs kafesimin derinliklerinden gelen o korkunç sesi bastırmaya –boğmaya– çalışıyorum; tesisteyken aynı kulübede kaldığım kızlar, PÖK'lerin onları duyup susturmaya gelmelerini önlemek için böyle yaparlardı.

Çarşafsız yatağa çıkıp bacaklarımı, bir top gibi yükselip alçalan karnıma doğru çekiyorum; içimdeki bu boşluk kendiliğinden dolacak gibi değil. Gözyaşlarım, bu odada tutsak kalmış dondurucu havaya rağmen tenimi yakıyor; parmaklarımdan ağzıma, oradan çeneme, oradan da yatağa akıyorlar.

Geri dönmek istiyorum; tesise, Black Rock'a, rutinlere, kulübelere geri dönmek istiyorum. Sırf Lucas'ın iyi olduğu ve gelip beni bulacağı umudunu içimde yeniden yeşertebilmek için dışarıda olmaktan, hatta her şeyden vazgeçebilirdim.

Bir yanım uyumak istiyor; bunun bir kâbus, bir başkasının

hikâyesi olmadığına dair kanıtı ihtiyacım var. Kendimden geçmek ve artık bunları düşünmemek istiyorum; çünkü bu düşüncelerin etrafımda dolanıp durmasına izin verirsem sonunda hepsi bir halat gibi boynuma geçip beni boğacak.

Sakin ol. Mia değil, canavar olmak istiyorum. Canavarın canı yanmıyor. Ona hiçbir şey dokunamıyor. Ne korku, ne öfke, ne ızdırap...

Suçluluk hissi bile...

Tik tak edip duran o sessiz saatin içindeyken, suçluluk hissi gizlice üzerime süzülerek havayı öylesine ağırlaştırıyor ki sonunda derin nefes alabilmek için duruşumu dikleştirerek oturmak zorunda kalıyorum. Bastırdığım, gerçekten de başını ezmeye çalıştığım bir düşünceye engel olamıyorum.

Bunu ona Sam yapmadı. Sam, onun yardımını istemedi.

Ama Sam'i suçlamak Lucas'ı suçlamaktan daha kolay.

Mesele şu ki ben abimi tanıyorum, onun nasıl biri olduğunu biliyorum. Sam ne derse desin, ne yaparsa yapsın, Lucas onu orada terk etmezdi. Bu, onun kalbini kırardı. Lucas o an beni kurtarmakla onu kurtarmak arasında bir seçim yapmış değildi ki. Her zaman bir sürü fikri olurdu, her şeyi gerçeğe dönüştürebileceğini hayal ederdi; ama onun Greenwood hikâyelerini aslında nasıl gerçekleştireceğini bile Sam'le ikimiz bulurduk.

Sam, onun böyle olduğunu bile bile Lucas'ı kamptan çıkarma riskini almak zorunda değildi.

Rahatlıkla yakalanabileceğini bilmesine rağmen beni o otelden kaçırmak zorunda da değildi.

Ama bunları yapmasaydı Lucas nerede olurdu? Ben nere-

de olurdum?

Ayağa kalktığım sırada yatak gıcırıyor. Kapıdan bir adım uzaktayken duyduğum o yumuşak sesin, ihtiyar evin çatırdayan kemikleri, çürüyen tenine değen rüzgârın hışırtısı olmadığını fark ediyorum. Bir ritmi var. Bir melodi bu.

"... benim küçük ışığımı, onu parlatacağım..."

Sam.

Şarkı söylüyor.

Yıllar öncesinden kalma bir şarkı bu. Greenwood'dayken, kendimizce körebeye benzer bir oyun uydurmuştuk. Lucas ya ormanda kaybolurdu ya da bir prens olurdu ve ben, onu yakalardım. Sam şarkı söyler, Lucas ona karşılık verir, orta yolda buluşurlardı. Her şey bir oyundu ama yine de...

Kapının kilidini açıp koridora çıkarak Sam'in sesine doğru yöneliyorum. Göğüs kafesimde tüy kadar hafif bir umut kırmıldanıyor. Acaba onu bu şekilde mi geri çağırıyor? Bir şey mi keşfetti?

"... bütün her yerde, onu parlatacağım..."

Gaz lambasından yayılan ışık hariç ev karanlık. Sam, lambayı kanepeye yakın bir yere koymuş. Kanepede uzanmış, koca ayakları kenardan sarkan, karanlık bir şekil var; tabii ki Lucas. İnanılmayacak derecede hareketsiz duruyor ve yüzünü tavana çevirmiş.

Ve öylece bütün umudum çözülüyor; keşke ben de onunla birlikte yok olup gidebilsem.

Sam ise dizlerini göğsüne çekip kollarını da etrafına dolayarak Lucas'ın başının olduğu tarafa oturmuş. Ayağımın

altındaki döşeme gıcırdamadan bir saniye evvel Sam başını kaldırınca gaz lambasının ışığıyla yüzü mükemmel biçimde beliriyor –aydınlanıyor.

Mutsuzluk.

Perişanlık, diye düşünüyorum.

“Özür dilerim... Ben sadece...” Sam, ayağa fırlıyor ama ellerini nereye koyacağını kestiremiyormuş gibi görünüyor. Cansız saçlarını düzelttikten sonra ona esas duruşa geçmesini söylemişim gibi ellerini arkasında kenetliyor.

“Neden durdun?” diye soruyorum.

Sam tedirgin bir şekilde geri çekilse de yerine otururken omuzlarındaki gerginliğin biraz olsun çözüldüğünü görüyorum. “Bir anlamı yok ki... Yardımı olduğunu sanmıyorum.”

Ben de sanmıyorum. Lucas’ın gözleri açık, onları neredeyse hiç kırpmıyor; ne kımıldıyor ne de bize doğru bakıyor. Sam’e doğru yaklaşırken kalbimin hızla atmasından, bilinçsiz bir şekilde kanepeden uzak durarak ilerlemekten nefret ediyorum.

Bir an için ona öylece bakıyorum. Luc, ilk karşılaşmamızda battaniyelere sıkı sıkı sarınmış ve üzerime bir anda atılmış olduğundan değişip değişmediğini görmek için onu doğru düzgün inceleme fırsatım olmamıştı. Yüzü hemen hemen hatırladığım gibi, sadece eskisi kadar yuvarlak ve yumuşak hatları yok. Her zamanki gibi uzun; boyu en az otuz santim uzamış ve bu yüzden de epeyce zayıflamış. Burnunun şekliyle, kulaklarıyla falan bana babamı hatırlatıyor; gerçi her ikimiz de annemin ten rengini almışız. Bundan neden hoşlandığımı, artık göçmüş olan ebeveynimizin izlerini görmenin bana ken-

dimi neden iyi hissettirdiğini bilmiyorum. Normalde bu anılar, insanın canını acıtır.

“Hep... böyle mi?” diye soruyorum kısık sesle.

Sam, Luc’a dönmeden önce yüzüme bakıyor. Aldığı derin nefesle birlikte omuzları yükseliyor. Vereceği cevaptan hoşlanmayacağımı anlıyorum. Dudağını öyle sert ısıyor ki yarık dudağındaki iz kıpkırmızı kesiliyor.

“Hayır... başta, yani Thurmond’dan ayrıldıktan hemen sonra... daha çok tepki veriyordu. Hem de daha hızlıydı. Kendi kendine bakabiliyordu; yani aç olduğunu, önüne yemek koyduğumda yemesi gerektiğini falan biliyordu ama şimdi bunun için ona yalvarmam gerekiyor. Gözleri o zaman da boş bakıyordu ama sanki arkasında kımıldayan bir şeyler vardı.”

“Ne oldu peki?” diye soruyorum. “Ne değişti?”

Sam alnını ovuşturuyor. “Bilmiyorum. Sadece onu ne kadar çekmeye çalışırsam çalışayım onun... uzaklaştığını hissediyorum. Seni fark etmesini, sana bakmasını sağlamanın tek yolu ona dokunman. Bundan nefret ediyor.”

Lucas, kirli kıyafetler gibi kokuyor. Çok korkunç değil ama Sam’in onun artık kendine bakmadığını söylerken ne kastettiğini anlıyorum. Kendisine dokunulmasını istemeyen birine banyo yaptıрманın ne kadar zor olabileceğini tahmin edebiliyorum.

“Başka nelere sinirleniyor?”

“Başlarda, bir süre ona ailenizden bahsetmeye çalıştım. Ona annesiyle babasını anlattım ve o... çıldırdı. Belki de on-dandır. Belki de hatırlaması için uğraşırken onu fazla zorlamışımıdır. Her ne yaptılarsa onu, ailenizden koparmayı ba-

şarmışlar." Sam güçlükle yutkunuyor. "Mia... sanırım onun canını gerçekten yaktılar. Kollarının her yanında yara izleri var, tenini milim milim kesmişler gibi."

Görüş alanımdaki Lucas bulanıklaşıyor. Gözyaşlarımı savuşturmak için bir an duruyorum. Ağlamak istemiyorum. Lucas tam karşımda. Onu tamamen kaybetmiş değiliz. Ona yardım etmenin bir yolunu bulabiliriz ama on beş değil de beş yaşındaymışım gibi yeni bir sinir krizi geçirirsem bunu başaramayız.

"Özür dilerim..." diyorum. "Gerçekten özür dilerim, Sam. Ben sadece..."

Sam elini kaldırıyor. "Söylediğin her şey doğrudu."

"Hayır... değildi," diyorum. "Üzül müştüm ve sana patladım ama bu, hiç doğru değildi."

Sam bana bakamıyor ya da bakmıyor. Ona dokunma, elimi omzuna koyma cesaretini bulmam bir dakikamı alıyor. Bunu mahvetmiş olmaktan korkuyorum; elimi iterse işte o zaman gerçekten kimsem kalmayacak...

Ama Sam beni itmiyor, elini benimkinin üzerine koyuyor.

"Kötüleşiyor," diyor. "Her geçen gün daha da kötüleşiyor. *Doğru mu yaptım?* diye düşünüp duruyorum. Acaba diğer Kırmızılarla birlikte gitmesine izin mi vermeliydim? Belki de birileri onlarla ilgileniyordur, onlara yardım ediyordur, değil mi?"

"Hayır!" diyorum sertçe. "Yani onu kaçırarak doğru şeyi yaptığını düşünüyorum. Diğer Kırmızılara ne yaptıklarını bilemezsin. Eğer onlara bunu yaptılarsa, canlarını bu kadar yaktılarsa şimdi ne yapacaklarını kim bilebilir? PÖK'ler, hükûmet

ya da her kimse... şey yaptıysa..."

Bu düşünce beni kötü anılara sürüklüyor: *Duman, yangın, merdiven, ezilmek, yere düşmek, düşmek, düşmek...*

Sam kalkıp omuzlarıma bir battaniye sarana ve hâlâ sıcak olan kendi yerine oturtana dek titrediğimi fark etmiyorum.

"Ne yaptıysa?" diye soruyor yanıma çömelerek.

Gücümü topladığımda uyuşmuş dudaklarımdan kelimeler dökülüyor. "Kanıtları yok ettiler. Onlar... benim tesisimdeki, Black Rock'taki yetkililer... bütün kayıtları yok etmek için kontrol odasını yaktılar. Bizim için gelen askeriyedeki adamın söylediklerine bakılırsa sizinki kapandığından beri bütün kamplarda aynı şeyi yapmışlar."

Sam'in dudakları aralanıyor; yüzü, tıpkı bir fırtına bulutu misali kararıyor. Bu düşünce zihnine pençelerini geçirmeden evvel onu söküp atmak ister gibi başını iki yana sallamaya başlıyor.

"Bunu yapacaklarını sen de biliyorsun," diyorum. "Böyle bir ihtimal olduğunu biliyorsun..."

"Artık hiçbir şey bilmediğim ortada," diyor iğneleyici bir şekilde.

Ne demek istediğini anlamıyorum ama Sam'in de anladığını sanmıyorum. Sırf kendi kendine değil artık başka biriyle de konuşabildiği için rahatlamış görünüyor.

"Lucas bunu daha önce yendi," diyorum ve bunu kendime de hatırlatmak iyi geliyor. "Yine yapabilir. Sadece yardımımıza ihtiyacı var."

"O kadar kolay olacağını sanmıyorum," diyor Sam bakış-

larım ona çevirerek. "Uyumuyor bile, Mia. Ancak bitkinlikten sızıyor. Günün birinde uyanmamasından korkuyorum."

"Bir yolunu bulacağız," diye ısrar ediyorum. "Bulmak zorundayız. İhtiyacımız olan her şeye sahibiz."

Ona uzattığım eli tutarken titrek bir nefes veriyor. Eli buz gibi.

Azmederek, umudumuzu kaybetmeyerek, başkaları ona sadece korku ve acı vermişken biz ona sevgi göstererek bunu atlatacağız. Sam'in inancı kalmadıysa o zaman ben, ikimizin yerine de inanacağım buna.

Sam, daha güneş bile doğmamışken beni sarsarak uyandırıyor.

"Hey," diye fısıldıyor. "Özür dilerim..."

Yatakta sırtüstü yuvarlanırken kafama dek çektiğim gri battaniyeyi aşağı indiriyorum. Gözlerimin ona odaklanması bir an sürüyor.

Sonra nerede olduğumuzu hatırlıyorum.

Ne olduğunu...

Lucas'ı...

"Ne oldu?" diye soruyorum doğrularak.

Sam ellerini kaldırıyor. "Bir şey yok, bir şey yok, gerçekten. Sadece arabayla gidip açık bir benzin istasyonu ve yiyecek bir şeyler bulmam gerek. Sana haber vermeden gitmek istemedim."

Gözlerimdeki çapakları ovuşturarak başımla onaylıyorum. Ağzımdaki ekşi tadın açlıktan kaynaklandığını fark ediyorum. “Nasıl alacaksın onları?”

“Benzin için kuponlarım var. En azından birkaç depo daha rahatça idare ederiz... Yiyecek işi biraz daha zor olacak.”

“Kupon mu?”

Sam bir an ayağa kalkıp arka cebinden bir şey çıkarıyor. Üzerinde siyah harflerle yazılmış bir yazının bulunduğu, küçük, gümüş rengi kâğıtlardan bir deste bu. Sam desteyi hafiften eğince üzerindeki BENZİN KUPONU yazısını okuyabiliyorum; ayrıca bu yazının altındaki boşlukta bir barkod bulunuyor. Ve paraların üzerindeki kelimeleri yazmak için kullanılan yanardöner mürekkeple her yerinde BİRLEŞMİŞ MİLLETLER yazıyor.

“Nasıl buldun bunları?” Bunu öylece bir çocuğa verdiklerini hayal etmekte zorlanıyorum; özellikle de ortalıkta öylece dolanıp ameliyat olmayı reddeden, bir yetişkinin gözetiminde olmayan bir çocuğa...

Bir süre Sam’e bakıp onun uzaklara dalarak kuponları cebine geri tıkkığını izliyorum. Üzerinden yayılan suçluluk duygusunu hissedebiliyorum. Lucas’ı Thurmond’dan çıkarma hikâyesinin sonlarına doğru ailesine geri dönmeyeceğini, onları düşünmek bile istemediğini söylemişti. Ama şu an, bunu yaptığını açık bir şekilde görebiliyorum. Pazar okulu derslerinden biriyle mücadele ediyor.

“Sence nasıl?” diyor sıkıdığı dişlerinin arasından. “Çaldım tabii. Birinin cebinden aldım. Ceketini bir sandalyenin arkasında bırakmıştı, ben de...”

Hayatta kalmak bir seçimdir, diye fısıldıyor canavar.

"Neyse ne," diyorum. "Bizim onlara daha çok ihtiyacımız var. Onları orada bırakan aptaldır."

Canavar, bu konuda haklı. Normal kurallar geçerli olsaydı durum elbette başka türlü olabilirdi ama şu anki hayatta normal diye bir şey yok. Seçilmiş değil, atanmış; yaklaşık altı farklı ülkenin hükûmetinden ve bunların birleşik askeriyesinden hizmet alan geçici bir hükûmetimiz var. Ülkeyi dört bölgeye ayırdılar ve bu şekilde yönetmeye çalışıyorlar. Kimse zehirli kaynaklarımızdaki sulardan içmek istemiyor. Herkes bir nevi yolculukta; ya evine varmaya çalışıyor, ya ailelerini bulmaya çalışıyor, ya da her şeye en baştan başlayabilecekleri o yere ulaşmaya çalışıyor. Hepimiz uğraşıp duruyoruz. Ama bazen oraya varmak için hile yapman gerekir. Azıcık...

Sam kafasını iki yana sallıyor. "Sadece biz değil herkes zor zamanlar geçiriyor."

"Neyse." Omuz silkiyorum. "Ne zaman döneceksin?"

Onun tek başına dışarı çıkması fikrinden hoşlanmıyorum ama bu, bana Lucas'ı inceleme şansı verecek ve ben de o kas-katı ifadesini kırarak açabileceğim bir çatlak bulmaya çalışacağım.

"Biraz geç kalabilirim," diye itiraf ediyor. "Akşam yemeği için bıraktığım konserve çorbadan biraz daha var hâlâ; Lucas da günün büyük kısmında muhtemelen uyur..."

"Beni merak etme," diye söz veriyorum.

Doğrulamak üzereyken son anda durup hâlihazırda karman çorman olan saçlarımı karıştırıyor. Buklelerim, kafamdan kaçmaya çalışıyorlarmış gibi her yana dağılıp dururlar.

"Uyumana devam et."

Ediyorum. Uykunun düşler ülkesine doğru rahatlıkla kayıveriyorum; gözlerimi açtığımda güneşin, yatak odasının dantel perdelerinin arasından süzülerek battaniyeyi ısıttığını görüyorum. Sam'in sesini duymak için kulak kesilerek battaniyeyi üzerimden atıyorum. Ama hiç ses yok. Hâlâ geri dönmemiş.

Tabii ki de dönmedi, aptal. Akşam yemeğine kadar dönemeyeceğini söyledi ya zaten.

Sessizlikten korkmuyorum, abimden de korkmuyorum; sadece yanımda biri daha varken kendimi bu kadar yalnız hissetmem çok tuhaf geliyor.

Lucas hâlâ kanepede yan yatıyor. Yanından geçerken neye baktığını kestiremiyorum; belki de tuğla kaplı şöminenin üzerindeki çiçekli kır resmine bakıyordur. Mutfak kapısından dışarı çıkarken kollarımı göğsümde kavuşturarak soğuğa karşı zırhımı kuşanmaya çalışıyorum. Sam, suların kesik olduğu konusunda beni uyararak tuvalete gitmem gerekirse ufak tefek ağaç öbeklerinin arasında bir yer bulmam gerektiğini söyledi. Ama bunu gerçekleştirmek tahmin ettiğimden çok daha kötü oluyor. Black Rock'ta en azından doğru dürüst tuvaletlerimiz vardı.

Ayakkabılarımın altındaki donmuş çamuru kazımaya çalışmaktan vazgeçip içeriye giriyorum.

Canım Sam, bir çorba konservesinin yanı sıra iki şişe de su bırakmış. Üç yıl öncesine ait bir market fişinin arkasında bir de not var: *Bir şey olursa Lucas'ı al ve git. Ben sizi bulurum. Çok öptüm. S.*

İçim ürperiyor, üzerime gerçek, hissedilebilir bir ağırlık çöküyor. Ne olacağını düşünüyor ki? Bu sabah gitmekte biraz tereddütlü gibiydi ama beni Lucas'la yalnız bırakacağı için öyle olduğunu düşünmüştüm ben...

Yakındaki bir çekmecedeki konserve açacağını ve çorbayı ısıtabileceğim bir tencere buluyorum ama görünüşe göre ocağı yakmak için gaz yok. O zaman soğuk çorba içiyoruz demektir.

O kadar açım ki midem kendi kendini yemeye başlamış gibi hissediyorum. Kaşıkla uğraşmayıp tenekenin içindekileri doğrudan ağzıma boşaltıyorum ve normal sıcaklığı olmaksızın çorbanın tadının ne kadar garip olduğunu düşünme fırsatı bulamadan yutuyorum. Küçük oturma odasına girmeden önce yüzüme zoraki bir tebessüm yerleştirmek için bir an bekliyorum. Ne duyabildiğini, neler olup bittiğini anlayıp anlamadığını bilmiyorum ama ondan korkmadığımı, ne olursa olsun onu sevdiğimi bilmesini istiyorum.

"Selam, Luc," diyorum sakın ve alçak bir sesle konuşmaya özen göstererek. Sam'in yerine otururken ayağım, yarısı yenmiş bir başka sandviçe değiyor. "Bunu bitirecek misin?"

Lucas başımın üzerinden bir yere bakıyor; göğüs kafesi yavaşça kalkıp iniyor.

"Yemen gerektiğini biliyorsun," diye ekliyorum. "Yoksa Sam endişelenir. Gücünü korumalısın."

Nefes alıyor. Nefes veriyor.

Bunu yapmak istemesem de... "Ye. Ye!" diyorum.

Bu emire bile bir tepki alamıyorum. Sadece bir kısmı bacağının altında duran sol elinin parmakları hafifçe kımlıd-

nıyor.

Hareket etmek için gereken enerjiyi bulamayacak –toparlamayacak– kadar yorgun ve aç olmak mümkün mü? Yavaşça yere eğilip sandviçi alıyorum. Lucas hareket etmiyor olabilir ama ben ona yaklaşıncaya bedeni kaskatı kesiliyor, sanki...

Sanki bana vurmaya hazırlanıyor.

Fıstık ezmeli sandviçi dudaklarına götürüp bastırıyorum. Kafasını kanepenin koluna doğru çeviriyor.

İstediğim karşılık bu olmasa da hiç yoktan iyidir. Sonuçta bir tepki veriyor. Sam artık pek tepki vermediğini söylemişti.

“Hadi ama, Lucas,” diyorum sandviçi tekrar dudaklarına bastırırken. Bacaklarını uzatıyor ama dudaklarını sınıksız kenetliyor. Abim, yapmasını istediğim şeyin tam aksini yapıyor ama en azından savaşıyor; yapmasını istediğim şeye karşı minicik de olsa bir tepki veriyor. Bu süreçte kendini açlıktan öldürmesi fikrine değil, bu ufaklık umuda odaklanıyorum.

“Tamam o zaman, biz de konuşuruz.” Arkama yaslanıp sandviçi kucağımdaki tabağa koyuyorum. Eğer bizden uzaklaşıyorsa o zaman onu cezbedecek bir şeyler bulmam gerek. Bu planı kafamda evirip çevirdikçe üzerindeki bu büyüğü bozabilecek tek kişinin kendisi olduğu fikrine daha çok inanmaya başlıyorum. Lucas, kendi kendinin kahramanı olmak zorunda.

“Beni... beni yakaladıktan sonra bir tesise götürdüler. O zamanlar bilmiyordum ama bu yer Güney Dakota'daymış. Şimdi de Iowa'dayız, eğer bilmiyorsan. Asla Iowa'ya geleceğimi düşünmezdim ama gerçek güçlerim olacağı da hiç aklıma gelmezdi...” Boğazımı temizliyorum. On saniye geçiyor ama

ben hâlâ eveleyip geveliyorum. “Henüz değişmemiş olduğum için beni sınıflandıramadılar. Benim gibi bir sürü çocuğu daha almışlardı. Bunların çoğu yetimdi. Bazıları aileleriyle birlikte alışverişteyken ya da parkta gezerken alınmışlar. Ne manyakça, değil mi? Neyse, aslında kreşe gitmeye benziyordu. Bize askerler değil, eskiden öğretmen olan kadınlar bakıyordu. Benim Mavi olduğumu biliyor muydun?”

Lucas göz kırparak aynı resme bakmaya devam ediyor.

“Annemle babamı hatırlıyor musun? Onlar hakkında herhangi bir şeyi? Keşke fotoğrafları olsaydı... Bunu her şeyden çok isterdim. Bazen nasıl göründüklerini, seslerinin nasıl olduğunu hatırlamam olması gerektiğinden daha uzun sürüyor. Melissa ve Peter Orfeo’yu hatırlıyor musun, Lucas?”

O isimlerden hoşlanmıyor. ‘Anne’ ve ‘Baba’ kelimelerinden de... Ve bildiği tek yolla bunu anlamamı sağlıyor. Lucas sol kolunu altından çıkarmayı becerip beni oturduğum koltuğa gömüyor. Kanının, teninin altında âdeta kaynamakta olduğunu hissediyorum ve sağ eli de hafifçe seğiriyor; bunun ne anlama geldiğini bilmesem de yüzünde beliren bıçak gibi keskin ifadeden ciddi bir şey olduğunu anlıyorum.

Peşimden gelip gelmeyeceğini görmek için doğrulup bir adım geriliyorum. Canımı yakması önemli değil; sadece onu, o kelimelere karşı kendini korumaya iten dürtünün... hayır, dürtü değil içgüdüsel ihtiyacın ne olduğunu bilmek istiyorum.

Sam haklı. Bu, bir kanıt sayılmaz mı? Bu isimleri tanınması, Lucas’ın hâlâ içeride bir yerde olduğunu göstermez mi? Bunu ona yapan her kimse, hayatındaki iyi şeyleri acıya –ızdıraba-

dönüştürmüş. Lucas bana saldırmıyor, sadece geri çekilip bacaklarını iyice göğsüne çekiyor. Benim gibi bir canavar değil o. Sadece... canı yanıyor.

Ağladığımı fark edince gözyaşlarımı silmek için yüzümü çevirmek zorunda kalıyorum. Bana baktığından ya da anlayacağından değil.

Anlar mı acaba?

“Onlar hakkında konuşmak zorunda değiliz.” Tekrar yerime otururken sesim gergin çıkıyor. Lucas, bakışlarını yere kaydırıp kollarını dizlerinin etrafında kenetliyor.

Yüreğim ağzımdan dışarı çıkacak ve odada volta atmaya başlayacakmış gibi huzursuz hissediyorum kendimi ama olduğum yerde kalıp nefes alıp vermeye devam ediyorum. Bu Lucas’la baş edebilmemin tek yolu, eski Lucas’a odaklanmak olacak. Ağaçtan düşen kuş yuvası için ağladığı zamanı, okuldan yara bere içinde gelip bu konuda konuşmayı reddettiği zamanı, yatağımın altında yaşayan küçük gölge yaratıklarla ilgili kâbuslar gördüğüm gecelerde odama gelip beni onlardan korumak için yerde yattığı zamanları hatırlamalıyım. Eski Lucas, ben tekrar uykuya dalana dek bana hikâyeler anlatırdı.

Saatler geçiyor. Bunu anlamak için saate bakmam gerekmiyor. Güneş ışığı duvarlarda ve yerde süzülerek hareket ediyor.

Bir şey var... Eskiden kendimi rahatlatmak için yaptığım bir şey... Tesisteki zor zamanları atlatamayacak kadar kötü hissettiğim günlerde Greenwood’u kısacık bir an için hatırlayıverirdim. Eğer bu, ona da azıcık bir rahatlama sağlayacaksa denemeye değer.

"Bizi ayırmalarından haftalar önce... otoparkta, arabanın içindeydik. Sen bana, biz yokken Greenwood'a ne olduğuyla ilgili bir hikâye anlattın. Sör Sammy hâlâ oradaydı ve ormanı koruyordu ama diğer iki anahtar -bizim anahtarlarımız- onda olmadığından içeri giremiyordu. Ormandaki bütün ağaçlar, dallarını iç içe geçerek koca bir düğüm oluşturmuşlardı. Çalılar ta tepelere kadar uzamışlardı ve dikenleri, sivri çubuklar gibi sağa sola fırlamıştı. Duvarın arkasında mahsur kalan hayvanlar büyülmüş bir uykuya dalmıştı. Her şey öylece beklemekteydi. Zaman durmuştu. Kimse yaşlanmıyor, kimse hastalanmıyordu. Ama aynı zamanda kimse mutlu da değildi. Çünkü kimse oyun oynayarak eğlenmiyordu."

Koltukta arkama yaslanıp gözlerimi kapıyorum. Bu fikirden, sonunda geri döndüğümüzde her şeyin eskisi gibi olacağı düşüncesinden hoşlanıyorum.

"Sonra bir gün, Sör Sammy gelip bizi buluyordu. Yolları aştığı, ormanları, hatta nehirleri ve bataklıkları geçtiği bir serüvene çıkıyordu. Yanında tam da köprüleri koruyan trollelerin, geçmesine müsaade etmelerine yetecek kadar altını vardı. Hayaletleri, onu görünmez yapmaları için ikna ediyordu; böylelikle yoldaki engelleri ve kontrol noktalarını geçebilmişti... Galiba yanan bir şatodan kaçmak zorunda kaldığını da söylemiştin, değil mi? Ama sonunda bizi buluyordu ve birlikte eve dönüyorduk."

Şu an Lucas'ı incelediğim gibi başka birini de böyle yakından izledim mi hiç bilmiyorum. İşte dizlerinin göğsüne önceki kadar sıkıca çekili olmadığını ve bacaklarını tekrar uzatmaya başladığını da böyle fark ediyorum. Nefes alış verişleri de yavaş ve sakin.

Daha iyi, diye düşünüyorum. Öncekinden daha iyi. Yeterince sakinleştiği için en azından biraz uyuyabilir. Bu hikâyenin onu üzmemesi ilginç.

Devam ediyorum. Ona, Greenwood'un nasıl oluştuğunu – kirli bir kapağı olan o eski, yeşil deftere yazdığı hikâyenin aynısını– anlatıyorum. Bu deftere binlerce küçük masal yazmıştır ve bunların hepsini de canlandırmış olmalıyız; ama onca yıl kafamdan atmak için o kadar uğraştığım anıları geri çağırmak hiç de kolay olmuyor. İnsan, elinde hiçbir şey yokken, her şeye sahip olduğu zamanları hatırlamak istemiyor elbette.

Ama gittikçe kolaylaşıyor. Kelimeler cümlelere, cümleler sahnelerle dönüşüyor; en sonunda da hikâyeyi tam olarak hatırlamamın bir önemi kalmıyor; çünkü boşlukları doldurmak için zihnimde yeterince fikir belirliyor. Greenwood her şeyin, fikirlerin, bizlerin bile yetiştiği bir bahçe.

Boğazım acıyana dek konuşuyorum; gözlerimi kapayınca hikâyeler zihnimde daha iyi canlanıyor. Saat tik tak ederek hızıma ayak uyduruyor. Ne son su şişesini almaya gittiğimde ne de karanlık çöktüğü için gaz lambasını yakmam gerektiğinde duruyorum. Midem gurulduyor ve ben gülerek bunu, bir gün bizi neredeyse yalayıp yutacak olan devasa bir fırtına efektine dönüştürüyorum.

Ama sonunda ilhamım tükeniyor; boğazımdaki gıdıklanma tahrişe dönüşüyor ve midemin kasılmalarını artık göz ardı edemiyorum. Saat geç oluyor, Sam nerede?

“Deli olduğumu düşünüyor olmalısın...”

Lucas’a baktığımda kelimeler boğazımda düğümleniyor. Bana bakıyor.

Tam gözlerimin içine bakıyor.

Sanki bir şey söylemeye çalışırcasına boğazı kımıldanıyor.

“Luc?” diyorum. “Lucas?”

Gözlerinde bir şey var, titreşen bir parlaklık... Ve bir anda kayboluyor. Ama onu gördüm, orada olduğunu biliyorum, Lucas'ın orada olduğunu...

Elimde olmaksızın ellerimi ona uzatırken son anda kendime engel olabiliyorum. Ve işte o anda, fark etmeden yaptığım büyü tuzla buz oluyor. Geri çekilerek kanepenin sert sırtına yaslanıyor ve parmaklarımı yaklaştırdığım takdirde bana bir tane patlatabilecekmiş gibi bakıyor. Mesaj alındı.

Kanepeden geri çekilip ne kadar istesem de daha ileri gitmeyeceğimi ona gösteriyorum. O bakış... O kadar küçük bir şey ki ama yine de beni gördüğüne yemin edebilirim. *Beni tanıdı.*

Anlattıklarımı mı hatırladı acaba?

Annemle babamdan –onların düşüncesinden bile– böyle sine nefret etmek için onu eğitmiş, eski yaşamını mahvetmek için ellerinden geleni yapmış olan bu insanlar, o anıları öyle çirkinleştirmişler ki onları düşünmeye bile tahammül edemiyor... Parçalar yerine oturmadan önce onları zihnimde evirip çevirmeye devam ediyorum. Bu insanlar, muhtemelen ailemiz hakkındaki bilgilere erişmişlerdi. Nerede yaşadığımızı, ebeveynimizin isimlerini, gittiği okulu falan biliyorlardı. Ama Greenwood'u bilemezlerdi, öyle değil mi? Orayı, dikenlerle çevrilmiş bir krallığa çeviremezlerdi.

Bu, bizim başlangıç noktamız olacak, diye düşünüyorum kanepenin arkasındaki ufak alanda volta atarken. Tekrar mut-

fak kapısına bakıyorum; Sam içeri girdiğinde üzerine atılıp ona keşfettiğim şeyi anlatmak için sabırsızlanıyorum. Bunu birlikte deneyebilir, Lucas'ı ortaya çıkarıp daha önce söylemeye çalıştığı şeyi söyletebiliriz. Bir toz kadar hafif hissediyorum, sanki dağılıp tavana doğru uçvereceğim.

Nereye gitmemiz gerektiğini biliyorum.

Ama Sam hâlâ gelmedi.

Arabanın sesini duymak, ön pencerelerdeki dantel perdeleri yalayan ışıkları görmek için bekliyorum. Saatler geceye uzanıyor ve sabrım da korkuya dönüşmek üzereyken kapıda şingirdayan anahtar sesini duyuyorum.

Sam daha henüz içeriye girmiş, arkasından kapıyı kilitliyorken üzerine atılıyorum.

"Akşam yemeğine kadar gelirim demiştin!" Sızlanıyor gibi olmaktan nefret ediyorum. Sam haddinden fazla irkiliyor; plastik poşet elinden düşüp yere çarpıyor; konservele yuvarlanarak dört bir yana saçılıyor. Kalbinin yerinden çıkmasına engel olmaya çalışır gibi elini göğsüne yapııştırıyor.

"Biliyorum, özür dilerim," diyor nefes nefese. İkimiz de eğilip yiyecekleri topluyoruz. Çoğunlukla çorbayla fasulye ve bir kavanoz da fıstık ezmesi bulmuş. Sabahtan beri hiçbir şey yemediğim düşünülürse bunların hepsi de gözüme gayet güzel görünüyor.

Sam, getirdiklerini tezgâha koymak için ileri doğru bir adım atarken iki büklüm oluyor.

"İyi misin? Ne oldu?" diye soruyorum. Bacağı kötüleşmiş; ayakta dururken bile acı çekiyor gibi görünüyor.

"Sana geç kalabileceğimi söylemiştim," diyor hafiften si-

nirlenerek. "Benzin veren bir istasyon bulabilmek için eyaletin yarısını gezmem gerekti."

"Özür dilerim, ben öyle demek istemedim... sadece merak etmiştim," diyorum. "Seni bekliyordum. Gerçekten inanılmaz bir şey oldu!"

Sam, kendisini ağzımdan çıkacaklara fiziksel olarak hazırlamak ister gibi görünüyor. Bu, biraz sinirime dokunsa da içimdeki heyecan kıpırtısını söndürmesine izin vermiyorum.

"Nereye gitmemiz gerektiğini biliyorum," diyorum sırtarak. "Bedford'a gitmeliyiz, eski evimize."

"Bedford," diye tekrarlıyor Sam, bu kelimeyi yıllardır söylememiş gibi yavaşça ve dikkatli bir şekilde. "Neden?"

"Çünkü sabahleyin Lucas'la konuşuyor ve bir şey hatırlayıp hatırlamadığını... ya da ona ulaşıp ulaşamayacağımı anlamaya çalışıyordum. Ve anlattıklarına tepki verdi. Ona eski hikâyelerinden birini anlattım ve sakinleşti. Ben de anlatmaya devam edip durdum, bitirdiğim zaman da bana bakıyordu, Sam. Beni izliyordu."

Neden Sam'in de benim gibi gülümsemediğini anlayamıyorum. Neden o da bunu denemek için yanıp tutuşmuyor? Yapmamız gereken şey çok açık: Lucas'ı, onun için çok büyük bir anlam ifade eden, ona hiç acı vermeyen tek yere götürmeliyiz.

"Bedford derken Greenwood'u kastediyorsun, değil mi?" Sam tezgâha yaslanarak kollarını göğsünde kavuşturuyor.

"E tabii ki."

Kaşları sert bir şekilde çatılıyor. "Yani ona yardım etmek için onu, çocukken oynadığımız bir yere götürüp sihirli bir

şekilde düzelmesini umacağız, öyle mi? Böylece bir anda her şeyi hatırlayacak mı yani?"

"Neden böyle davranıyorsun?" diye ısrar ederken artık kendime kızmaya başlıyorum. "Bu, aptalca bir fikir değil!" Değil! Öyle bile olsa Sam başka bir çözüm mü öneriyor sanki?

"Çünkü bu, bir peri masalı değil, Mia!" diyor ellerini havada savurarak. "Burası bir hayal dünyası değil. Annenle babanın isimlerini duymaya bile katlanamazken evinizi görmekle nasıl baş edecek acaba?"

"Bilmiyorum! Sen de bilmiyorsun!" diyorum çatlayan sesimle. "Mesele de bu zaten! En azından denememiz gerek. Belki de orayı mahvedememişlerdir. Neden kafanı sallıyorsun? Neden böyle davranıyorsun?"

Sam birkaç kez derin derin nefes alıp alını ovuşturuyor. Sonunda tekrar konuştuğunda sesi âdeta kırılacakmış gibi gergin çıkıyor. "Çünkü bunu düşündüm... haftalarca, her gün, her gece. Sırf bunu düşündüm! Onun gittikçe kötüleştiğini izlemek zorunda kaldım ve sonra dün... belki de senin onu geri getirebileceğini düşündüm. Annenle babanın ismine gösterdiği gibi bir tepki göstermiyordu senin adını duyunca. O yüzden seni görmesinin yeterli olacağını umdum. Gerçekten inandım buna. Ama hiçbir şey olmadı."

Bunu duymak, kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok yakıyor canımı.

"Ne demek istiyorsun peki?" diye ısrar ediyorum. "Sen... ne yani? Onu öylece bırakacak mısın?" Hayır, bir anda kafama dank ediyor. Sözleri bir araya gelerek korkunç gerçeği açık ediyor. "Onu bu hâle getiren insanlara geri götürmek mi

istiyorsun?"

"Hayır!" Elleri yüzüne bastırıyor. "Bilmiyorum! Bilmiyorum... Lucas böyle olmak istemezdi."

"Onu öldürürler!" diye bağıyorum. "Onu ölüme yolluyorsun! Ondan vazgeçiyorsun!"

"Bunu bilemezsin!" diye bağıyor Sam. "Ya onu ancak bu hâle getirenler tedavi edebilecekse? Artık programa gerek kalmadı, öyle değil mi? Belki de..."

"Bunu aklından bile geçirirsen onu alıp kaçırım," diye uyarıyorum Sam'i. "Eğer bu işten kurtulmak istiyorsan çek git. Sana ihtiyacımız yok. Hiçbir zaman da olmadı."

Bunu söyleyerek canını acıtmak, beni pençesine alan o aynı yakıcı acıyı hissetmesini sağlamak istiyorum. Ama o bana yanıt vermek yerine kaşlarını çatarak başını mutfak kapısına doğru eğiyor. Beni dinlemiyor.

Bir saniye sonra ben de duyuyorum: Bir araba motoru. Zangırdayıp inleyen motor iyice gürültü çıkardıktan sonra tamamen susuyor.

Kapı açılıyor.

Ve çarparak kapanıyor.

"Olamaz..." Gözlerini kapatan Sam'in bütün vücudu geri-
liyor. "Yatak odasına git, kapıyı kilitle."

Yanımdan topallayarak geçip oturma odasına gidiyor. O, gaz lambasını söndürüp Lucas'ın hareketsiz bedenine benim gri battaniyemi atarken ben kımıldayamıyorum bile.

"Mia! Hadi!" Sam kolunu uzatıp koridoru işaret ediyor. "Ne olursa olsun... sakın dışarı çıkma. Sakın!"

“Neler oluyor?” Neden bana bir şey söylemiyor? Neden rengi bu kadar soldu?

“Git hadi!”

Onu dinlediğim için kendime çok kızıyorum hatta öfkeden kuduruyorum. Lucas’ın yanından ayrılmak istemiyorum ama burada kalırsam, sanırım Sam beni saçlarımdan sürükleyerek yatak odasına götürecektir. Planladığı şey her neyse içinde ben yokum.

Birileri buraya gelmiş...

Birileri buraya bizim için mi gelmiş?

Yatak odasına gidip kapıyı arkamdan kilitliyorum. Hükûmetten biri olsa gerek; belki de Memur McClintock’tur. Adam tam bir baş belası ama aptal olmadığı kesin. Bizi buraya kadar takip etmiş olabilir ve şimdi de beni geri götürecektir. Beni Chicago’ya götürüp beynimi yaracak ve...

Sonunda ondan başka bir şey duyamaz oluncaya dek kalbimin nasıl da hızlı çarptığının –hop hop ettiğinin– farkına varmıyorum. Terden kayganlaşan avuçlarımı kot pantolonuma sildikten sonra yatağa tırmanıyorum ve oradan da karyola başlığıyla duvar arasındaki o ufak boşluğa saklanıyorum.

Korkak, korkak, korkak, korkak!

“...ön taraftan... arkadan dolan...”

Şaşkınlıkla bir ses çıkarmamak için ellerimle ağzıma kapatmak zorunda kalıyorum. Adamın sesi tam tepemden geliyor.

Öyle de zaten.

Ben, tam pencerenin altındayım; böylece içeriye bakan birinin görüş açısının dışında kalıyorum. İçeriye giren ışık, du-

varın ve kapının üzerinden titreşerek geçiyor.

“Araba üç sokak ileriye park edilmiş...”

İki kişiler mi?

Nabzım, tıpkı bir güvenin kanatları gibi pır pır ediyor.

“Evet, ama buraya doğru gelen taze izler var. Kurnaz kal-tak onları saklamaya çalışmış.”

“En iyisi şu işi bitirelim... boşuna benzin israfı... mezat...”
İkinci ses azalıyor, artık anlayamadığım mırıltılara dönüşü-yor.

Nefesim öyle sıcak ki –kavurucu ki– içimde tutmakta güç-lük çekiyorum. Âdeta sessiz bir çılgılık gibi çıkıyor.

Onlar sadece benim için gelmemişler, değil mi? Askerler şimdiye kadar çoktan içeri girip beni yakalamış olurlardı. Okula sadece birkaç yıl gittim ama yine de iki artı ikinin dört ettiğini biliyorum. Bu adamlar Sam’i fark etmişler; o paspal kıyafetlerine, oyunlarına rağmen onun ne olduğunu anlamış-lar ve onu buraya kadar takip etmişler.

Gümbürtüyle yerden sıçrayıp yatağın üzerine uçuyorum.

“Demek buradasın, hayatım!”

İçerideler, içeri girdiler...

“Kim olduğunuzu bilmiyorum, ilgilenmiyorum da ama yi-yiyecekleri alabilirsiniz!” Sam sakın konuşabilmek için ba-riz biçimde mücadele ediyor ama hiçbir işe yaramıyor. “Şişe suyum da var. Temiz hem de.”

Adamlar gülüyorlar. Kulağımı kapıya öyle sert bastırıyo-rum ki canım acıyor; ellerim de kapı kolunu bir pençe gibi kavıyor. Bunlar hiç anlamlı değil. Sam bir savaşçıdır. O, ha-

kareti asla kabullenmez ve ilk cezaya itiraz ettiği için ikinci cezayı alan da her zaman o olur. Ama onlarla savaşıyor.

Savaşmayacak da.

Evin başka yerlerine bakmasınlar diye onlarla birlikte gidecek.

Onların dikkatini dağıtıyor.

Bizi koruduğu için onlarla savaşıyor.

Arkadaşıma zarar verecekler.

"Suyu alalım, öyle mi?" Yeni bir ses bu, bir kadına ait. "Sanırım onu da alacağız. Onu bizim için sen taşı bakalım. Aferin, yavaş yavaş. Yanlışlıkla tetiği çekmemi istemezsin, değil mi? Seni canlı götürsek yeter, canını acıtmamız bir sorun olmaz. Bunu unutma sakın."

"Bir yanlış anlaşılma olsa gerek..."

"Ah, hayatım, mızımızlanma. Senin o minik suratını sistemde arattık. Adın, Samantha Dahl, öyle değil mi?"

Sistem mi? Onun adını nasıl bilebiliyorlar?

"Yanlış kişiyi yakaladınız..."

"Altı üstü bir Yeşil'sin ama o beyninin içine bakmak için para ödeyecek bir sürü insan var, şanslı kızsın doğrusu," diye devam ediyor adam. "Utanmana gerek yok. Bize saldıracak bir gücünün olmadığını hepimiz biliyoruz. Hadi şimdi yürü bakalım, hayatım..."

Kusacağım.

Haberlerin söylediğine göre artık takipçiler yok. Sadece kapkaççılar ve onları kişisel silahlara dönüştürmek ya da incelemek üzere ucubelerin alınıp satıldığı yeni, yasa dışı bir

piyasa var.

Onu götürecekler.

Kımıldandığımda zemin gıcırdıyor; çok hafif bir ses çıksa da mutfaktaki sohbet, tıpkı üzerine üflenen bir mum gibi sö-nüyor.

“Burada biri daha mı var, hayatım?” diye soruyor aynı adam. “Sen kontrol et... Ben bunu hallederim...”

“Buraya gel bakalım, kızım, canını acıtmamızı istemezsin, değil mi? Aferin, tut onu, Bill... Tut onu!”

Hayır, hayır, hayır, hayır, hayır... Ne yapıyorum ben? Sam’i götürüyorlar, her an Lucas’ı bulabilirler ve ben bunun olma-sına izin mi vereceğim?

“Durun! Lütfen!” Sam, hırıltılı bir sesle bağırıyor. “Ben o değilim! Değilim! Sizinle gelirim ama...”

Pat diye sert bir ses duyuluyor ve Sam’in kulak tırmalayıcı iniltisini işitiyorum.

“Beni bir daha bunu yapmak zorunda bırakma!” diye ho-murdanıyor adam.

Elimi indirip kilidi açıyorum.

Ağır adımlar...

Şiddetli soluk alıp verişler...

Nefret.

Havayı bir büyü gibi kaynatıp etrafımdaki karanlığı kalın-laştırıyor.

Şimdi, Mia.

Kapıyı hızla üzerine doğru açtığımda kadının yüzündeki ifade neredeyse komik. Birinin büyükannesiymiş gibi görü-

nüyor: Sert, kırçılı, gümüşü saçlar, kırış kırış olmuş bir yüz; altında da bir eşofman... Bir çocuk kaçırmaya değil de bakkala gitmek için dışarı çıkmış gibi görünüyor. "Sen..."

Lafını bitirmesine izin vermiyorum.

Sam'e yalan söylememiştim. Memur McClintock'u havaya savurduğumda ilk defa yeteneğimle birine zarar vermeye çalışmıştım. Renksiz Oda'da kalırken değiştiğimi saklamaya çalışırken bir şeyleri yanlışlıkla hareket ettirdim. Masanın üzerindeki bir bardak suyu isterdim ve bir anda bardak elime doğru vızıldayarak uçardı. Bunun derecesini ayarlamak için bir öğrenme süreci var sanırım ama kimsenin size nasıl yapacağını anlatmasına gerek yok. Bir şeye bakıyorum, olmasını istiyorum ve bir şekilde oluyor. Yanıt, istemekte...

Bu kadına zarar vermek istiyorum ve veriyorum.

İki elimi de ileri doğru uzatıyorum ve bir çığlık atıp kordorda geriye uçarak duvara çarpıyor. Darbenin etkisiyle duvardaki alçı çatırdıyor ve kadın pelte gibi yere seriliyor. Bacaklarının üzerinden atlayıp oturma odasıyla aramdaki kısa mesafeyi koşuyorum. Lucas hâlâ orada, battaniyenin altında kımıldanıyor. Ama Sam'i mutfak kapısından dışarı sürüklemişler bile. Kapıyı öyle sert tekmelemişler ki kapı menteşelerinden sökülmüş.

"Sam!" diye çığlık atıyorum. "Sam!"

Kafasına bir başlık geçirip her iki elini de bir suçluymuş gibi önünde bağlamışlar. Sükûnetimin son kırıntılarının da küle döndüğünü hissediyorum. Sam mücadele ederek bu işi onlar için zorlaştırıyor ama gerçekten savaşıyor, ta ki benim sesimi duyana kadar.

İki adam da Amerikan futbolu oyuncuları kadar yapılı: Biri koyu tenli, diğeri açık; biri kel, diğeri saçlarını atkuyruğu yapmış, her ikisinin üzerinde de avcılarının giydiğine benzer kamuflaj desenli montlardan var. Bütün bu detayları göz açıp kapayana kadar fark ediyorum. Gerçekten önemi olan tek şey ise her ikisinin de silahının olması; birinin elindeki küçük silah Sam'in kafasına dayanmış. Diğeriye, elindeki pompalı tüfeği bana doğrultmuş.

"Burada kimler varmış..."

Sam'i tutan adamın lafını bitirmesine izin vermiyorum.

"Yapma! Kaç!" diyor Sam nefes nefese bir hâlde eve dönmeye çalışırken. Ellerimi tekrar uzatıyorum ve gece havası Sam'i tutan adamı kavrayıp ağaçlara doğru savuruyor. Ya panikten ya da kazara, bilmiyorum; ama adam, elindeki silahı düşürmeden bir saniye önce ateşliyor.

Diğer adam için yeterince hızlı davranamıyorum. İkisine de aynı anda vurmalıydım. Sam çığlık atarak başlığından kurtulmaya çalışırken tekrar tekrar bana sesleniyor; adam pompalı tüfeğiyle bana doğru ateş etmeden önce güç bela eve geri dalıyorum.

"Sadece birinizi alsam da olur!" diye bağılıyor adam. "Kaltak!"

Adam kapının pervazını kelimenin tam anlamıyla yok etmiş; etrafımda sadece kıymık parçaları uçuşuyor. Kulaklarım cınlarken öylece bakakalıyorum; yanağımdaki sıcak ve ıslak kesiğe dokunmak için elimi kaldırıyorum. Adam tekrar ateş ettiğinde kurşun tepemdeki duvara çarpıp dolaplara saplanıyor.

Yaşlı kadının arkamdan yanaştığını dahi fark etmiyorum; ta ki bir eliyle boğazımı kilitleyip beni sürükleyene kadar.

“Yakaladım onu, dışarı çıkıyorum! Ateş etmeyi kes, seni gerzek!”

Kadın beni dışarı sürüklerken kollarından kurtulmak için çırpınıp duruyorum. Kırık camlar ve tahtalar etrafımızda uçuşuyor. Kendimi savunmak için bir şey bulmaya odaklanamıyorum. Pompalı tüfeği tutan adam hâlâ bana nişan almış durumda ve sert bir şekilde fırlatılmayı hiç de hoş karşılamışa benzemiyor. Ağaçların oradan kamyonetlerine doğru topallayarak gelen öteki adama bakmak için dönmeden yaşlı kadın bıçak gibi bir şeyi tenime bastırıyor. Bıçağın ucu boğazıma batmadan kımıldayamıyorum bile.

“Uslu bir kız ol şimdi...” Yaşlı kadın, kahve ve leş gibi ter kokuyor ve ağzımı kapatan elini ısırduğımda onun tadının koldan da kötü olduğunu görüyorum.

Bıçak daha da derine batıyor.

“Seni velet!” diye ciyaklıyor. Adamlara dönüp, “Onun sıkıca bağlı olduğundan emin olun. Buna ilaç vermemiz gerekecek,” diyor.

Adamlardan biri Sam’i kamyonete öyle sert itiyor ki bütün araç sallanıyor. Sakat bacağının üzerine düştüğünde ağzındaki beze rağmen çığlık attığını duyuyorum ve gözlerimde kırmızı ışıklar çakıyor. En yakındaki adam bunu görmüş olsa gerek; çünkü yumruğunu yüzüme indiriyor ve dünyam kap-karanlık oluyor.

Ben...

... düşünemiyorum...

... canım acıyor...

Anne... annemi istiyorum...

"... hadi gidelim... bir dakika, Bill, şuna baksana."

Odaklanamıyorum. Yüzümün sağ tarafı çok ağrıyor ve gözümü açmam gittikçe zorlaşıyor.

"Üç tane! Dışarı çıkıp oynamak isteyen başkaları da var mı acaba?" deyip gülüyor yaşlı kadın. "İçeride saklanan başka çocuk var mı?"

Üç tane mi?

Düşüncelerim sisle kaplanıyor ve sanki gökkuşağından tuhaf bir halenin ardından görüyorum etrafı. Bu da gerçekliğe, evin mahvolmuş kapısında dikilen karanlık şekle odaklanmamı zorlaştırıyor.

Lucas.

"Bir de oğlan," diyor arkamdaki adamlardan biri. "Daha da iyi."

"Hayır... yapma..."

Sam, ciğerleri parçalanırcasına çığlık atmaya başlıyor. Bir an Lucas için, onu yakalayıp incitecekleri için korktuğunu sanıyorum. Ama farkındalık ensemeye doğru sürünerek ilerlediğinde korkuyla ürperiyorum.

Sam, bu insanlar için korkuyor.

Lucas, her zamanki gibi hareketsiz bir şekilde orada dikiyor. Gömleğinin yakası dikleşmiş; böyle ayakta durunca ne kadar çok kilo verdiği daha net anlaşıyor. Kemikleri teninden dışarı fırlayacakmış gibi görünüyor. O çelik gibi yüz ifadesinden bir şey anlamak çok güç olsa da boynundaki kasla-

rın attığını ve sağ elinin seğirdiğini fark ediyorum.

Bunu göz ucuyla görüyorum. Elinde pompalı tüfek olan adam tek parça hâlinde karşımızda duruyor, sonra bir anda yok oluyor. Elindeki silah patlıyor. Bunun etkisiyle ihtiyar kadınla birlikte geriye doğru uçuyoruz. Adamın çığlıklarına, sıçrayan kanlar ve közler eşlik ediyor.

Kadın beni tutmayı bıraktığı anda öne doğru sürüklenip, kamyonetin arkasından yuvarlanarak sert bir şekilde yere düşen Sam'in yanına gidiyorum. Sam, başlık kafasından çıkana kadar yuvarlanmaya devam ediyor ve ağzındaki bezi çıkarmayı beceriyor.

"Lucas!" diye haykırıyor. "Dur!"

Çat...

Çat...

Çat...

Öteki adam, Lucas'a doğru hızla ve şiddetle ateş ederken hâlâ yerde olan ihtiyar kadına, "Yakala şunu, yakala şunu," diye bağıyor. Kolumu kapkaççının olduğu yöne sallayarak adamı kamyona çarpıyorum. Adam dengesini kaybedince ben de sendeleyerek yere düşüyorum. Bir el, ayak bileğimden kavrayarak beni tozlu ve çakıllı yolda sürüklüyor. Havlayan köpeklerin ve sirenlerin seslerini duyuyorum ama bunların sebebini anlayamıyorum; sadece abimin yüzüne kazınmış öfkeyi görüyorum.

Sahne görüş alanıma giriyor ve ne olduğunu anlamam oldukça uzun sürüyor: Bahçe alevlerle aydınlanıyor –parlıyor. Ateş, yerde çığlıklar atarak elleri ve kollarından kalan parçaları kucaklayan adamı çevrelemiş. Ağaçlara sıçrayarak vahşi

otları bir halı gibi kaplıyor ve diğer adamı pantolonunun ve montunun kolundan yakalıyor ve...

Araba.

Kaputun altından dumanlar çıkarken tek düşünebildiğim şey, tesisin ve camların nasıl patladığı...

Kamyon patlarsa hepimiz ölürüz.

O... Ben gerçek Lucas'ı çok iyi tanıyorum ve değiştiğinde bile bunu bizden saklamaya çalışmamıştı ama bu, o değil. Bu, bir silah. Anlamıyorum. Bizi mi koruyor, yoksa sadece bir tehdidi mi savuşturuyor?

"Lucas! Bana bak! Lucas!" Sam bütün kurallarını unutarak ona doğru sendeleyerek ilerliyor. Kapı alevler içinde çatırdıyor; ahşabı ve eski, çürümüş kumaşları yakıp kavuran yangının dumanları Lucas'ın ardındaki evden dışarıya sızıyor.

Kurtulmak için kadının kafasına tekme atıyorum ama o zaten beni bırakıyor; çünkü tüm dikkati, yangından kaçmak için son şansı olan araba yolunda. Göğsüm dumandan sıkışırken zorla ayağa kalkıyorum, o sırada da Sam...

Hiç tereddüt etmiyor.

Korkmuyor.

Elleri hâlâ bağlı ama bunun bile önemi yok. Sam kollarını Lucas'ın boynundan ve omuzlarından geçiriyor. Onu bırakmıyor. Ona sıkıca sarılıyor.

Etrafımı saran ateş, akkor hâlinde parlıyor ve tıpkı sıçanlar gibi kaçışan adamlar ve ihtiyar kadın gibi alevlere yakalanmamak için ileri doğru koşmam gerekiyor.

"Sam!" diye haykırıyorum. "Hadi!"

Lucas'ın da ona sarılacağını düşünecek kadar aptal değilim.

Lucas ona zarar verirse bunun geri dönüşü olmaz. Daha sonra onu çekip çıkarsam bile kendini asla affetmez. Gölge-lerin kendisini yiyip bitirmesine izin verir. Ama ben hareket edemeyecek kadar şok içindeyim.

Onun kollarından kurtulmak için çırpınıp durmaya başladı bile. Sam'in dudakları kımıldıyor ama ağaçlarda güröldeyen yangının çatırtıları arasında onun ne dediğini duyamıyorum.

Lucas şimdi haykırıyor, bir şey demiyor; sadece ellerini yanlarında kenetleyip gözlerini sıkıca yumarak çılgık atıyor. Sam'in paltosundan dumanlar yükseliyor ama yine de onu bırakmıyor; ben olsam çoktan bırakmıştım.

Lucas ona tekme atıyor, tırnaklarını Sam'in kollarına geçiriyor ama o bırakmıyor.

Lucas, Sam'in kollarma yığılınca kalbim duruyor.

Sam onu bırakmıyor. Ayakta kalmaya çalışırken Lucas'ın ağırlığı yüzünden yere düşüyorlar. Onları yakalamak için sendeleyerek koşarken altımdaki çakıl taşları sağa sola sıçırıyor.

"İyi misin?" diye geveliyorum. "Yaralandın mı?"

"Bayıldı," diyor Sam sorularımı duymazdan gelerek. "Ellerimdeki bağı kesecek bir şey bulabilir misin?"

Bir cam parçası, plastik bağı kesmek için yeterli oluyor. Sam, elleri serbest kalınca iç geçiriyor ve ikimiz birden öne eğilerek Lucas'ın kollarını alıp omuzlarımıza atıyoruz. Lucas o kadar sıcak ki ateşin kanında dolanıp dolanmadığını merak ediyorum.

"Araba... birkaç sokak ötede... oraya gidebiliriz..." Eğimli araba yolunda ilerlemeye devam etmeden önce Sam'in durup Lucas'ı daha düzgün bir şekilde tutması gerekiyor. Lucas gerçekten de kendinde değil; ikimizden de daha uzun olduğu için ayakları yerde sürünüyor ve bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Bir sıcaklık dalgası ve basınç bizi öne fırlattığında sokağa yeni varmış durumdayız. Kamyon bir ateş topuna dönerek gece göğüne doğru havalanıyor.

"Buradan..." Sam, bizi sola doğru çekiştiriyor.

Hayır.

Rüzgâr sonunda caddeye doğru çekiştirdiği yoğun duman tabakasıyla oyunlar oynamaya başladığında sulanan gözlerimi kırıştırıyorum. Önce hayal gördüğümü sanıyorum; alevlere o kadar uzun süre baktığım için görüşümde noktalar belirmediğini düşünüyorum.

Zihnimde tek bir kelime beliriyor: *Hayır*.

Başka bir şey düşünemiyorum. Zihnim kapanıyor, şoktan küle dönüyor.

Çıkış yok.

Buradan çıkış yok.

Bu taraftan çıkış yok.

Gözümün önündeki karanlık noktalar keskinleşerek daha kötü bir şeye dönüşüyor.

Pijamalarının üzerine paltolarını çekmiş, küçük bir daire içinde endişeli biçimde birbirleriyle konuşan komşular... Açık mavi bereleri ve pazubentleri içindeki, elleri silahlı, bağrıışan askerler... Bir itfaiye aracı ve yanımızdan bir hortumla koşup

geçen itfaiyeciler... Daha önce duyduğum sirenleri hatırlıyorum; hipnotize olmuş bir şekilde kırmızı, mavi, kırmızı, mavi ışıklara bakarken nasıl bunun olmasına izin verecek kadar aptal olduğumu düşünüyorum. Bizi bunun beklediğini nasıl tahmin etmem?

Sonuçta bu kasaba tamamen boş değil ki. Bize canavarmış gibi bakan insanlarla dolu.

Kendimizi savunmak için söylediklerimizin bir önemi olmayacak. Kendimizi, bildiğimiz tek yöntemle savunmaya çalışmış olmamızın bir önemi olmayacak. Bütün bunların sorumlusu olan kapkaççıları ortalarda görmememin de bir önemi yok.

"Yere yatın, ellerinizi arkanızda bağlayın!"

Soru sorarcasına Sam'e bakıyorum ama o kafasını iki yana sallayıp Lucas'ı yere indirmeye başlıyor.

Savaşabileceğimden çok daha fazla insan var karşımda.

Çok fazla telsiz ve silah sesi var. Çatlamış yola yüzüstü uzanırken ve asfaltın pürüzlü dili yanağımı yalarken her yanımda, içimdeki her bir atom çığlık atarak itiraz ediyor. Bir askerin el bileklerime doladığı plastik kablo bağı tenime batıyor ve korkumun dizginlerini salıveriyorum.

Asker beni çekip ayağa kaldırırken Lucas'a ne olduğunu görebilmek için arkama dönüyorum. Başka bir adam onu sırtında taşıyor; bense tek bir şey düşünebiliyorum: *Lütfen onun ne olduğunu anlamasınlar, lütfen ona zarar vermesinler, lütfen, bir daha olmasın, bir daha olmasın...*

Sam'in tekrar tekrar söyleyebildiği tek şey ise, "Üzgünüm," oluyor.

Haklı.

Bu, bir peri masalı değil.

Ama yine de bir şekilde kötü adamlar hâlâ biziz.

DÖRT SAM

Bizi GÖZALTINA ALAN ASKERLER ELLERİMİZİ KABLO BAĞLARIYLA bağlıyorlar ama mümkün olduğunca nazik hareket ediyorlar ve daha önce hiç duymadığım bir şekilde bağların çok sıkı olup olmadığını soruyorlar. Kaldırımın kenarında otururken göz ucuyla bizi izliyorlar; ama kaçacağımızı düşündükleri için değil, bizim gibileri hiç yakından görmedikleri için böyle yaptıklarından şüpheleniyorum. Küçük bir el cihazı çıkartıp açtıklarında, cihazla fotoğrafımı çeksinler diye ona doğru bakmam gerektiğini biliyorum.

Cihazı çalıştıran genç, Asyalı kadın asker, kimlik bilgilerim ekranda belirince rahatlıyor. Elbette. Kapkaççıların da söylediği gibi kimse Yeşillerden korkmuyor. Bizim savaşçı olmadığımızı düşünüyorlar.

Ama zaten değilim... öyle değil mi? Artık bir savaşçı olduğumu iddia edemem. Ellerim arkamda bağlı olduğu için omuzlarımın acısını görmezden gelerek öne doğru eğilip alınımı dizlerime yaslıyorum. Fazladan bir saat boyunca benzin

harcayarak dolanıp kapkaççılara izimi kaybettirmeye çalıştım ama yine de onları peşimden eve kadar getirmeyi becerdim. Bizi buradan kurtarmaya çalışmak yerine kapkaççılara resmen teslim oldum. Bu askerlerle de savaşmaya çalışmadım.

Lucas'ı geri götürmek istedim, onu bu hâle getirenlere hem de. Ben bir korkağım. Bir aslan ya da bir şövalye falan değilim. Dışarıdayken ben hiçbir şeyim. Kendimden nefret ediyorum.

Sağlık görevlileri Lucas'ın hayati fonksiyonlarını kontrol edip ona bir oksijen maskesi takarken dönüp onları izliyordum. Lucas'ın hâlâ baygın olmasından dolayı minnettar mı olmalıyım, yoksa dehşete mi kapılmalıyım, emin değilim. Yeterince beslenmediğinden bitkin düştüğü için bünyesi zaten zayıftı ve ateşin de içinde var olan bütün gücü tükettiğine eminim ama yine de...

Ya hiç uyanmazsa?

Ya onu götürürlerse?

Senin derdin ne?

Ya hâlâ ciğerlerimi saran dumandan ya da yaşananların şokundan dolayı midem kalkıyor ve kusmamak için gözlerimi sıkıca yumup güçlükle yutkunmak zorunda kalıyorum.

Bizi kurtardı. Lucas... o... Kafamı iki yana sallıyorum. Hayır... Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Sadece silah sesine tepki verdi. İçgüdülerini ona, savaşmasını ve kendini korumasını söyledi, o kadar.

"... hastaneye!" Sağlık görevlilerinden biri son on beş dakikadır yetkili askerle tartışıyor; çünkü Lucas'ın fotoğrafını sistemde arattılar ve hiçbir sonuç çıkmadı. Oteldeki memur-

run Mia'ya, Lucas'a dair hiçbir kayıt olmadığını söylediğini de duymuş olmama rağmen yine de şaşıyorum. Sanırım her zaman hükûmetle askeriye'nin birlikte hareket ettiklerini düşünmüştüm; mevzu sır saklamak olunca birbirlerinden ayrı düşeceklerini fark etmemişim.

Ama bu durum, Mia'nın haklı olduğunu düşünmeme sebep oluyor. Belki de kaydının olmamasının sebebi, diğer Kırmızıların kayıtlarının çoktan silinmesi ve o çocukların... icabına bakılmış olmasıdır.

Ve sen de ondan vazgeçip onu geri vermek istedin.

Gözlerimi sıkı sıkı yumuyorum. *Onun yaşamasını istiyorum. Nasıl olduğu umurumda değil. Onun yaşamasını istiyorum ve ona yardım edemiyorum...*

"Olmaz, kimliği tam olarak belirlenene dek götürülemez." Askerin rütbesini bilmiyorum ama etrafındaki herkese hükmediyor. Öyle ki benim kimliğimi belirleyen kadın, durup ona bakıyor. Kızıl saçlı adam, geniş omuzlu, uzun boylu, iri yarı biri. Aynı adam, aval aval bakmayı kesmeleri için komşulara bağırınca herkes kaçışarak evlerine dağılmıştı. Yedi yıl boyunca her gün bu gibi tiplerle baş etmek zorunda kalmamış olsaydım ondan etkilenebilirdim bile.

İtfaiyeciler hâlâ sokağı saran alevlerle boğuşuyorlar. Mia, fotoğrafını çeken kadını görmezden gelip alevlerin küçük evi yutuşunu izliyor. Bana bakmıyor, ben de ona söyleyecek bir şey bulamıyorum. Bu yüzden ikimiz de konuşmaya çalışmıyoruz.

Bunu ben yaptım.

Boynum ve kolum hâlâ ateşler içindeymiş gibi geliyor;

tenimi, katman katman yanıyor sanki. Ben küçük bir kızken annem bir defasında kiliseye gitmeden önce saçlarıma maşa yapmak istemişti. O işini bitirene kadar hareketsiz oturamamıştım ve maşanın kızgın demiri yanlışlıkla enseme değmişti. *Bunu sen kendi kendine yaptın*, demişti annem sadece. Şimdi de tenimdeki her bir yanıkta aynı ızdırabı duyuyorum.

Kamyonetin arkasından atladıktan sonra ayağa kalkmaya çalışırken yapmış olmalıyım bunu. Lucas'ı tutmak bir ocağa sarılmak gibiydi ama yine de beni yakacak kadar sıcak olamazdı... değil mi?

Artık neye inanacağımı bilemiyorum... Oralarda bir yerlerde birinin, bizi yaratan bir Tanrı'nın var olduğu düşüncesini kafamdan atamıyorum. Babam İncil'i, cennete gitmek için bir kılavuz olarak kullanırdı. İnsanları, cennet yolunda ilerleyenler ve diplerde, başka bir yolda gidenler olarak iki türe ayırırdı. Sanırım onun bazı sözleri kalbimin, tahmin ettiğimden daha derinlerine kazınmış, diken gibi batıyor; çünkü Lucas, ateşin ortasında dikilirken, tam ona uzanmadan önce bir an için, *Seni çoktan kaybettim*, diye düşünmüştüm.

Cehennem gidilen bir yer değil; cehennem şu an içinde yaşadığımız yer. Cehennem, en değer verdiğiniz insanları, kendilerinden korumakta çaresiz kalmanızdır.

Bir daha asla o Lucas'a kavuşamayacağız, diye düşünüyorum. Birlikte büyüdüğümüz Lucas'a. Onu o yerden çekip çıkarsam bile en son ruhu iyileşecektir. Bu, onun kalbini kıracak ve parçalarını toplamasına yardım etmek için ne kadar yanında olursam olayım çatlaklar hep kalacak ve tamir etmeye çalışmak, kalbini yalnızca daha da sertleştirmeye yarayacak. Peki ama ben onun birlikte büyüdüğü Sam miyim? Mia aynı kız

kardeş mi? Dünya, suratımıza onlarca tokat atmış, bizi böyle-sine eğip bükmüşken buraya nasıl uyum sağlayacağız?

“Kızlar!” Sokağın karşısından biri bize bağıyor.

Kendimi toparlayarak doğruluyorum yine. Yetkili asker bize doğru gelirken önüne çıkan herkesi yana itiyor. Cihazla kimliklerimizi tespit eden kadın ona hızla ve sessizce rapor verdikten sonra ikisinin de bakışları, karman çorman olmuş kıvrıkcık, siyah saçlarının altından onlara ters ters bakan Mia’ya kayıyor.

“Kızlar,” diyor adam yine elleri belinde, tepemizde dikilirken, “genç adamın kim olduğunu öğrenmem gerek.”

İşte bir farklılık daha: Yanıtlarımıza inanacaklarmış gibi bize sorular soruyorlar. Ayrıca PÖK’ler olsa bizi şimdiye kadar en yakındaki kampa götürmüş olurlardı. Hâlâ burada olmamızın sebebinin, bu insanların gerçekten de bizimle ne yapacaklarını bilmemelerinden kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak ediyorum ya da belki de buna kimin karar verebileceğini bilmiyorlardır. PÖK’ler söz konusu olduğunda en azından beni neyin beklediğini bilirdim. Ama bu insanların ne yapabileceklerine, ne yapmak niyetinde olduklarına dair hiçbir fikrim olmadığından yepyeni bir korku hissiyle tanışıyorum.

Kampları kapatmak, oyuncularını saha dışı bırakmamış; hatta yeniden düzenleme bile yapmamışlar. Sadece yeni kurallar ve şartlar eklenmiş; şimdi hayatta kalmak için bunları da öğrenmemiz gerekecek. Üstelik bunlar, bizim kendi kurallarmız bile değil.

“Kimse değil,” diyor Mia.

“Evet, orası açık,” diyor adam sabırsız bir tavırla. “Kaydı yok. Kimliği de yok.”

“Kimse değil,” diye tekrar ediyor Mia; bir kez daha sorması için adama meydan okuyor gibi. Bunu fark eden adam bütün dikkatini ona kaydırıyor. Adamın yüzünü karanlıkta güç bela seçiyorum.

Mia’nın ne yapmaya çalıştığını biliyorum; Lucas’ın kim olduğunu bilemezlerse onu da bizi gönderdikleri yere gönderebilirler. Ama bu, ancak Lucas ayılana kadar sürebilir. Uyan-
dığında ve hastanede etrafını saran bir sürü insanı tanımadı-
ğında ne olacak?

“Onun abisi,” diyorum ve Mia’nın tıslaması karşısında omuzlarım çöküyor. Şu anda benden daha fazla nefret ede-
mez. Ama bir arada kalmak için bu tek şansımız olabilir. “O
Yeşil. Hiç kampa alınmadığı için kaydı yok.”

“Öyle mi?” Asker ambulansa doğru bakarken, *Sesinde bir
hayranlık tınısı mı duydum ben?* diye düşünüyorum. “Ne oldu
ona?”

“Merdivenden inerken ayağı takıldı ve düşüp kafasını
çarptı,” diyorum. “Bu insanlardan kaçmaya çalışıyorduk...
Onlar, bizi kaçırmaya gelmişlerdi.”

Adam, buna pek inanamıyormuş gibi bakıyor.

“Onları görmediniz mi?” diye soruyorum. “İki adamla
yaşlı bir kadın.”

Adam kafasını iki yana sallayınca o kırılgan, minicik umu-
dum da parçalara ayrılmaya başlıyor. Yaşamı fazlasıyla etki
ve tepki, suç ve ceza çerçevesinde düşünmeye alıştığımдан
gözlerimi, belindeki tabancadan ya da kalçasındaki coptan

ayıramıyorum. Hâlihazırda beni boğmakta olan düğüme yeni bir endişe yumağı daha ekleniyor.

“Biz... Yangın bir kazaydı,” diye devam ederken beni bu kadar konuşturduğuna bile inanamıyorum. “Sadece kendimizi korumaya çalışıyorduk.”

“Bütün bu mahalleyi yok edebilirdiniz,” diyor sertçe. “Ortalarda öyle dolanmamanız gerek; bu, bir oyun değil!”

Vara vara bu sonuca varması beni hayrete düşürüyor; bizim eğlendiğimizi mi düşünüyor yani? Kendimiz için böyle bir hayat seçtiğimize gerçekten inanıyor olabilir mi?

Bizi cezalandıracaklar, diye düşünüyorum korku öfkemi bastırırken. Buna nasıl engel olabilirim? Ne diyebilirim? Eğer yangını sadece benim çıkardığımı söylersem o zaman Mia’yı bırakırlar mı? Gerekirse hasarı karşılamak için hayatım boyunca çalışırım.

“Birileri haber verdiği ve biz de yakınlarda devriye gezdiğimiz için şanslısınız.”

Bu durumda seçeceğim kelime ‘şanslı’ olmazdı ama yine de kalbim hop ederken başımla onaylıyorum.

“İkinizin de listelenmiş aile bilgisi yok,” diyor.

Ebeveynimin yasal olarak yakalarını benden sıyırmalarına hiç de şaşırmıyorum. Ben de ‘sahipsiz’im.

“Ama en azından senin,” diye söze başlayıp başıyla Mia’yı işaret ediyor, “hükûmet vesayetinde olduğun yazıyor. Memur McClintock’a nerede olduğun bildirildi.”

“Annemle babam öldü,” diyor Mia donuk bir sesle. “Kalan tek ailemle birlikteyim ben.”

Aile derken Lucas'la kendisini kastettiğini biliyorum ama adam beni de bu aileye dâhil etmiş gibi görünüyor.

Daha genç olan başka bir asker, elinde kocaman bir cep telefonuyla askerî ciplerden birinin arkasından koşarak bize doğru geliyor. "Efendim, telefon size--"

Adam hızla arkasını dönüyor ve genç askerin kanının hızla çekilmesinden, adamın suratında nasıl bir ifade olduğunu tahmin edebiliyorum.

"Özür dilerim, efendim ama Washington'dan arıyorlar."

Öne doğru eğilip telefonu kulağına bastırarak ambulans yönünde ilerleyen adamın boğuk sesle söylediklerini anlamaya çalışıyorum. Mia iç geçirip gözlerini kapayarak alnını dizlerine dayıyor ama ben, her biri minik iğneler gibi damarlarımın batan korkunç teorileri peş peşe düşünürken deliye dönüyorum. Adamın söylediklerini duyamasam da vücut dilini okuyabiliyorum: Fırlayarak sağlık görevlilerinin yanına gittiğini, sedyedeki Lucas'la başka bir şey arasında el kol işaretleri yaptığını, sağlık görevlilerinin de ona karşılık verdiğini görüyorum.

Daha genç olan mavi bereli, bizden birkaç adım uzakta duruyor ve bakışları aynı sahneye kilitlenmiş hâlde yerinde kımıldanıyor. İçimdeki endişe derinleşerek yerini tam anlamıyla bir dehşet hissine bırakıyor.

Biliyorlar.

Lucas'ın ne olduğunu, nerede olması gerektiğini biliyorlar. Nasıl yaptılar bilmiyorum ama bir şekilde öğrenmişler ve şimdi de onu alacaklar...

Adam konuşmasını sonlandırdıktan sonra bir an telefo-

nu elinde öylece tutuyor. Bize doğru döndüğünde Mia sanki adamdan yayılan öfkeli sıcaklığı hissedebiliyor. Sırtı tıpkı etrafımızdaki sokak lambaları gibi kaskatı kesilmiş bir hâlde arkasına yaslanıyor. Gözleri iri iri açılmış bir şekilde hızla bana dönüyor.

Adam, tepemizde dikilmeye devam eden askere, "Bindir şunları!" diye bağıyor. Bir kolunu döndürünce etrafımızdaki çarklar hareketlenmeye başlıyor. Askerler, titrek ışıkların arasında paldır küldür koşturarak etrafa saçılıyor ve eşyaları toparlamaya başlıyorlar.

"Neler oluyor?" diye soruyor Mia. "Hey... ah!"

Çekiştirilerek neredeyse donmuş olan ayaklarımızın üzerine kaldırılıyor. Adamın arkasından eğilerek ambulansı görmeye çalışıyorum. Kapılar çarpıyor, insanlar bağıyor; telsizlerin vızıltıları ve çatırtıları sinirlerimi öylesine geriyor ki en sonunda kanımın uğuldamaya başladığını düşünüyorum. Sağ baldırımdaki kaslar o kadar sert ki dizime, üst bacağıma, kalçama kadar mızrak gibi bir ağrı saplanıyor. Genç asker, her ikimizi de kollarımızdan tutup siyah minibüsün arkasına doğru neredeyse sürüklüyor. Hızımızı yavaşlatmak için ayaklarımı sürüyorum ama asıl işi Mia yapıyor.

"Bizi nereye götürüyorsunuz?" diye bağıyor. "Lucas nerede? Lucas!"

"Bizi ayıramazsınız, lütfen," diye yalvarıyorum. "O iyi biri, düşündüğünüz gibi biri değil, lütfen bizi ayırmayın!"

Minibüsün iki yanına banklar sıralanmış, üstlerinde de kelepçeler sallanıyor; metal bir kafes, öndeki iki koltuğu arka taraftan ayırıyor. Bu kadar yakından bakınca asker düşündü-

ğumden daha da genç görünüyor; yine de yüzünde bir olgunluk var ve bana doğru kaşlarını çatarak baktığında yaşı iyice ortaya çıkıyor. O kararlı maskesinin ardından bir anlık acıma duygusu görünüyor ve asker tereddüt ediyor.

Bunu düşünüyorum. Gerçekten. Eğer o yumuşaksa ben sert olabilirim. Onu itebilirim ve Mia da kaçma şansı-

Mia benden önce davranıp omzunu sertçe askerin göğsüne geçirince ben de yana devriliyorum.

Asfalta âdeta yapışmam mı, yoksa elli kilodan daha ağır olan askerlerin üzerime çullanarak beni yeniden yere yatırmaları mı canımı daha çok yakıyor, bilemiyorum. Ciğerlerimdeki bütün hava boşalırken gözlerimin önünde statik bir beyazlık belirliyor.

Asker, anlayamadığım bir dilde Mia'ya çıkışıyor ve bir tekme atıyor. Mia'yı ayak bileğinden yakalayıp daha iki adım bile atamadan yere düşürdüğünde kelimeler boğazımda çırpınıyor. Ellerim bağlıyken ve sağ tarafımın tamamı zonkluyorken ayağa kalkmam neredeyse imkânsız oluyor. Dişlerimi sıkarak önce bir dizimin, ardından ötekinin üzerine kalkıyorum.

"Kesin şunu!" İri bir el, paltomun yakasından tutarak beni ayağa kaldırıyor. Baş askerin sesi bir top ateşi gibi gürlese de ancak küçük, siyah bir cihazı kaldırıp soluk soluğa kalmış Mia'nın suratına dayayınca yüreğim bir mancınıkla yine o yoğun korku seline doğru fırlatılıyor.

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?" diye soruyor her bir kelimenin üzerine basa basa.

Beyaz Gürültü'nün o delici sesine hazırlanmak için şimdiden dertop oldum bile. Ellerimiz hâlâ bağlı olduğundan

kulaklarımızı kapama şansımız bile yok. Bir nefret dalgası üzerimden geçerek bedenimde bir gök gürültüsü gibi yankılanıyor. Elbette böyle olacaktı. Kampları kapatsalar da, PÖK'leri dağıtsalar da yine de bizi kontrol etmek için bir şeye ihtiyaçları var. Dünyada ucubeler oldukça Beyaz Gürültü de, onları kullanan ve beyninize jiletler saplayan bir ses duymanın ne demek olduğunu asla anlayamayacak insanlar da olacak.

"Bunu kullanmak istemiyorum," diyor adam ona. "Hiçbiri-
rimiz bunu kullanmak istemiyoruz. Ama kullanma yetkimiz
var ve bunu yapabiliriz. Anlaşıldı mı?"

Şimdi Mia'nın benden daha cesur olduğunu görüyorum;
çünkü ben, ambulansın oradaki hareketlilik yüzünden dikka-
tim dağılmış bir hâlde başımla adamı onaylarken Mia, "Bizi
nereye götürüyorsunuz? Hangi kampa?" diye soruyor.

Adamın yüzündeki şaşkın ifade, o sert bakışlarını yumu-
şatıyor; ilk varsayımımızın bu olduğuna inanamıyormuş gibi
görünüyor. Bütün bunlar, yeni hükümet, uluslararası barış
güçleri falan o kadar hızlı gelişti ki bu insanlar da tıpkı bizim
gibi tepetaklak olmuş, başka bir gerçekliğin içinde bulmuşlar-
dı kendilerini.

"Artık kamplar yok." Kafasını iki yana sallıyor. "Tedavi
edileceksiniz ve... yeni evlere yerleştirileceksiniz."

Yeni evlere yerleştirilmek. Dudaklarım büzüşüyor. Yani...
beyniniz yeniden düzenlenecek demek istiyor. Beyinlerimizin
içine minik cihazlar yerleştirerek bizi tekrardan medeniyetin
içine salıverecekleri anlamına geliyor. Geriye yaşayacak kaç
yılımız kaldı, bilmiyorum ama artık hayatlarımızın böyle mi

olacağını merak ediyorum: Söz hakkı yok, seçim hakkı yok; sadece emirler, değişiklikler ve kelepçeler var. Acaba bizim gerçekten insan olduğumuzu düşünüyorlar mı?

İnsanız, öyle değil mi?

“Abim—” diye söze başlıyor Mia.

“Bin,” diyerek lafını kesiyor asker ve başıyla minibüsün arkasını işaret ediyor. Mia kımıldamadığında onu kaldırıp içeri atıyor.

“Kes şunu!” diye bağırarak onun sırtına atıyorum. Beni derhâl üstünden atıyor, havaya kaldırıyor ve banka bırakıyor; bu sırada gözümün önünde başımı döndüren kara benekler dolanıyor.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama adam çoktan bir emniyet kemerini karnımın üzerinden geçirip beni olduğum yere bağlıyor. Kablo bağlarının yerini banklardaki kelepçeler alıyor. Kızgınlıkla iyice köpürüyorum, yanık yerlerim de su toplamış gibi hissediyorum.

Lucas, öziir dilerim. Bunu düzeltmenin bir yolu varsa, eğer geç olmadıysa ne yapıp edecek ve bunu düzeltereğim.

Onu değiştirmelerine, ona kötü ya da ilgisiz davranacak yetişkinlere vermelerine müsaade etmeyeceğim. Son olarak bunu yapmaya yetecek kadar eski hâlime dönebilirim.

“Abim nerede?” diyor Mia ve sesi ilk defa bir çocuk gibi çıkıyor. Sanırım gururun bir öneminin kalmadığı; çaresizliğin bir zayıflık değil, son çare olduğu o noktaya vardı. “Lütfen onu götürmeyin, lütfen bizi yine ayırmayın. Ailemden geriye bir tek o kaldı. Onu bulamayacağımız bir yere götürmeyin...”

“Tanrı aşkına, çocuk, susmak nedir bilmiyorsun!” diye-

rek lafını kesiyor asker. İki sağlık görevlisinin geçmesine izin vermek için kapıdan çekiliyor. Görevlilerin arasındaki seyyar sedyenin üzerinde Lucas'ın bedeni uzanıyor. Kemere ve kelepçelere rağmen yerimden fırlamaya çalışıyorum; bir başka asker onun da ellerini banka tuttururken Mia da aynısını yapıyor.

Lucas, kayışlarla sedyeye bağlanmış; karnının üzerindeki şeffaf sıvılar damarlarına giden hortumlardan geçiyor. Sağlık görevlileri, yetkili askere öfke dolu bakışlar atarak sedyeyi ayaklarımızın dibindeki küçücük yere kaydırıyorlar. Onlara yer açmak için Mia'yla ayaklarımızı kaldırmamız gerekiyor.

"Luc!" diyor Mia arka kapıları çarparak kapatan askeri görmezden gelerek. Aracın içindeki ışıklar kapanmadan hemen önce ona dikkatlice bakıyorum. Yüzündeki lekeleri ve isleri temizlemişler, kolunun üst kısmındaki kesiği bandajlamışlar. Göğsünün hafifçe inip kalmasını saymazsak hiç hareket etmiyor.

Thurmond'dan ilk çıktığımız zamanlar geceleri asla tam anlamıyla dinlenemezdim. Bir denizin üzerinde uyumaya çalışıyormuşum gibi gelirdi; ne zaman rahatlayıp suyun içine kendimi bıraksam boğulma korkusuyla irkilerek uyanırdım. Geceyi geçirmek için bulduğum evlere gizlice birinin girdiği konusunda paranoya yaptığım için minicik sesler bile büyür, kocaman olurdu.

Lucas'm ise hiç böyle bir derdi yoktu. O uyurken onu kontrol eder, nefeslerini sayar, göz kapaklarının altında gözlerinin kıpırdanışını izlerdim. Bunun, insanlar derin uykudayken ve rüya görüyorken böyle olduğunu bir yerlerden duymuştum... Belki de bunu, Bay Orfeo anlatmıştı bana. Çok zeki biriydi o

ve her türlü gizemi bize açıklama ihtiyacıyla dolup taşardı içi. Lucas'ın gözlerinin böyle hareket ettiğini görmek bir mucize gibi gelirdi bana. *Hâlâ orada, rüya görüyor*, diye düşündüğümü hatırlıyorum. Deri ve kemiklerden örtünün altında bir şeyler oluyordu. Hiç çırpınmıyor, çığlık atmıyordu; o zaman kâbus görüyor olamazdı. Umarım görmüyordur.

Ama şimdiyse... öylece duruyor. Nefes alıp veriyor ama rüya görmüyor. Yine de eğer içinde kurtarılacak bir parça kaldıysa ne yapip edecek ve onu bulacağım.

Karanlıkta yolculuk ediyoruz.

Zaman, ön koltuklarda sohbet eden adamların silik sesleri, minibüsün cızırtılı radyosu arasında bölünüp duruyor; birkaç kez de dünya üzerindeki en pis mola yerlerinde tuvalete gidiyoruz. Onlar bizi dinlemeden ya da izlemeden Mia'yla konuşmamızın imkânı yok; bize sandviç ve su vermek için kelepçelerimizi açtıklarında bile sesimizi çıkaramıyoruz. Zaten her bir kelimemizi incelemeye alacaklarından, bizi disipline etmeye çalışmalarını ya da bir şeyler planladığımızdan şüphelenmelerini istemiyorum.

Çünkü bir şeyler planlamaya çalışıyorum.

Ön camdan ve renkli arka camlardan içeri giren sabahın ilk ışıklarıyla Lucas'ın yüzünü inceliyorum. Bir sonraki yiyecek veya tuvalet molasında kelepçelerimizi çözerlerse Mia, askerleri geri püskürtebilir ve ben de atılıp birinin silahını alabilirim. Mia onları bayıltamazsa o zaman ben de—

"Hayır, Sam."

Kafamı kaldırıyorum. Mia, kara gözleriyle dikkatli bir şekilde beni izliyor. Parazit yapan radyo, sürücünün mırıldanarak eşlik ettiği şarkıyı bölüyor.

"Ama..."

"Hayır," diye tekrar ediyor bakışlarını Lucas'a çevirerek. "Bitti artık. Haklıydın." Mia'nın sesi titriyor. "Haklıydın. Ben... ben aptallık ediyordum..."

"Hayır," diyorum. "Asıl sen haklıydın..."

"Onun için... daha iyi olmaz mı?" diye soruyor.

Olabilir, diye fısıldıyor zihnimin içindeki istenmeyen bir ses. Lucas uzaklaşıp gitmeye bu kadar kararlıyken onu bu şekilde yaşamaya, yemeye içmeye zorlamak mı daha iyi? Biz onun anısına tutunmuşken Lucas, bu şekilde, bir gölge gibi yaşaması konusunda ne hissederci acaba?

Bir noktada uyuyakalmış olmalıyım çünkü uyandığımı fark ediyorum. Aracın içindeki parlak ışıklar yüzünden gözlerimi kırıştırırken yine kendi kendime kızıyorum; bir yandan da araçtaki bu daracık alana doluşan buz gibi esintiyle kafam karışıyor. Saat kaç? Motor durmuş; gösterge panelindeki saatin kaç olduğunu okuyamıyorum. Acaba uyuyarak kaç saatimi harcadım?

Soluk mavi kaskı çenesinin altından tutturulmuş, tanımadığım bir asker eğilmiş bana bakıyor.

"Nerede..." diyorum kulak tırmalayıcı bir sesle; boğazım öylesine kurumuş ki artık canım acıyor. *Neredeyiz böyle?*

Ayakucumuz boş.

Lucas?

Onu indirmişler bile; Tanrım biz uyurken mi götürdüler onu? Daha önce de bir yerde durdular mı acaba? Yoksa sadece birkaç dakika mı oldu gideli? Mia kelepçeleriyle boğuşarak kapıların ardında neler olduğunu görmeye çalışıyor.

“Nerede o?” diye haykırıyor. “Ona ne yaptınız?”

“Ne yapıyorsunuz?” diye ısrar ediyorum. “Lucas nerede?”

Panik hissi, tenimin altında binlerce karınca varmış gibi her yanıma kaplıyor. Asker bileğimden öyle sert bir şekilde kavlıyor ki kelepçeleri açıp yeniden kablo bağlarını takana kadar beni yerime sabitliyor. *Nerede o? İyi mi? Her şey olabilir; elimizden tamamen kayıp gidebilir ve ikimiz de ona ne olduğunu öğrenemeyebiliriz...*

Kendi çaresizliğimde boğuluyor gibiyim. Öfkemi akıtacak hiçbir şey olmadığından kendi kendimi yiyorum; sonunda da bana eşlik eden askeri neredeyse minibüsten itince adam bana ters ters bakıp, itaat dersinde davranışı düzeltilen bir köpekmişim gibi cık cık yapıyor. Çelikten bulutlarla kaplı, kapalı bir göğün altındayız ama ben, solgun ışığa rağmen gözlerimi kısmak zorunda kalıyorum. Lucas’ı ararken çok az uyku uyumaktan laçkalaşma noktasına gelen sinirlerim yüzünden bulanık midemdeki o tanıdık hissi bastırıyorum.

Sonra onu duyuyorum.

Bu, benim içimde yaşayan, yedi yıllık anılarımın arasında titreşen bir ses. O belli belirsiz uğultu beni bir anda altüst ediyor; ciğerlerim acıyla kasılıyor, etrafımı karmakarışık dikenli tellerden bir tünelin içinden görüyor gibi oluyorum. Hava elektrikle titreşiyor. Yeşil ağaçların, havanın, nemli toprağın

kokusu bile aynı. Sis, kampı gizliyor ama burada bir yerde olduğunu biliyorum. Elektrikli tel örgü...

Thurmond.

Beni geri getirdiler; elektrikli tel örgü karşımda bana gülüyor: *Kurtulduğunu sandın, değil mi? Kaçabildiğini sandın...* Öyle sert bir şekilde geri çekiliyorum ki bana eşlik eden askerin sendelemesine sebep oluyorum ve neredeyse kendi dilimi koparıyorum. Ağzımın içine kan doluyor. Neden bunu yapıyorlar? Neden?

Gözlerimi sıkıca yumuyorum, açıyorum, yumuyorum; şakaklarımdaki zonklama hissi sonunda yatışana kadar bunu yapıyorum.

Thurmond'da değiliz.

Mia iri iri açılmış gözleriyle bana bir şeyler diyor; onun bana nasıl yukarıdan baktığını anlayamıyorum. Sonra ayağımın takıldığını ve düştüğümü, dizlerimin üzerinde olduğumu fark ediyorum. Beni, ancak iki üniformalı adam kaldırıbiliyor.

Mavi kaskı, yağmurlu hafif pusun altında ışıldayan adam tıpkı teni gibi kara olan gözlerini kısarak bana bakıyor. "...zarar vermeyeceğiz, zarar..."

Görüşümü karartan karanlık yok olduğu sırada kafamın içindeki gürültü daha da artıyor; sonunda zihnimin beni dehşete düşürmek için seçtiği kâbusu değil karşımdaki gerçek sahneyi görüyorum.

Elektrikli bir tel örgü gerçekten de var. En azından bunu hayal etmemişim. Üzerinde durduğumuz boş otobanın dört şeridi boyunca uzanıp, her iki tarafına da yumuşak bir destek

sağlayan nemli, baharla zenginleşmiş ormanın içinde gözden kayboluyor. Her yerde treylerler var ama yolun her iki tarafına da iki devasa bina dikilmiş bile. Turuncu yelekli inşaat işçileri, bunların ikisini birbirine bağlayacak olan, bir çeşit gişe ya da güvenlik kontrol noktası gibi görünen bir başka yapı daha inşa ediyorlar. Kollarının üst kısmında mavi bandanalar bağlı olan Milis Kuvvetleri, yapılan işleri gözleyerek, tam olarak ne yapacaklarını kendileri de bilmiyorlarmış gibi ortalıkta dolaıyorlar.

Asfalt çatlamış ve yaklaşan araçları durdurmak için diktikleri beton bariyerlere doğru yürürken yolun çürüyen yapılar ve tekerlek izleriyle kaplı olduğunu görüyorum. Sağ tarafımızdaki mavi kasklı iki asker 'BATI VIRGINIA'YA HOŞ GELDİNİZ: VAHŞİ VE MÜKEMMEL' tabelasını 'BÖLGE 1 GÜVENLİK KONTROL NOKTASI: GEÇİŞ KARTLARINIZI HAZIRLAYIN' tabelasıyla değiştiriyor.

Vahşi ve mükemmel. Gülsem mi ağlasam mı, bilemiyorum.

Barış güçlerinin ülkeyi daha iyi yönetebilmek için nasıl dört bölgeye böldüğüyle ilgili haberleri daha dikkatli dinlemeliydim; 1. Bölgenin batı sınırının Batı Virginia, güney sınırının Virginia olduğunu duyduğumu hatırlıyor gibiyim. Bu, bütün New England ve Orta Atlantik eyaletlerini kapsıyor. O hâlde 2. Bölge... Teksas da dâhil bütün güney eyaletlerini içeriyor. 3. Bölge, Büyük Göller'den Kansas'a kadar ülkenin orta kısmıyken, onun batısında kalan yerler de 4. Bölge oluyor.

Nüfusu ve erzakı bu şekilde daha rahat yönetebileceklerini düşünüyorlar; her ikisinin akışını da daha kolay kontrol edebilecek ve bizlere, neyin doğru neyin yanlış olduğunu söyleyebilecekler. Ama bağıllık, çaresizliği alt etmez. Bence sadece

temiz su, gıda ve iş için çıldıran yüz milyonlarca insanı tutamayacak olan barajlar inşa ediyorlar.

“Bizimle birlikte olan oğlan nerede?”

Bizi inşaata, brandaların altına gizlenmiş matkapların kullakları sağır edici iniltilerine doğru yönlendiren adam kafasını iki yana sallıyor. Kaynak makinelerinin, yapının kemiklerini birbirine tutturduğu yerden tepemize kıvılcımlar dökülüyor. Ve kıvılcımlar daha zemine değmeden gözden yitiyor.

Yerimden kımıldamadığım için bana eşlik eden asker başka bir askere işaret ediyor ve o asker de beni kaldırıp binanın sıcak kollarına uzanan kısa merdivenden çıkarırken tekmelemler savuruyorum. Kapılar arkamızdan kapanıp kilitleniyor. Elektronik bir kilit bip ediyor.

Daracık girişte bulunan bütün kafalar bize doğru dönüyor. Mia da ben de kapılarla dolu koridorda yarı yürüyor, yarı sürükleniyoruz.

Ben izlenmeye alışkınım. Banyolarda duş alırken bile orada beni gözetleyen bir kamera olduğunu bilirdim. Gözetim altında yemek yedim. Bakışları enseme delen PÖK’lerle birlikte çalıştım. Görünmez olmayan bir gölge, bir insan imitasyonu olarak yaşamaya alışkınım.

Alışkın olmadığım şeyse... insanların gözlerini dikip bana bakması. Kadın ve erkeklerin kapılardan kafalarını uzatıp kasabaya gelen bir sirki izler gibi bizi takip etmeleri... Özensiz dokunuşlarla örselenerek elden ele dolaştırılıyormuşum hissediyorum kendimi. Bunlar, ölümcül bakışlar değil. Daha ziyade yalın ve çirkin bir merak, bir büyülenme var bunlarda.

Aynı şeyi Mia’nın da fark ettiğini görebiliyorum. Omuzla-

rı çöküp sırtı kamburlaşıyor, parmakları bükülüyor ve yanlarından geçtiğimiz her bir yüze bakarken suratında ölümcül bir ifade belirliyor. Sinirden kudurmaya başlıyor. Kafamı iki yana sallıyorum ama beni görmezden geliyor.

Daha çok kapının bulunduğu başka bir koridora doğru keskin bir dönüş yapıyoruz. Ama bu kapıların üzerinde gözetleme pencereleri var; bunlar, ofis veya malzeme deposu değil, içeride sadece küçük yataklar ve dört boş duvar var. Bunlar, insanların kapatıldığı hücreler.

Bizi içeri itip kapıyı arkamızdan çarparak kilitlemeden önce ellerimizi çözmüyorlar bile. Mia pencereye doğru gidiyor; askerlerden, takım elbiseli kadın ve erkeklerden oluşan bir kalabalık odanın önünden geçerken ya yavaşlıyor ya da öylece durup bizi izliyor.

“Abim nerede?” diye bağılıyor Mia. Kadın ve erkekler kafaları karışmış bir hâlde birbirlerine bakıp fısıldaşıyorlar. “Ne bakıyorsunuz?”

Mia hızla bana dönüyor.

“Yapma,” diyorum aklımdan geçen şeyi okuyarak. Onun için bir hedef seçmemi istiyor; sanırım camın kendilerini korumaya yetmeyeceğini onlara göstermek istiyor. “Bu, işleri daha da kötüleştirmekten başka bir işe yaramaz.”

Onlara bağırma sırası bende. “Yetkili kimse onunla konuşmak istiyoruz. Hey! Duyuyor musunuz acaba?”

Onların boğuk seslerini bir uğultu hâlinde duyabiliyoruz ama kimse bizimle konuşmuyor, hatta hiçbiri kımıldamıyor bile; sonunda tıknaz bir adam kalabalığı yararak kendine yol açıyor, kapının kilidine bir kart geçiriyor ve içeri giriyor. Ke-

sinlikle çok daha endişeli görünen iki Milis Kuvvetleri askeri de onun peşinden geliyor.

Mavi bereli adam oturmamız için bize işaret ediyor; ama ikimiz de ayakta kalmaya devam ederek küçük odanın uzak köşesine geriliyoruz.

“Ben, Binbaşı Benn.” Adamın öyle yoğun bir aksanı var ki odada, fiziksel görünümünden boşta kalan yerleri bu aksanla dolduruyor. Hiçbirinde silah yok ve bunun bizden mi, yoksa onlardan mı kaynaklandığını merak ediyorum. “1. Bölge İşlem Merkezi’ndesiniz.”

“Abim nerede?”

Binbaşı Benn elini sallayarak soruyu savuşturuyor. “Yeni bir... aile tarafından sahiplenilene kadar bu tesiste kalacaksınız. Anlaşıldı mı?”

“Abim nerede?” diye tekrarlıyor Mia. “Onu görmek istiyorum!”

“Belki de uslu bir kız olursan yakında görürsün, anlaştık mı?” diye yanıtlıyor adam; uslu kız lafından hayatım boyunca nefret edeceğimi biliyorum. “O hâlde sen... Mia’sın, değil mi? Mia...”

“Orfeo,” diye bitiriyor Milis Kuvvetleri askerlerinden biri ve bu sırada yerinde huzursuzca kımıldanıyor. Elindeki çıktıya bir göz attıktan sonra binbaşıya uzatıyor.

Adam bunu okurken sarı renkli kaşlarını kaldırıyor. “O hâlde sen, *blau*... yani Mavi’sin?”

Bütün bedenim geriliyor. Mia, arkasında bağladığı ellerini kenetleyerek ona dik dik bakıyor. “Evet, ne olmuş?”

“Bize bir numara gösterir misin, lütfen?”

Ne?

Binbaşı Benn gömleğinin ön cebinden bir kalem çıkarıp yere bırakıyor. “Bunu alabiliyorsun. Hiç dokunmadan hem de, değil mi?”

Mia’yla ikimiz inanamaz gözlerle birbirimize bakıyoruz. Milis Kuvvetleri askerlerinin yüzlerindeki kanın çekildiğini görene dek adamı yanlış duyduğumuzu sanıyorum. Sırtımdaki kaslar öyle geriliyor ki canım acıyor. Adam, kaşlarını beklenti içinde kaldırarak bizi izliyor.

Altın kenarlı, koyu mavi kalem yerde hâlâ bir ileri bir geri yuvarlanıyor.

Belki de doğum günü partisindeki sihirbazın numaralarını hayretle izleyen bir çocuk gibi sadece onun yeteneklerini görmek istiyor. Ama Thurmond’un kapatılmasına sebep olan grubun, yeteneklerini kullanan ve bunlar hakkında konuşan çocuklarla ilgili videolar yayınladıklarını biliyorum. Yani daha önce mutlaka görme şansı olmuştur.

“Bir sorun mu var?” diye soruyor Binbaşı Benn; sesi artık daha sert çıkıyor. Gülümsemiyor ve sırf bu bile gerilme, nefesimi tutmama sebep oluyor. Mia’nın sadece bir adım önüne geçiyorum. Kâğıdı yukarı kaldırıyor. “Bu doğru değil mi? Bunu yapmıyor musun?”

“Efendim...” diyerek söze başlıyor Milis Kuvvetleri askerlerinden biri ama adamın bir bakışıyla susuyor.

Thurmond’dayken yeteneklerini kullanmak –kazara ya da isteyerek, fark etmez– ceza almana sebep olurdu; bu cezalar arasında aç bırakılmak ve kötü hava koşullarında hırpalan-

man için içeri alınmamak da vardı. Bunların haricinde... düzinelerce köpek kafesini, o yılanı, dertop olup içeriye kilitlenmenin nasıl hissettirdiğini hatırlayınca bacağımla zonkluyor.

Bu, hiç adil değil; artık kuralları bilmiyoruz! Değişip değişmediklerini, bunu yaptığı için Mia'nın ceza alıp almayacağını bilmiyoruz; belki de iyi bir gösteri yaptığı için alkışlanacaktır. Kalemi silah olarak kullanmaya çalıştığını iddia edip bizi kontrol altında tutmanın tek yolunun bizi öldürmek olduğunu söyleyebilirler mi?

"O..." diye lafa başlıyorum ama artık çok geç. Mia'nın elini kaldırmasına bile gerek olmuyor. Bir kaleme bir de hayvanat bahçesindeki hayvanlarmışız gibi bizi izleyen suratlara bakıyor ve yaptığı hareketle onları bir açmazla sürüklüyor.

Kalemin ucu doğrudan çarpmasına rağmen cam parçalanmıyor ama çatlaklar tıpkı bir örümcek ağı gibi pencerenin kenarlarına uzanıyor. Orada dikilen kadınlarla erkekler âdeta soluksuz kalmış bir hâlde oraya buraya kaçışıyorlar; ama bu, Beyaz Gürültü cihazlarını çeken Milis Kuvvetleri askerlerinin çıkardığı klik ve ısıklık seslerini bastıramıyor.

Ne yapıyor bu kız? Mia gerçekten de Lucas'ı görmemize izin vereceklerini mi düşünüyor?

"Bir kazaydı," diyor tüm sevimliliğiyle; kımıldadığım için üzerime atılmayacak olsalar dönüp onu boğuverirdim. "Onu kımıldatmamı istediniz. Sanırım henüz yeterince iyi kontrol edemiyorum."

Yüzündeki son neşe kırıntıları da silinen Benn, sessiz bir şekilde ilerleyip yanlışı bir harekette bütün cam parçalara ayrılabilirmiş gibi yavaş ve dikkatli bir şekilde kalemi oradan

alıyor.

Elindeki kâğıdı cama pat diye yapıştıran kişininse hiç böyle bir derdi yok. Benn şaşkınlıkla bir adım gerileyince kızı görüyorum; ama öfkeyle gerilmiş yüzünden önce o capcanlı mor saçları dikkatimi çekiyor.

“Gösteri bitti, pislik herifler!”

O an onunki hariç bütün sesler dünyadan çekilmiş gibi geliyor. Kalbim yerinden oynayıp yine küt küt atmaya başlıyor.

Kızın, yüzünden önce sesini tanımam ve onu doğru anıyla eşleştirmem çok garip geliyor. Ya da belki de... o kadar garip değildir. Kulübemize daldığında yüzünde bir kar maskesi vardı sonuçta.

Bu, Thurmond’daki kız. Kampı boşaltmaya gelen ekipten biri. Pencere, kızın yüzünü bozup birçok parçaya ayırıyor ama ben, o kara gözleri, ıslıl ıslıl teni, çıkık elmacık kemiklerini, dolgun dudakları ve zehir gibi bakışları görebiliyorum. Koridorda kalan birkaç kişi de sıvışarak yakınlardaki ofislere giriyorlar; bunun için onları suçlayamam. Kız, beraberinde bütün binayı da yerle bir edecek şekilde patlamak üzereymiş gibi sallanıyor.

Benn, Milis Kuvvetleri askerlerinden birine kapıyı açması için işaret ediyor ve kız kapıda duruyor. Onu hapsedebilme ihtimallerine karşı içeriye girmeyecek kadar akıllı; gerçi bir kez daha düşündüm de onu tutsak edecek herhangi bir şey var mı emin olamadım. Her ne kadar üç adamın da ancak omuzlarına gelse de onlardan on kat daha ölümcül görünüyor. Belinde, kılıfının içinde bir tabanca duruyor. Postallarının ucundan da bir bıçak görünüyor. Ayrıca üzerine büyük

gelen yeşil asker ceketinin içinde kim bilir neler saklıyor.

"Transfer emri," diyor kız kâğıdı uzatarak. "İmzalı, mühürlü, adrese teslim; ne boka bakıyorsun öyle? Gözün körse git de bir gözlük tak!" Kıza bakmakta olan Milis Kuvvetleri askerleri derhâl kâğıdı tekrar tekrar okuyan Benn'e bakıyorlar.

"Neler—" Mia'yı susturmak için sert bir şekilde kafamı iki yana sallıyorum. Nasıl konuşabildiğini dahi anlayamıyorum; çünkü benim boğazım öylesine kuruyor ki âdeta zar zor nefes alıyorum.

"Bu imza..." diye söze başlıyor Benn.

Kız, "Geçici Başkan Cruz'a ait," diye tamamlıyor adamın sözünü.

"Nerede... sen..." Benn bundan sonraki birkaç kelimeyi Almanca söylüyor. "... bir hukukçu , silahlı kuvvetler ya da Birleşmiş Milletler görevlisi değilsin..."

Kız küçük bir kart çıkarıyor. Üzerinde yazanı okuyamıyorum ama resmî bir şeye benziyor. Mia kocaman açılmış, merak dolu gözlerle kızı izliyor.

Kız, Benn'in elinde tuttuğu kartı kapıp bize doğru işaret ediyor. "Kımıldayın, kızlar."

İkiletmiyorum. Kapı arkamızdan çarparak kapandığında terk ettiğimiz enkaza dönüp bakma riskini bile almıyorum.

"Neler oluyor?" diye fısıldıyorum. "Bizi nasıl çıkardın?"

Kız gözlerini kısarak bize bakıyor. "Biri size olan iyilik borcunu ödemek istedi. O yüzden bu işi batırmayın, anlaşıldımı?"

Biri mi? Peki ama kim?

Kız ellerimizi çözmüyor ve onun hızına yetişmeye çalışırken bacağıma öyle acıyor ki onu kesip atmak istiyorum.

“Peki ya abim? O nerede? Onu da alıyor musun?” Mia kapıya ulaştığımız ve koridordaki sessizlik büyüğü çözüldüğü anda bunu soruyor. Nemli havanın ve gri göğün etkisi, yeni binanın kupkuru, beyaz bakışlarıyla öyle tezat oluşturuyor ki âdeta insanı afallatıyor. Düşmemek için topallayan bacağımla yavaş yavaş inmem gerekiyor merdivenleri.

“Size hayvan gibi davranıyor, pislik herifler, ah Tanrım... gel buraya,” diyor kız Mia’yı kendine doğru çekiştirerek. Haklıymışım, postalından görünen şey gerçekten de bir bıçakmış. Kız hızlıca Mia’nın bileklerindeki kablo bağına kesiyor, ardından da benimkini hallediyor. İşini bitirdiği sırada diğer binanın kapısı tıslayarak açılıyor ve sırık gibi bir genç dışarı çıkıyor; oğlanın gümüş çerçeveli gözlüklerinin camları ani sıcaklık değişiminden buğulanıyor. Üzerinde babamın giyeceği türden hoş bir kumaş pantolon ve soğuktan koruması için koyu renk, yün bir palto var.

Onu da tanıyorum. Basın toplantısında konuşan çocuk bu.

Kafa karışıklığının yarattığı uyuşukluk hissi kelimelerimi tutsak ediyor. Zihnimde çığlık çığlığa yankılanan soruyu sormak için uğraşsam da ağzımdan sadece bir inilti çıkabiliyor.

Çocuk kıza bakıp kafasını iki yana sallıyor. “Düşündüğümüz gibi. Onu çoktan götürmüşler.”

“Lucas’ı mı?” diye soruyor Mia. “Lucas’tan mı bahsediyorsunuz?”

Kız, inşaat alanıyla bina arasında dolanan askerlere hızlı

bir bakış atıyor. "Lanet olsun, ciyaklamayı keser misin, kızım? Hadi yürü!"

"Abim olmadan hiçbir yere gitmiyorum!" Mia topuklarını yere bastırırken ya çığlık atmamak ya da ağlamamak için çabalamaktan neredeyse kıpkırmızı kesiliyor.

"Burada mı kalmak istiyorsun?" diye meydan okuyor kız omuzlarını dikleştirerek. "O hücreye geri dönmek mi istiyorsun?"

"Vi," diyor oğlan araya girmeye çalışarak, "buna zamanımız yok."

Mia elini kaldırıncı zihnim yine boşalıyor.

Kız sadece bir kaşını kaldırıyor. "Dene bakalım. O zaman iki bacağını birden kırarım, sen de buradan yürüyerek çıkma şansını kaybetmiş olursun, anladın mı beni?"

Bu, sanki içinde bulunduğum şoktan beni pat diye çıkarıyor. Tüylerim diken diken oluyor ve ağzımdan bir hırıltının çıkmasına en çok ben şaşıyorum. Eğer Mia'ya dokunacak olursa...

"Bak, zamanımız tükeniyor," diyor oğlan. "Diğer binayı kontrol ettim. Abin burada değil ama eğer kımıldamazsak onu asla bulamayız."

Mia, derin derin nefesler alırken havada buhardan bir bulut oluşuyor. Bir yanıt beklercesine bana baktığında başımla onaylarken hayatımın en büyük hatasını yapmamış olmayı umut ediyorum.

"Dışarıya giden yolu izleyin... Şu arazi aracını görüyor musunuz? O bizim arabamız işte." Kız yolun bir kilometre kadar aşağısındaki şeritlere park edilmiş aracı işaret ediyor.

"Hemen arkanızda olacağız. Ama, Tanrı aşkına, acele edin."

Yağmur iyice hızlanıyor; bulutlar, üzerimize soğuk ve iri damlalar yağdırıyor. Bu sayede bitkinliğin yarattığı pus ve dışarıda, başka çocuklarla birlikte olduğumuza, bunun gerçekleştiğine dair gitgide büyüyen şaşkınlık dağılıyor.

"Kim bunlar?" diye fısıldıyor Mia. "Senin kim olduğunu nereden biliyor?"

"Sanırım onlar bizim... dostumuz," diyorum.

Bir saniye sonra kapı açılınca ve ben, ayağındaki ağır alçısıyla kaymadan arabadan inmeye çalışan ufak tefek silüeti görünce haklı olduğumu anlıyorum. Kızın endişeli yüz ifadesinin çözülmeye başladığını görene dek total bacağımla hoplaya zıplaya ilerlediğimin farkına varmıyorum. Sakat bacaklarımızla ne kadar zavallı göründüğümüzü düşünerek gülüyorum ama bu, bir yandan da mükemmel hissettiriyor. Bütün farklılıklarımıza rağmen Ruby'yle ikimiz, her zaman bir takım olduk.

Ruby, birine dokunurken veya konuşurken daima dikkatli ve mesafeli olduğu için beni kucakladığında yine çok şaşırtıyorum. Kıyafetlerinden arabanın ısısı yayılıyor ve hıçkırıklara boğulmak üzereyken kendimi ona bırakıyorum.

İyi olduğunu biliyordum. Onunla ilgili -kampın elektriğini kestiğinde kamp görevlilerinin onun bacağını kırdıkları da dâhil olmak üzere- her şeyi gazetelerden okumuştum. Yeteneklerinden dolayı onunla 'ne yapılması' gerektiğine dair spekülasyonlarda bulunan haberleri, Batı Virginia'daki otelden eve gitmek için ailesiyle beraber ayrıldığı her anın görüntüsünü saniye saniye izlemiştim. Ama şu ana kadar onu ne

kadar çok görmek istediğimi ve buna ne kadar çok ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim.

“İyi misin?” diye soruyor Ruby çatlaman sesiyle. “Sana zarar verdiler mi? Mümkün olduğunca çabuk gelmeye çalıştık...”

Onun ağlaması sonunda benim gözyaşlarımı da tetikliyor. Kırpiklerimde toplanan yaşlar, Ruby’nin uzun, siyah saçları arasında kayboluyor. Bir başka kapı açılıp kapanıyor; sürücü arabanın önüne geliyor. Onu da tanıyorum. Çocuğun yüzü biraz pis, üzerinde de siyah asker kıyafetleri yerine ekose desenli bir gömlek ve deri ceket var; ama yine de onun Ruby’yi aramak için mor saçlı kızla birlikte kulübemize dalan çocuk olduğunu anlıyorum. Şimdi de ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuş, yüzünde temkinli bir ifadeyle bizi izliyor.

“Nasıl?” demeyi beceriyorum geri çekilirken. *Nasıl bildiniz? Bizi nasıl buldunuz?*

“Bir arkadaşım profilini sistemde işaretlemişti, bu yüzden biri seni arattığında bana uyarı geldi,” diyor Ruby yeşil gözleri parlarken. “Umarım sorun değildir. Otelde olmadığını, annenle babanın da seni hiç aramadığını öğrenince çok endişelendim. Haftalardır seni bulmaya çalışıyordum.”

Kollarını göğsünde kavuşturup, dirseklerini kavrayarak geride duran Mia’ya dönüyor. Ruby’nin yüzünde minik, cesaretlendirici bir gülümseme beliriyor. Yıllardır, belki de hiçbir zaman onun böyle gülümsediğini görmemişim. Ruby’nin sağlam duruşu, bunun için yanıp tutuşan Mia’yı cezabetmiş olacak ki Ruby ona elini uzattığında onunla gayet medeni bir şekilde tokalaşıyor.

“Ben Ruby Dal-”

“Kim olduğunu biliyorum,” deyiveriyor Mia. “Yani... haberlerden... Otelde izliyorduk.”

Ruby’nin tebessümü sadece bir anlığına gücünü yitiriyor. “Senin şu gizemli Mia olduğunu tahmin ediyorum.”

Biri iyilik borcunu ödemek istedi. Vida böyle dememiş miydi? Durup düşündükçe her şey gittikçe daha mantıklı geliyor. Ruby kamplardaki çocukları serbest bırakan grubun bir üyesiydi ve doğrudan Senatör Cruz’la çalışıyordu; belki de hükûmet de ona olan borcunu ödemek istemişti.

Ve o, bu şansı benimle harcamak zorunda kalmıştı.

“Gitmemiz gerek,” diyor sürücü çocuk. Sözleri, tıpkı Ruby’nin dirseğini tutan eli gibi nazik ama kararlı.

“Özür dilerim,” diyorum. Tam olarak neden özür dilediğimi bilmiyorum; sanırım hükûmetten çok daha harika bir şey istemek yerine beni kurtardığı, kendi pisliğini bir şekilde onun üzerine yıktığım, kendi cehenneminden daha yeni kurtulmuşken şimdi bir de benimkine girmeye onu zorladığım için...

“Öyle deme. Her şeyi sana borçluyum ben.” Bir şeyi yeni fark ediyormuş gibi irkiliyor. “Sizinle birlikte olan çocuk nerede? Onun Thurmond’daki... Kırmızı olduğunu düşünmüştüm.”

Yutkunup başımla onaylıyorum. “Bizi ayırdılar.”

Ruby beklediğim gibi, Thurmond’daki orijinal Kırmızılardan nasıl olduklarını gören herhangi biri gibi tepki vermiyor. Hatta gerilmiyor bile. “Iowa’da doldurdukları rapora onunla ilgili hiçbir bilgi eklememişler. Hiçbir şeye yanıt vermediği

haricinde yani."

"Kendinde değil," diyor Mia.

Hepimiz asıl gerçeği idrak ediyoruz: Lucas artık hasarlı. Kendine bakmıyor ya da bakamıyor.

Büyük ihtimalle öylece kayıp gidecek ve sonunda da ölecek.

Zaten çoktan uzaklaşmaya başladı bile.

Biz onu bulmadan önce ölebilir.

Biri ona tekrar zarar verebilir.

Onu bir daha asla bulamayabilirim.

Aldığım nefes göğsümü yakıyor ve korku âdeta bir arı kovarı gibi mideme oturuyor. "Durum... kötü, Ruby."

Ben bir hata yaptım.

Diğerleri de sonunda yanımıza gelince Ruby dudaklarını birbirine bastırıyor ama bakışları hâlâ yumuşak ve anlayış dolu. Çılgın saçlı kız kafasını iki yana sallıyor.

"Sorun yok, bunu halledeceğiz, söz veriyorum." Kapıya uzanarak Mia'ya dönüyor. "Önce sen gir."

Mia bana bir bakış atıyor. "Burada olmadığından emin misin?"

Bunu bilmemek tam anlamıyla bir işkence; buradan gidersek ve o aslında buradaysa, onu bir yere saklamışlarsa... İşte bunu atlatabileceğimi sanmıyorum. Onu burada yalnız başına ölüme terk ettiğimizi bilmek beni de öldürür. Gerçekten.

"Pozitif," diyor yün paltolu çocuk ama sürücü ona dirsek atınca, "Pardon. Yani eminim, burada değil," diye ekliyor.

"Bak," diyor diğer kız şimdi tedirgin görünen -ve tek bir

bakışla, eğer istemezsem buradan gitmeyeceğimizi bana anlatan- Ruby'ye. "Yolda Nico'yu ararız. Ne kadar ucu ucuna yetiyeceğimizi sana hatırlatmamı istemediğini biliyorum ama..."

"Katılıyorum," diyor sürücü. "Hadi yola koyulup şu işi çözelim. Tıpkı eski günlerdeki gibi..."

"Aman ne güzel!" diyor öteki çocuk sesinde hiçbir neşe belirtisi olmaksızın. "Çünkü eski günlerde her şey çok iyi giderdi ya."

Derin bir nefes alıp ne kadar kötü titrediğini, kaloriferden gelen sıcaklığa rağmen içimin nasıl da buz kestiğini görmezden gelerek en arka koltuğa geçiyorum. Mia da arkamdan geliyor. Diğerleri de çabucak yerlerine geçiyor: Ruby ön koltuğa, kurtarıcılarımız da ortadaki koltuklara oturuyorlar ve...

"Sam, Mia, bu Liam," diyor Ruby, Liam emniyet kemerini takıp motoru çalıştırırken. Çocuk, genişçe bir yay çizip otobana doğru sürüyor. "Vida ve Chub... şey Charlie'yle zaten tanıştınız."

"Selam," diyor Mia neyse ki; çünkü ben boğazıma takılmış olan şeyi bir türlü yutkunamıyorum. "Hangi cehenneme gidiyoruz?"

Vida resmen homurdanıyor. "Aynen katılıyorum."

Liam, dikiz aynasından bize bakıyor. "Nereye gitmek istiyorsunuz?"

"Asıl demek istediği," diyor Vida, "o Kırmızı'yla ne halt etmeyi planlıyordunuz?"

"O Kırmızı, benim abim," diye hırlıyor Mia. Vida koltuğunda tamamen dönüp kaşlarını kaldırmış bir şekilde Mia'yı inceliyor.

"Vida öyle demek istemedi," diyerek araya giriyor Ruby.

"Tabii ki de öyle demek istedi," diyor Charlie gözlerini devirerek. "Ayrıca bence gayet yerinde bir soru."

"Hâlâ bir rotaya ihtiyacım olduğunu unutmayın," diyor Liam.

Bu çocukların birbirleriyle konuşmaları, birbirilerine bakışları çok... rahatlatıcı. Kollarımı göğsümde kavuşturup kendime sarılıyorum.

Ruby bir keresinde, daha Thurmond'a ilk getirildiğimizde bana annesiyle babasının öldüğünü söylemişti. Gerçi şimdi bunun doğru olmadığını bilsem de kendisine yepyeni bir aile bulduğunu görebiliyorum. Onu böyle sağlam ve güçlü biri hâline getiren şeyin yaşadıkları mı, yoksa bunları birlikte atlattığı kişiler mi olduğunu merak ediyorum.

Kıskanmıyorum... yani tam olarak öyle denemez. Sadece Lucas ve Mia'yla sahip olduğumuz o samimiyeti öyle özleyorum ki buna ben bile şaşıyorum. Ruby ve arkadaşlarının oluşturduğu bu sıcak balonun içinde kalmak ve tekrar doğrulabileceğim sağlam bir zemin bulmuş olabileceğime inanmaya başlamak istiyorum.

Mia'nın, Vida'nın patavatsızlığına rağmen arabadaki herkes hayran hayran baktığını görebiliyorum. Vida hariç herkes haberlere çıkmış, herkesin hikâyeleri anlatılmıştı; bunlar, bizim dertlerimizi dile getiren çocuklardı. Bu çocuklar bizim yerimize de savaşmışlardı. Yedi yıl önce, kampları yerle bir edecek olan uçağın koltuğunda kimin olacağını sorsanız zihnindeki anı kutusundan bir senatörün ya da generalin ismini çekip çıkarırdım. Doğrusu, Ruby'nin ismi aklıma gelmezdi.

Ama işte karşımda duran bu kız tahmin ettiğimden çok daha fazlasını başardı, çok daha cesur oldu.

“Lucas’ı bulmak istiyoruz,” diyorum sonunda. “Bize yardım ettiğiniz... bizi oradan çıkardığınız için size minnettarız ama... bunu kendi başımıza halledebiliriz. Size yeterince sorun çıkardık zaten.”

“Bu grup, sorunlar konusunda uzmanlaştığı için şanslısınız,” diyor Ruby bardak tutucusundan küçük, cep telefonuna benzer bir şey çıkarırken. Mesaj yazarken konuşmaya devam ediyor: “Onu nereye götürmüş olabileceklerine dair bir şey duydunuz mu? Herhangi bir şey? Lanet olsun... Bu aptal pili tamir ettik güya. Yine bitti.”

Ruby, çoktan elini ceketinin cebine sokmuş olan Vida’ya dönüyor.

“Hayır. Olmaz,” diyor Charlie. “Zaten burada olmamız bile yeterince sorunken bir de dinlenme ihtimali olan bir telefonu mu kullanacaksınız?”

Vida, cihazı eline alıp numarayı çevirmeye başlıyor bile. Diğer eliyle de çocuğun ağzını kapatıp tam bir bıkkınlıkla ona bakıyor; oğlan da on katı sertlikte bir bakışla karşılık veriyor. Sonra Charlie, kızın elini ağzından çekip avuçlarının arasına alıyor. Vida da buna izin veriyor. Gerginliği bir anda yumuşuyor.

“Selam, Zuzu... Evet, burada her şey yolunda, sizden ne haber? Cate’in ensesinden ayrılmıyorsun, değil mi? Aferin benim kızıma.” Diğerlerine başparmağını kaldırıyor. “Yakında döneceğiz. Biliyorum, üzgünüm...”

“Bir arkadaşımız,” diye açıklıyor Charlie kısık sesle. “Onu

Washington'da daha yeni açılan bir okula kaydettirdik de. Başını belaya sokmadan onu yanımızda götürmemiz imkânsızdı. Ayrıca o da mutlu değildi."

"Kulaklarım hâlâ çınlıyor," diye şikâyet ediyor Liam. "Ne cadıydı ama! Vi'yle çok zaman geçirmekten böyle oldu."

Charlie, şu anda yapmacık bir şekilde gülümseyen Vida'ya, "Ona ödevlerini yapmasını söyle!" diye ekliyor.

"Her zaman cadıydı o," diyor Ruby gözlerini devirerek. "Sen ve Chubs, ona küçük bir melekmiş gibi davrandınız bir kere..."

"Pardon da," diyor Charlie çileden çıkarak. Bu fasulye sırtığı gibi incecik oğlana ciddi ciddi Chubs mı diyorlar yani? Tombul kefal balığı anlamına gelmiyor muydu bu? "O tabii ki de bir melek."

"Kesinlikle. O doğmamış, âdeta gökkuşağının bittiği yerde bulunmuş bir melek," diyerek ona katılıyor Liam.

"Her zaman böyle garip yerler uydurmak zorunda mısın?" diye şikâyet ediyor Charlie.

Bu konuşmaları takip edemiyorum.

Vida elini sallayarak onları susturuyor. "Evet, gevezelikle-ri bitti sonunda," diyor telefona. "Yeniden yüklemeye çalışacağız... Sana bıraktığım hediye- yi buldun mu?"

"O hediye bir bıçak mıydı?" diye soruyor Liam gerçek anlamda gerilerek.

"Şimdi de silahlarla büyülenmiş bir melek o," diye düzeltiyor Charlie onu, Vida'ya ters ters bakarken.

Vida ikisini de duymazdan geliyor. "Nico'yu verebilir mi-

sin? Selam, Nico... Evet, yok, her şey..." Sesi bir anda yükseliyor. "Her şey yolunda. Bilgisayarın yanında mısın? Tabii ya, evet, aptalca bir soruydu. Ağır ol, Turbo..."

Mia, hattın diğer ucundaki sestən gelebilecek her türlü ipucunu yakalamak istercesine öne doğru eğiliyor. Koltuğun minderini öyle sert kavıyorum ki kumaş tırnaklarımın arasına geçiyor. Ağaçlar yanıımızdan bulanık bir yeşillik olarak geçip giderken hızlı çekimde ilerliyormuşuz gibi hissediyorum. Umut ve şaşkınlıkla karışık hislerime ayak uyduramıyorum.

"1. Bölge'deki bir istasyondan bir çocuğun transfer edilip edilmediğine bakabilir misin? Başka hangi istasyondan bahsediyor olabilirim? Evet, biraz derin bir araştırma gerektirecek... Bu bürokrat pislikler bir formun üç kopyasını da doldurmadan bir bok halledemezler... Bilmiyorum, Kırmızılar için hangi anahtar sözcükleri kullanıyorlar? Aman Tanrım, yemin ederim ki..."

"Hoparlöre alsana, Vi," diyor Ruby kızın ağzından çıkacak olan küfre mâni olarak. Vida, onun söylediğini yapıyor. "Selam, Nico, benim. Tıbbi alarm ya da kaza etiketi kullanırsan bir şeyler bulabilirsin."

"Deneyeyim." Telefonun hoparlöründen gelen sesin bizim kadar genç birine ait olması beni hazırlıksız yakalıyor. Ama... bir yetişkindense başka bir çocuğa güvenmeleri çok doğal. "İyi de, Ruby, senin şu an geri dönüyor olman gerekiyor mu?"

Nedeni açıklanmaksızın, geri sayan bir saat olduğuna ilişkin bir gönderme daha işte. Liam'ınkiler de dâhil olmak üzere arabadaki herkesin bakışları ona dönüyor. Dikiz aynasından Liam'ın ifadesinin gitgide daha da sertleştiğini görüyorum;

sonunda derin bir mutsuzluk kaplıyor yüzünü.

"Daha çok var," diyor Ruby sakince. "Bir şey çıktı mı?"

"Şey... aslında çıktı. Ashland, Ohio'daki güvenli yere acil bir doktor istenmiş... PÖK eğitimi almış olmasını tercih ediyorlarmış." Çocuk konuşurken kalbim göğüs kafesimin içinde sancılı bir şekilde atıyor; bu ağrı öyle gerçek ki Mia'nın kırık tırnaklarının koluma geçtiğini bile hissetmiyorum.

"Ashland mi? Neden Ashland?" diye soruyor Ruby.

"Ohio mu?" Bir süredir Liam'ın ağzından çıkan ilk kelime bu. Bakışını yine yoldan ayırıp Ruby'ye yalvaran gözlerle bakıyor; Ruby de bunu fark edince parmaklarını çocuğun yanığında gezdiriyor. Onlara baktığımı görünce bakışlarımı zorla yanımdan akıp giden ormana çeviriyorum yine.

"Ohio, Indiana yolu üzerinde," diye belirtiyor Nico. "Ve, evet, Beşinci Seviye dizginlerle birlikte bir ünitenin onlarla güvenli yerde buluşmasına dair bir başka talep daha geldi."

Beşinci Seviye dizginler mi? Onların nasıl şeyler olabileceğini düşünmemeye çalışıyorum ama Mia'nın bunu kafasında canlandırdığı yüzünden açık bir şekilde görülüyor. Nefes alışverişleri, düzensiz ve kesik kesik bir hâl alıyor.

"O hâlde onun ne olduğunu biliyorlar," diyor Ruby korku-mu doğrulayarak. "Lanet olsun. Güvenli yere dair herhangi bir adres girilmiş mi?"

"Bulup size mesaj atarım ama Ohio'ya giderseniz zamanında geri döneceğinizi sanmıyorum. Orasıyla Salem arası altı saat, yirmi sekiz dakika sürüyor. Üstelik bölge sınırlarından geçmenin bir yolunu bulmakla kaybedeceğiniz zaman buna dâhil değil..."

Salem. Ruby bir sebepten ötürü evde olmalı ve o, bunun

için endişeli gibi görünmese de diğerleri gayet tedirgin görünüyorlar.

Ruby telefonu kapatır kapatmaz, "Olmaz," diye kükrüyor Charlie ile Liam aynı anda. Ruby bile Nico'nun sözlerinin etkisiyle biraz afallamış görünüyor. Vida doğrulup Charlie'den uzaklaşıyor; yüzünde benim bile ürkmeme sebep olan, katillere özgü sakin bir ifade var. O da Ruby adına karar vermeye çalışmalarından en az benim kadar rahatsız oluyor.

"İkinizin de dâhil olması gerekmiyor..." diye söze başlıyor Ruby.

"Bize bunlarla gelme," diyor Charlie. "Birbirimizden ayrılabilmemiz gibi davranma. Bak..." Bize geri dönüyor. "Abin için gerçekten ama gerçekten üzgünüm. Gidip onu bulmak istiyorsanız sizi memnuniyetle tekrar gözetim altına alıp ameliyat ettirecek silahlı askerlerle karşı karşıya olacağınızı bilersiniz. Yani başladığınız yere geri dönmüş olursunuz. Ama bizi daha fazla bu durumun içine sürükleyemezsiniz. Bu, çok riskli."

Sanırım kusacağım. İç organlarım öyle sıkı düğümleniyor ki güç bela nefes alıyorum.

"Yardımaınıza ihtiyacımız yok," diye tersleniyor Mia. "Hemen kenara çekebilirsiniz. Hadi, indirin bizi. Abimin bir risk olduğunu düşünüyorsan benimle tek bir saniye bile geçirme bence."

"Yok öyle bir şey," diyor Ruby hemencecik. "Biz... ben yardım etmek istiyorum."

"Aynen," diyor Vida beni şaşırtarak. "Son birkaç hafta, bize ne yapacağımızı söyleyen beyaz, yaşlı tipleri dinlemekle

geçti. Ben şöyle güzel bir savaşa varım... Ayrıca, hayır, Charlieciğim, sen benim adıma karar veremezsin."

"Ruby, biliyorum... Seni anlıyorum, tamam mı?" diyor Liam bir Ruby'ye bir yola bakarak. "Ama bu çok tehlikeli. Bunu biliyorsun. Bir kere olsun kendini düşün."

"Kimin hayatının daha önemli olduğuna sen nasıl karar veriyorsun?" diye ısrar ediyor Mia. "Kırmızı olduğu için, değil mi? Onun kim olduğuna, nasıl biri olduğuna dair en ufak bir fikrin yok. O dünyadaki en nazik..." Sesi çatlıyor. "O dünyadaki en iyi insan ve sen, onu ölüme terk edeceksin. Onu alıp daha da beter bir hâle sokmalarına izin vereceksin. Sonunda ondan geriye hiçbir şey kalmayacak!"

Önümüzde o eski moda mola yerlerinden biri var, hani şu tuğla çiftlik evlerine benzeyenlerden sanırım. Liam tek bir keleme daha etmeden otobandan çıkıp boş otoparka dönüyor. El frenini çekip emniyet kemerini çözüyor ve koltuğunda dönerken sesini ve yüz ifadesini kontrol altında tutmaya çalıştığı çok belli oluyor.

"Neyden bahsettiğin konusunda zerre kadar fikrin yok," diyor kısık sesle.

"Liam..." diye araya girmeye çalışıyor Ruby; Liam'ın bu konudaki hassasiyetini açık bir şekilde anlayabiliyor. "Sadece abisine yardım etmek istiyor. Ben de yardım etmek istiyorum. Buna neden karşı olduğunu biliyorum ama sen de bunun, benim için neden önemli olduğunu biliyorsun."

Liam ona bakıp kesik kesik nefes alıyor ve sert bir şekilde başıyla onaylıyor.

"Kız arkadaşın beyinleri eritebiliyor, ayrıca kapsamlı bir

savaş eğitimi aldı,” diyor Vida bunu ona yüzüncü defa hatırlatıyormuş gibi.

Kapsamlı bir savaş eğitimi mi aldı? Ruby mi?

Ruby, bunu tasdik etmek için bana bakmıyor.

“Ayrıca ben de orada olursam çabucak girip çıkabileceğimizi biliyorsunuz,” diye devam ediyor Vida; sözlerinde küstahça bir hava yok, sadece basit bir gerçeği dile getirir gibi konuşuyor. Diğerleri de ona pek karşı çıkmadıklarına göre bu dediği doğru olabilir. “Bu aptalca koruma saçmalığını, onu sıkboğaz etmeyi bırakmalısın...”

“Hey, pardon da,” diyor Charlie sesini yükselterek, “sen öldürülmeye bu kadar yakın olsan ve ben, buna engel olmak için hiçbir şey yapamasam, üzerine ölüm tehditleri yağıp dursa, kellene multi-milyon dolarlık ödül konsa o zaman ben de dünyaya karşı azıcık güvensiz olurdum yani! Hatta sana ters ters bakan herkesi vurup cesetlerini de üzerlerine kireç dökerek yok ederdim!”

Üzerime hücum eden bu yeni bilgiler sebebiyle kanım çekiliyor. *Öldürülme, ölüm tehditleri, ödül...* Ruby, bütün bunlara rağmen bizi kurtarmaya mı geldi?

Vida gülümsüyor. “Hadi oradan. Sanki benim yardımım olmadan cesetleri saklayabilirsin de. Ayrıca asit daha çabuk halleder o işi.”

“Doğru,” diyerek kabulleniyor Charlie. “Hem onları vuran da muhtemelen sen olurdun.”

Akabinde oluşan sessizlik, bir şekilde bu gevezeliklerden daha gürültülü geliyor. Mia bana dönerken nefesini tutuyor. “Ruby, bu doğru mu?” diye sorarken buluyorum kendimi.

“Evet ama...” diye söze başlamışken Charlie araya giriyor.

“Başkan Cruz ve geçici hükûmet onun 1. Bölge’yi bırak Virginia’yı bile terk etmesini kati suretle yasakladı,” diye açıklıyor. “Eyalet sınırlarını geçmiş olmamız bile yeterince kötü zaten!”

“Sen de onunla aynı fikirde misin yani?” diye soruyor Ruby; sesinin hiç bu kadar sert çıktığını duymamıştım. “İzlenmem, bir yerlere kapatılmam gerektiği konusunda onlara katılıyor musun yani? Sence ben güvenilmez biri miyim?”

“Hayır, onu demek istemedim,” diyor Charlie telaşlanarak. “Böyle demek istemediğimi biliyorsun! Ayrıca bir kez daha söylüyorum ki onlar seni bir tehdit olarak görmüyorlar; sen, onlar için çok değerlisin. Seni gerçek anlamda avlamak isteyen insanlara karşı korumak istiyorlar!”

“Asıl önemli olan yarınki kontrolünü kaçırırsan ne olacağı,” diye bastırıyor Liam. “Hiçbir şey bilmiyoruz. Onları kıskırttığın takdirde bu insanların ne yapacakları hakkında en ufak bir fikrimiz yok. Sevgilim, işte sen korkmasan bile bizim korktuğumuz şey bu. Zaten her şey yeterince kötüyken daha da mı kötüleştirmek istiyorsun?”

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Ben, her zaman Ruby’ye sadık oldum ama Liam’ı da anlayabiliyorum. Eğer Lucas’ın ya da Mia’nın sırtında bir hedef tahtası olsaydı tehlike geçene kadar onları bir yer altı deposuna kilitlerdim muhtemelen.

Onların da tıpkı benim gibi bu denizde kaybolduklarını görünce rahatladığım için kendimi korkunç hissediyorum; hükûmetin yıkılması ve kampların kapatılmasında büyük rol oynayan bu çocuklar bile, geleceğimizin nasıl olacağını ger-

çekten bilmiyorlarsa bizler nasıl bilebiliriz ki?

Onlar konuşurken Ruby sessizliğini koruyup, konuşma sırasının kendisine gelmesini bekliyor. Yüzündeki gerginlik, bitkinliğini daha da açık bir şekilde gözler önüne seriyor ama o, bunun sözlerine yansımaya izin vermiyor. "Yardıma ihtiyacı olan çocuklara yardım edemeyeceksek yaptığımız onca şeyin ne anlamı var? Kırmızıları almalarına, tekrar tesise götürmelerine izin verdik ve bu konuda hiçbir şey yapılamadı. En azından ona yardım edemez miyiz?"

"Tesis mi?" diye tekrarlıyor Mia.

"Asıl amacın, Cruz'a yanıldığını kanıtlamak mı?" diye soruyor Liam. "Onları tedavi etmeye çalışmana izin vermesi gerektiğini mi göstermek istiyorsun? Neden bunu denemeleri için onlara biraz zaman tanımıyorsun?"

"Luc diğerleri gibi değil... değildi!" diye ısrar ediyor Mia. "Bir şey yaptı o... biz küçükken... zihninin içinde kaybolup dururdu. Bir nevi orada yaşırdı işte. Kırmızı eğitimini ilk aldığı anda onların kendisini kontrol etmelerini engellemişti. Thurmond'a geldiğinde Sam'e, bunu nasıl atlattığını... nasıl anılarına sığındığını anlatmış. Öyle değil mi, Sam?"

Başım la onaylıyorum.

"İnsanlar zihinlerinin içine çekilip, kendilerini oraya kilitleyerek çok uzağa gidebilirler mi?" diye soruyor Mia Ruby'ye. "O hâlâ orada. Orada olduğunu biliyorum, sadece yardıma, daha çok zamana ihtiyacı var. Lütfen onu almalarına izin verme, lütfen. Bir yolunu bulmuştuk, onu yukarıya çekiyorduk ve işe yaramaya başlamıştı... işe yarayacaktı."

Yanağımı önümdeki koltuğun sırtına dayıyorum. "Bunu

bilmiyoruz.”

“Sen bilmiyorsun,” diye karşı çıkıyor Mia. “Ama ben biliyorum! Lucas içeride ama onu geri götürürlerse içinde kalan her şeyi paramparça edecekler!”

“Bak, üzgünüm ama...” diye söze başlıyor Liam.

“Hayır, değilsin!” diye tersleniyor Mia. “Üzgün falan değilsin; o yüzden üzgün taklidi yapmayı bırak, lütfen! Bunun nasıl bir his olduğuna dair hiçbir fikrin yok! Senin için değerli olan bütün insanlar güvende ama o, benim bu hayattaki tek ailem!”

Mia anlamasa da ben hissedebiliyorum; bu konuşmanın ardından arabaya çöken ölüm sessizliği kalorifer deliklerinden tıslayarak esen sıcak havayla daha da belirginleşiyor. Liam’ın ileri geri oynattığı çenesi oldukça gergin görünüyor. Mola yerine doğru bakarken gözlerini ha bire kırıştırıyor. Charlie, arkaya uzanıp Mia’yı boğmak istercesine bakıyor; gözleri öfkeyle parıldarken ağzını açıyor ama ondan önce başka biri konuşuyor.

“En azından başladığı şeyi bitirmeyi borçluyuz ona.”

Vida ve Charlie, kaşlarını kaldırıp birbirlerine bakarak kendi pencerelerine dönüyorlar ama Ruby, bakışlarını Liam’dan ayırmıyor; oğlan sonunda derin derin iç geçiriyor. Ruby sadece bu eli kazanmakla kalmadı aynı zamanda masadaki bütün kartları da silip süpürdü. Charlie’nin ayrılmak istemediklerini söylemesi dışında bu gruptaki dinamiği tam olarak anladığımı sanmıyorum; Liam’ı bunu yapmaya ikna etmek neden bu kadar önemli ki?

Liam öne eğilip alnını direksiyona yaslıyor. Ruby elini uza-

tıp onun ensesini okşuyor. Başka hiçbir şeyi anlamadıysam bile bahsettikleri kişinin Lucas olmadığını ve Mia'nın, Liam konusunda yanıldığını biliyorum. Çünkü onun nasıl hissettiğini içimizde en iyi Liam anlıyor gibi görünüyor.

"Ruby, kontrol için ne zaman dönmen gerekiyor?" diye soruyorum.

"Hükûmet vekili genellikle sabahları geliyor," diye itiraf ediyor Ruby. "Orada olduğumdan emin olmak için rastgele bir vakit seçiyorlar ama genellikle sekiz civarı oluyor bu."

"Elektronik bir izleme cihazı yerine," diyor Liam, "verdiğimiz taviz de buydu işte."

Bunu duymak ürpermeme sebep oluyor.

"Ama çıkmadan önce babamla konuştum," diye bilgi veriyor Ruby. "Ve onları en azından öğlene kadar oyalayabileceğini söyledi."

"Nasıl?" diye ısrar ediyor Chubs.

"Güvenlik meseleleriyle ilgili olarak onlarla özel olarak konuşabilmek için beni evden gönderdiğini söyleyecek," diye açıklıyor. Ailesinin, Ruby gittiği için dehşete kapıldığına eminim ama daha önce kampa alınmasına izin verdikleri için duydukları suçluluk yüzünden şu an her şeyi yapmaya hazır olduklarını tahmin ediyorum.

"İyi," diyor Liam iç geçirerek. "Ama oraya ulaşmamız, fazladan bir gün daha alacak gibi görünürse geri döneceğimize söz ver. Bana söz ver."

Mia yeniden geriliyor ve ona, Lucas yerine Ruby'yi seçtiği için bencil olduğunu söyleyecek gibi görünüyor ama onun bileğini sıkıp kafamı sert bir şekilde iki yana sallıyorum.

Ruby bunu kabullenmek niyetinde gibi görünmediği sırada Liam, "O, böyle olmasını isterdi," diye ekliyor.

Sonunda Ruby başıyla onaylıyor.

Charlie ellerini havaya kaldırıyor, ardından da arkasına yaslanıp kollarını göğsünde kavuşturuyor. Vida, şefkatli bir şekilde onun dizine vuruyor ve Ruby'yle Liam önlerine döndüğünde de oğlanın yanağına şaşırtıcı derecede tatlı, küçük bir öpücük konduruyor. Onları izlerken yakalanınca âdeta yanaklarını kızarıyor.

Karar verildi.

Lucas'ı bulmaya gidiyoruz.

Göğüs kafesimde yükselen o küçük çılgılığı hissedince şaşıyorum; öylesine şişip balon gibi oluyor ki neredeyse di-kişlerimin patlayacağını sanıyorum. Bunu istemiyorum... istiyorum ama istemiyorum. Lucas'ı kurtarıken Ruby'ye bir şey olursa sevdiklerimden birini kurtarmak isterken diğerini kaybetmiş olacağım; oysa hiç yedeğim yok, tek bir insanı bile kaybedecek lüksüm yok. Kalbimin bütün anahtarlarını sevdiklerime dağıttım ve onlardan birini -ya da Tanrı korusun ama ikisini birden- kaybedersem kalbim sonsuza dek kilitli kalacak.

Telefon titreşiyor. Ruby kafasını eğiyor, sonra tekrar Liam'a bakıyor.

Liam doğrulup arabanın gösterge panelindeki küçük ekrana uzanarak bir menüye tıklıyor. "Pekâlâ, tatlım, adresi oku bakalım. Sonra da bölge sınırını fark edilmeden nasıl geçebileceğimizi sor Nico'ya."

Mia, yerinden sıçrayıp havayı yumruklayacakmış gibi

görünüyor; hatta Vida bunu gerçekten de yapıyor. Ama ben ellerimle Mia'yı oturduğu yere çiviliyorum. Henüz kutlama yapamayız; zihnimde neden yapamayacağımıza dair bir sürü sebep dönüp duruyor. Oraya vardığımızda Lucas çoktan gitmiş olabilir. Ya kurtarılamayacak kadar uzaklaşmış ya da güvenli yerden çıkarılıp başka bir yere götürülmüş olabilir. Bu kelimeyi düşünürken bile zihnimde bir tıslama sesi duyuluyor. *Tesis.*

Daha önce götürüldüğü yer mi acaba?

Dudağımın iç tarafını, koparıp kanatacak kadar sert bir biçimde ısıyorum.

Henüz güvende değiliz. Bütün bunlar bittiğinde geri dönebileceğimiz güvenli bir evimiz yok. Artık hayatımız böyle olacak. Arabalarda, sürekli kaçıp kovalayarak, tahminler yürüterek, savaşılarak, umut ederek...

Ruby'nin nihayet cesaretini toplamış olmasına çok seviniyorum ama keşke bir parçasını da bana verebilse. Rollerini değiştirmiş olmamız, artık benim gölge olmam ne tuhaf. Belki de bu bir sorun değildir. Belki de benim birazcık dinlenmem gerekiyordur.

Hayır, bu bir sorun.

Ruby, Nico'nun bölge sınırlarını nasıl geçeceğimizle ilgili gönderdiği talimatların bazılarını okurken Liam tekrar otobana çıkıyor; ayrıca Nico, trafiği ve barikatları da hesaba katarak aşağı yukarı kaç gibi oraya varacağımızı da söylüyor.

Ruby uzanıp radyoyu açıyor ve kalp kırıklığı ve öfke hakkında konuşup duran bir adamın sızlanan sesi paraziti kesene dek kanalları karıştırıyor. Bir yandan Liam'ın, Ruby'nin avu-

cunun içini öptüğünü ve sonra da parmaklarını onunkilere geçirerek elini tuttuğunu gördüğüm için adamın söylediklerine anlam vermekte zorlanıyorum.

“Peki,” diyor Ruby. “Birkaç saatimiz var. En baştan anlat bakalım. Thurmond’dan ayrıldıktan sonra ne oldu? Belki ona yardım etmek için bir ipucu buluruz...”

Gözyaşları boğazımı yakınca yine hıçkırıklara boğuluyorum, bu yüzden de şaşkın Mia olanları açıklamak durumunda kalıyor.

Ruby gücünü bulmuş; biriyle göz göze gelmekten bile korkmasına sebep olan kozasından kurtulmuş.

Bunu ben de yapabilirim, diye düşünüyorum. *Ben de yapabilirim, onun için.* Ruby’nin hayatını riske atmasına izin vermem, özellikle de hâlihazırda bu kadar çok şeyi feda etmişken. Bomboş kalbim kararlılıkla dolmaya başlıyor.

Lucas’ı kurtarmak için hayatını tehlikeye atacak biri varsa o kişi ben olmalıyım.

İşte güvenli yer tam karşımızda duruyor ama bir yanımla onu böyle sıradan bir evde tuttuklarına inanasım gelmiyor. Bunun, içinde bulunduğumuz durumun korkunçluğunun bir göstergesi olduğunu düşünüyorum; yeteneklerini kontrol altında tutmak için bir hapisane ya da depo gibi bir yere götürmemişler. Bu ev, dışarıdan bakıldığında, kasabadaki herhangi bir eve benziyor; beyaz çerçeveleri, mavi boyası ve verandadaki sallanan koltuğuyla 4 Temmuz’u kutlayan bir

Amerikalıya aitmiş gibi görünüyor. Ve ben buna acayip içerliyorum; çünkü bunun nasıl bir maske olduğunu, bu evin o tatlı yüzünün ardında neler sakladığını biliyorum. Bir defasında Lucas'ın bize anlattığı bir hikâyeyi hatırlıyorum; hikâyede bir cadı, evini şekerleme ve tatlılarla süsleyip çocukları cezbederek onları yemeye çalışıyordu.

İki sokak arkaya park edip, haczedilmiş evlerin ve bakımsız bahçelerinin arasından ilerleyerek sokağın ve ulaşmak istediğimiz evin tam karşısına geliyoruz. Vida, yanına geldiğimiz evin boş olup olmadığını kontrol etmek için sürünerek ilerlemeden önce bizi yönlendirip olduğumuz yerde beklemeye zorluyor. Güvenli yeri, sokağın karşısındaki bu evden birilerinin izleyip izlemediğinden emin olmak istiyor. Onun ardından oğlanlar gidiyor, sonra Ruby, en sonunda da Mia ve ben. Evin önündeki tuğla duvarın arkasına saklanarak diğerleri gibi çömeliyoruz ve aşağıdan ilerliyoruz.

"Tamam," diyor Vida kısık sesle. Silahın şarjörünü deneyimli bir biçimde, rahatlıkla kontrol ediyor ve bunun üzerinde çok fazla düşünürsem sinirim bozuluyor. "Liam, Charlie ve ben hızlıca civar sokakları ve evleri yoklayacağız..."

"Ben de gelmek istiyorum," diye araya giriyor Mia.

Vida'nın bu öneriye kahkahalarla güleceğini düşünürsem çok yanılmış olurum. Mia'yı değerlendirmek için bir an düşünüyor gibi görünüyor. "Sen benimlesin o hâlde. Ama dediğim her şeye uyacaksın, anlaşıldı mı?"

Mia hevesli bir şekilde başıyla onaylıyor; ben de buna itiraz edip onu yanımda tutmak, onunla birlikte evi gözlemek istesem de onun kanatlarını kırmaya gönlüm el vermiyor.

Mia, çok az uyumasına rağmen enerji dolu ve Vida'nın ondan yapmasını isteyeceği her şeye atılmaya hazır görünüyor.

"Peki, Mia ve ben saat dokuz yönünde ilerleyeceğiz, siz de üç yönüne gidin," diyor oğlanlara, sonra da bana ve Ruby'ye anlamlı bir bakış atıp, "Siz de biz dönene kadar kışınızı buradan ayırayım demeyin," diye ekliyor.

"Ben içeri girmek istiyorum," diyorum ona. "Onu ben almak istiyorum."

"Her şey sırayla yahu," diyor Vida. "Seni içeri sokarız, onda sorun yok ama önce tehlikeyi değerlendirmemiz gerek."

Tehlikeyi değerlendirmek. Ruby'nin kot pantolonunun belindeki tabancayı görünce Thurmond'dan çıktığından beri, onun yaşamının tehlikeyi değerlendirmekten ibaret olduğunu fark ediyorum. Ona o geceyi, bütün o yeni yara izlerini sormak, onun acısını içimde hissetmek istiyorum; onu götürüp tekrar hayatıma soktukları ana kadar geçen o amansız günlerde olanların hepsini öğrenmek istiyorum.

Birazcık gevşeyip yere daha sağlam bir şekilde yerleşiyorum. Zihnimdeki düşünceler öylesine hızla uçuşuyorlar ki onları ayırt edemiyorum. Her ne kadar uçarak ileri atılıp Ruby'yi daha korunaklı bir yere götürmek istesem de bu çocukların kurdukları sisteme güveniyorum. Zaten Lucas'ı kaybetmekle işleri yeterince berbat ettim. Bir yanlış daha yapamam. Bekleyeceğim.

Şimdilik.

Liam emekleyerek yanından geçerken Ruby elinden tutup onu kendine çekiyor ve bir öpücük alıveriyor. Bu, çocuğun yüzündeki gerginliğin bir kısmını yok etse de tamamen sil-

miyor.

“Dikkatli ol,” diye fısıldıyor Ruby.

“Kim? Ben mi?” Liam’ın yüzünde beliren gülücükle kalbim beklenmedik bir şekilde hop ediyor. Lucas kadar olmasa da Liam, Bay Orfeo’nun deyimiyle ‘göze hitap eden’ erkeklerden. Diğerlerinin tanıdığı Liam’ın, sırtını duvara dayayan o soğuk ve korumacı çocuk değil de; ısıltılı gözleri, muzip tebessümü olan bu genç olduğundan şüpheleniyorum.

Diğerlerinin gitmesinin üzerinden bir dakika bile geçmeden Ruby bana dönüp yumuşak bir şekilde, “Arabada olanlar için üzgünüm. Aslında o da yardım etmek istiyor... Kırmızılara olanlar onu mahvediyor. Sadece... korkusuyla savaşmaya çalışıyor,” diyor.

“Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum.” Bunları âdeta fısıldayarak söylesem de o beni duyuyor. Başıyla onaylayıp güvenli yeri izlemeye koyuluyor tekrar. İlk tepkisinin, *Sen mi?* olmaması ya da şaşırmış gibi bile görünmemesi beni anında rahatlatıyor ve içimdeki boşluğu dolduruyor. Sonunda yine nefes alabileceğimi hissediyorum.

“Bizi en çok zehirleyen şey, kampta geçirdiğimiz zaman değildi,” diyor yavaşça. “Kampların dışındaki dünyadan korkmamız için bizi kandırmalarıydı.”

“Gördüğüm kadarıyla dünya gerçekten de boktan bir yer,” diyerek karşı çıkıyorum.

“Hem öyle hem de değil ama aslında her zaman böyleydi. Yani bütün bunlardan önce de. Sadece bizler, bir rutine şartlandırıldık; o yüzden de onun dışındaki her şey çok bunaltıcı geliyor.” Ruby, ağırlığını alçılı ayağından alıp diğerine veriyor.

yor. "Thurmond'dan çıktığımda bizimkilerin yanında olma-ya bile dayanamıyordum: Liam, Chubs -pardon, Charlie- ve arkadaşımız Zu. Onların ilgilerine ya da bana dokunmalarına falan tahammül edemiyordum."

"Artık öyle bir sorun kalmamış," diye belirtiyorum.

Hafiften gülümseyip, *'Bunun için beni suçlayabilir misin?'* dercesine omuz silkiyor. "Bunun sebebi, yapabildiğim şey-den duyduğum korkuydu ama şimdi düşününce bunun bir kontrol meselesi olduğunu anlıyorum. Yeteneklerimi kontrol edemiyordum, dünyanın bana olan tutumunu kontrol edemiyordum, değer verdiğim insanları kaybedip kaybetmemeyi bile kontrol edemiyordum. Mesele şu ki hayatta hepimizin asla kontrol edemeyeceği bir sürü şey var. İçinde bulunduğun belirsizliğin, sana normal gelmesine izin vermen gerek. Ve bu da zaman alıyor. Kendini hırpalamadan bu zamanı kendine tanımalısın."

"Zamanım yok," diye hatırlatıyorum ona.

"Zamanın olacak ama ne demek istediğini anlıyorum." Ruby bana şöyle bir bakıyor. "Zor zamanlar geçirdiğimde, asla sağlam bir zemin bulamayacağımı düşündüğümde bana yardımcı olan tek şey, kafamın içinde birbirini kovalayan korkulardansa etrafımdaki insanlara odaklanmak oldu. Kendimi korumak için güç bulamayacaksam bile onlar için bulacak: tıpkı senin, beni ve kulübemizdeki bütün kızları koruduğun gibi ben de onları koruyacaktım."

O Sam'i artık hatırlayamıyorum bile.

"Birbirimize dokunmamıza ya da birbirimizle konuşmamıza izin vermemelerinin asıl sebebi neydi biliyor musun?"

Çünkü bu, bizi güçlendiriyor. Seni seven insanlar varsa korktuğunda sırtını onlara dayayabilirsin."

Uzanıp elimi tuttuktan sonra biraz bekliyor ve kafamı kaldırıp ona baktığımda, "Yalnızmışsın gibi gelebilir ama biz artık senin yanındayız. Her zaman da yanında olacağız. Bundan emin olabilirsin," diyor.

Bu sözler âdeta içimi oyuyor; şu an burada olması, sistemde ismimi aratması, ben onu çağırmadan gelmiş olması zaten bunun bir kanıtı, değil mi? Son birkaç haftadır kalbime çöken ağırlık bir anda kalkıyor ve onun yerine bambaşka bir his doluyor. "Ruby—"

Bir motor sesi sözümü yarıda kesiyor ve Ruby'nin dikkati bir anda etrafımızdaki dünyaya kayıyor. Bana eğilmemi işaret ediyor ve –alçısına aldırmadan– duvarın, evin garajına giden araç yoluyla birleşen köşesine doğru sürünüyor.

Gözlerimi yolun aşağısından gelen beyaz minibüsten ayırmadan olabildiğince eğilerek ilerlemeye çalışıyorum; frenleri tiz bir ses çıkaran araç, güvenli yerin hemen dışında duruyor. Bir anlık sessizlikten sonra evin ön kapısı açılıyor ve yaşlı bir asker verandaya çıkıp basamakları iniyor. Milis Kuvvetleri üniformasındaki kırıksıklıklardan askerin ne kadar sık bu kıyafetle uyumak zorunda kaldığı anlaşılıyor ve elleri titreyip duruyor. Minibüse doğru gelirken tedirgin gibi görünüyor; silahını çekince içimdeki panik duygusu ateşleniyor.

Eski püskü, siyah kıyafetler giymiş iki adam minibüsten inip kapıları kapatıyorlar. Siyah camların gizlediği sürücü direksiyonda kalıyor.

Üniformalarının renklerine rağmen bu adamlar PÖK aske-

ri değiller ve BM'den de değiller; peki o zaman kim bunlar? Sağlık görevlileri mi?

Ruby'nin yüzüne kazınan öfkeyi görünce bu masum, pembe tahminim ezilip yok oluyor. Ruby, onları tanıyor... ya da en azından onların kim olduklarını biliyor.

"Geç kaldınız, Tanrı aşkına, saatlerdir bekliyoruz."

Siyahlı adamlardan biri, "Trafik," diyor ruhsuz bir tavırla. "Çok boktan. Nerede?"

"Önce istediğim şeyi verin... Sizi içeri almadan önce saymalıyım."

İlk konuşan, dağınık saçlı adam, bariz bir sabırsızlıkla gerilmiş bir hâlde elindeki küçük, spor çantayı askerin göğsüne itiyor. Diğer elinde sallanan şeye dikkatle bakıyorum. Bu, plastik bir maskeye benziyor ama üstünde zincirler ve kelepçeler de var.

Beşinci Seviye dizginler. Bu kelimeler zihnimin içini kan kırmızıya boyuyor.

Bu dizginleri tanıyorum.

Onları Thurmond'da görmüştüm.

Kırmızılar, ortadan kaybolmadan aylar önce çamurun içinde bunlarla dolanırlardı.

"Sağlık görevlisi elinden geleni yaptı. Umarım cesedi nakletmek için yanınıza buz almışsınızdır," diyor asker spor çantanın fermuarını açıp içini karıştırırken.

Ceset.

Bay Orfeo bir defasında bana, uzak yıldızlardan gelen ışığın bize ulaşmak için yıllar, yıllar boyunca seyahat ettiğini ve

o kadar çok zaman geçtiği için de bazılarının artık parlamıyor bile olabileceğini anlatmıştı. Bazı türdeki yıldızların öldüğünde yanarak kendi kütle çekimleriyle içe çöktüklerini, çekirdeklerine doğru küçüldüklerini ve sonra da göz kamaştırıcı bir süpernova hâlinde patladıklarını söylemişti. Ve bütün bu enerji, yıldız tozu gittikten sonra geriye kalan şey de her şeyi emen bir boşluktan başka bir şey değildi.

Bu hissi biliyorum. Şu an onun içindeyim; kalbimi sıkıştıran sancı dayanılmaz. Ama dünya tepeme çökmüş gibi hissetsem de öfkemin gücüyle duvarın üzerinden atlıyorum. Verandadaki adamlar beni fark edip silahlarına uzandıklarında nemli ve boş sokağın yarısını geçmiş durumdayım.

Umurumda bile değil.

Ne anlamı vardı ki? Yeri yarıp o yarıktan içeri düşene kadar çılgık atarak toprağı yumruklamak istiyorum. Lucas git-yitse artık bana ne olacağını umursamıyorum.

Mia'nın kimsesi kalmayacak.

Bu düşünceyle duraksayıp neredeyse kaskatı kesiliyorum ama artık geri dönüp kaçamayacağım bir noktadayım. Arkamdan kurşunlar yağarken bile durmuyorum ve askerle siyahlı adamlardan biri, hayatımda hiç görmediğim kadar çok kan akan yaralarını tutarak yere düşüyorlar. Araba çalışıyor ve acı bir feryat kopararak uzaklaşıyor. Onun peşinden daha çok silah sesi geliyor sokaktan.

Bir gün bunu, arkadaşımın iki adamı hiç düşünmeksizin ölüne gönderdiğini düşüneceğim ama o gün, bugün değil.

"Neler oluyor lan..." diye hırlıyor son adam ve silahıyla kafama nişan alıyor. Umurumda değil, bana ne yapacağı

umurumda bile değil; bundan daha kötü hiçbir şey olamaz. Parmaklarım pençe gibi kıvrılmış bir şekilde elimi uzattığımı görüyorum. *Seni paramparça edeceğim, umurumda değil, umurumda değil, artık hiçbir şey umurumda değil, diye düşünüyorum.*

Adam bir anda rüzgâra yakalanmış bir uçurtma gibi dikişip kaskatı kesiliyor. Dönünce Ruby'nin hemen arkamda olduğunu görüyorum; alıp verdiği nefeslerle göğsü inip kalkıyor, yüzü kıpkırmızı olmuş, soğuk bir ifadeyle adamın yüzüne odaklanmış. Sanki onun içindeki bir kapakçığı açıyor ve adamın yüzünden kanı çekilince ifadesiz, pelte gibi bir et parçası kalıyor geriye.

Ruby kafasını yana eğiyor. Küçük bir hareket bu. Minicik. Ama adam sokağın öteki ucundaki gün batımına doğru uçarken silahı da bir patırtıyla verandaya düşüyor.

"Olduğunuz yerde kalın!"

Tel kapının arkasında, tüfeklerini üzerimize doğrultmuş üç asker var. Böcek misali simsiyah ve kocaman açılmış gözleriyle bize bakıyorlar. İçlerinden biri el değiştirmiş spor çantaya bir göz atma cesaretini gösteriyor ve bir yığın yeşil banknotun ayaklarımın dibinde toplanan kan gölüne saçılmış olduğunu görüyor.

Burada, dünyada var olabileceğini düşündüğümünden bile çok daha fazla para var ve bu, sadece benim gözümde değil Ruby'nin gözünde de her şeyi çok daha lanetli bir hâle getiriyor.

Ruby'yi yıllardır tanıyor olmama rağmen ondan bir defa bile korkmamıştım. Ama şimdi korkmam gerektiğini, dostum

olmasa benim de o adamın peşinden, ciğerlerim patlarcasına büyük bir hızla koşmam gerektiğini anlıyorum.

Daha önce yeteneklerini kontrol edemiyor olsa da artık ediyor. Tek bir bakışıyla askerlerin üçü birden aynı anda geri adım atıyorlar, ellerindeki silahları yere bırakıyorlar ve sonra geri çekilip sırtlarını koridorun duvarına dayıyorlar.

Birileri arkamızdan bize sesleniyor.

"Ruby! Ruby!"

"Sam!"

Doğruca içeriye dalarken şu an yanımda sadece o olduğu için Tanrı'ya şükrediyorum. Ruby, Vida'ya dönüp, "Onu dışarıda tut!" diyor.

"Sam!" Mia'nın bağırıldığını duyuyorum yine.

Ceset.

Ceset.

Ceset.

Mia bunu görmemeli; öylesine hıçkırıklara boğuluyorum ki gözümün önündeki her şey rengârenk ve ıslıl ıslıl lekelerle kaplanıyor; odalar arasında ona seslenerek dolanıyorum; bana yanıt veremeyeceğini bilsem de adını haykırıyorum.

Mutfak, boş serum torbalarıyla dolu. İncecik, gri stantta-ki serum torbasından çıkan hortum ahşap masada yatan Lucas'ın bedenine uzanıyor hâlâ. Kapı girişinde durduğumda aklıma gelen, diğerlerini bastırarak zihnimde yükselen ilk düşünce, bunun Orfeoların mutfağında yüzlerce defa yemek yediğimiz masaya ne kadar çok benzediği oluyor.

"Sam," diyor Ruby arkamdan, "benim bakmamı..."

Benim bakımanı ister misin? Ölüp ölmediğini kesin olarak sana söylemeni ister misin?

Bunun için ona minnettarım, gerçekten ama bunu ben yapmalıyım. Bunun için yeterince güçlü olabilir, ayaklarımın yere sağlam basmasını sağlayabilir, gözlerimdeki yaşları silebilirim. Başka kimsenin ona dokunmasını istemiyorum.

Koridordan Liam'ın sesi geliyor, onu verandadaki sert ayak sesleri takip ediyor.

"Buradayız," diye sesleniyor Ruby. "Biz... iyiyiz."

Ben iyi değilim.

Lucas masada o kadar hareketsiz yatıyor ki... Normalde capcanlı olan teni de hastalıklı bir kül rengine dönmüş. Uza-
yan siyah saçları alnına dökülmüş ve tam uzanıp bunları geriye atmak üzereyken kendimi tutuyorum. Kesin... emin olmam gerek ama bunu yapamıyorum...

Ceset.

Yanağındaki bir kirpiği üfler gibi dokunuyorum ona; çabucak ve hafifçe. Teni hâlâ sıcak.

İçeride bir yerler hâlâ yanıyor.

Başımı öne eğiyorum ve tam kendimi bırakıp gözlerimi kapatarak çığlık atmak üzereyken göğüs kafesinin belli belirsiz de olsa yükseldiğini görüyorum. Hiç kıpırdamadan, bu anı bozmaktan delicesine korkarak nefesimi tutuyorum ama işte yine oluyor. Oluyor.

Nefes alıyor.

Soluğum kesiliyor, bir kahkaha, bir hıçkırık boğazıma takılıyor; âdeta bu üçü birbirine karışıyor. Kafamı kaldırdığımda

Charlie'nin mutfağa dalıp Lucas'ın nabzına bakmak için bileğini tuttuğunu görüyorum.

Onu, böyle zayıf, böyle cansız görmelerine engel olmak için üzerini örtmek istiyorum; bu, benim yaşam enerjisiyle dolu, yazın ilk sabahı kadar neşeli Lucas'ım değil. Liam, tıpkı benim kadar yaralı görünüyor. Ruby gözlerini kapatıyor. Ve gözlerini tekrar araladığında bakışlarındaki rahatlamayı görüyorum. Üçümüz de kendi yöntemlerimizle Lucas'ın hayatıta olduğunu doğruluyoruz.

"Lucas?" Mia'nın korku dolu sesi üzerimdeki nefes kesici rahatlamayı bölüyor. Herkes hareketleniyor. Mia, Ruby ve Liam'ın yanından hızla geçip abisinin öteki elini tutarken Vida'nın parlak saçları gözüme takılıyor.

"Evi gezip kamera görüntülerini toplamamız lazım," diyor Liam. "Burada olduğumuzu bilmemeliler."

"Dışarıdaki kameralar zaten kapalı olduğu için orası dert değil," diyor Vida. "Dizlerine kadar bir boka batmışlar herhâlde. O yüzden risk almak istememiş olabilirler."

Bir anlaşma... Lucas'ı kapkaççılara satmak için gizli bir anlaşma yapmışlar.

"Askerleri ben hallederim şey için..." Ruby, "Cesetlerle ilgilenmeleri için," demeden önce duruyor. Tanrım, ona koydukları bütün kuralları benim için çiğnedi, bir de üstüne askerleri öldürdü.

"Merak etme," diyor Ruby yüzümdeki dehşet ifadesini görünce. "İcabına bakarız. Onlara bunu açıklayabilecekleri bir hikâye vereceğim. Chubs, onu taşıyabilir miyiz?"

Çocuk alnını ovuşturuyor. "Evet ama o..."

"Bana uyar," diyor Vida Liam'a bakarak. "Siz bacaklarınızdan tutun, dışarıya taşıyalım. Biriniz de benim için şu tüfeklerden bir tane kapabilir mi? Cate benimkini aldı da."

"Neden acaba?" diye homurdanıyor Chubs stanttaki serum torbasını çözüp geçici olarak Lucas'ın gömleğinin kenarına sıkıştırırken. Sonra da dönüp tezgâhtan, üzerinde beyaz bir haç olan kırmızı çantayı alıyor ve içine bir göz atıyor. "Oo! Kan pıhtılaştırıcı!"

"Chubs!" diye homurdanıyor Liam, Lucas'ı kaldırmaya çalışırken. "Odaklan hadi!"

"Tamam, evet, pardon."

Askerler gitmiş. Cesetler de... Güneşle ısınmış bir yağmur birikintisine benzeyen kan gölünün arasında ilerliyoruz; koşudan daha yavaş ama yürüyüşten de daha hızlı bir tempoyla ilerleyişimizin her bir saniyesi bana ızdırap veriyor. Bunun sebebi sadece sakat bacağım değil, aynı zamanda Lucas'ın herkesin görebileceği şekilde dışarıda olması. Şu an hepimiz, hareket eden hedef tahtalarıyız.

Sonunda arabaya vardığımızda, "Arkaya geçin," diyor Liam Mia'yla bana. "Onu orta koltuğa yatıracağız."

Bu kadar zayıflamış olmasaydı Lucas'ın oraya sığmasının imkânı olmazdı ama sığıyor ve bizim de zamanımız daralıyor. O belli belirsiz nefes alışverişlerini izlemek için gözümü bir an olsun üzerinden ayırmıyorum. Liam, Ruby'nin ön koltuğa binmesine yardımcı olup sürücü koltuğuna geçerken araba sallanıyor. Hızla oradan uzaklaşmak için kemerlerimizi bağlamamızı bile beklemiyor. Mia yanıma doğru savruluyor, ben de her ikimizi de dik tutmak için büyük bir güç harcıyorum.

“Planımın içine sığmanız çok iyi oldu doğrusu,” diyor Vida uzanıp Ruby’nin omzuna vururken. “Orada ne halt döndüğü konusunda bizleri de aydınlatmak ister misin?”

Ben. Buna ben sebep oldum. O cesur, aptal ve pervasız hâliyle eski Sam geri geldi. Ruby haklıydı. Bunu kendim için yapamasam bile onun için yapabilirdim.

“Planlar değişti,” diyor Ruby bana bakarken. Kalbim hâlâ öyle kuvvetli gümbürdüyor ki nabzımın yankısını dişlerimde hissettiğime eminim. Gerçekten onu kurtardık mı? Gerçekten işe yaradı mı?

“O adamlar kimdi? Minibüstekiler?” diye soruyor Mia. “Orada ne yapıyorlardı?”

Kimse bu soruya yanıt vermek istemiyor gibi göründüğünden ben bir tahmin yürütüyorum. “Kapkaççılar mı?”

“Öyle görünüyor,” diyor Ruby acı bir ifadeyle. “Ucube pazarıyla ilgili haberler sürekli basında yer aldı. Nasıl bir altın madeni bulduklarını fark etmiş olmalılar. Lucas’ın başına ne geldiğiyle ilgili bir rapor bile hazırladıklarına eminim.”

Liam kafasını iki yana sallayarak bir elini saçlarının arasından geçiriyor. “Lanet olasıca bir salgına dönüşüyor bu.”

“Boşuna nefes tüketiyorsunuz,” diyor Vida. “Minibüsün plakasını alan oldu mu?”

“Vi’nin grubu, kapkaççılarla ilgili bir strateji geliştirmeye çalışıyor,” diye açıklıyor Ruby. “Yeşiller, eski takipçi ağlarının bütün dijital kopyalarının izini sürüyor. Kapkaççılar, maalesef bunlar üzerinden çalışıyorlar. Teklifçilere ulaşan geniş bir uluslararası ağ var gibi görünüyor.”

“Yani çocukları yurt dışına mı kaçırıyorlar?” diye soruyor

Mia ama asıl sormak istediği şeyi yüzünden okuyabiliyorum:
Bizi de kaçırabilirler mi?

“Evet ve çocuklar bir kez ülke dışına çıktılar mı her şey için çok geç oluyor,” diyor Vida. “Ve tabii ki de onları incelemek ya da kullanmak için satın alan ülkelerin yarısı barış güçleriyle bağlantılı olunca kaçırılan çocukları geri almak birincil öncelik olmuyor.”

Aracın içi yine sessizleşiyor.

Bu defa bunu düşünmeyeceğim. Onun için gelmemiş olsaydık Lucas’ın başına gelecekleri kafamda canlandırmaya-
cağım. Şu an en önemli şey, onun güvende olması. Onu o aslanların ininden kurtarmış olmam.

“Ne olduğunu biliyorsanız bana bir şey açıklamanızı isteyeceğim,” diyor Ruby. “Evdeyken zihninde bir şey gördüm... Sizi ümitlendirmek istemem ama...”

“Neydi o?” diye soruyor Mia.

“Zihni... Herkesin zihni bana biraz farklı görünür ama onunki katman katmandı. En üstte bulacağımı tahmin ettiğim anılar vardı. Eğitimi, Thurmond falan gibi. Ama bir şey... bir görüntü vardı. Bir ağaç. Kır çiçekleriyle çevrili bir ağaç ev. Orada da bir şey... canavar gibi bir şey vardı.”

Lucas, kötü kalpli canavarların başrolde olduğu bir sürü hikâye yazmıştı. Nefes almaya, hatta kımıldamaya bile korkuyorum. İçimde büyüyen umutla patlayıvermek üzereyim. Mia... Mia başından beri haklı mıydı yani?

“Nasıl görüldüğünü hatırlıyor musun?” diye soruyorum.

Charlie ve Vida, meraklı bir şekilde Ruby’ye dönüyorlar; bu sırada Ruby de, “İki ayağı üzerindeydi... Çok kıllıydı ve

kafasının iki yanında böyle boynuzları vardı..." diyor ve ellerini kulaklarının iki yanına koyup parmaklarını kıvrarak boynuzların nasıl olduğunu gösteriyor. "Ayrıca tazıninkine benzer bir burnu vardı."

Kalbimin yerinden çıkmasına engel olmak istercesine elimi göğsüme bastırıyorum. Hangi canavardan bahsettiğini biliyorum.

"Eskilerden biri o," diyor Mia hemencecik. "Ama ben pek hatırlamıyorum. Sen?"

Minicik, sessiz bir kahkaha koparıyorum. Mükemmel bir hafızaya sahibim ama sadece Yeşil olduğumdan beri bu böyle. Anılarım, mükemmel bir şekilde kutulara istiflenmiş, dilediğim zaman hatırlanmayı bekliyorlar; ama sadece yeteneğimin ortaya çıktığı zamana kadar uzanıyorlar. Ve bu da Orfeolar taşındıktan sonraki döneme denk geliyor. Lucas bu hikâyeyi anlattıktan sonraya...

"Diğerlerinden çok farklı olduğu için bu görüntüyü takip etmeye çalıştım ama oraya geçmeye çalıştığımda beni hafızasının o kısmından attı." Ruby kaşlarını kaldırıyor. "Bu, pek sık olan bir şey değil. Hatta hiç olmaz. Orası neresi bilmiyorum ama kilitlemiş ve Lucas, kalan son gücüyle orayı koruyor."

Mia'yla birbirimize bakıyoruz. Yüzünden geçen zafer ifadesini, saklamak için gözlerini kapadığı yaşları görüyorum.

"Eskiden... eskiden oynadığımız, onların arka bahçelerindeki ağaç ev orası," diyorum ve Greenwood'u böyle basit kelimelere sığdırmak zorunda kalmak âdeta canımı yakıyor. "Küçükken Lucas bize canlandıracağımız hikâyeler uydururdu."

"Dün azıcık da olsa bir tepki vermişti," diyor Mia güçlükle yutkunarak. "Ona bir hikâye anlatmıştım."

"Ama özellikle o hikâyeyi hatırlamıyor musunuz?"

"Ne düşünüyorsun, sevgilim?" diye soruyor Liam tedirgin bir şekilde. Bakışları yeniden ona kayıyor. "Bu arada artık sizin eve doğru yollanmalıyız. Ama onunla birlikte gidersek de bu durumu açıklamakta epey zorlanacağımızdan eminim."

"Ne yani onu bir yerde başından atmak mı istiyorsun?" diyor Mia meydan okurcasına. "Yakanı öylece sıyracaksın yani?"

"Yakalanırsak ona karşı kullanılabilecek şeyler listesine bir yenisini daha eklememek için yırtıyorum ben!" diye patlıyor Liam da.

Mia'nın çenesi kasılıyor. "O zaman yakalanma sen de."

Buna yalnızca Vida gülüyor.

"Bunun iyi bir fikir olup olmadığından emin değilim ama sanırım işe yarayabilir. Hem de sadece onun için değil, diğer Kırmızılar için de," diyor Ruby yavaşça. "Eğitmenler, Kırmızıları eğitirken onların anılarını kesip duygulardan arındırarak, belirli görüntüleri, isimleri ve mekânları acı ve yoksunluk hisleriyle bağdaştırıyorlardı. Belki de her şey zihinlerinin içinde o kadar derinlerdedir ki emirlerle dolu ortamdan çıkarıldıklarında daha da geriye çekilmekten başka bir yol bulamıyorlardır."

Bu, Mia'yla ikimizin tahmin ettiği şeyin doğrulanması demek oluyor ve umudumun küçük bir kısmını daha benden uzaklaştırıyor.

"Hadi ya," diyor Vida nefes nefese. "Lanet olsun."

"O görüntü, yani canavar, içeriye giriş yolu gibi görünüyör," diyor Ruby. "Kilide uygun bir anahtar gibi. Güvenli olduğu için Lucas oraya çekildiyse oradan nasıl çıkacağını bilmiyor olabilir."

"O hikâyeyi tekrar duymanın onu zihninin ön kısmına çekeceğini mi düşünüyorsun? Yani böylece bastırıldığı diğer anılara ulaşabilir misin?" diyor tereddütle. "Lillian'la yaptığın gibi yani?"

Bir nevi zihinsel Truva atından bahsediyor gibi görünüyor; Lucas'ın zihninin içinde dolanabileceği yollar varmış gibi...

"Bir deneyebilir miyiz?" diye soruyor Ruby bize. "Ona Greenwood'dan bahseder misiniz? Ya da hatırladığınız bir hikâyeyi anlatabilir misiniz?"

Mia'yla bakışıyoruz. Bu, onun teorisi. Onun denemesini istiyorum.

"Selam, Luc," diye söze başlıyor. "O korkunç fırtına sırasında ağaçta mahsur kaldığımız günü hatırlıyor musun? Bütün bahçe bataklığa dönüşmüştü..."

Sözleri, sessizliğin içinde, batan bir gemiyle ve adada mahsur kalışımızla ilgili bir hikâye dokuyor. En az bir saat boyunca konuştuktan sonra boğazı kuruduğu için sesi inceliyor ve kafasını kaldırıp Ruby'ye bakıyor.

Ruby gözlerini açıyor. Bir süre sonra da kafasını iki yana sallıyor. "Bir şey olmadı. Dinliyor. Söylediğin şeyler ona ulaşıyor, orada burada cılız birkaç görüntü canlanıyor. Ama hiçbir, onların peşinden gidebilecek kadar uzun süre kalmıyor."

"Ne diyorsun yani?" diye soruyor Charlie.

Gittikçe uzaklaşıyor, çoktan gitmiş bile, ellerimizin arasından

kayıp gidiyor...

“O hikâyeyi duyması gerektiğini mi düşünüyorsun?” diye soruyorum sonunda. Bana bir peri masalını çağrıştırdığı için buna bel bağlamak istemiyorum. Uyuyan güzeli bir öpücükle uyandıracak olan doğru prensi beklemiyoruz da bir oğlanı kurtarmak için sihirli kelimelerden, fikirlerden ve görüntülerden oluşan doğru hikâyeye ihtiyaç duyuyoruz.

“Gerçekten hatırlamıyor musunuz?” diye soruyor. “Hatırlayabilecek başka kimse var mı peki?”

Demek her şey buna bağlı; erişemediğim tek bir anıya. Tabii ki öyle olacaktı.

“Annemle babam var ama onlar da öldüler,” diyor Mia. “Lucas hikâyelerini yazardı ama...”

Duruşumu dikleştiriyorum. “Onları yazdı. Bütün hikâyelerini yazdı.”

“Eee?” diye soruyor Mia. “Annem taşınırken geri kalan eşyalarla birlikte defterleri de atmış olabilir...”

“Hayır, atmadı,” diye araya giriyorum. “Lucas siz gitmeden önce onları bana verdi.”

Mia’nın kara kaşları havaya kalkıyor. “Gerçekten annemle babanın onları sakladığını mı düşünüyorsun yani? Ayrıca eski evinize gidip kapıyı çaldığımızda ikisi de kesin seni karşılarında görmekten çok mutlu olacaklardır.”

Bunları canımı acıtmak için söylemediğini biliyorum; gerçeğin bu olduğunu her ikimiz de biliyoruz ama yine de sözleri, tatsız bir öksürük şurubu gibi boğazımı yakıyor.

“Onları evde bırakmadım,” diyorum. “Ağaç eve sakla-

dım.”

Herkes bu söylediğimi sindirmeye çalışırken arabanın içine yeniden sessizlik çöküyor.

“Ruby,” diyor Charlie gözlüğünü çıkarıp alnını ovuştururken, “bir defterin kaybolmamış ya da mahvolmamış olması umuduyla kontrolüne geç kalacağını söyleme bana.”

“Bir defterin kaybolmamış ya da mahvolmamış olması umuduyla kontrolüme geç kalacağız,” diyor Ruby.

“Gerçekten mi?” diye soruyor Mia; hissettiğim çaresizlikle o düşünceye tutunuyor. Ruby’nin bana ne yaptığını, anılarımı benden nasıl uzaklaştırdığını, sonra da sanki eski, tozlu bir klasörü raftan çekip çıkarırcasına kolaylıkla nasıl geri getirdiğini biliyorum. Bunu biliyordum ama nedense Lucas’a yardım edebileceğini hiç düşünmemiştim.

Uzanıp saçlarını yüzünden çekiyorum. Serum torbasını almak için gömleğine uzanıyorum ve aracın plastik kanca-larından birine taktıktan sonra sıvının yeniden o uzun, ince hortumdan geçişini izliyorum. Aracın tümseklerden her geçişinde serum torbası sallanıyor.

“Kimsenin hevesini kursağında bırakmak istemem ama Tanrı aşkına, bana bu evin Virginia eyaleti sınırlarının içinde olduğunu söyleyin,” diyor Liam. “Gerçekten de ucu ucuna yetişeceğiz.”

Liam haklı; Nico’nun dediğine göre çökmekte olan geceye doğru önümüzde yaklaşık yedi saatlik bir yol varken ben sadece ve sadece Lucas’a odaklandığım için bencillik ediyorum.

“Bedford, Salem’den kırk beş dakika uzaklıkta,” diyor Ruby Liam’a. Eskiden yaşadığımız şehirler birbirine bu kadar

yakın olmasına rağmen başka türlü bir dünyada asla tanışamayacak olmamız beni yine şok ediyor.

Ruby, dikiz aynasından bakışlarımı yakalıyor. Thurmond'dayken bu şekilde iletişim kurardık; gizli bakışmalar, kalkan kaşlarla. Buna mecburduk; çünkü konuşmak, dokunmak, her şey yasaktı. O kadar uzun süre ayrı kaldığımız için tekrar bir araya geldiğimizde aramızdaki bu bağın daha kırılğan, parçalanmış bir hâl alacağını sanıyordum. Oysa bizim hayatlarımız, her ayrılma noktasında tekrardan güçlenen ve düğümlenen bir bağla birbirine bağlı. Sadece Ruby'yle var olan bir Sam var ve o gittiğinde içimdeki o parça da yok olacak.

Emin misin? diye soruyor Ruby bakışlarıyla.

Umarım bakışlarım aklımdan geçenleri yeterince güçlü bir şekilde dile getiriyordur: *Evet, elinden gelen her şeyi yap, lütfen.*

Liam, Ruby'ye o rahatlatıcı tebessümlerinden birini gönderiyor ama yüzündeki gerginlik geçmiyor. "Pekâlâ, yardımcı pilotum, hazırız."

Bunun işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorum. Ruby'nin tam olarak ne planladığını da bilmiyorum ama işlerin her zaman bizim kontrolümüzde olamayacağını kabul ediyorum. Aynı şekilde hâlihazırda kaybolmuş bağları, eski güvenlik hissini, her ihtiyacını karşılayan dünyadaki o aptal ve küçük çocuğun saflığını geri getiremezsiniz. Bu yüzden de uvum sağlarsınız. Belirsizlik, hiç de rahatlatıcı bir his değildir ama zamanla normal bir hâl alır; elimizden geldiğince onunla baş etmeyi öğreniriz.

Benim için kuralları öğrenmek yeterli değil; ben, onları

koyan kişi olmak istiyorum. Ruby haklı; korumam gereken çocuklar olduğunu bildiğimde kendimi daha güçlü hissediyorum. Sadece yanımdakileri değil, her yerdeki çocukları korumalıyım. Sahipsiz olanları... Rızaları olmaksızın ameliyata zorlananları... Hâlâ dışarıda olup çılgıncasına kaçanları, saklananları...

Sanırım hediyelerin, zorlukların içinde gizli olduğu yalan değil. Mahrum bırakıldığımız şeyler için o umut ağına düşmek; kelimeler, eller ve silahların sebep olduğu acıyı tekrar tekrar yaşamak hepimiz için o kadar kolay ki... Çok uzun bir süre dünyanın bize sunduğu bir sorunun içinde yaşadık: Kendimizi insan olarak düşünebilir miydik? Kendimize bunu sorduk ve şüphe ettik. Her birimiz bundan şüphe ettik.

Ama bizler, başımıza gelen şeyden daha güçlüyüz. Başta göremesem de ben de daha güçlüyüm. Mücadele ve acıyla baş edebildiğimizi anlamış olduk. Bizi dışlayanların yerine yeni aileler kurduk. Yaşamın bir yolculuk olduğunu ve amacının da sonundaki bir hazineye ulaşmak değil, hangi yollarda, kimlerle birlikte yürüyeceğine karar verme ve her şeyin olması gerektiği gibi gerçekleşmesine izin verme cesaretini bulmak olduğunu öğrendik.

Bunun bir inancın ürünü olup olmadığını bilmiyorum ama bütün bunlar olmasaydı, Lucas ve Mia'yı bir daha asla bulamama ihtimalim olduğunu düşünüyorum. Yıllar önce, ikimiz de daha küçücük kızlarken, Ruby çok korktuğunda onun elini tutmamış olsaydım şimdi Lucas ve Mia'ya yardım etme şansım olmazdı. Bu hayatta sınavlar da var, küçük lütuflar da. Yaşam, bizi havaya fırlatıp sağa sola savurdu ama bir şekilde tekrar birbirimizi bulduk. Ve bunu yine yaparız.

Yine.

Yine.

Arkama yaslanıp yaklaşmakta olan geceyi izlerken sakinleştirici bir şükran hissi bedenimi sarıyor, damarlarımda sıcak bir ısıltı gibi kalıyor. Sonunda Liam, bu rahatlatıcı sessizliği bozuyor.

“Misafirlerimiz var.”

Otobanda önümüzde giden kimse yok ve kilometrelerce de olmayacağından eminim. Ama arkamı döndüğümde tam olarak ne demek istediğini anlıyorum. Farlarını yakmamış beyaz bir minibüs, üç arabalık bir mesafeden bizi takip ediyor. Camlar koyu renk olduğundan içeridekileri görmenin imkânı yok ama ben yine de anlıyorum.

Güvenli yerdeki minibüs bu.

“Bunu kim halletmek ister?”

Vida, gölde saatler geçirdikten sonra nihayet bir balık yakalamış gibi gülümsüyor. Önce boynunu, sonra parmaklarını kütürdetiyor. Daha dikkatli görebilmek için Mia’yla bana çekilmemiz için işaret ediyor ve dikkatlice Lucas’ın üzerinden atlayıp aramıza oturuyor.

“Ah, dostum,” diyor Liam, “yanlış arabaya dadandın.”

Minibüs, tekerlekleri üzerinde yükselip burun üstü çakılıp da çarpmanın etkisiyle camları patlayınca canavarımsı bir homurtu, metalik bir inilti çıkıyor. Liam gazı kökleyince hızla ileriye doğru atılıyoruz.

Tekrar arkama bakmaya cesaret ettiğimde minibüsten yeterince uzaklaşmış durumdayız; tek görebildiğimse hâlâ etra-

fa saçılmakta olan kıvılcımlar. Ama onlar bile, gökyüzüne serilmiş yıldız perdesinden dökülen ışığın içinde boğuluyorlar.

BEŞ MIA

EV, GREENWOOD SOKAĞI'NIN SONUNDA TERK EDİLMİŞ BİR ŞATO gibi ağır ağır çamura ve yabani otların içine gömülmüş. Sabahın ilk ışıkları onu yumuşak renklere bürüyor ama ben, bunun tadını çıkaramayacak kadar yorgun ve huysuzum. Diğerleri sırayla arabayı kullanıp kestirdiler ama Sam'le ben hiç uyumadık. Zamanımızın tükeniyor olmasından dolayı çok endişeliyim; bunun ne kadar süreceğini bilmiyorum. Tek bildiğim, Ruby'nin bizim için kendi özgürlüğünü riske attığı. Öğlene kadar beş saatimiz olduğunu söylüyor; peki ama ya daha uzun sürerse? Ya daha bitmeden gitmek zorunda kalırsa?

Ya hükûmet bu durumdan rahatsız olduğu için Ruby bir daha geri gelemese?

Babamın yıllar boyunca kahramanca bir çabayla kesip budadığı asmalar, evin bir yanını boydan boya sarmış; zaten eskiden de her bahar intikam hırsıyla geri dönerler, babamın onca emeğini zayi ederlerdi. Ağaçlar büyüyerek birbirlerine

o kadar yaklaşmışlar ki âdeta birbirlerine sarılıyorlarmış gibi görünüyorlar; annemin özenle –titizlikle– temizleyip çapaladığı çiçek tarhlarındaki çimenler büyümüş; yabani ipek otları, deve dikenleri ve çiçekleri beyaz köpükleri andıran hıltan otları her yanı sarmış.

Evin ahşap kaplamasının yer yer sökülmüş olması ve kırık kapı, onun boş –terkedilmiş– olduğunu yeterince kanıtlamıyormuş gibi, o nefret ettiğim tabela da hâlâ araba yolunun sonunda duruyor: HACİZ: BANKA TARAFINDAN SATILIK.

Sam’in hafızası mükemmel. Bizim mahallemizi, sokağımızı bulmak için hangi caddelerden gitmemiz gerektiğini gayet iyi biliyor. Buradan ayrılırken bu bilgilerin zihnimden akıp gitmesine izin vermiştim ben; çünkü bir daha geri geleceğimizi hiç düşünmemiştim.

Bunu Lucas’a hiç söylemedim. Annem geri döneceğimize dair söz verdiğinde Lucas ona inanmıştı; yine de Sam’den ayrılmak zorunda kaldığı için biraz ağlamıştı. Luc, olaylara karşı kör olabiliyordu; sanırım yeterince kuvvetli bir şekilde arzu ederse mutlu sonları yaratabileceğine yürekten inanıyordu.

Ama işte burada, yuvamız olmayan bir evdeyiz. Üst katın pencereleri kırılmış, garaj kapısının yarısı çökmüş, kırmızı renkli, eski posta kutusuysa tamamen ortadan kaybolmuş. Ranzamda uzanırken gözlerimi kapar, buranın tam olarak nasıl görüldüğünü hatırlamak için uğraşır; buradan uzaklaşırken, arabanın arka penceresinden dönüp baktığımda gördüğüm o son görüntüyü kafamda canlandırmaya çalışırdım. O an kafamın içinde donup kalmıştı; tıpkı Lucas’ın, Greenwood’daki lanetli uyuyan krallıkla ilgili anlattığı hikâyedeki gibi. Bu evi bu hâlde görmek kalbimi paramparça ediyor. Bizim

gibi bu ev de yaşlanmış. Birbirimizden habersiz büyümüşüz.

“Ne durumdayız, Vi?” diye soruyor Liam arabayı durdururken.

“Görebildiğim kadarıyla her yer temiz,” diyor Vi. “Emin olmak için sokağın etrafında birkaç tur atacağım.”

“Bunu sana söylemenin bir anlamı olmadığını biliyorum,” diyor Charlie, Vida kapıyı açarken, “ama tehlikeli bir şey görürsen kaçma fikrini de aklına getirmeni rica edeceğim.”

Bu çifti çözemiyorum; Vida’nın tepkisi de –önce Charlie’ye bir öpücük gönderiyor, hemen ardından da hareket çekiyor– buna pek yardımcı olmuyor. Bir şahinin, bir baykuşa sokulması gibi geliyor bu durum bana.

“Hey... hey, geldik, sevgilim.” Liam uzanıp Ruby’nin saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor. Ruby gerinip esnemiyor; dikiz aynasından gözlerini açtığını görüyorum ve hiç uyumadığını anlıyorum. Tam tersine eskisinden çok daha yorgun görünüyor.

“Bir şey var mı?” diye soruyor umutla arkasına dönerek.

Virginia’ya girdiğimizden beri Lucas’m elini bir an olsun bırakmadan tutan Sam kafasını iki yana sallıyor. “Aynı.”

“Peki,” diyor Ruby koltuğunda doğrularak. “O hâlde defteri bulalım.”

Yani Ruby... çalışıyordu öyleyse? Kimse çıkıp bu konuda bir şey demedi; sanki kelimenin kendisi bile, Turuncu demek bile kimsenin ortaya çıkarmak –uyandırmak– istemediği bir gücü barındırıyor ama ben yine de bulmacayı çözecek bütün parçalara sahibim. Bütün yol boyunca Ruby, Lucas’ın zihninin içindeydi.

"Chubs'la birlikte evin etrafına bir bakınacağız. Kimsenin buralara çöreklenmediğinden ve ortalıklarda takılmadığından emin olalım," diyor Liam ona ve ardından bir şey almak için –ah, bir silahmış– torpido gözüne uzanıyor.

Sanat eseri gibi bir sistemleri var. Bu çocukların, yiyecek ve su stokları, fazladan benzin bidonları var; böylece aşırı kalabalık istasyonlarda durmak zorunda kalmadık. İstenmeyen bakışlardan korunmak için hangi yollardan gideceklerini biliyorlar; birileri her daim takip edilip edilmediğimizi kontrol ediyor ve dürüst olmak gerekirse içlerinde, benim sinirlerimi harap eden o korku hissini bir gıdım bile barındırmıyor gibi görünüyorlar. Onları kıskanıyorum; sahip oldukları bu şeyi, Sam'le ben hayatta kalma konusunda böylesine zavallı bir şekilde başarısız olmuşken onların bunu rahatlıkla becerebilmiş olmalarını çok kıskanıyorum.

Liam'dan hoşlanmıyorum ama Ruby'ye bakışını, konuşmadan anlaşmalarını seviyorum. Eski efsanelerdeki şövalyelerin ya da annemin çok sevdiği filmlerdeki kahramanların yaptığı gibi ara sıra Ruby'nin elini öpmesi hoşuma gidiyor.

Ama bize yardım etmekten –Lucas'a yardım etmekten– memnun değil, o yüzden ben de ondan memnun değilim.

"Hangisi sizinki?" diye soruyor Ruby Sam'e.

"Şuradaki." Sam, başıyla yan taraftaki bodur, tuğla evi işaret ediyor. Onların mükemmel –bakımlı– çimenleri de tıpkı bizimkiler kadar yabani görüldüğü için içimde şeytani bir tatmin duygusu uyanıyor. Bayan Dahl'ın mükemmel, beyaz çitlerinin parçaları, yabani otların üzerine saçılmış. Yanlışlıkla bir futbol topunu çitlerine attığım için o cadının sağ kulağını

nasıl çektiğini unutmuyacağım; öyle sert asılmıştı ki kulağımdaki kızarıklık saatlerce geçmemişti. Ondan sonra annem de o duygusuz kadına bir güzel bağırınca daha çok 'kaza' yapar olmuştum.

"Tanımakta güçlük geçiyorum." Sam başparmağını dalgınlıkla Lucas'ın elinin kıvrımında gezdiriyor.

"Basın toplantısından sonra onları bulmaya çalıştım. Kimse fark etmeden seni alıp almadıklarını öğrenmek istedim," diyor Ruby temkinli bir şekilde. "Bir adres kaydına rastlayamadım."

Bu sokaktaki diğer evlerde olduğu gibi onun evinin önünde SATILIK tabelası yok ama pencereleri tahtalarla kapatılmış ve evin garajı da boş.

Sam omuz silkiyor. "Şey... önemi yok."

Keşke aklıma söyleyecek bir şey gelse; gerçi Sam'in rahatlatılmaya ihtiyacı olduğundan emin değilim. Şimdi anlıyorum; idrak etmek için bunu görmem gerekiyormuş. O da en az bizim kadar yetim; ama bizim ebeveynimiz bizi terk etmek istemedi. Onların bir şansı yoktu. Sam'in ailesininse vardı.

Bir de ben onu terk etmekle tehdit ettim. Bu düşünce mide-me sancılar girmesine neden oluyor.

"Biraz hastalıklı bir düşünce ama," diyor Sam, "Thurmond bile buradan daha fazla ev hissi uyandırıyor bende."

"Çünkü yuva, dört duvardan ibaret değildir," diyor Ruby. "Birlikte olduğun insanlardır."

Sam hafifçe gülüyor. "Sanırım öyle. Diğer kızlar iyi mi? Ashley'ye ne olduğunu öğrenebildiler mi?"

Ruby siyah saçlarını arkaya atarken parlak, yeşil gözlerinden bir gölge geçiyor. "Kızlar iyi. Herkes senin için endişelendi. Ash'ten daha sonra, Lucas'ı ayağa kaldırdıktan sonra bahsederim, olur mu?"

"O kadar mı kötü?" diyor Sam kafasını iki yana sallayarak.

Vakit akşama yaklaşıyor; bu sıcak ışıklar gözlerime oyun oynayarak Lucas'ın yüzüne renk geldiğini düşünmeme sebep oluyor.

"Hatırlamak zorunda mı?" diye soruyor Sam bir anda. "Bütün bunlar bittiğinde, bu durumdan çıktığında, öğretmenlerin ona ne yaptığını hatırlamak zorunda mı?"

Neden hatırlamasın ki? Tabii Ruby... Şüphelerim gerçek bir yanıt buluyor. Ruby gerçekten de birinin anılarıyla oynayabiliyor. Vida'yla ben, neler olup bittiğini göremeyecek kadar evden uzaktık ama koşarak kaçan bir adamın yanından geçmiştik. Vida, bu konuda endişeli görünmüyordu; kimse askerlerin ifadesiz yüzleri ya da cesetleri nasıl açıklayacağı konusunda endişeli görünmüyordu.

Çünkü Ruby onların zihinlerine bununla ilgili yeni bir anı eklemişti, değil mi?

"Daha çok... hisleri konusunda endişeliyim," diye devam ediyor Sam. "Görüntüler gitse bile yine de o acıyı hisseder mi?"

Ruby, ne anlama geldiğini çözemediğim yürek parçalayıcı, minik bir tebessümle bakıyor ona. "Eskiden olduğumdan daha iyiyim. Bu durumdan kurtulduğunda her şeyi halledebilirim. Tabii o da bunu isterse."

"Hemen yapamaz mısın? O hatırlamadan önce yani?" diye

soruyorum.

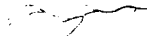
"Bazen kendini acıdan korumak, uzun vadede onunla yüzleşmeni daha da zorlaştırır," diyor Ruby. "Bu kararı verecek olan kişi o."

Onun bu konuda ne düşündüğünü anlamak için Sam'e bakıyorum. O yorgun bir şekilde, hafif bir iç çekiyor ama başıyla onaylıyor. Liam aracın ön tarafında beliriyor, peşinden de Chubs geliyor.

"Bunu yapabileceğinden emin misin?" diye soruyor Sam.

"En azından deneyeceğime eminim," diyor Ruby. "Sadece biraz zaman alacak."

Sam'in kancadan çıkardığı boş serum torbalarına ve Luc'un iyice soluklaşıp ufalmasına bakılacak olursa pek fazla zamanımız kalmamış olabilir.

Evde olmaya dayanamıyorum.

İçeri adımımı atınca tuhaf bir paralel dünyaya açılan bir kapıdan geçmiş gibi oluyorum; her şey aynı ama aynı zamanda korkunç –iğrenç– derecede farklı. Kafa derim gerilerek delicesine kaşınıyor. Ciğerlerim küf ve nemli havayla doluyor ama yine de sanki eski ailemizden bir iz de havada asılı duruyor. Annem yuvamızla öyle gurur duyardı ki onu böyle görünce yine yumruklarımı sıkıyorum. Burası leş gibi. İnsanlar paldır küldür içeri dalarak duvarlarda ve yerlerde çamurlu ayak izlerini bırakmışlar. Bir ağaç dalı oturma odasındaki

camı kırarak içeri girmiş, güneş sarısı koltukların üzerine ve eskiden piyanonun olduğu boşluğa cam parçaları saçılmış.

Önce boşlukları görüyorum: Annemle babamın yanımızda götürmek için duvardan indirdiği fotoğraflar, mutfak duvarında asılı duran tencere ve tavalar, oraya buraya konmuş porselen biblolar... Buradan ayrılırken sadece arabaya sığdırabildiğimiz kadar eşya almıştık. Bir sürü eşya atılmıştı ama geri kalanlar eve aitti; şimdiyse her şey artık bankanın ve sonra da burayı kim satın alırsa onun olacak. Belli ki ev satılmış, kimse de gelip mobilyaların üzerini örtme zahmetine girmemiş. Aile yadigârları ve elektronik eşyalar çalınmış; onları alan kişi de arka kapıyı ardına kadar açık bırakmış.

Ruby ve Sam, mutfaktan oturma odasına geçtiğim sırada beni izlerken âdeta patlamamı bekliyor gibiler. Arka kapıyı kapatmak için gittiğimde camının tamamen çıkarılmış olduğunu görüyorum.

Üzgünüm, diye düşünüyorum gözlerimi sıkıca yumarak. *Üzgünüm...* Hayatımda ilk kez annemle babam hayatta olup da yaşamımızdan geriye kalanları görmedikleri için minnettarlık duyuyorum.

Yuva, dört duvardan ibaret değildir, birlikte olduğun insanlardır. Ruby'nin sözlerini tekrar tekrar zihnimden geçiriyorum; ta ki bu sözlerin gerçeklikleri içime işleyene dek.

"Onu nereye koyalım?" diye soruyor Liam. O ve Chubs, aralarında Lucas'la birlikte peşimizden geliyorlar. "Üst katı tavsiye etmem. Bizi gördüğüne pek sevinmeyen bir rakun ailesi... hey!"

Lucas tehlikeli bir şekilde yere doğru eğildiğinde, çocukla-

rın her ikisi de hafifçe geri kaçıp düşmesin diye ellerini onun üzerinden çekmemek için kendileriyle mücadele ediyorlar. Ruby ve Sam, koşarak yanımıza geliyorlar.

Lucas'ın gözleri açık; her şeyi görüyor ama hiçbir şey görmüyor.

Bir anlık sessizlik oluyor; sanırım hepimiz aptallaşıp kalıyoruz. Ama sonra Lucas'ın yüzündeki ifade kasılarak çirkin bir hırlamaya dönüşüyor ve o incecik kol ve bacaklarında kalan gücüyle birdenbire parlıyor. Zayıf bir şekilde çırpınarak onlardan kurtulmaya –ya da onlara saldırmaya mı?– çalışıyor.

Ciğerlerimdeki hava boşalıyor. Göğsüm sıkışıyor. Dünya küçülerek Lucas'ın baktığı duvara, evden çıkarken nedense almayı unuttuğumuz o son fotoğrafa indirgeniyor. Küçük aile portresi, yamuk bir şekilde duvarda asılı duruyor, tozlu gülüşlerimiz yere doğru eğiliyor.

“Yardım edin... biraz yardım edin lütfen!” diyor Charlie Ruby'ye; Lucas'ı tutmaya çalışırken sesi tiz ve cılız çıkıyor. “Durdur onu!”

Fotoğraf alev alıyor.

Duvardan saçılan ateş, kendisini durduracak bir şey olmadığından eski püskü perdenin incecik kumaşını tutuşturuyor. Liam, Chubs'la birlikte Lucas'ı yere bırakırken yüksek sesle sövüyor ve ikisi birden kıpkırmızı olan ellerini sallamaya başlıyorlar. Liam, Ruby'yi geri çekmek için kolundan yakalamaya çalışıyor ama Ruby yere çöküp Lucas'ın göğsüne elini koyarak onu sakinleştirmeye çalışıyor; Lucas onun kafasına yumruğunu indirmeye çalışmasına rağmen geri kaçmıyor.

"Ah, sıçayım, olamaz!" Evin kapısı Vida'nın ardından çarparak kapanıyor. Dumanların içinden atılıp kanepeden kaptığı yastığı çıldırmış hâldeki Sam'e fırlatıyor, diğerini de kendi alıyor. Sam'le birlikte alevleri söndürmeye, kıvılcımların halıya sıçramasına engel olmaya çalışıyorlar.

Ben de... Ben ise...

Burayı onun için zehirli bir hâle getirmişler.

Evimizi.

Bizden nefret etmesine sebep olmuşlar.

Burada kalamıyorum; durup dünyamın küle dönüşmesini izleyemiyorum. Dünya üstündeki en koca aptalım ben. Bir geri zekâlıyım. Lucas, bu durumdan asla çıkamayacak. Onu asla buraya geri getirmemeliydik. Tek yaptığımız onu üzmemek, çok daha fazla acı çekmesine sebep olmak oldu.

Ben sadece...

Serin havaya ihtiyacım var.

Ben...

Bana seslenmelerine aldırış etmeden Sam'le Vida'nın yanından geçiyorum. Koşuyorum; nereye gittiğimi bilmiyorum ama eve girmeyeceğimi biliyorum. En azından şimdilik ya da belki de hiçbir zaman...

Arka taraf, ön taraftan daha kötü durumda. Çalılar ve ağaçlardan bir labirent oluşmuş âdeta ve bir an için bu yabancı görüntü karşısında hareket edemeyecek kadar bunalıyorum.

Sonra Lucas'ın sesini duyuyorum; annemin doğum gününde başka bir şeye paramız yetmediğinden, tenekeler ve eski çatal bıçaklardan yaptığımız çanların arasında dolanan

rüzgârda duyuyorum onu. Bitki özleri, nemli toprak ve yemyeşil bir yaşamın kokusu, rüzgârın içinde bir parmak gibi kıvrılarak beni kendine doğru çağırıyor. Bununla savaşmak istiyorum ama yapamıyorum.

Ayaklarını devlerin ayak izlerinden kalan boşluklara yerleştir...

Babamın patikaya yerleştirdiği taşları buluyorum ve üzerlerindeki çamuru ve solmuş yaprakları tekmeliyorum. Eskiden bunların üzerinden hoplayarak giderdim ama artık boyum, bunlara tek tek basarak yürüyebileceğim kadar uzun; evin yan tarafına doğru kıvrılan bu yolu takip ediyorum.

Sudan içme çünkü büyücü kuyuya zehir kattı...

Bizden önceki ev sahibinin yaptırdığı eski, taştan kuş çemesinin etrafından dolanıp, kot pantolonumu çekiştirmeye çalışan böğürtlen çalılarının arasında dikkatle ilerliyorum.

Güneş ışığının, yaprakları çimen yeşiline boyadığı yere doğru yürü...

Ağaçların dalları o kadar uzamış, birbirilerine o kadar yaklaşmış ki tepemde bir sayvan oluşturuyorlar. Yaprakları ısıtmaya devam eden güneş ışığı, bunları neredeyse şeffaf –yarı saydam– bir hâle getiriyor; sonra omurgalarının kara çıkıntılarını, üstlerindeki ağa benzer damarları seçiyorum.

Ama hiçbir şey bizim ağacımızla kıyaslanamaz bile.

Ne kadar imkânsız olsa da evimiz hâlâ tek parça hâlinde duruyor. Yaşlı ağacın en sağlam dalları arasında uzanan platform, babamın titizlikle ölçüp kestiği duvarlar... Eskiden oraya tırmanmak için kullandığımız kalın halat bile hâlâ orada, arkamdan eserek saçlarımı karıştıran her bir esintiyle sağa sola sallanıyor.

Parmaklarımla sert halatı kavrayıp beni hâlâ taşıyıp taşıyamayacağını görmek için şöyle bir çekiştiriyorum. Boyum hâlâ çok uzun sayılmaz, hatta o kadar büyümüş de sayılmam ama yine de onca yolu düşüp boynumu kırayım diye gelmedim yani, değil mi?

Ayaklarımla ağacın sert gövdesini kavramama rağmen tırmanmak hatırladığımdan daha zor oluyor. Yukarı varıp ağaç evin girişine çıkan zeminin ucuna tutunduğumda kollarım, omuzlarım ve sırtımdaki kaslar yanıyor; son bir çabayla kendimi yukarı çekiyorum. İki tane kuş, tüylü kanatlarını çırparak küçük yuvarlak pencereden uçup gidiyorlar.

Greenwood'un kalbi olan bu ağaç ev, hâlâ eskisi gibi. Sam'in buraya iyi baktığını, Lucas'la ben gittikten sonra her şeyi yerli yerinde tuttuğunu görebiliyorum. Eski, sararmış kitaplar tam karşıda istiflenmiş; sayfaları, atlattıkları onca yağmur fırtınası ve su savaşımdan dolayı kırış kırış ve kaskatı olmuş. Oturma odasından sürükleyerek getirdiğimiz eski kilim, kalın bir toz tabakasıyla kaplı ama üzerini şöyle bir silkeleyince desenlerine işlenmiş capcanlı maviler, kırmızılar ve altın renkleri ortaya çıkıyor.

Alice'in iksiri içip kocaman olduktan sonra Harikalar Diyarında mahsur kalması gibi, kendimi bir bebek evinin içindeymişim gibi hissediyorum. Bu ufacık sandalyelere sığıldığımıza, herhangi birimizin, özellikle de Lucas'ın burada ayakta durabildiğine inanamıyorum. Dizlerimi göğüs kafesime doğru çekerek, bir peri tozu misali etrafa saçılmış olan o büyüünün izlerini hissetmeyi bekliyorum.

Ama Ruby'nin, yuva denen şeyin, terk ettiğin ya da geri döneceğin gerçek bir mekân olmaması hakkında söyledikle-

rini düşünüp duruyorum; sanırım şu an ne demek istediğini anlıyorum. Bu yere ait bütün anılarım, hayal gücünün o eski ve mükemmel büyüyle renkleniyordu; Güney Dakota'daki kampımızda hayal gücünün kati yokluğu ise bu renkleri daha da canlı kılıyordu. Dışarıdaki dünya –benim hayalini kurduğum hâliyle– capcanlı çiçekler, kaygan derili yılanlar gibi kıvrılan akarsular, birbirinin yanından geçerken aylak aylak, neşeli sohbetler eden bulutlardan oluşuyordu.

Bugün gördüğüm dünyaysa sefalet içinde boğuluyor; bizim gibi avare avare gezinerek, eskiden sahip oldukları şeyleri yeniden kazanmaya çalışan insanlarla dolu. Belki onlar da eski evlerine dönecekler ve onlar da benim öğrendiğim şeyi öğrenecekler: Geçmişe geri dönemezsin. Her tatlı esinti ayrıymış gibi gelir ama yine de aynı değildir.

Greenwood, ne ağaç evdi ne de etrafındaki ormandı; Greenwood bendim, Sam'di, Lucas'tı. Buraya Lucas için gelmek istemiş olsam da bencilce bir sebebi daha vardı; ben de eve geri dönmek, annemle babamın, sahip olduğum ailenin izlerini bulmak ve bunları kalbime kazımak istemiştim. Onlardan bir parçayı burada bulabilmeyi istemiştim.

Ama onlar artık yok.

Nasıl hissettiğimi... Bunu anlatabilecek bir kelime var mı? Diğer kitaplarla birlikte odanın köşesinde duran sözlüğüme bakarken bütün sayfalarının hâlâ sevdiğim gibi işaretli olup olmadığını merak ediyorum. Bunların üstündeyse tıpkı Sam'in dediği gibi spiralli defterlerden bir yığın var. Hayal görmediğimi kendime kanıtlamak için onlara dokunmaktan ölesiye korkuyorum. Buradan ayrıldığımızdan, evin son muhafızı olan Sam de buradan götürüldüğünden beri, yani

onca yıl boyunca buraya kimsenin gelmemiş olması gerçekten mümkün mü?

Aşağıdan bir ses, bir ıslık sesi geliyor. Ağaç evin girişinden kafamı uzatınca gelen davetsiz misafiri hemen görüyorum.

“Amma güzel bir eviniz varmış.” Liam ellerini deri ceke-tinin ceplerine sokmuş. Buraya benimle dalga geçmek için gelmediğini fark edince duyduğum rahatsızlığın bir kısmı kayboluyor. Evimize gerçekten hayran kaldığı sesinden oku-nuyor.

“Babam yaptı,” diyorum gururla. Bu evi yapması aylar sürmüştü ve bir defasında düştüğünde neredeyse bacağını kırıyordu.

“Her zaman böyle bir sığınağım olsun istemiştim,” diyor ağacın etrafında bir tur atarken. “Ama iri yarı Stewartları taşı-yacak kadar büyük bir ağacımız yoktu.”

Gözlerimi deviriyorum. “Hıı.”

“Yukarı gelip nasıl yapıldığına dair birkaç not alabilir mi-yim?”

Hayır! Senin anahtarın yok! diyecek olsam da kendimi tutar-ak tereddüt ediyorum. “Neden ki? Bir ağaç evde mi yaşama-yı planlıyorsun?”

Omuz silkiyor. “Bir gün çocuklarım için yapabilirim diye düşünüyorum.”

İşte bunu duymayı beklemiyordum. Geri çekiliyorum, o da bunu bir izin olarak algılıyor. Gelecekle ilgili hayaller ku-rabildiğini görünce hem çok şaşıyorum hem de bunun sebe-bini merak ediyorum.

Sarı kafasını uzatıp eski yapıya şöyle bir göz atınca, "Vay canına," diyor. Mavi gözleri iri iri açılıyor. "Süper!"

"Bütün bilim insanları ucube mutasyonunun aktarılabil-
diği konusunda hemfikir olmadılar mı ki?" deyiveriyorum,
Liam ellerini çatıyı tutan desteklerin ve duvarların üzerinde
gezdirirken. Bu yapının nasıl ayakta durduğunu anlama ko-
nusunda gayet ciddi, bunu gerçekten çok istiyor.

"Herkes öyle diyor," diye yanıt veriyor. "Ama birkaç is-
tisna hariç ben, ucubelerde bir sorun görmüyorum. Çocukla-
rımız bizim yaşadıklarımızın yarısını bile yaşamak zorunda
değiller. En azından bizim gibi, becerilerini kontrol etmeyi
öğrenmek durumunda kalmayacaklar."

"Tabii herkes ameliyat olmaya, o cihazları takmaya zorlan-
mazsa," diye belirtiyorum.

"Onu zaman içinde göreceğiz," oluyor verdiği tek yanıt.

Minicik mekânı keşfetmeyi bitirdikten ve pencereden dı-
şarı bir göz attıktan sonra bağdaş kurarak karşıma oturuyor.
"Seninle kötü bir başlangıç yaptığımızı düşünüyorum... Sa-
bahleyin aşırı gergindim ve bu yüzden özür dilerim."

Bu, benim için sorun değilmiş gibi davranarak onu rahat-
latmak istemiyorum. Ama ona inanıyorum. Suçluluk duygu-
sunun içini kemirdiğini açık bir şekilde görebiliyorum.

"Lucas şu an iyi," diyerek bana güvence veriyor. "Ruby
onu tekrar sakinleştirdi."

Boğazım düğümленirken başımla onaylıyorum.

"Sen ve Sam, onu böyle koruyarak harika bir iş çıkarmışsı-
nız. Birbirinizi hep kollamışsınız."

Harika mı, değil mi bilemem ama bizim kesinlikle iradeli itaatsizler olduğumuzu düşünüyorum. “Teşekkürler ama canının neden sıkıldığını anlıyorum. Gerçekten.”

Kaşlarını havaya kaldırıyor. “Gerçekten mi?”

“Ruby’yi seviyorum ve onun şu an dış dünyada olmasının ne kadar tehlikeli olduğunu anlıyorum. Ama bu riski göze alıp bizi kurtarmaya gelmemiş olsaydınız gerçekten sıçmış olurduk.” Özellikle de Lucas. Onu sonsuza kadar kaybederdik. Bu yüzden onlara minnettarım ve Liam’ın neden bir an önce 1. Bölge’ye geri dönmek istediğini de daha iyi anlıyorum. Kapkaççılar, Lucas’ın durumunda olduğu gibi askerlerle böyle anlaşmalar yapabiliyorlarsa o zaman Ruby’nin etrafında her an, onu hak ettiği yaşamdan koparmaya çalışacak herkese karşı korumak için küçük bir ordu olması gerekiyor.

Liam çenesindeki sakalı kaşıyor. “Bu... Tanrım, durum çok kötü. Tehditler bir yana, karaborsada Ruby’nin fiyatı sadece milyon dolarlarla değil yüzlerce milyon dolarla ölçülüyor. Onun... eşi benzeri yok. Her anlamda. Üstelik bunu, dünyaya duyuran da benim. Hepsi benim suçum.”

Vay canına. Herhangi birinin hâlâ o kadar çok parası olduğundan bile haberim yoktu. Ama... odaklan, Mia. Liam her ne kadar canlandırmak için uğraşsa da sesinde titreşen acıyı duyabiliyorum. Bu konu hakkında konuşmayı hem istediğini hem de istemediğini anlayabiliyorum ve onun yerine kararı ben veriyorum.

“Ne demek istiyorsun?”

“Birlikte çalıştığımız muhabirin onunla ilgili çok ses getirecek bir haber yapmasına izin vererek çok büyük bir hata

yaptım,” diye açıklıyor. “Chubs ve Vi çok endişeliydi ama bu, bana çok önemli geliyordu. Ruby sorun değil diyor ama aslında büyük bir sorun. İnsanlara, onun ne kadar cesur ve muhteşem olduğunu göstermek istemiştım ama bu, ülkedeki insanların yarısında tam tersi bir etki yarattı. Ondandır korkmayanlar da onu avlamak istiyorlar. Onun yapabildiklerini halktan gizli tutabilirdik, hükûmet onun kayıtlarını kilitleyebilirdi. Ama artık herkes biliyor, her zaman da bilecek ve ben bundan delicesine pişmanlık duyuyorum.”

“Ruby sorun değil diyorsa ona inanmalısın,” diyorum. Ruby ona karşı kin tutuyormuş gibi gelmemiştı bana. O sakın ifadesinin altında kaynayan duygular olduğuna eminim ama görebildiğim kadarıyla Ruby, aramızdaki en sakın –en dingin– kişi. Ondaki o sağlam cesareti gördükçe cesur hissetmek benim için de kolaylaşıyor. “Onun hayatıyla ilgili kararları onun yerine veremezsin.”

“Biliyorum, biliyorum... ben sadece bu kararları vermeden, tehlikeli işlere kalkışmadan önce iki defa düşünmesini istiyorum,” diye açıklıyor. “Yapabildikleriyle artık barıştı ama o noktaya gelebilmek için deli gibi uğraştı. Sabahleyin tam bir pislik gibi davrandığının farkındayım ama sadece karşılaştığı her bir insana yardım etmeye yükümlüymüş ya da bunu, Cruz’a veya onlar için savaşanlara borçluymuş gibi hissetmesini istemiyorum.”

Derin bir nefes alarak elini karman çorman saçlarının arasından geçiriyor ve daha ziyade kendi kendine mırıldanıyor. “Yeterince savaştı. Hepimiz yeterince kaybetmedik mi?”

Bu konuda ona itiraz edemem. Sıcak bir bardak sütü, öğlen uykusunu ve hayatı boyunca yetecek kadar kurabiyeyi hak

eden birileri varsa onlar da muhtemelen bu çocuklardır.

"Sen ne kaybettin?" diye soruyorum; kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz da beynim iki noktayı hızlıca birbirine bağlıyor: Gazete haberleri, Stewart.

Onun bir yerlerden tanıdık geldiğini düşünmüştüm zaten. Yüzünü bir yerlerde gördüğümü zannedip bunu haberlere yormuştum. Ama şimdi parçaları birleştirtince zihnimde bir ışık yanıyor.

"Öldürülen senin kardeşin miydi?" İsmini hatırlamak için zihnimi zorluyorum. "Cole?"

"Ah..." Liam güçlükle yutkunararak eliyle yüzünü ovuşturuyor. "Evet, evet, oydu."

"Demek bir ortak yönümüz var," diyorum. "Kardeşin de Luc gibiydi, değil mi?"

Ağaç evin tavanına bakarak başıyla onaylıyor. Şimdi de arabada ona terslendiğim için kendini bok gibi, geri zekâlı gibi hisseden benim.

"Ama... tam olarak Luc gibi değil miydi?" diye ısrar ediyorum.

"Pek değil," diyor sonunda. "Bizim... sanırım bizim gerçek bir ilişkimiz yoktu. Bilemiyorum. O, bize karşı hiçbir zaman açık değildi. Bana Kırmızı olduğunu bile söylemedi... Ta ki..."

"Lütfen hayatını kaybetti deme," diyorum kendi korkunç deneyimimi hatırlayarak. "Öldü de. Ölüm, korkunç bir şey. Ona hoş bir isim vermemeliyiz. Sadece gazetelerde ve haberlerde çıkanları biliyorum ama anladığım kadarıyla korkunç şeyler yaşamış. O insanlar onun yaşamını çalmışlar."

"Ben çaldım." Uzun zamandır sakladığı bir sırrı açık ediyormuş gibi söylüyor bunu. "Beni savunurken öldü o. Ben dışarı çıkabileyim diye beni koruyordu. Her gün..." Liam derin bir iç geçiriyor. "Üzgünüm, sinirlenmek istememiştım... Buraya bu yüzden gelmedim."

"Sinirlenmelisin!" diyorum ona; içimdeki canavar da beni onaylıyor. "Öfkeden kudurmalısın hatta!"

"Ama ben ona öfkeliyim," diye itiraf ediyor. "İşte bu yüzden yanlış bir şey bu. Ne olduğunu sakladığı, bundan utandığı için ona çok kızgıyım. Üstelik ailemiz bu yüzden onu asla dışlamazdı. Ve bunu sonunda öğrendikten sonra onunla sadece on saat geçirebilmiş olmak –on saat– o kadar adaletsiz geliyor ki."

Bunu hayal bile edemiyorum. Lucas'ın ne olduğunu öğrendiğimiz anda hayatımızda değişen tek şey, annemin dışından tırnağından arttırıp battaniyelerimizi ateşe daha dayanıklı hâle getirmek için sprey alması oldu. Babam da kendine özgü tarzıyla, "En azından kampta çıplak elle ateş yakmayı öğrenmek zorunda kalmayacağız," demişti.

"Abin sinirli biri miydi?" diye soruyor. "Pardon, yani sinirli biri mi? Kendisiyle kavga içinde midir?"

"Şu an öyle olabilir," diyorum. "Emin değilim. Değiştikten sonra birlikte çok vakit geçiremedik. Ama hayır... Lucas, sinirli biri değildi. O... yufka yüreklinin tekiydi. Sanırım azıcık da olsa yapabildiği şeyden korkmuştu. Senin kardeşin öyle miydi?"

"Sanırım o, kendisinden nefret ediyordu," diyor Liam düz bir sesle. "Bunu hemen sakladı ve gerektiğinde kendi çık-

nı için kullandı ama bizden biri olduğunu itiraf etmeye hazır olduğundan hâlâ emin değilim. Sanırım bütün Kırmızıların aynı olmasını beklememeliyim. Ben de gezegendeki diğer Maviler gibi değilim. Ama Kırmızı –ve Turuncu– olmanın bir başka yanının daha olduğunu düşünüyorum.”

“Sadece sorunlu değil, aşırı sorunlu olduğundan korkmak gibi mi?”

Başıyla onaylıyor. “Ki bu aslında doğru olmasa da onların hislerini değiştirmiyor.”

Lucas’ın da kendisi hakkında böyle düşünüp düşünmediğini merak ediyorum.

“Eh, sen hatalıysan o zaman ben de hatalıyım. Bunu hiç itiraf etmedim ama... bazen Lucas’ı daha çok savaştığı için suçluyorum. Gerçekten öfkелendiğimde bizi alıp götüren PÖK’leri öldürmüş olmasını bile diliyorum.”

Bunu, birine itiraf etmek tuhaf bir biçimde iyi hissettiriyor; iltihaplı bir yarayı akıtmak gibi geliyor.

“Bunda utanılacak bir şey yok,” diyor.

“Lucas’ı tanısan böyle demezdin,” diye açıklıyorum. “O, bir savaşçı ya da katil değil. Kalbinde böyle duygular yok onun. Ayrıca annemle babama da kızıyorum. Bu evden çıkmak zorunda kaldığımız için kızıyorum onlara. Bazen hayatta kaldığım için bile kızıyorum. Hiç böyle hissettiğin oluyor mu?”

“Eskiden olurdu,” diyor Liam yavaşça. “Başlarda. Kampa girmeden önce dışarıda yaşırdım; soğukta, sefil bir hâlde, tek başıma. Ama bunun karşısına vaktinle ne yapabildiğini, şimdi ne yapabileceğini koymalısın. Bunları yaşadığına değmeli.”

“Peki ya ne yapacağını bilmiyorsan?” diye soruyorum. “İşe yaramak istiyorum, öylece oturup bir şeylerin değişmesini beklemek istemiyorum. Hayatta kalma ya da savaşıma konusunda pek başarılı sayılmam ama yine de diğer çocuklara yardım etmek istiyorum.”

“Peki, bir düşünelim; çünkü bunların dışında da yardım etme yöntemleri var. Ve bence savaş, yani en azından bizim yaptığımız türden savaş artık bitti ve istediğimiz şeylerin peşinden gitme konusunda daha yaratıcı olmalıyız,” diyor. “Çok sevdiğin bir şeyler, ruhuna hitap eden bir şeyler var mı?”

Artık bunlardan bahsetmeye iznimiz var mı? “Ben... hikâyeleri severim. Kelimeleri...”

“Eh, bu harika bir haber, dostum; çünkü birçoğumuz bunları hiç beceremiyoruz.” Liam, belli belirsiz bir kahkaha atıyor. “Ve bu geçtiğimiz aylarda öğrendiğim bir şey varsa o da hikâyelerimizi kendi sözcüklerimizle anlatmanın ne kadar önemli olduğudur. Başkalarının bizim gerçeklerimizi çarpıtmasına izin vermemeliyiz. Senin de kesinlikle bu konuda doğuştan gelen bir yeteneğin var. Baksana, ben bile sana şimdiden ne kadar çok şey anlattım; kusuruma bakma bu arada.”

Bu fikirden ne kadar çok hoşlandığımı fark edince acayip şaşıyorum; yaşadıklarımızın kanıtlarını çabucak yok etmeye çalışan bir dünyaya karşılık vermek gibi geliyor bu.

“Ciddi misin? Sence çocuklar bana hikâyelerini anlatmak ister mi? Bir şekilde onları kaydetmelerine yardım edebilir miyim dersin?”

“Kesinlikle,” diyor Liam. “Bazen insanlar yaşadıklarını kelimelere dökerken yardıma ihtiyaç duyarlar. Nasıl hissettikle-

rini açıklamakta zorlanabilirler.”

Bunu duyunca o kadar heyecanlanıyorum ki âdeta göğsümün içinde bir yıldız doğuyor ve dünyanın da onu görebilmesi için patlayıveriyor; bu fikrin nasıl işe yarayabileceğini düşünürken binlerce minik fikir daha doğuyor zihnimde. Canavarım, diğerlerinin acısıyla beslenecek. Onların ızdıraplarını yutacak.

“Abime yardım etmeye çalıştığınız için teşekkür ederim,” diyorum. “Cole’e olanlar için gerçekten çok üzgünüm... Bunun nasıl...” Cümlemi tamamlamıyorum çünkü Lucas’ı kaybetmenin nasıl hissettireceğini hayal edebiliyorum. Tam da böyle bir acının eşiğindeyim.

“Birinin anısı, hayatımızı nasıl yaşayacağımızı belirlemeli mi sence?” diye soruyor parmaklarını bir kenetleyip bir açarak.

“Duruma göre değişir,” diyorum. “Sanırım birinin hatırasını onurlandırabilirsin; ama o kişi için yaşayamazsın çünkü bu, geçmişte yaşamak anlamına gelir. Bu, Ruby’nin diğer Kırmızılara yardım etmesiyle mi ilgili? O da kardeşini tanıyordu, değil mi?”

Başıyla onaylıyor. “Cole, onlara yardım edemedi diye onun başladığı işi bitirip o çocukların güvende olmalarını sağlamak benim sorumluluğum, değil mi? Ama sonra... başkalarının işleri idare etmesine izin vermenin zamanı geldiğini düşünmeye başlıyorum. Her zaman Ruby mi ilgilenmek zorunda?” Liam az önce düzelttiği saçlarını tekrar karıştırıyor. “Onun adına karar vermeye hakkım olmadığını biliyorum ama ne zaman bir riske girsek kafamın içinde dönen bu

düşüncelerden kurtulamıyorum. Ya Ruby'ye bir şey olursa, Tanrı korusun, ya onu kaybedersem? Ya hükûmet onu cezalandırmak isterse ve ben, onu kurtaracak kadar hızlı ya da güçlü olamazsam?"

"Bilemiyorum," diyorum. "İyi de alternatifiniz nedir ki? İkinciniz de kaçıp hayatınız boyunca saklanacak mısınız yani? Önce bir sürü çocuk, sonra da onlara ağaç evler mi yapacaksınız?"

Kısık sesle bir kahkaha atıyor. "Kulağa hoş geliyor."

"Bence biraz sıkıcı geliyor," diyorum. "Ama aslında demek istediğim, sırf korktuğumuz için bir şeylerden kaçamayız artık. Nereye gidersek gidelim tehlikede olacağız ve Washington'daki o insanlar yeni kurallar ve yasalar hazırlamaya çalışıyorlar. Biz de bunların şekillenmesinde rol oynamalıyız."

"Bir araya geldiğimizde sesimiz daha güçlü çıkar," diye hak veriyor Liam.

"Yani artık bize düşen şey, başka kimseyi kaybetmemek için elimizden gelenin en iyisini yapmak," diye lafımı tamamlıyorum. "Ne olursa olsun."

"Birbirimize sahip çıkacağız." Liam uzanıp, tıpkı Lucas'ın eskiden yaptığı gibi elini kafama koyarak şefkatle okşuyor. "Güya buraya seni rahatlatmaya gelmiştim."

"Rahatlattın zaten," diyorum ağaç evin girişine doğru bakarak. Onunla konuşunca yapmak istediğim şeyler netlik kazandı. Lucas'a ne olursa olsun korkmayacağımı fark etmemi sağladı.

"Ruby'nin Lucas'a yardım edebileceğine inanıyor musun gerçekten?"

O kadar sıcak ve içten bir şekilde gülümsüyor ki ben de ona karşılık veriyorum. "Tabii ki. Benim sevgilim inanılmazdır."

"Mia?" diye sesleniyor biri.

Liam'la birlikte aşağı eğiliyoruz. Sam aşağıda, bir elini yaşlı ağacın gövdesine dayamış bize bakıyor. Ağacın hâlâ ayakta durabilmesine bile şaşırılmış gibi görünüyor.

"Ne oldu?" diye soruyorum. "Lucas..."

Sam silkinerek düşüncelerinden sıyrılıyor. "Defterler orada mı?"

"Evet," diye sesleniyorum. "Getiriyorum."

"Tamam, harika," diyor Sam yumuşak bir sesle. "Harika. Ruby hazır."

"Ben de hazırım," diyorum ve aşağıya iniyorum.

Artık sabah oldu, saat sekiz; güneş üzerimizde dolanarak gecenin son izlerini siliyor. Kapıdan içeri adım attığımda hâlâ dumanın kokusunu alabiliyorum. Yanık fotoğraf gitmiş; geriye kara bir is lekesi ve duvardaki kocaman boşluk kalmış; buradan da evin âdeta kemikleri görünüyor. Bakışlarım, derhâl kanepenin üzerine uzanmış yatan Lucas'ı buluyor. Ruby onun yanı başındaki bir sandalyede oturuyor; elleri, Lucas'ın ellerinin üzerinde, gözleri kapalı. Arkamdan gelen Liam gerilerek Ruby'ye doğru bir adım atıyor ama sonra kendine engel olup kocaman arazi araçlarında gördüğüm çantadan yiyecek

bir şeyler çıkaran Vida ve Charlie'nin yanına gidiyor. Gözlerini Ruby'den hiç ayırmasa da onun, işini yapmasına izin veriyor.

Hikâyenin hangi defterde olduğunu bulmak Sam'le birkaç dakikamızı alıyor; en azından bulduğumuzun doğru hikâyeye olduğunu umut ediyorum. Sam defteri bana uzatıp, "Sen okusana," dediğinde kanımın damarlarımda çalkalanarak dolandığını hissediyorum.

Defteri öyle sıkı tutuyorum ki tam ortadan yırtılmasından korkuyorum. Yıllar, defteri daha kırılgan bir hâle getirirken beni güçlendirmiş.

Arkama doğru bir göz atıyorum. Liam, kollarını göğsünde kavuşturarak mutfak tezgâhına yaslanmış. Bir kez daha gülümseyip başıyla onaylıyor. "Dene bakalım, dostum. Kaybedecek neyiniz var ki?"

Tek şansımız, en iyi şansımız? Çünkü bu işe yaramazsa...

İşe yarayacak.

Ruby'nin yanına oturup onun o sakın görünümünü taklit ederek defteri kucağıma koyuyorum. İçinde o kadar çok şey var ki –cadılar, prensler, fırtınalar, lanetler, şövalyeler– çocukluğumuzun, kimsenin çalamayacağı gizli tarihi buradaymış gibi geliyor. Bu hikâyeyi başkalarının yanında yüksek sesle okuyarak Lucas'a ihanet edip etmediğimi düşünüyorum.

Sam, "Sorun yok," diyerek beni rahatlatıp yanıma oturuyor. Elbette ne hissettiğimi hemen anlıyor.

Lucas'ın karman çorman el yazısını görünce kalbim sıkışıyor. Boğazımı temizliyorum.

“Bir zamanlar, Kraliçe ve Kral'ın ormandaki tehlikelere

karşı kendisini uyarmalarına rağmen krallığında dolaşmaktan hoşlanan bir Prens vardı. Prens, cesur ve meraklıydı; ağaçların ötesinde neler olduğunu öğrenmek istiyordu. Böylece bir sabah erkenden kalkıp, yiyecek bir şeyler ve battaniyesini alarak ormana dolaşmaya çıktı.”

Kafamı kaldırıyorum ama Lucas’ın gözlerinin hâlâ kapalı olduğunu, pek kımıldamadığını görünce umudum kırılıveriyor.

“Devam et,” diyor Sam elini omzuma koyarak. “Seni duyuyor. Sen devam et.”

“Prens, ta ki hiç hayal bile edemeyeceği kadar uzaklara gidene dek saatlerce at sürdü. Orman, âdeta bir labirent gibiydi ama ara sıra bir ağaç, köklerinden birini kaldırıp ona gideceği yönü işaret etmekteydi. Yanlış yöne döndüğünde ağaçlar yapraklarını dökerek bir perde oluşturunuyordu. Ancak çok geçmeden onları dinlememesi gerektiğini, ağaçların kendisini kandırdıklarını anladı; çünkü onların işaret ettiği patika tehlikelerle doluydu. Atı, duyduğu ilk şahin çığlığında onu üzerinden attı. Beyaz ve altın renkli bir cübbe giymiş bir kadın gelene dek orada acı içinde yattı.”

Hâlâ hiçbir şey yok. Bunu anlamak için ona bakmam gerekmiyor. Çünkü Sam’in nefes alışverişleri daha acıklı, daha sert bir hâl alıyor.

“O, sıradan kadınlara hiç benzemiyordu. Doğaüstü bir güzelliği vardı, ağaçlar ve orman onun emrindeydi. Onların kraliçesi ve aynı zamanda da bir cadıydı. Prens’in babasının kendisini sürgün etmesinin cezası olarak Prens’e bir büyü yaptı. Prens’in elleri pençelere, kulakları boynuzlara dönüştü;

teni kürkle kaplandı, ağzı keskin dişlerle dolu bir hortum şeklini aldı. Cadı kahkahalarla gülerек ona asla özgür olamayacağını, büyüü tersine çevirmenin tek yolunun onun karşısına çıkmaya cesaret edecek birinin gelmesi olduğunu söyledi.

Prens, orman boyunca koşturdu. Cesur avcılar onu görüp kaçtılar. Köylüler, o yoldan geçerken çığlıklar attılar. Prens bu hâliyle eve dönemeyeceğini de biliyordu; böylece ormana, attıkları kahkahalarla yaprakları hışırdayan ağaçlara, onu görünce kaçan diğer hayvanlara döndü. Burada yıllarca, tek başına yaşadı.”

Ağlamak istemiyorum ama elimde değil. Lucas kımıldamıyor. İşe yaramıyor. Ruby’ye bakıyorum. Kaşları çatılmış ve elleri titriyor gibi görünüyor. Bunun iyi mi, yoksa kötü mü olduğunu bilmiyorum ama Ruby çalışmaya devam ediyor. Ona biraz daha zaman vermem gerek.

Devam et.

”Bir gün, Prens’in arkadaşı olan seyis kız onu aramaya gitmesine izin vermesi için Kral’a yalvardı. Yıllar geçtikçe ormandaki canavarın hikâyesi krallığın dört bir yanına yayılmıştı. Çoğu insan, Prens’in bu canavar tarafından yutulduğuna inanıyordu; Kral’la Kraliçe bile onun yasını tutmaya başlamıştı. Kıza, o hilebaz ağaçlarla dolu ormanda tek başına hayatta kalamayacağını, cadının onu bulup yahni yapacağını söylüyorlardı. Ama kız onlara inanmıyordu. Sadece gidip arkadaşını bulmak istiyordu. Böylece bir sabah yanına yiyecek bir şeyler ve bir battaniye alıp Prens’i bulmak üzere yola koyuldu.

Ormana girer girmez canavarın kükremesini duydu. Ce-

sareti kırıldığı için geri dönüp yola doğru kaçmak istedi ama arkadaşını, onu ne kadar özlediğini düşünerek devam etti. Çok geçmeden canavarın kızgın olmadığını, açlıktan, acıdan dolayı kükrediğini anladı. Dere kenarına uzanmış o korkunç yarattığı görene dek bu sesi takip etti. Canavar, kıza doğru dönerken dişleriyle âdeta havayı ısırıyor, kükreyişi kızı neredeyse sağır ediyordu. Ama kız sorunun ne olduğunu anladı. Yarattığın ayağı, demir bir kapana sıkışmıştı. *Sana yardım edeyim*, dedi kız canavara. *Korkma sakın*, diyordu kendi kendine de.

Bütün gücünü toplayarak demir kapıyı açıp yarattığın ayağını oradan çıkardı. Canavar ona saldırmıyordu. Ayağından kanlar akarken inliyordu. Böylece kız battaniyesini yırtıp sargı bezi yaptı ve bunu yarattığın ayağına sardı. Yaratık ağlamaya devam ettiğinde uzanıp ona sarıldı. Sonra inanılmaz bir şey oldu ve kızın dokunuşuyla yaratık bir aslana dönüştü ama kız onu bırakmıyordu. Sonra bir yılanı dönüştü ama kız onu yine bırakmıyordu. Sonunda da..." Ellerimi yüzüme bastırıyorum, boğazım öylesine düğümleniyor ki cümlemi tamamlayamıyorum. Biraz zamana ihtiyacım var. Tekrar... nefes almak... cesur olmak için biraz zamana ihtiyaç duyuyorum...

"... bir çocuğa dönüştü."

Sam'in parmakları omzuma öyle sert bir şekilde batıyor ki o sesi hayal etmediğimi anlıyorum. İkimiz de ayağa kalkıp birbirimize sarılarak Lucas'ın üzerine eğiliyoruz.

"Düzgün... anlatmalısın, Mia..."

"Luc?" diyorum kımıldayamayacak kadar şaşkın bir şekilde. "Lucas?"

Gözlerini açmaya çalışmak bile onun için büyük bir çaba gerektirse de sonunda açıyor ve ikimize bakıyor. Alnı kırışıyor. "Çok tuhaf... bir rüya gördüm... ama ikiniz de..." Sam'e dönünce yüzünden bir dehşet ifadesi geçiyor. "Başaramadık, değil mi?"

Sam onun elini tutup yanağına bastırıyor. "Başardık. Artık iyiyiz."

Ruby sandalyesinden kayıyor ve siyah saçları yüzünü örtmeden önce yanaklarının gözyaşlarıyla ıslandığını görüyorum. Liam, yanına gelip kolunu omzuna doluyor, alnını öptükten sonra dışarıya çıkarıyor. Onların öylece yekvücut olduklarını görüyorum. Lucas için mi, rahatladığı ve bizim gibi mutlu olduğu için mi, yoksa kaybettiği Kırmızı için mi ağladığını bilmiyorum. Sanırım bunların hepsi için...

"Mia... Mia." Lucas'ın sesi çatlıyor.

"Sana biraz su getireyim... biraz..." Titreterek doğruluyorum. Bütün hislerim ambale olmuş durumda.

Lucas doğrulmaya çalışırken kolunu uzatıp beni çekiyor. Sam onun doğrulmasına yardım ederken ben bir anda kendimi onun kollarında buluyorum; bu öylesine tanıdık, tuhaf, mükemmel ve inanılmaz bir duygu ki... O burada. Lucas geri geldi.

"Buldum seni," diyor tekrar tekrar. "Buldum seni..."

"Biz, seni bulduk," diye bilgilendiriyorum onu. "Şey, aslında ikimizi de Sam buldu."

"Tabii ya." Lucas sessizce gülüyor ve ben bunun, duyduğum en harika ses olduğunu düşünüyorum. "Hâlâ bize göz kulak oluyorsun, değil mi, Gün Işığı?"

Sam gözyaşlarını tutmaya çalışmaktan pembeleşmiş yüzünü eğip gözlerini kapıyor. "Her zaman."

Ama Lucas birden gerilerek ani bir soluk alıyor. Kafamı kaldırdığımda Charlie'nin elinde yiyecek bir şeylerle geldiğini görüyorum. Vida da onun bir adım gerisinde ve kolları su şişeleriyle dolu. Bir an tereddüt ediyorlar; yüzlerindeki meraklı ifadeyi okuyabiliyorum.

"Onlar bizim arkadaşlarımız," diyorum ona. "Ve sana anlatmamız gereken bir hikâye var."

Gülen, sohbet eden, şakalaşan ve hatta şarkı söyleyen bir grup çocukla birlikte abimin yanında oturuyorum; hep birlikte yiyeceklerimizi paylaşıp daha önce var olmayan bir geleceğin planlarını yapıyoruz.

Lucas birdenbire, "Size yardım etmek istiyorum. Ötekiler için," dediğinde biraz olsun şaşırmıyorum.

Sohbet, sessizlikle bölünüyor. Liam ve Ruby aynı anda birbirilerine dönüyorlar. Kanepeye oturttuğumuz Lucas, kafasını, uzun süre tutamayacağı kadar ağırmış gibi ara sıra geriye atıp yastığa dayıyor. Yüzü hâlâ solgun görünüyor ve gözlerinin etrafında da gölgeler var; ama abime ait tanıdık izler, zaman geçtikçe, teker teker gün yüzüne çıkıyorlar.

"Lucas," diye söze başlıyor Ruby, "emin misin? Bunun elimizde patlama riski var; Cruz, Kırmızılarla iletişime geçmememe izin vermeyebilir, hem verse bile diğerleriyle birlikte tesiste kalman konusunda ısrarcı olabilir."

Ruby ona doğruyu söylediği için minnettarım ama yine de korkuyla bütün sinirlerim altüst oluyor; sonunda ona bunu yapmamasını söylememek için dilimi ısırarak zorunda kalıyorum.

“Ciddi misin?” diye soruyor Sam onlara bakarak. “Lucas...”

Lucas ona yorgun bir şekilde gülümsüyor. “Hâlâ zavallı bir hâlde olduğumu biliyorum ama bu riski almak istiyorum ve alacağım da. Onların nasıl bir şey yaşadıklarını tahmin edemezsin... şey, aslında edebilirsin,” diyor Ruby’ye. “Gördüğün onca şeyden sonra sence onların yanında olmak istemem, onların tekrar dünyaya geri dönmelerine yardım etmek istemem normal değil mi?”

Ruby rahatsız olmuş gibi görünerek başıyla onaylıyor. “Her türlü yardımdan mutluluk duyarız ama istemiyorsan bizimle gelmek zorunda değilsin.”

“Ya seni daha önce tuttukları tesise götürürlerse?” diye ısrar ediyor Sam. “Bu, çok ağır gelebilir...”

“Ama bu defa kendimdeyim,” diyor Lucas yumuşak bir şekilde. “Eğitmenler gittilerse o kadar kötü olmayacaktır. Orada da en az bu evde yaşadığım kadar uzun bir süre yaşadım.”

“Hayır,” diyor Sam sert bir şekilde. “Onların hiçbirini yaşamamalı, bunu tekrar görmemeliydin...”

Lucas, uzanıp parmaklarını Sam’inkilere geçiriyor. Sam sessizleşiyor ama yüzündeki panik ifadesi, en az benim kalbimin kulaklarımda atması kadar açık ve net görülüyor. Bu çok fazla. Lucas bunu yapmamalı.

“Sonunda başardığımızı bildiğime göre yüzleşemevece-

ğim ne var ki?" diyor Lucas Ruby'ye dönerken şakağına hafifçe vurarak. "Onca zihinle uğraşmaya katlanabilir misin? Binlerce cam parçasını çekip çıkarmaya benziyor bu."

Ruby, buna en az diğerleri ve hatta Liam kadar şaşırmış görünüyor. Ruby'nin yeteneklerinin bu ana ögesini –yüzünü– anlayıp anlamadıklarını merak ediyorum. Ruby, ne kadar güçlü olursa olsun hâlâ ona ait olmayan düşünceler, anılar ve görüntülerin yükü altında eziliyor. Bunu her yaptığında başkalarının kâbusunu da yaşıyor.

"Bunu birlikte yapacağız," diyor Ruby ona. "O yüzden o kadar kötü olmayacak. Peki, emin misin?"

"Yeniden kötüleşirse?" diye soruyor Charlie. "Daha önceki safhaya geri dönerse? Alınma ama travma sonrası stres bozukluğu diye bir şey var."

Bir anda kalakalıyorum. Artık düzeldiğini düşündüğüm-den eski hâline geri dönme ihtimali olduğu aklıma hiç gelmemiştir.

Lucas omuz silkiyor. "Alınmadım."

Ruby, Lucas'ın endişeli bakışlarıyla buluşmadan önce bir an düşünüyor. "Hayır, ama eğitimin bütün anılarıyla doğrudan yüzleşmek zorundasın. Ne kadar canın yanarsa yansın artık onlardan kaçamazsın."

Lucas'ın boynundaki, kollarındaki, bazıları birbirinin içine geçmiş yara izlerini hepimiz görebiliyoruz. Ben bile Lucas'ın bunun için hazır olup olmadığını merak ediyorum. Belki de hayatı boyunca olamayacak. Çünkü Lucas, hiçbir zaman bütün o hikâyelerde bahsedilen, Sam'in rahatlıkla sergilediği o bariz güce sahip olmadı. Lucas yaşama karşı her zaman daha

kırılğan oldu. İnsanın, kötülükler ensesinde bile olsa iyi şeylere olan inancını kaybetmemesi büyük bir kararlılık gerektirir. Lucas, çenesi gerilse de başıyla onaylıyor.

“Ama olan bitenlerle ilgili beni bilgilendirir misiniz?” diye soruyor. Lucas’ın sağ eli seçiyor. Sol eliyle bileğinden tutarak onu durduruyor. “Gray hâlâ yaşıyor mu?”

“Bildiğimiz kadarıyla,” diyor Liam. “Saklanıyor. Neden sordun?”

“Kırmızılar... Daha en başından, bunun onun programı olduğu, doğrudan ona hizmet etmemiz gerektiği öğretildi bize. Ben sadece... ondan yeterince uzak olduklarından emin olmak istiyorum.”

“Sıçayım,” diyor Vida. “Bunu hiç düşünmemiştim. Direniş güçleri oluşturmak, barış güçleriyle mücadele etmek için rahatlıkla kullanabilir bunu.”

Yüzümdeki dehşeti herkesin, hatta Ruby’nin bile yüzünde görüyorum.

Ama sonra Chubs, “Gray’in, yenildiğini anlayacak kadar akıllı olduğu umuduyla hareket edelim. Şu andaki birincil önceliğinin yakalanmamak olduğunu tahmin ediyorum. Muhtemelen dünyanın bir ucunda, bir delikte saklanıyordur,” diyor.

Bir umutla hareket etmek. Ne kadar da sıra dışı bir fikir...

Vida saate baktıktan sonra bize de göstermek için cep telefonunu kaldırıyor. On bir. Salem’e gitmek kırk beş dakika sürüyorsa gerçekten de ucu ucuna yetiyeceğiz demektir. “Bu işi başarmak istiyorsak uçarak Ruby’lere gitmemiz gerekiyor.”

“Bizi oraya bırakırsınız,” diyor Liam. “Chubs’la birlikte Cate, Zu ve Nico’yu olanlardan haberdar etmek için Washin-

glou'a geri dönmeniz gerek."

"Cruz'la anlaşmak için sizi bekleriz." Vida, Lucas'a bakıyor. "Ona gösterebileceğimiz bir video hazırlamak ister misin?"

"Gerek yok," diyor Lucas. "Ben de sizinle geliyorum. Onunla bizzat tanışacağım."

"Lucas..." diye söze giriyor Sam.

"Biliyorum, biliyorum," diyor Lucas. "Söz veriyorum, sana yük olmayacağım. Ama Ruby'nin onlara yardım edebileceğini anlaması için Cruz'un beni görmesi, gerçekten gerekiyor. Bunun bir parçası olmak istiyorum. Olmak zorundayım. Kırmızıların neler olduğunu anlamaları, onlar için zaten yeterince zor olacak; diğer tarafa geçebileceklerinin bir kanıtını görmeye ihtiyaçları var. Daha önce onlara yardım edemedim ama şimdi edebilirim..."

Lucas'ınkilerle buluşamayan bakışlarım Liam'a kayıyor. Yüzünden geçen, nefesini kesen duygu fırtınasını görünce hiç şaşırıyorum. İşte kardeşinin hayali gerçek oluyor. Bu hayal, ölüm ve yıkımdan kurtuldu; Cole'ün ateşinden kalan küllerle birlikte savrulup gitmedi. Devam ediyor.

"O hâlde ben de geliyorum," diyor Sam herhangi bir itiraza yer bırakmayan bir sesle.

"Ben de."

Çünkü onlar nereye giderse ben de onların peşinden giderim.

HATIRLIYORUM.

Ormanda, Virginia'nın küçük bir kasabasındaki küçük bir sokakta bir sır saklı. Burası, diğerleri gibi, uzun, büyülü bir uykudan uyanan bir kasaba.

Ne zaman bir başka çocuk karşımıza otursa ya da ayakta duramayacak kadar zayıf oldukları için biz onların yanına otursak bunu düşünüyorum. Kalbimin içinde taşıdığım bir efsun gibi bu. Onun orada, güvende olduğunu bilmek, bir ürperti gibi kalbime geri sızmaya çalışan karanlığı yenmem için yeterli oluyor. Ruby her defasında onları değil de canavarları kafeslemeye gittiğinde bunu düşünüyorum. Bizi koruyucu aynalı camın ardından izleyen takım elbiseli ve üniformalı kadınlara ve erkeklere, içimizdeki canavarların dişlerinin, pençelerinin olabileceğini ama kafalarını dışarı uzatıp havayı koklamalarının sebebinin, kızgın olmaları ya da gözlerini kan bürümesi falan olmadığını söylemek istiyorum. Onlar yollarını kaybettiler, evlerine dönmenin

bir yolunu bulmaya çalışıyorlar. Acı içinde çığlık atıyorlar. Acı sessizleştğinde, kaybolduklarını unuttuklarında ya da eğitimcilerin bıçaklarının değmediği bir anıya dokunduklarında ateş onlara fısıldıyor; duman ve külle, kurtuluş vaatlerinde bulunuyor. Kalplerinde asla iyileşmeyecek olan – en azından henüz – yanık izleri saklı.

Üç tane tesis var ve bizden yalnızca yüz kişi kaldı. Diğerleri bu sayıyı inanılmaz, neredeyse hayret verici buluyor. Mia'nın tercih ettiği tabir ise 'dudak uçuklatıcı.' Onlara arka taraftaki, eğitim sırasında yanan Kırmızıların olduğu mezarlardan bahsetme cesaretini kendimde bulamıyorum. Bu durumun diğer iki tesis için de geçerli olduğuna eminim; çok fazla boş hücre var, duvarlarda kayıp çocukların sesleri yankılanıyor. Eğitimcilerin, mezarları bizlere kazdığını, üstlerini taşlarla kapattırdıklarını ve buna sebep olarak da sadece egzersiz yapmaya ihtiyacımız olduğunu gösterdiklerini onlara anlatmıyorum. Bunun yükünü takım elbiseli adamlardan birine veriyorum; çocukların bulunmalarını, onlardan geriye kalanların ailelerine verilmesini istiyorum. Normal insanlar gibi düzgün bir şekilde gömülmelerini istiyorum. Hayatlarının son kısmı, onları sevenlerin kalplerinde asılı kalmış bir soru işareti olmamalı.

Diğer ikisinde geçirdiğimiz aylar süren iyileşme ve tedavi sürecinden sonra son olarak benim tesisime gidiyoruz. Thurmond Kırmızılarını, daha genç, işleri bitmemiş, bir silaha dönüştürülmemiş Kırmızılarla birlikte yaşamak üzere buraya, eski beşiklerine getirdiler. Pennsylvania'ya... Yedi yıl boyunca Pennsylvania'da yaşadım ve bundan haberim bile olmadı.

Buradaki ikinci günümüzde, Ruby onca acıyı, dumanı ve yarayı yutup kendi içinin en derinliklerine hapsetmek için yalnız kalıp dinlenmeye ihtiyaç duyduğunda koridorlarda dolaşmaya çıkıyorum. Eskiden kilitli olan kapıların önünden geçmenin, sağ yerine sola dönmenin verdiği özgürlük hissi başımı döndürüyor. Bu hissi bastırıp eski odama gidiyorum.

Hücreme.

Koridorun en sonundaki odanın, üzerinde yiyecekleri uzatmak için kullandıkları küçük bir ızgara bulunan ağır, metal bir kapısı var. Kapı açık.

Sammy içeride.

Yatağımda, sırtı bir zırh gibi kaskatı kesilmiş hâlde oturuyor. Yedi yıl boyunca benim her şeyim olan duvarlara bakıyor. Diğerleri gibi işkence çekiyormuşum gibi davranmışımda bu zulmün kanıtı olarak duvarlarda açtığım çukurları ve çizikleri görüyor; sonra onun öldüğünden, benim onu öldürdüğümünden emin bir hâlde buraya tekrar programlanmak için geri getirilmiş, o zaman bu izler gerçeği yansıtır olmuştu. Buraya geldiğim anla, eski evimizin kanepesinde uyandığım ana kadar olan süreçle ilgili olarak hafızamda bir boşluk var ve kimse, özellikle de Sam ve Mia, bunu doldurmaya istekli görünmüyor.

İçeri girmek konusunda tereddüt ederek kapı aralığından onu izliyorum. Sam, ona henüz göstermediğim son yanımı da görüyor ve buna yüzünü çevirmiyor. Ve işte o zaman bunu hissediyorum: O baş döndürücü özgürlük hissi beni delip geçerek benliğimin derinliklerindeki o eski acı-

ya ulaşıyor.

Onun yanına oturduğumda, değerini her zaman bileceğim küçük bir mucize oluyor ve Sam kafasını omzuma yaslıyor. Eli benimkiyle buluşuyor. Teninin yumuşak sıcaklığının, benim tenimin altında yanan ateşin içinde erimesine izin veriyorum.

“Bana bir hikâye anlat,” diye fısıldıyor.

Artık hikâye yok. Artık peri masalı yok.

“Seni seviyorum.” Bizim başlangıcımız da, gelişmemiz de ve günün birinde –Tanrım, lütfen epeyce uzak bir gün olsun– gerçekleşecek olan sonumuz da sadece bu. Üstelik de gerçek.

Sadece gerçeği istiyorum.

Geleceği istiyorum.

Sözcüklerle oynayıp yepyeni bir dünya hayal edebilirsem eğer, bu dünyanın ben, Sammy, Mia ve arkadaşlarımızla hep birlikte yaşadığımız bir yer olmasını diliyorum.

Kız kardeşim bana neden o hikâyenin olduğunu, neden canavarlıyı seçtiğimi soruyor. Ona, beni ne hâle sokarlarsa soksunlar, evden ne kadar uzaklaştırırlarsa uzaklaştırsınlar, ne kadar çirkinleştirirlerse çirkinleştirsınlar bir yanımla Sam ve Mia’nın beni her zaman bulacağını bildiğimi söylüyorum. Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum ama buna inanmak istiyorum; kim bilir belki de sadece şanslıydık.

Yüzlerce, binlerce çocuk daha bulunmayı, dünyanın onlara sunduğu sonu değiştirip yeniden yazmamızı bekliyor. Gece geç saatte askerî refakatçilerle bizi uyumamız için bir

otele ya da güvenli yere götürdüklerinde diğerleriyle birlikte bundan bahsediyoruz. Bunun bizim geleceğimiz olduğunu düşünüyorum; günlerimizi böyle geçireceğiz. Biz artık bir ekibiz. İnanılmaz bir şekilde biz üçümüz –Greenwood’da doğanlar– tutkulu bir şekilde birbirini koruyan, dünya taarruza geçtiğinde birbirine kenetlenen bir grubun parçasıyız artık.

Kapkaççıları avlayacağız, kamplara hiç gönderilmemiş olan çocukları arayacağız, dışarıdaki dünyaya adapte olmayan kaçakların izini süreceğiz. Takım elbiseliler bize izin vermezse o zaman biz de izin istemeyeceğiz. Çekip gideceğiz.

Bizi ameliyat olmaya zorlamalarına izin vermeyeceğiz.

Bize sınırlar çizmelerine, dikenli tellerle çevirdikleri binalar inşa edip buralara ev demelerine izin vermeyeceğiz.

Benim yuvam burası. Mia’nın kahkahaları ve öfkesinin kıvılcımları. Dostlarımızın kahkahaları. Sam’in etrafımızı saran, gür, bal rengi saçları, ona sarıldığımda boynumda hissettiğim ılık nefesi. Evden ayrılırken babam bana, yuva denen şeyin, sevgiyi hissettiğimiz yer olduğunu, birlikte olduğumuz sürece onu yanımızda taşıdığımızı, bizimle birlikte onun da büyüyeceğini söylemişti. Ne demek istediğini daha yeni anlıyorum.

Diğerlerini de aramıza aldıkça, kayıpları tekrar buldukça, aynı ateşten etrafa saçılmış közleri bir araya getirdikçe yuvamız büyüyecek. Bir gün kimsenin söndüremeyeceği, zarar vermeyeceği ve görmezden gelemeyeceği bir alevi tiktleyeceğiz. Yekvücut olarak hareket edeceğiz ve gecenin

karanlığını aydınlatan kıvılcımlar gibi günden güne yükseleceğiz.

Ama ormanda, eski hayallerin hâlâ canlı olduğu yerde bir sır saklı.

Burası, korunması, muhafaza edilmesi gereken bir yer.

Ama burayı bizden asla alamayacaklar, alamazlar. Burası sonsuza kadar bizim.

Yeni hayalperestlerin gelip duvarlarını hikâyelerle doldurmalarını bekliyor; belki günün birinde bu da olur.

Ama biz, geri dönüş yolunu her zaman bulacağız.

Onu nerede bulacağımızı her zaman bileceğiz.

Karanlık Zihinler Serisi

